

A movie poster for 'Pūka ēna Prīncese'. It features a man with pointed ears and a woman with long blonde hair standing in front of a large blue dragon. The man is wearing a blue tunic with gold armor. The woman is wearing a silver, sparkly dress. The dragon has a glowing orange eye and sharp teeth. The background is a mix of light and dark tones with some sparkles.

EDGARS AUZIŅŠ

PŪKA ĒNA PRĪNCESE

Edgars Auziņš Pūķa ēna. Princese

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70621903

SelfPub; 2024

Аннотация

Es esmu iegājusi pūķu pasaulē, un katram no tiem ir vajadzīga Ēna, lai paliktu cilvēks un valdītu. Safīra pūķis apgalvo, ka es esmu viņa Ēna. Draud, ka nekad mani neatlaidīs, un uz visiem laikiem aizliedz man doties prom no šīs alas. Tādus cilvēkus kā es šeit ienīst un soda ar nāvi. Es nekļūšu viņa gūsteknis, mani nesalauzīs! Varbūt viņš runās citādi, kad zinās, ka manā rokā ir viņa burvju ierocis. Un, neskatoties uz viņa naidīgumu un neizpratni, viņu pievelk pie manis. Bet vissliktākais ir tas, ka viņš patīk arī man. Viņš man patīk tik ļoti, ka esmu gatava atteikties no savas pagātnes...

Содержание

1. nodaļa. Prognozes, prognozes... Ejam!	5
2. nodaļa. Pēdējais bezmaksas brauciens jeb Nē... Šī nav slēpe. Ak, tas nav svarīgi!	16
3. nodaļa. Atmiņu tēja	27
4. nodaļa. Es varu dejot, es varu spēlēt... tamburīnu	36
5. nodaļa. Lielisks darbs! Godīgi sakot, man bija bail...	45
6. nodaļa. Sakiet, ko varat, un atgriezieties rīt	60
7. nodaļa. Sudraba ledus un pieci vara ledus nedēļā	77
8. nodaļa. Ak... Viņš nav apsardzes vadītājs?	97
9. nodaļa. Niers, esiet uzmanīgi, rīkojoties ar ieročiem	111
10. nodaļa. Nirfeata līdzdalībnieks un puķu kaķēns	127
11. nodaļa. Kaut kas man saka, ka esam... bordelī	142
12. nodaļa. Neviens kustēties! Kaujas burvji strādā!	157
13. nodaļa. Cienījamais Finbar, es neesmu zaglis!	177
14. nodaļa. Tas notiks tik un tā	195
15. nodaļa. Jautājiet, ko vien vēlaties!	213
16. nodaļa. Bet kāda skaidra leģenda! Ne vārda!	230
17. nodaļa. Pastaiga Šarotē, pretējā gadījumā dzīvie apskaudīs mirušos! Un tiem, kuriem izdevās aizbēgt...	247
18. nodaļa. Vai tas ir tikai es, vai arī tādu ir bijis	264

vairāk?

19. nodaļa. Draklord, vai tu ar mani flirtē?	279
20. nodaļa. Dragon Progenitor redz, es cenšos!	292
21. nodaļa. Dzīve! Kā es mīlu dzīvi! Viņa ir skaista!	309
22. nodaļa. Šādi darbojas maģiskais savienojums	326
23. nodaļa. Gada aukstākā nakts	341
24. nodaļa. Varēju jau nojaust, kā tas viss beigsies!	359
25. nodaļa. Pēc haosa	369
26. nodaļa. Eh! Es esmu nepilnīgs, vai varat iedomāties?	385
27. nodaļa. Šodien brīvdiena! Lai nāk visi	400
28. nodaļa. Nē, paskaties uz viņu!	419
29. nodaļa. Paldies par šo dāvanu!	434
30. nodaļa. Tagad man ir gandrīz viss, par ko es varētu sapņot. Un kā pietrūkst...	446
Epilogs	466

Edgars Auziņš

Pūka ēna. Princese

1. nodaļa. Prognozes, prognozes... Ejam!

Kūrorta ciems Dombay, Karačajas-Čerkesas Republika

Cik sevi atceros, mani vienmēr ar šausmīgu spēku vilkuši kalni. Droši vien tas bija manu čečenu sakņu dēļ. Mans tētis bija no tām vietām, bet diemžēl man no viņa palicis tikai veca, divās daļās saplēsta fotogrāfija, no kuras smaidīja satriecoši skaists vīrietis, un mani sauc Amira.

– Mira, vai tu esi ar mums? – Klusa vīrieša balss novērsa mani no elpu aizraujošās kalnu ainavas apceres. – Protams?

Tas tika teikts mierīgi, bet no tā man uznāca zosāda. Viņa pagriezās pret runātāju un skatījās tieši viņam acīs, kuras tagad bija neredzamas aiz viņa slēpošanas brillēm. Ķivere un maska pilnībā slēpa viņa sejas vaibstus, bet to īpašnieks bija tas ideālais vīrietis, kurš apvienoja visus manus lūgumus pēc vīrieša izskata un rakstura.

Tumšmataina, zilacaina, lepna un drosmīga. Jā, jā, mana nākamā slepenā mīlestība atkal bija nedaudz līdzīga manam tēvam... Mana sirds sažņaudzās, atceroties vakardienas nejaušo

skūpstu ar Ruslanu. Īss, pikants un piparots, un tik karsts, ka ilgi turējās uz lūpām...

– Jā! “Izlēmīgi pamāju ar galvu un atkal novērsos, skatoties apkārt uz sniegotu kalnu virsotņu un nogāžu virkni, kas vietām klāta ar mežu, vietām iezīmēta ar svītrainām takām, nožogota ar oranžiem tīkliem.

– Princi, pēdējo reizi es tev lūdzu, nāc pie prāta! – Svetka iesāka dziesmu, kas sagrieza zobus. – Idioti, vai esat redzējuši laika prognozi? Šodien būs sniegputenis un temperatūra pazemināsies. Ja kaut kas notiks, jūs nerasniegs neviens helikopters!

Domājot par mani kā par savu draugu, Svetka jau no paša ceļojuma sākuma man nepieķērās, dalījās tenkās un stāstīja visu mūsu grupas dalībnieku savstarpējās attiecības.

– Klausies, Svetik-Semitsvetik, beidz izdarīt spiedienu uz savām smadzenēm, labi? Jūsu ultraskaņa var izraisīt lavīnu! – Ar apzinātu gopnika gaitu Stjopka, tautā saukta par Gudrais puisis, pieritinājās viņai un skaļi uzsita cimdu uz rozā ķiveres ar baltiem ziediem.

Es nezinu, kāpēc viņš bija tik aizkustināts, bet viņš nemaz neizskatījās pēc gudra. Tieši otrādi. No visas grupas, kuru sapulcējām, lai īrētu kotedžu, Gudrais puisis bija tas, kurš “sabojāja fotogrāfijas”. Īsāk sakot, pilnīgs debīls.

– Debīli! – Svetka atcirta.

– Un naktī tu mani sauci savādāk. Kā tur? – Viņš gleznaini padomāja un, pieliecies tuvāk, cieši ierunājās: – Ērzelis?

Brāļi dvīņi Karpovi unisonā noņurdēja. Dusmīgi atgrūzdamā Viedo vīru, Svetka satvēra mani aiz elkoņa un pavilka uz sāniem:

– Princi, es zinu, ka tu dosies uz frīridu tikai Ruslana dēļ. "Es piekritu," viņa steidzīgi noburkšķēja. – Nenoliedz, es tevi vakar redzēju uz lieveņa, bet neceri uz neko vairāk. Maksimāli viņš pavadīs nakti pie tevis. Es viņu pazīstu: viņš ir noslēpumains, viņa harizma vienkārši izplūst no katra stūra. Tāpēc meitenes viņam patīk, vai jūs zināt? Un tu uz to iekriti! "Viņa paskatījās uz Ruslanu ar negaidītu aizvainojumu.

Bija pauze.

Kādas ziņas! Vai Svetku un Ruslanu kaut kas saista?

Vai arī tas nav jaunums? Nekas pārsteidzošs. Viņai taisnība, Ruslans patīk ne tikai man. Vakara klubā reti kura mātīte pagrieza galvu, kad gāja garām.

– Gaišais, tu, šķiet, esi kopā ar Stjopku, vai ne? – Piedzīvojusi negaidītu greisirdības lēkmi, es to viltoju.

– Vai es esmu kopā ar šo idiotu?! Par ko tu runā! Man vienkārši vakar bija pārāk daudz sojo, tāpēc mēs gulējām kopā. Uhh! Pat neatgādini man! – Piesarkusi viņa pamāja ar rokām. – Vispār klausies: pēc tam, kad Rus vakara tevi noskūpstīja, viņš devās uz Neko, vai tu saproti?

Es nevilus paskatījos uz sāniem šodien uz kluso un tālo Neko, uz kura melnās ķiveres bija piestiprinātas mazas kaķa ausis, un acij tīkamās bija skaistas aerogrāfijas klasiskās "kaķu meitenes" veidolā.

– Labi, laiks! – Ruslans nokomandēja un, pacēlis snovbordus,

pirmais soļoja uz pacēlāja pusi.

Gudrais vīrs, Neko un smejošie dvīņubrāļi Karpovi sekoja viņam. Neviena pat nedomāja man piezvanīt.

– Viņš ir perverss, Mirka! Viņam un Neko ir ilgstošas attiecības, vai viņa ir viņa verdzene vai kā izvirtuļi to sauc? – Svetka turpināja plāpāt, pielipusi man pie piedurknes. "Viņi visu nakti bija iesaistīti netiklā uzvedībā." Mana istaba ir pāri sienai, zini. Es dzirdēju visas viņu ūjas un nopūtas. Viņa pavēles. Negulēju daudz...

Svetka nav ļauna meitene, bet dažreiz viņai mute neaizvērās.

– Gaišais, tas esi tu, pagaidām brauc pa treniņu trasi 2stundu," es viņu pārtraucu. "Tad iedzeriet tēju kafejnīcā un dodieties lejā, pirms lifts apstājas." Ja sākas sniega vētra, kā jūs teicāt, viņi to varētu apturēt. Negaidiet mūs. Šovakar tiekamies kotedžā, labi? "Neviļus es jutos atbildīgs par iesācēju snovbordistu, kurš kaut kā nokļuva vienā kompānijā ar mums.

– Labi. Bet...

"Paskaties uzmanīgi – sazarojumā pagriezieties pa kreisi," es viņu vēlreiz pārtraucu. "Ja jūs ejat taisni cauri, jūs nonāksit meža trasē." Tev tur būs grūti, nevarēsi apgāzties, būs jāiet. Tas ir ilgs laiks. "Tu nosalsi," es viņu brīdināju un skrēju pēc grupas, smagi spiezdams savus snovborda zābakus.

– Amira, neej tur! Lūdzu! Man bija slikts sapnis..." atskanēja skaņa no aizmugures.

Es neklausījos viņā un nepagriezjos. Paskatījos tikai uz Ruslanu un Neko, kuri it kā nejauši gadījās blakus mūsu līderim.

Tieši Ruslans ievietoja sludinājumu par grupas pulcēšanu kopīgam braucienam uz Dombaju un Elbrusu. Organizēja kotedžu. Ar dvīņiem viņš bija draudzīgos, arī Svetka viņu no kaut kurienes pazina, un Gudrais vīrs nāca viņai līdzī. Par Neko es joprojām īsti nesapratu, kas viņa ir un ar ko tieši viņa ieradās. Es pievienojos šai kompānijai pēdējā brīdī un iepriekš nepazinu nevienu no puisiem.

– Frīride, māsiņ, ir prāta stāvoklis! – Gudrais Puisis pompozi ierīvējās, kad pēc trīsdesmit minūšu gājiena mēs piestiprinājām dēļus, apsēžoties pirmatnīgas svaigas nogāzes priekšā. – Tas nav tikai nobrauciens ārpus trases. Ne tikai senatnīgs pulveris un skaisti skati. Tas ir tad, kad tu pamosties un jau – freeride! Brīvība dvēselei! – viņš noplātīja rokas, it kā grasoties apskaut visu pasauli, un, sapņaini šķielēdams, paskatījās apkārt.

Smaidot, es tikai pamāju ar galvu un vēlreiz uzmetu skatienu uz sāniem Ruslanam. Viņš pieliecās pie Neko un palīdzēja viņai savilkt stiprinājumus. Rūpējās. Man krūtīs bija sāpīgs dūriens...

– Gudrs puisis, vai tu vēl neesi atbrīvots? – viens no Karpoviem ķircināja plāpātāju.

Nesapratu, kurš tieši, jo puisi ģērbās tieši vienādi un pat viņu dēļi un stiprinājumi bija vienas firmas un ar identisku rakstu. Vienīgā atšķirība bija romiešu cipars ķiveres aizmugurē: viens un divi.

– Izģērbts! – teica Karp-II. Darbības kamera uz viņa ķiveres jau bija ieslēgta. – Starp citu, Gudrais puisis, kādus ritenus tu vakar paņēmi? Izskatās, ka viņi mani ilgi nelaidīs.

Gudrais puisis ar neķītrībām atcirta, noliedzot teikto, un zēni sāka nedraudzīgi smieties.

– Vai tu esi gatavs? – tas bija dzirdams pavisam tuvu.

Es pat nepamanīju, ka Ruslans pienāca pie manis. Viņa pacēla galvu, uzreiz iedomājoties viņa skatienu, iespiežoties līdz dibenam, gluži kā vakar – klubā. Pār manu ķermeni atkal pārskrēja nodevīgas zosādas...

"Jā," viņa atbildēja trīcošā balsī.

Viņš pēkšņi apsēdās un taustīja manus stiprinājumus. Viņš pieskārs viņa plecam.

– Vai tu esi tik ērti? Varbūt varam savērt krepes? Vai grāds nav pārāk augsts?

"Viss ir kārtībā, es jūtos ērti," es viņam uzsmaidīju.

Rus pastiepa roku, kuru es bez vilcināšanās satvēru, un palīdzēja man piecelties, uz brīdi turēdams mani savējā. Nevīlus viņa paskatījās uz Neko un sajuta dedzinošas greizsirdības atbildes vilni. Meitene nekavējoties novērsās un nejauši jautāja:

– Rus, ko Svetka teica par laikapstākļiem?

Patiešām, kad sasniedzām trīs pacēlājus gandrīz līdz nogāzes virsotnei un tad gājām līdz nolaišanās vietai, spožā saule šķīta blāvi, mākoņi ieripoja un uzlidoja reta sniega bumba. Bet pa kreisi otrā pusē varēja redzēt smagus sniega mākoņus, kurus vējš mums dzenāja pretī. Tā ir taisnība, ka nogāzes, visticamāk, tiks slēgtas, bet līdz tam mums būs jākāpj lejā. Ruslans ir pieredzējis braucējs, visu aprēķināja.

– Skaists! – Umņiks apbrīnoja, stāvēdams uz zemas, apmēram

pusotru metru garas, dzegas malas. – Un gaisis ir tik... zvana. Svaigi! “Viņš dziļi ievilka elpu, bet uzreiz aizrijās un klepojās.

– Tā tiešām ir kaut kāda mulķība ar laikapstākļiem. Ciklons tuvojas mums. – Karp-es skatījos debesīs. – Vai mums būs laiks doties lejā?

“Mēs iztiksim, ja nevafelēsim,” Ruslana vietā atbildēja Umņiks un, nolecot no dzegas, uz kuras stāvēja, steidzīgi devās uz priekšu, lai pirmais sabojātu maršrutu.

– Apsaldējumi! – Neko pārsteigts iekliedzās.

– Sasodīts nauts! – Karpovs pirmais kļiedza pēc Gudrais cilvēks. – Rus, kāpēc pie velna tu paņēmi šo kretīnu? Viņš noteikti izraisīs lavīnu!

– Viņš to nepievils. Gudrs puisis – pieredzējis braucējs, tikai padarot par mulķi – Ruslans negaidīti stājās Stjopkas aizsardzībā. – Sākam pa vienam, ieturot distanci. Es un Gudrais puisis izvēlamies ceļu, jūs sekojat. Un... Lai mums veicas! “Viņš pēkšņi pagriezās un ar pirksta galu pieskārs manam degunam.

Tāpēc! Kāpēc viņš to izdarīja?! Manas kājas uzreiz kļuva vājas. Kā tagad iet?

Neko nekavējoties pacēlās gaisā, un viņas lokanā figūra metās pēc Gudrajam Puisim, rakstot skaistus līkločus.

– Neko, uz kurieni? Es tevi sodīšu! – Rus iesaucās un steidzās pēc.

Es sastingu un pārstāju elpot, vērojot viņa spēcīgā ķermeņa spēcīgās kustības. Viņš ātri panāca un apdzina gaišo Neko. Ko lai saka, Ruslans slidoja kā dievs.

– Princi, neguli!

"Es audzinu aizmuguri," tajā pašā laikā runāja brāļi.

Un es arī lēcu uz priekšu. Ir patīkami steigties cauri svaigam, izrullētam pulverim. Šeit joprojām bija samērā droši. Plaša nogāze, gandrīz nav klinšu un koku. Noteikti apejiet noapaļotu akmens "aunu pieres" dzegas. Ruslans panāca Umniku, un viņi blakus ielika divus alternatīvus maršrutus, piedāvājot mums izvēlēties.

Ar snovbordu nodarbojos diezgan ilgu laiku un ir bijusi iespēja nodarboties ar freeride, bet pārsvarā siltumnīcas apstākļos, cik tas vispār ir iespējams starp freerideriem.

Šī noma bija atšķirīga.

Dēlis skrāpējās pret izvirzītu akmeni, un es piespiedu sevi koncentrēties uz stūrēšanu. Nepietika nokrist un sevi apkaunot visa pūļa priekšā. Vai, vēl ļaunāk, sabojāties pašā brauciena sākumā un sabojāt ikvienu bezmaksas braucienu.

Nevar būt! Pierādīšu, ka slidoju ne sliktāk par Neko un citiem, vai pat labāk.

Viņa steidzās, izbaudot ātrumu, savu veiklību, jaunā ķermeņa spēku un prasmes. Atradusi piemērotu līkumu, viņa pacēlās un pagriezās gaisā par trīssimt sešdesmit grādiem, ar pirkstiem pieskaroties malai. Lidojumā viņa pat apdzina vienu no Karpoviem un, spriežot pēc man rādītājiem īkšķiem, tika noķerta kamerā.

Lieliski! Vēlāk būs interesanti paskatīties uz sevi no malas.

Piezemējoties es pamanīju, ka Rus ir pagriezies un skatās uz

mani. Viņš, iespējams, jums pastāstīs vēlāk... Ak, labi!

Galu galā Gudrajam cilvēkam bija taisnība, kad viņš sāka runāt. Freeride ir prāta stāvoklis, noteikti!

Ruslans apstājās kulāra priekšā³, kas kā balta sniega mēle stiepās ielejā līdz pašai pēdai. Un pa kuru mums bija jākāpj lejā.

"Mēs ejam gar kreiso malu," Ruslans norādīja. – Mēs nesteidzamies, bet arī nepalēninām. Mēs uzmanīgi klausāmies mani. Tur un tur, – viņš norādīja ar roku, – tiks atiestatīti. Skatieties uzmanīgi un palieciēt augstāk un pa kreisi. Gudrs puisis, šoreiz nekādu triku, labi?

– Saprātu, priekšniek! – Stjopka neprātīgi sveicināja.

"Un turiet tālāk no karnīzes." Ja mums izdosies tikt lejā pusotras stundas laikā bez starpgadījumiem, es paēdīšu un dzeršu," uz labas nots beidza Ruslans.

– Ko darīt, ja nepaspēsim laikā? – Netālu stāvošais Neko skatījās uz viņu.

"Es tevi sodīšu," Ruslans klusi atbildēja, nedaudz pieliecoties pie viņas.

– Baloži, ilgi atpūtīsimies? Laiks iet uz beigām. – Gudrs Vīrietis karājās pie viņiem abiem, pazīstami apskādams viņus aiz pleciem.

Neko uzreiz nervozi atbrīvojās no Karpovu smiekliem.

– Ejam lejā. Es veicu pirmo gājienu, tad meitenes. Puiši audzina aizmuguri. Gudrs puisis..." Ruslans vienkārši pamāja ar roku. – Mēs pārbaudām klejotājus. Palīdzot viens otram. Ir viena vieta, kur jums būs nepieciešama palīdzība. Rācijās! Vai visi ir

aprikoti? – Ruslans atgādināja.

Un es sapratu, ka tagad sākas īstie pārbaudījumi. Iekšā uz mirkli viss sarāvās pamatīgā nervu kamolā.

– Čau! Ejam! – Gudrais vīrs izdvesa, bet metās tikai pēc Ruslana piekrišanas.

Sākumā viss gāja labi, bijām nobraukuši aptuveni trešdaļu nogāzes, kad atskanēja apdullinoša rūkoņa, kas atbalsojās tālu pāri virsotnēm. Instinktīvi visi uzreiz samazināja ātrumu, grozot galvas.

– Kas tas ir? – Neko ēterā jautāja.

"Lielgabals," Rus īsi atbildēja.

– Brīdinājuma nebija! – sašutis bija viens no Karpoviem.

Un es sastingu, vērojot šausmīgo un majestātisko skatu – no kaimiņu nogāzes gāzās lavīna.

– Skaties! Tur! – viņa kļiedza, norādot uz viņu.

Likās, ka vīrs plašās vietas epicentrā izšļakstījās ūdens, un tad lēni, bet pārliecinoši nogāzās milzīga sniega kārta. Lavīnai uzņemot apgriezienus, tā nesa sev līdzī arvien vairāk sniega, palielinot ātrumu un masu. Mēs visi kā viens savaldzināti skatījāmies tur. Mēs joprojām atradāmies diezgan augstu, un tāpēc varējām apbrīnot neticamo skatu, it kā no kastes teātrī. Ruslans bija pirmais, kas pamanīja jaunās briesmas.

– Neguli! Aiz muguras ir sācijas kārtējais mītiņš! – viņš pēkšņi iesaucās.

Paskatījies atpakaļ un sapratu, ka vairākas karnīzes aiz muguras ir sabrukušas, izraisot kārtējo lavīnu, kur tikko bijām

garām.

– Mammītes! – Neko čīkstēja. – Sniegs seglus nosegs! Mēs esam daudz zemāki! – Rus norādīja ar pirkstu uz pirmo lavīnu.

Tas jau krāja putekļus tik daudz, ka aizsedza debesis, un bailes nebija bezjēdzīgas. Esam iekļuvuši starp diviem ugunsgrēkiem...

– Rus! Rus! Šķiet, ka mums ir zvaigzne! – Gudrais Puisis krita panikā, paužot kolektīvu domu.

1freeride – vārds ir atvasināts no angļu vārdiem "free" un "ride", kas nozīmē "bezmaksas slidošana". Slēpot vai braukt ar snovbordu nevis pa organizētiem maršrutiem slēpošanas kūrortos, bet vienkārši no nekādi neapkoptas nogāzes. Bīstama darbība tikai apmācītiem braucējiem. Nepieciešama laba fiziskā forma un īpašas prasmes.

2Brauciet, brauciet – snovborda sabiedrībā viņi saka "braukt", nevis "braukt" (nejautāriet, kāpēc tas tā ir))

3Kulons ir siles formas ieplaka kalna nogāzē. Dabisks ceļš ūdens, sniega vai akmeņu novadīšanai. Parasti plats augšpusē un konusveida virzienā uz leju.

2. nodaļa. Pēdējais bezmaksas brauciens jeb Nē... Šī nav slēpe. Ak, tas nav svarīgi!

– Uz pretējo nogāzi! Ejam! – Ruslans ātri saprata. – Vajag uzkāpt pēc iespējas augstāk otrā pusē, tad būs iespēja izvairīties.

– Lejā ir noteka! Nodarīsim sev pāri! – Neko protestēja.

– Mēs sev nekaitēsim. Tas atiestatīts tur4 redzi? Jums jāuzkāpj uz tā un, izmantojot kustības, jāpārlec pāri kulāra apakšai. Ja virstaktēšana ir laba, viss izdosies!

Ruslana priekšlikums manī radīja pretrunīgas sajūtas. Kuluāru apakšā nolaisties nebija ieteicams. Tas ir pārāk bīstami, jo tieši šis ir lavīnu un ūdens ceļš, taču tagad situācija bija īpaša.

Bet vai mums būs laiks? Un, ja lavīna sasniegs otro nogāzi, vai tā arī nogāzīsies?

Taču, pārdomājot, man nācās atzīt, ka piedāvātais risinājums man šķita vienīgais iespējamais.

"Ja mēs apmaldīsimies, mēs tur noslīksim!" – Neko kļuva histērisks, izmisīgi kratīdams galvu.

– Un, ja mēs nenolaidīsimies, viņi tik un tā mūs piepildīs! – Rus pakratīja plecus un pēc iespējas mierīgāk turpināja pašreizējā situācijā: – Paskaties, otrā pusē ir džemperis. Vai tu redzi? Atradīsimies tur, būsim izglābti!

– Nē! Es nevaru pārlēkt! Nē!

– Tu to vari izdarīt! Tici man! – Ruslans uzstāja.

Klausoties viņu strīdā, es jutu nepatīkamu zvanišanu ausīs un savu straujo sirdsdarbību. Tieši tā reiz nomira mans tētis. Viņš strādāja par glābēju kalnos un, mēģinot palīdzēt cietušajiem, tika aprakts lavīnā. Un mana māte... Viņa nevarēja saprasties ar viņa radniekiem un devās mājās, vedot mani...

– Sagatavojies! Pirms lēciena saglabājiēt maksimālo ātrumu! Jo spēcīgāks paātrinājums, jo augstāk un tālāk var lēkt! – Ruslans pavēlēja. – Pēc tam turiet gaisu ar zobiem, bet neatgriezieties. Tas ir skaidrs? Gāja!

Gudrs puisis un Karpovi uzreiz pacēlās. Viņi lidoja lejup pa nogāzi tādā ātrumā, ka šķita, ka viņi nemaz neapgāžas, bet tikai čībās dodas lejā pa taisnu līniju.5.

– Nē! Nē! – Neko negribēja neko klausīties.

Un es stāvēju un skatījos uz viņiem. ES nezinu kāpēc. Iespējams, viņa neapzināti gaidīja Ruslanu.

– Ejam! – Rus nogrūda kļiedzošo Neko, praktiski aizsvieda viņu pēc puišiem un pagriezās pret mani. – Palīdzēt?

– Viņa pati. – Es pakratīju galvu.

Uzmetusi skatienu abām lavīnām, viņa ieslēdza mūziku. Viņa vienmēr man palīdzēja abstrahēties no realitātes un koncentrēties uz to, kas ir svarīgs.

Ielpot un izelpot. Elektroniskie sitieni trāpīja ausīs, un es aizgāju, lecot uz priekšu.

Kādu laiku paralēlajā trasē ar mani gāja Ruslans, taču mans svars bija nesalīdzināmi mazāks, tāpēc viņš mani ātri apsteidza,

apsteidzot no puīšiem atpalikušo Neko.

– Spied! Spied! Spied! – viņa balss iekliedzās no austiņām man ausī, izlaužoties cauri drum'n'bass ritmiskajam čaulam.

Visi dzēla. Un es arī iedzēlu. Tas smeldza kā vēl nekad. Es lidoju lejup pa nogāzi, glābjot savu dzīvību un riskējot to pazaudēt daudz agrāk, nekā biju apsnidzis. Šī ir tik grūta izvēle.

Ruslans uzlidoja gaisā, sakrustojot kājas un ar pirkstiem gandrīz pieskaroties dēļa malai. Instinktīva kustība, nevis dižoties. Apdullinājis visus ar čīkstēšanu austiņās, Neko pacēlās viņai pakāļ. Abi stāvēja uz vietas un, pagriežoties uz sāniem uz nogāzi, veiksmīgi piezemējās, pēc inerces turpinot virzīties uz augšu. Rus ir nedaudz zemāk, bet Neko devās uz augšu pa stāvāku trajektoriju.

Tajā brīdī arī es pacēlos gaisā, mirstot no šausmām un sajūsmas. Cik tādu ir? Divdesmit vai trīsdesmit metri? Lai arī cik, šis ir mans trakākais lēciens, olimpiskā rekorda cienīgs. Vismaz man tagad tā likās.

Pārlidojis pāri šaurajai kulāra dibenam, paspēju nedaudz pagriezt rumpi un, piezemējies, devos traversā6 gar nogāzi. Ātrums joprojām bija pieklājīgs, pietiekami, lai lidotu gandrīz līdz kolam. Es sekoju Ruslanam un tāpēc apsteidzu Neko, kurš brauca augstāk un tādējādi samazināja ātrumu.

Pavisam maz bija palicis līdz pārejai, kur saputotie un satrauktie puīši mūs jau drošībā gaidīja. Viņi izstiepa rokas pret mums, gatavojoties mūs sagrābt un vilkt augšā, ja nevarēs paši ielēkt.

Aizrijoties no adrenalīna, metu dēli uz priekšu, ar atlikušo inerci mēģinot uzlēkt vēl augstāk, taču tajā brīdī Neko parādījās nedaudz augstāk pa labi. Sniega nojume, kurai viņai bija jāšķērso, pēkšņi sabruka pēc tam, kad viņa bija tai garām. Izvairoties no sadursmes, es instinktīvi metu ķermeni pa kreisi.

– Aaaaah! – austiņās atskanēja salauzta Neko čīkstēšana.

Neveiksmīgi piezemējusies, viņa aizķēra malu un ripināja pa nogāzi ar galvu pāri papēžiem. Es pretojos, bet strauji pagriežoties, atkal metos lejā, taisni uz kulāra dibenu, kuru ar tādām grūtībām man bija izdevies pārvarēt pirms dažām sekundēm.

– Princis! – uzart tvaika komplektos.

– Amira! – Ruslans pielēca pēc manis.

Un es, gandrīz nespēdama savaldīt dēli, slīdēju, strauji attālinoties no glābjošās kores. Mani vilka tur, kur divas lavīnas drīz saplūdīs vienā! Un viss, ko es varēju darīt, bija kaut kā līdzsvarot, palikt uz dēļa.

– Mira, piebremzē. Bremzējiet! – Ruslans iesaucās. – Krit!

Bet es sapratu, ka apstāšanās būtu kā pašnāvība. Mums nebūs laika celties kājām. Lavīna ir ļoti tuvu. Bet vēl ļaunāk ir tas, ka arī Ruslans apstāsies un paliks šeit pie manis!

– Nē! Dosimies šķērsot. Ja noturēsimies, tiksīm galā,” ierosināju jaunu plānu.

– Jā! – Rus piekrita.

Beidzot varēju savest kopā un atkal kontrolēt savu snovbord un savu ķermeni. Jāsaka, esmu noguris kā suns. Mani augšstilbi

dega no sasprindzinājuma, bet es centos par to nedomāt.

– Ja mēs izdzīvosim, es tevi apprecēšu! – Rus pēkšņi pārraidīja.

Viņš nezināja, ka šie vārdi man palīdzēja izaudzēt spārnus. Mēs atkal gājām blakus uz līdzvērtīgiem pamatiem, un šajā mirstīgo briesmu brīdī es biju gandrīz laimīgs. Brīvs un viegls kā putns...

"Rus, šķiet, ka es tevi mīlu..." viņa pasmaidīja Ruslanam, lai gan viņš to nevarēja redzēt.

Es nekad neievēroju mānīgo izgāztuvi, kas bija manā ceļā...

Sniegs nokļuva nāsīs, dzēla vaigos, atņēma ekstremitātēm sajūtu, mocīja kailo ādu. Es nesapratu, kur augšā un kur lejā. Panikā viņa sāka plekstēt, par laimi sniegs bija diezgan irdens. Mana roka kaut ko smagi atsitās, bet es to uzreiz nesapratu. Kļuva vēsāks un aukstāks. Šķiet, ka tajā brīdī es pilnībā aizmirsu, kas es esmu un kā es nokļuvu šajā situācijā. Es gribēju tikai vienu – sasildīties. Man bija svarīgi dzirdēt savu balsi, bet es baidījos kliegt, baidoties no nosmakšanas.

– Es negribu ciest no aukstuma... Es negribu nosalt! – viņa tikko dzirdami nočukstēja.

Pārsteidzoši, tiklīdz par to iedomājos, uzreiz kļuva siltāks. Lūk, ko dara pašhipnoze! Nupat es miru no aukstuma un pēkšņi šī sajūta pazuda pavisam.

Aukstums ir pazudis, bet tikmēr sniegs nav aizgājis. Tas joprojām nokļuva nāsīs un neļāva normāli elpot, bet es sāku labāk domāt un sapratu, ka šeit ir kaut kas, kas man noteikti palīdzēs.

Esmu jau vismaz divas reizes iesitis ar roku.

Sākumā domāju, ka tā ir slēpe. Vai tas ir loģiski, ka sniega kupenā varētu būt slēpe? Loģiski.

Stop! No kurienes vispār tādas domas?

Es piespiedu sevi nomierināties un uzmanīgi aptaustīt apkārt.

Nē... Tā nav slēpe. Ak, tas nav svarīgi!

Viņa satvēra plakanu dzelzs gabalu un pavilka to, un tas padevās. Lieliski! Tagad būs ko izrakt.

Sāku uzmanīgi bakstīt garo mantu uz visām pusēm. Viņa bija rūpīgi jātur rokās. Dzelzs gabala malas bija asas, un, sastopoties ar pretestību, varēja viegli sagriezties. Kā es nebiju cietis, kad nejauši dauzīju to ar rokām? Vai paveicās trāpīt plakanajā pusē?

Vēlreiz viņa pabāza dzelzs gabalu, un šoreiz tas nesastapa šķērslī un brīvi devās uz priekšu pilnībā. Uzliesmoja gaisma, kas mani neticami iepriecināja un sāku irdināt sniegu un grābt to ar rokām. Drīz vien šņācot un splaujot izkāpu no irdenās sniega kupenas. Migs tikai stāvēja un mirkšķināja, skatījās apkārt. Tiesa, no tā gandrīz nebija nekādas jēgas. Sniga tik biezs sniegs, ka pēc kādiem pieciem metriem neko nevarēja redzēt...

– Kā es te nokļuvu?

Apziņas skatiens pēkšņi uzzīmēja attēlu, es visu vēroju it kā no malas: nodevīgu dzega, no kuras pacēlos kā no tramplīna. Izmisīgs kliedziens. Mans...

Par laimi, mans gadu gaitā trenētais ķermenis ļāva man noturēties un pat uzmanīgi nolaisties. Aizraušanās ar frīstailu nebija veltīga. Bet tagad es steidzos, neizrāvu ceļu. Viņa vienkārši

nebija redzama. Viss grima sniegbaltā dūmakā, it kā pienā, un no debesīm sniga biezs sniegs, tāpat kā tagad...

Lēnām nolaižot skatienu, es atklāju, ka redzu savu kailo krūti un kājas, kas klātas ar zosu izciļņiem. Bet man bija pilns ekipējuma komplekts. Kur ir visas manas drēbes?

Dīvainā kārtā man joprojām nebija auksti, kas bija satraucoši. Kā jūs zināt, tā nav laba zīme. Sajūtot sevi par pārliecību, es pārliecinājos, ka tiešām esmu kaila. Šeit ir pienācis laiks nožēlot, ka cilvēce ir pilnībā zaudējusi ķermeņa apmatojumu... Vismaz kaut kāda veida aizsardzība.

Bet ko es te daru un pat šādā formā? Un kur ir "šeit"?

Kā laime, mana galva bija tukša. Es īsti nevarēju atcerēties, kas notika tālāk. Es pat nezināju, kas es esmu! Es neatcerējos savu vārdu!

Panika ieskrēja kā smacošs vilnis, draudot atņemt man veselo saprātu. Ar gribas piepūli es piespiedu viņu atkāpties, koncentrējoties uz to, kas bija svarīgs. Kas ir svarīgi cilvēkam, kurš sniegā atrodas kails? Pa labi! Sasildies.

Jums ir jāpārvietojas un jāatrod kaut kas, kas palīdzēs jums saglabāt siltumu un atrast palīdzību. Man joprojām nebija auksti, bet es par to neko nedomāju. Jūs nevarat atpūsties. Lūk, kā cilvēki salst!

Sperdama soli es ar mazo pirkstiņu uzsitu kaut ko cietu.

– Oho!

Ieraugot objektu, kuram trāpīju, aizmirsu par sāpēm.

"Tikai zobens, nekas neparasts..." es nervozi iesmējos. – Viņa

māte, zobens!

Zobens šķita īsts. Nekas ievērtības cienīgs, izņemot to, ka lielais zilais akmens rokturī mirdzēja kā dārgs...

Muļķības! No kurienes nogāzē nāks zobens?

Mēdz...

Snovbords...

Es varu snovot!

Nez kāpēc šī doma tikai tagad iegrima galvā, neskatoties uz to, ka par sevi jau biju kaut ko atcerējies par šo tēmu. Tātad, snovbords un... Lavīna!

tieši tā! Snovborda laikā iekļuvu nepatīkšanās. Es bēgu no lavīnas un nokritu no klints, un tad...

Atmiņas atgriezās atsevišķos uzplaisnījumos. Fragmentos.

Ja es būtu uz dēļa, man vajadzētu būt ģērbtam, tad kāpēc es esmu kails? Pieņemsim, ka cimdi un brilles nokrita kritiena laikā. Brilles var viegli nolidot. Ķivere arī, ja kādu iemeslu dēļ to nepiesprādzēju. Vai arī aizdare tika sabojāta trieciena rezultātā. Lai gan šādi vajadzētu sist? Turklāt, lai galva paliktu neskarta.

Bet tas nav viss, ko es valkāju! Kur ir jaka un bikses? Kur ir balaklava un zābaki? Kur termoveļa? Glēvuļi, beidzot?

Jūs nevarat vienkārši izlēkt no šī visa. Jums ir smagi jācenšas to noņemt. Nekāds sniega daudzums nevarētu mani nodīrāt līdz ādai!

"Tās ir muļķības," es apjukusi nomurmināju un, apvijusi rokas sev apkārt, sāku berzēt savus sānus un augšstilbus.

Es piespiedu sevi nospiegt kājas vietā, nevis tāpēc, ka bija

auksts, bet tāpēc, ka tas bija nepieciešams. Un, ja es tur stāvu stulbi, es riskēju nosalt līdz nāvei un pat nepamanīt.

Priecājos, ka nenogriezu matus, un tie vismaz nedaudz pārklāja manu muguru biezā vilnī, un, pievienojot siltumu, es domāju, ka tas pārklāj arī manu dibenu. Lai gan manā pozīcijā nav jādoma par apmulsumu. Galvenais ir tikt pie cilvēkiem, kamēr vēl ir spēks to darīt.

Es vēlreiz paskatījos uz zobenu. Viņš man jau bija palīdzējis izkļūt no sniega kupenas, un es negribēju viņu šeit atstāt. Iespējams, ka man nāksies aizstāvēties no dzīvniekiem. Šeit noteikti ir kaut kas plēsīgs.

Es noliecos, lai paņemtu ieroci, bet tik tikko pieskāros rokturam, kad zilais akmens spoži uzplaiksnīja, atspoguļojot saules starus. Es sastingu, skatoties uz savām divām ēnām, kas krīt uz priekšu.

– Kā šis?

Acis uzreiz asaroja no žilbinošā mirdzuma. Svaigs tīra baltuma pulveris nežēlīgi lauza gaismu, iedurot to ar asām adatām tieši acīs. Es šķielēju, sapņojot par savu slēpošanas masku.

Bet divas ēnas? No kurienes radās divi?

Manā prātā iešāvās prātā doma: galu galā es neesmu savvaļā, bet kaut kur uz šosejas. Un tie ir tikai spilgti prožektori, kas var konkurēt ar sauli.

Bet es jau sapratu, ka tas tā nav. Neviens prožektors nevar pārpludināt tik bezgalīgu telpu ar gaismu.

Iztaisnojusies, viņa aizsedza acis ar plaukstu kā vizieri un skatījās uz neticami zilajām debesīm. Divi veseli saules diski: lielāks un mazāks tuvumā, lika man pārstāt elpot.

– Kā tas ir? Kā?!

Pilnīgi aizmirstot par aukstumu, par kailumu, par divām saulēm, es lēnām griezos ap savu asi.

Cik sevi atceros, es esmu mīlējis kalnus vairāk par visu pasaulē. Man izdevās apmeklēt dažādas vietas: Kaukāzu, Karpatus, pat Alpus, bet tādus kalnus vēl nekur nebiju redzējis. Es pat nedomāju, ka tādas lietas pastāv uz Zemes.

Es vēl neesmu bijis Everestā, bet nez kāpēc man šķita, ka tur tās virsotnes ir mūsu Everests līdz viduklim...

Ar asu, pārsteigtu izelpu no manas mutes izplūda tvaika mākonis, kas atgādināja, ka patiesībā esmu salst. Šķiet, ka hipotermija jau ir sasniegusi neatgriešanās punktu, jo aukstumu nemaz nejūtu. Man tas pat nemaz nesāp. Un saule... Tas ir, saule ir silta, it kā es jūlijā atrastos jūras piekrastē. Kaut kur ap Puketu...

Es vēlreiz paskatījos uz virsotnēm, virs kurām pēkšņi parādījās tumšs punkts. Sākumā gandrīz neredzams, tuvojoties tas kļuva arvien lielāks un lielāks.

Lidmašīna? Nē. Tas izskatās pēc putna. Liels...

Nav putns. Augstu debesīs virs manis, ar izplestiem spārniem, lidoja īsts pūķis!

4Piliens – stāvas klintis ar klinti kulārā, no kuras var nokrist.

5Tie negriežas pāri malām, brauc uz slīdņa* – snobordam ir malas (sānu daļas pastiprinātas ar metālu. Tās palīdz noturēties nogāzē un manevrēt) un slīdnis – dēļa apakšējā plakana daļa. Lai brauktu, jāpārvietojas no vienas malas uz otru, it kā ar tām pieķeroties pie nogāzes. Pretējā gadījumā braukšana kļūs gandrīz nekontrolējama. Uz vienas čības uz nogāzes ilgi noturēties nevarēs.

6Traverss – nogāzē ir virziens uz augšu un uz leju, un ir traverss (tas ir, pa nogāzi, piemēram, paralēli korei)

3. nodaļa. Atmiņu tēja

Vai nu tāpēc, ka pārāk ilgi stāvēju ar atstutētu galvu, vai arī tāpēc, ka redzēju, šī pati galva sāka griezties. Troksnis ausīs un vieglprātības lēkme pasliktināja situāciju. Satriecot, es pat nesapratu, kā zeme tika izrauta no manām kājām.

Es piezemējos tieši uz zobena roktura, sāpīgi atsitoties pret plecu.

– Mēness!

Man uzreiz negribējās noģībt. Viņa steidzīgi uzlēca, nokratīdama no ķermeņa iestrēgušo sniegu. Dīvaini, bet tas izkusa ātrāk, nekā es to varēju izdarīt, bet es joprojām nejutu aukstu.

Esmu daudz dzirdējis par hipotermiju. Nosalstot, cilvēks vispirms saraujas un trīc. Asinis plūst uz iekšējiem orgāniem, sasildot tos. Siltuma pārnese samazinās. Bet tas ir tikai pirmais posms. Otrkārt, procesi tiek izkropļoti. Palielinās siltuma pārnese, paplašinās asinsvadi, un cilvēks sāk sajust, ka viņš sasilst. Ka viņš ir ļoti karsts. Tāpēc nosalušie cilvēki bieži tiek atrasti neizģērbti. Viņi norauj savas drēbes...

Stop!

Sprīžot pēc izskata, jau sen esmu sasniegusi otro posmu, tikai... Nav tādu pazīmju kā pulsa pavājināšanās un kustību koordinācijas zudums. Es nejūtos letargiska vai vāja savos muskuļos. Ir sāpes no pārtrenēšanās, bet nav vājuma. Un nav

apātījas, un garastāvoklis nemainās. Drīzāk situācijai atbilst... Es to raksturotu kā drūmi izšķirošu.

Vai arī man tikai šķiet, ka viss ir kārtībā?

No otras puses, neticami kalni un pūķis debesīs smalki norāda, ka beidzot esmu sasniegusi trešo hipotermijas stadiju – delīriju un komu. Varbūt mana ķermeņa slēptās rezerves ir atvērušās? Vai arī šī apziņa sevi aizsargā, sniedzot man patīkamus skatus.

Ak, tas nav svarīgi!

Vai man nevajadzētu sēdēt šeit mūžīgi kaut kādas komas dēļ? Pat ja man tas viss tikai šķiet, es darīšu, kā veselais saprāts liek. Un viņš man saka, ka man ir jāiet pie cilvēkiem un jālūdz palīdzība.

Galū galā cilvēks ir dīvaina būtne. Pat uz nāves robežas viņš spēj novērtēt skaistumu. Tā nu es, katram gadījumam paķērusi zobenu, devos lejup pa nogāzi, nebeidzot apbrīnot skatus. Tagad, kad snigšana bija beigusies, es pamanīju apmetni tālu lejā. Tā ir vai nu pilsēta, vai ciems. No šejienes tas nebija skaidrs. Es atklāju arī ceļu lentes, kas vijas ap mazākiem kalniem.

Un, protams, kalni! Visur bija kalni!

Satriecoši, neticami, skaistākie kalni, ko jebkad esmu redzējis! Tāda veida, par kuru jūs neiebilstu mirt, kāda velna pēc ir Parīze!

Pārsteidzošā kārtā sniegs zem kājām drīz apstājās, un manas basas kājas staigāja pa vēl sasalušo zemi, no kuras vietām jau iznira zaļa zāle! Gaiss bija garšīgs un tīrs. Godīgi sakot, tas

smaržoja pēc pavasara. Un, neskatoties uz noieto attālumu un šķīta, ka esmu staigājis vismaz trīs stundas, man joprojām nebija auksti.

Es uzreiz neredzēju veco būdu apaļā ezera krastā. Likās, ka viņas pat nebija, un tad viņa pamirkšķināja, un tur viņa bija!

Viņa steidzās uz būdiņu, jo tur varētu būt kāds, kas varētu izsaukt palīdzību. Nu ja tur neviena nav, tad ar prieku atradišu vismaz drēbes un iespēju uztaisīt tasi siltas tējas...

Īpaši gribējās tēju...

Būdā neviena dzīva nebija, tikai vējš svilpoja zem jumta, bet iekšā nebija nevienas plaisas. Apzinīgi aizlīmēts. Izskatās, ka kāds šeit nakšņo diezgan bieži.

Vējš...

Dīvaini. Kad gāju, vējš mani netraucēja. Kaut kādas mulķības...

Izlēmusi nepiešķirt nozīmi šādai neatbilstībai, viņa sāka vadīt veco bufeti, meklējot pārtiku. Lielgabarīta, koka, it kā steigā samestas, tās čīkstošās atvilktnes man negribīgi atklāja savus noslēpumus zālīšu ķekaru, dažu šaubīga izskata krekeru un nez kāpēc lupatiņā ietītu dzeltenu saberzta cukura gabaliņu veidā. laikraksts.

Nekad neatradu tēju, tikai kādu nepazīstamu zālīti, kuru baidījos uzvārīt. Un es nolēmu, ka cukurs ar verdošu ūdeni joprojām ir labāks par neko. Tomēr vismaz daži ogļhidrāti.

Es biju ļoti izslāpusi, un es ļāvu sev remdēt slāpes. Tad, piepildījusi nolietotu, bet šķietami tīru katlu ar ūdeni, viņa nolika

to uz plīts un atkal sāka šķirot garšaugus, kas bija piekārti pie griestiem uz auklas. Viens ķekars man atgādināja timiānu pēc izskata un smaržas, un es riskēju iemest dažus ūdenī. Man vitāli vajag vismaz nedaudz tējas, lai sasildītu dvēseli. Es zināju, kā iekurt krāsni, un būdā bija malkas krājumi. Un pat ūdens savākts koka spainī. Es to sajutu un nepamanīju nekādu sasmērējušu smaku. Ūdens garšoja pēc akas ūdens un šķita svaigs... Varbūt kāds te nesen bija bijis?

Papildus plīts un bufetei būdā tālākajā stūrī bija liela lāde, un pārējo vietu aizņēma rupji uzbūvēta no dēļiem gulta vai pat plaukts, kā taigas būdās. Uz tā gulēja salmu matracis un vairākas ar rokām darinātas raibuma segas. Mana intuīcija man teica, ka man nebija daudz laika. Kad mani spēki uzreiz pametīs, kā tas bieži notiek ar cilvēkiem, kuri ir iztērējuši visas rezerves, būs slikti. Ir stulbi nosalt mājā pēc tik ilgas pastaigas pa sniegu.

Atverot durvis, es sāku kratīt gultu, bet neatradu peles izkārnījumus. Viss bija vecs, bet ne tik vecs, lai es nevarētu aiz riebuma uz tā apgulties. Un tomēr vispirms es ieskatījos lādē, kur atklāju absolūti pārsteidzošas lietas, it kā no vēsturiskas rekonstrukcijas. Lai gan es nespētu atbildēt uz jautājumu, kuram laikmetam viņi pieder. Bet paldies arī par raupjo kreklu, kas izskatījās nevalkāts. Es to uzvilku pirmais, uzreiz sajutos kā cilvēks. Bez apakšveļas ir nedaudz neērti, bet tagad jūs varat iziet pie cilvēkiem bez plika dibena.

Krūtīs bija arī citas lietas. Kaut kāda veste ar garām malām, apvilкта ar kažokādu, siltas bikses, vēl viena sega un stulba

cepure. Bet es tos neuzvilku. Turklāt būdā kļuva manāmi siltāks, un es ar šausmīgu spēku vilku gulēt. Cīnoties ar miegainību, knapi sagaidīju, kad ūdens uzvārīsies, tad pārcēlu katlu uz pašu plīts malu, kur karstums nebija tik intensīvs. Viņa ielēja nedaudz verdoša ūdens iespiestā dzelzs krūzē un, to izskalojusi, tikai tad ielēja sev tēju.

Nolikusi krūzi uz krūtīm blakus gultai, viņa ar kājām pakāpās zem segas. Ar apdullušu skatienu vērojot, kā aiz loga kļūst tumšs, lēnām malkoju karsto un negaidīti garšīgo tēju, prātojot, ko darīt tālāk.

Domās kļuva viskozas, apmulsušas, nejauši lēkājot apkārt. Vienu es noteikti zināju, ka es necelšos. Es nevaru piecelties...

Pēdējais, par ko es domāju, ieslīgstot slapjā miegā kā purvā: vārds! Kā mani sauc?

– Nu, Miroslava, vai tev būs kaut kas garšīgs? – Gudrais Puisis iesaucās gandrīz ausī, kliezot pāri naktsklubā skanošajai mūzikai.

"Mani sauc Amira, tu idiots!" ES tev teicu! – es viņam uzkliežu.

Es ienīstu, kad cilvēki jauc manu vārdu!

Man nepatika gudrais puisis no pirmā acu uzmetiena. Puisis kaitināja ar savu apsēstību un stulbajiem jokiem. Man arī nepatika viņa smaržas. Slikta dūša līdz nelabumam! Sliktais ieradums uzreiz uzliet sev virsū pusi pudeles visu tikai pasliktināja.

"Tad nepierādi sevi kā Miru," Gudrais Puisis man diezgan

loģiski pārmeta un mēģināja mani apskaut, bet es viņam atmetu roku.

Pretī sēdošais Ruslans mūs vēroja ar noslēpumainu aci. Balts pieguļošs T-krekls viņam apbrīnojami piestāvēja, izceļot visas viņa ideālās figūras priekšrocības, tāpat kā vienkāršie klasiskie džinsi. Šķita, ka viņš nemaz neklausījās Neko, kurš kaut ko runāja viņam ausī, braukdams ar rādītājpirkstu pa iespaidīgo bicepu.

Cik viņš ir lielisks!

Nopūšoties uzmetu greizsirdīgu skatienu uz bruneti, kas viņam pieķērās. Viņas smailais bobs un milzīgās brūnās acis lika viņai izskatīties kā japāņu multfilmu varonei, kuras viņa tik ļoti dievināja. Un es domāju, kāpēc puisiem bieži patīk šādas meitenes?

Es nelīdzinājos Neko. Augstāks, stiprāks. Ar gariem, līdz viduklim brūniem matiem, kas paši par sevi nedaudz lokās un ar kuriem ļoti lepojās.

– Princi, turi kokteili! – Svetka, kas bija atgriezusies no bāra, novērsa mani. Viņa iedūra manās rokās vienkāršu dzērienu, vienu no tiem, kas tika pasniegti šajā lauku iestādē, un nogulās uz dīvāna man blakus. – Padomā tikai, Karpas jau ir pacēlušas kādu cāli. Viņi krāpjas,” viņa ķiķināja, skatoties uz deju grīdu.

– Mirka, kāpēc Princis? – Gudrais Puisis jautāja otrā ausī. – Vai tu esi Kņazeva vai kā?

Es atrāvos, raustīdamies. Viņa jautājums radās miera mirklī. Čivināšana tikko bija pārgājusi uz lēnu, un viņš mani apmulsināja

ar savu kliedzienu. Bet viņa jautājumu dzirdēja visi pie mūsu galda.

"Tā kā viena no vārda Amira nozīmēm ir princese," Ruslans atbildēja manā vietā, un viņa samtainā balss un ciešais, uzmanīgais skatiens man pārņēma drebuļus.

– Kāds princim ar to sakars? – Gudrais Puisis tumši sarauca pieri.

Blonds un mīļš, manai gaumei viņš nemaz neatbilst, lai gan meitenēm patika. Tiesa, tiklīdz viņš pavēra muti, interesentu skaits strauji pietuvojās nullei.

– Gudrs puisis, kāds tu esi stulbs! – Svetka iesaucās un, noliecusies pār mani, iecirta blondīnei pa pakausi.

– Viņa pati tāda ir! – viņš atcirta.

Kaut kur virs galvas izcēlās kaut kas līdzīgs kautiņam.

– Viņi zvanīja!

Noliecusies, es piecēlos un pārcēlos uz pretējo dīvānu pa kreisi no Ruslana. Es sēdēju diezgan tuvu, un tagad mūsu augšstilbi saskārās, un arī mūsu rokas. Mana sirds uzreiz sāka sisties straujāk.

Svetka pārstāja cīnīties ar Stjopku, un pēc viņas skatiena es joprojām nevarēju saprast, vai viņa priecājas, ka es aizgāju vai nē? Kamēr es par to domāju, Svetka, it kā nekas nebūtu noticis, piegāja puisim tuvāk un pat ļāvās apskaut. Tiesa, ar to cīņa nebeidzās, jo Gudrais Puisis viņu uzreiz satvēra un sāka kutināt.

Ruslans ar plaukstu paberzēja pieri un paskatījās uz mani no rokas apakšas. Nevarēdama to izturēt, es viņam uzsmaidīju.

Sēdēt šādi, pieskaroties viņa augšstilbam, bija aizraujoši. Varbūt būtu vērts doties prom, bet es negribu...

Turklāt es joprojām pilnībā nesaprotu, vai viņš ir kopā ar Neko vai nē. Un tieši uz jautājumu, vai viņi satiekas, kaķu meitene atbildēja noraidoši. Un, ja tā, mēs pieņemsim, ka viņai un man ir vienādas iespējas iekarot viņa sirdi. Es nopietni nolēmu doties uzbrukumā. Tikai nedaudz vēlāk...

– Nu, kā ar kaut ko garšīgu? – Gudrais Puisis noliecās pār galdu.

Uz brīdi atspiedis dūri, viņš mums parādīja dažas tabletes.

– Ņem to prom! – Rus īsi pavēlēja.

Vienu reizi Stjopka ar viņu nestrīdējās, viņš tikai nopūtās un piecēlās un kaut kur devās. Svetka paskatījās uz viņu ar sarūgtinātu skatienu un, paķērusi savu kokteili, gandrīz visu uzreiz izsūca to pa salmiem.

Kādu iemeslu dēļ tūlīt pēc tam es nokļuvu mūsu kotedžas, ko mēs kopā īrējām, lieveņa. Ruslans nostājās man pretī, skatījās man acīs, liekot manai sirdij pārspēt pukstēt. Un tad pēkšņi viņš pieliecās uz skūpstu. Es piegāju viņam pretī, vēlēdamās uzlikt plaukstu uz viņa krūtīm, bet mani sagaidīja tikai tukšums. Nebija vairs ne Ruslana, ne lieveņa, un visapkārt virpuļoja sniegs, lai kur tu skatītos.

– Ruslans? Rus! Kur tu esi?

Atmiņas krita pār mani kā daudzu tonnu smaga lavīna, atgriežot katru nodzīvoto sekundi. Es atcerējos mūsu trako freeride un tā bēdīgo beigas. Un Ruslana, kas brauca kaut kur aiz

manis. Un pat mana atzīšanās, pirms es šeit nokļuvu...

Kā viņam iet? Kā ar viņu? Vai viņš ir dzīvs?

Es uzlēcu gultā, izplūdusi asarās.

4. nodaļa. Es varu dejot, es varu spēlēt... tamburīnu

– Ashshe, miteri, ashshe! – pavisam netālu atskanēja čīkstoša veca balss. – It mare sina pinoto.

No pārsteiguma es nodrebēju un skrēju uz sāniem, instinktīvi satverot zobenu zem segas. Noliku vakarā blakus. Pretī, uz improvizēta trīs kāju ķebliša, sēdēja sirma veca sieviete, pastiepdama man kūpošo bļodu.

Es nesapratu ne vārda no teiktā. Valoda, ko viņa runāja, nebija līdzīga nevienai, ko viņa prata.

"Kaut es zinātu, ko tu saki..." Es klusi nomurmināju zem deguna un sveicināju sievieti: "Sveika, vecmāmiņ!"

Varbūt viņa, noklausījusies manu runu, pāries uz krievu valodu?

"Es novēlu jums arī labu, mazmeitiņ," viņa pasmaidīja, un šoreiz es sapratu katru vārdu. Bet šie vārdi nebija krieviski... – Iedzer, tas palīdzēs. "Viņa iedūra manās rokās krūzi, kas smaržoja pēc zālēm. – Un es izlēju jūsu pagatavoto brūvējumu. Ja peles turētājs stāv ilgāk par stundu, viņš pārvēršas par īstu indi! Protams, viņi to dzer svaigu, un arī tad tikai k'kha-ter, kad gatavojas pravietot.

– K'ha-ter? – Es aizrāvos ar nepazīstamu jēdzienu.

– Ak, kāda nelaime! Izskatās, ka tu jau esi saindējies, ja

pajautā tik stulbu lietu! – Vecā sieviete satvēra rokas. – Vai esat aizmirsis tos, kas runā ar ledu un ūdeni?

Atceroties divas saules un pūkus debesīs, es ar viņu nestrīdējos. Labāk ir domāt, ka esmu saindējies, un mana galva nav kārtībā, pretējā gadījumā jūs nekad zināt ...

– Tu dzer, dzer! Lunarniks izdzīs indi. – Vecmāmiņa norādīja uz bļodu, kuru es satvēru rokās.

"Paldies," pateicos viņai, es uzmanīgi iemalkoju buljonu.

Viņš tiešām izrādījās diezgan labs. Siltums nekavējoties izplatījās pa visu ķermeni, piepildot to ar sparū un spēku daudz labāk nekā jebkurš enerģijas dzēriens. Kā šo lietu sauc? Lunarnik? Jums tas ir jāatceras, tas var noderēt.

– Nebaidies, tu. Dzert! Vai vēlaties, lai es vispirms iedzeru malku?

Es paskatījos uz savu vecmāmiņu un, izlēmusi, ka nevēlos, lai viņa iemalkotu no manas krūzes, iedzēru vēl vienu malku.

– Es esmu Kafisa, slavena augu pētniece. Kā lai es tevi saucu, mans dārgais? – vecā sieviete jautāja.

Kafiza... Vai tas ir tik vienkārši? Pat bez otrā vārda?

"Amira," es pēc kārtas iepazīstināju ar sevi.

– Amira? Skaists vārds. Cēls! – vecā sieviete uzreiz atbildēja.

"Tu miegā kļiedzi, Amira." Viņa kādam piezvanīja... Kam?

"Es nezinu," es pēkšņi kļuva kautrīga. – Precīzāk, neatceros.

Visas sapņa detaļas man jau bija pazudušas no galvas, bet nez kāpēc man bija ļoti, ļoti skumji. Tas ir tik skumji, ka, tiklīdz es par to domāju, neviļus sariesās asaras.

– Nu, kas tas ir? Kādas nepatīkšanas notika? “Vecā kundze nekavējoties apsēdās man blakus un sāka glāstīt manu muguru. – Kurš tevi aizvainoja? Varbūt viņš izvaroja? Ja tā, tad grāfam jāšūdzas. Neviens grāfs Kirfaronā tam nepieļautu, vismazāk mūsu Njērarota! Draklords Kirfarongā ir sāpīgi stingrs, turot visu ierobežojumu savā dūrē. Kārtība viņa zemēs ir kā nekam citam, ko meklēt. Vons un Nirfeats neko nevarēja darīt ar viņu. Viena problēma, viņš ir viens, bez ēnas.

Es klausījos šīs neskaidrās mulķības, cenšoties no tās izvilkāt vismaz jēgas graudu.

– Kirfarons? Kur tas ir? – uzdevu piesardzīgu jautājumu.

“Ak, izskatās, ka tu esi labi paēdis peļuku...” vecā sieviete bija satraukta. “Viņš un jaunās lietas sajauc jūsu domas.” Vai esat pārliecināts, ka neesat ledus un ūdens runātājs? – Vecmāmiņa samiedza acis.

“Es tā nedomāju,” es nestrīdējos un atkārtēju jautājumu: “Vecmāmiņ, pastāstiet man par Kirfarongu un robežām, pretējā gadījumā es neko īsti neatceros, izņemot savu vārdu.”

– Kā tas var būt? Kā tu šeit nonāci?

– Nezinu. Es atceros tikai to, kā es pamodos kaila sniega kupenā. Izkāpu ar varu un paslēpos šeit, lai sasildītos. Visi.

– Jā, vakar kalnos bija ievērojama sniega vētra, neskatoties uz to, ka pavasaris rit pilnā sparā. Pie mums vasara ir īsa, brīžiem sniegota,” smieklos izplūda sirmgalve.

Es arī pasmaidīju par viņas vienkāršo joku.

Un tad Kafisa sāka runāt, un no viņas vārdiem es sapratu, ka

esmu pasaulē, ko sauc par Pūķi sasniedz. Kopumā ir pieci no šiem ierobežojumiem: Kirfarong ziemeļos, Soliyar dienvidos un Drakendort starp tiem. Uz rietumiem atrodas Torisvens, bet aiz viņa Berštons.

Tagad es biju Kirfaronā, kuru no Drakendortas atdala augsti kalni, ko sauc par Pūķa grēdu. Tie ir tie, kas ir līdz ceļiem līdz Everestam. Kafiza apgalvoja, ka pat pūķis diez vai varētu tai pārlidot.

Starp citu, Draklordi pārvalda Reaches. Acīmredzot karaļi ir vietējie. Katram draklordam pēc dārgā pūķa vārda ir kaut kas līdzīgs titulam. Kirfarongu vada cienījamais un gudrais Finbar Frost ar romantisko safīra pūķa segvārdu, kuru Kafisa nenogurst slavēt.

Rietumos Kirfaronga robežojas ar Thoriswen's Reach – purvu un mežu zemi, un salīdzinoši nesen tur notika kaut kāds bardaks. Šķiet, ka valdība mainījās vienu reizi, pēc tam otru. Vispirms nemiernieki nogalināja veco draklordu, pēc tam viņus pašus izsvieda ārā un sēdās tronī. Tagad Finbar Frost ir draudzība ar saviem tuvākajiem kaimiņiem, un viņa Reach ir pasargāts no nelaimēm. Es īsti nesapratu, kuras tieši, bet ārstniecības augu zinātnājs Kafisa par to pateicās vietējiem dieviem ar vārdu: Pūķins un viņa ēna.

"Bet mēs nezinām, kas šodien notiek Soliyar un Bershton." Ar viņiem nav nekādas saistības. Šķiet, ka Berštonā valda Nirfeats, bet par Soliāru nekas nav skaidrs. Pat pats dimanta pūķis nevarēja sasniegt viņu pūķu kungu. Tā mēs dzīvojam," pabeidza

sirmgalve. – Nu, vai tu tagad atceries?

Es tikai pakratīju galvu.

Es nevarēju atcerēties, ko viņa teica, jo manās vēstures un ģeogrāfijas mācību grāmatās nekā tāda nebija. Taču no viņas stāsta es uzzināju vienu – lai kur es atrastos, es neesmu uz Zemes. Lavīna ir paveikusi savu darbu, un manis vairs nav...

Nez kāpēc atcerējos sarunas ar mammu. Ja mēs runājām par manu tēvu, viņa nekad neteica "viņš nomira". Tikai šādā veidā: "Viņš tagad ir labākā pasaulē, meita." Kādu dienu es prātoju, ko viņa domāja ar vārdu "labāka pasaule". Un mana māte atbildēja: "Tur katrs saņem to, ko ir pelnījis. Bet tie, kas ir dzīvojuši labu dzīvi, noteikti ir laimīgi.

Kopš tā laika es ticēju, ka mans tētis tagad noteikti ir laimīgs, jo viņš izglāba cilvēkus un tāpēc ir pelnījis labāko. Ko ierobežojumu pasaule man piedāvā?

Es nez kāpēc uzreiz noticēju, ka neesmu uz Zemes. Atkal acīs iekrita acīmredzamas dīvainības. Es sāku tos garīgi uzskaitīt: sākumā es nesapratu Kafizu, un tad likās, ka mēs runājām vienā valodā, izņemot to, ka daži vārdi palika nepazīstami. Un viņas dīvainās drēbes, it kā tās būtu senlaicīgas. Kaut kas izskatās pēc pūķa debesīs. Varbūt vietējās faunas pārstāvis, kuru visi šeit tik ļoti ciena? Mūsu sarunas laikā man izdevās saprast, ka šeit valda īsts ķirzaku kults. Nu, divas saules vispār ir slepkava arguments.

Ja tā, tad jums ir kaut kā jāiekārtojas šeit un jāmeklē veids, kā atgriezties, ja iespējams.

– Kafiza, saki, vai vari mani aizvest uz tuvāko pilsētu? Es

redzēju viņu tur lejā. Kā to sauc?

"Tā sauc Šarotu, tāpat kā Erlingu." Vai jums tur ir radnieki?

"Man šeit nav neviena radnieka... Vai arī es vienkārši neatceros," es uzreiz izlaboju.

"Es pat nevaru to dabūt galvā, kā tu nonāci kalnos, dārgais?"

"Es neatceros," es izteicu savu labāko attaisnojumu.

Ļaujiet viņam turpināt ticēt, ka viņam ir bijusi tāda ietekme uz mani... kā viņu sauc? Mousemaker?

– Vai esat pārliecināts, ka neesat viens no Nirfiem? – vecā sieviete aizdomīgi samiedza acis.

Nedaudz agrāk laipna vecmāmiņa stāstīja, kā vietējais valdnieks kara laikā slēdza robežu un noķēra visus pretiniekus, kas palika viņa zemēs, un pat sodīja ar nāvi. Un kuru viņš neizpildīja, to iesēdināja cietumā. Kopumā es negribēju, lai mani piemeklētu tāds pats liktenis.

– Tieši tā! – ar pārliecību noteicu.

– Ak! "Vecā sieviete kratīja man ar pirkstu, viltīgi šķieldama. "Bet es teicu, ka jūs neko neatceraties." Bet tev taisnība, es esmu nirfeatov par steras⁷Es to smaržoju. Jums nav nekāda sakara ar šiem dēmoni.

Es garīgi izelpoju.

Un kāpēc šie nirfeats tik ļoti nepatīk?

Es iedomājos karu starp kaimiņiem. Šeit acīmredzot ir feodālā sadrumstalotība. Gribētos ticēt, ka vismaz galvas netiek nocirstas kvadrātos un nemētājas ar akmeņiem kādu nejēdzību dēļ.

– Kafiza, saki, vai man ir kāds darbs Šarotē? Un cik maksā

jūsu mājoklis?

– Nu, ja pieklājīgā apkaimē, tad divas vai trīs sudraba ledus nedēļā.

Man nebija neviena sudraba ledus. Ne kādu citu.

– Ko darīt, ja tas nav pārāk pieklājīgi? – piesardzīgi jautāju.

– Nepiedienīgi? Kāpēc jūs dodaties uz nabadzīgo rajonu? – Vecā sieviete sarauca pieri un pamāja ar galvu.

– Pirmkārt, man vismaz kaut kas jānopelna. Man nav pilnīgi nekā...

To pateicis, es pēkšņi nodomāju, ka varētu zobenu pārdot. Protams, ierocis ir dārgs, un man pietiks naudas pirmajai reizei. Bet es to neizteicu. Vecmāmiņa zobenu vēl nebija redzējusi, jo tas gulēja netālu, apsegts ar segu. Jums to vēl nevajadzētu rādīt, pretējā gadījumā viņi to vai nu atņems, vai nozags. Tu nekad nezini. Un arī es vēl pārāk neuzticējos Kafizam.

– Tas, ko tu saki, ir pareizi. Es tev iedošu vara ledus. Ar tiem nepietiks, lai izīrētu pat nožēlojamu skapi, bet vismaz trīs dienas jūs nepaliksiet izsalkuši.

Es jutos apmulsusi. Man tikko radās aizdomas par šo laipno sievieti, ko Dievs zina, un viņa man piedāvā naudu...

– Bet ko mēs varam darīt? Varbūt kāds man ļaus dzīvot uz kredīta?

– Maz ticams. Maksājums parasti tiek veikts avansā.

"Viss ir tāpat kā pie mums," es nodomāju.

"Bet, ja jūs dabūjat darbu par mazgātāju vai apkalpotāju krodziņā vai kādā ēstuvē, viņi var jums dot skapi kopā ar viņu."

Tas bieži tiek darīts. Atkal, kalpi vienmēr ir pie rokas. Ērti. Bet tas ir tikai... – vecā sieviete sarauca seju, kļūstot kā vecs kartupelis.

– Kas?

– Jums būs grūti strādāt par serveri. Pārāk skaista...

Man kaut kā uzreiz nepatika iespēja strādāt par viesmīli vietējā rygalovkā, un tagad vēl mazāk. Ir skaidrs, ka viņi jūs uzmāksies.

– Varbūt ko īpašu jūs varat darīt? – vecā sieviete atcirta.

– Es varu dejot, es varu spēlēt... tamburīnu. Man arī labi padodas zīmēšana.

Pirms diviem gadiem pabeidzu Interjera dizaina fakultāti un strādāju savā specialitātē, kā hobijs spēlēju bungas un pat piederēju mazpazīstamai mazpilsētas grupai ar šokējošu nosaukumu "Elfs iztaiso bērzu". Un nejaudājiet, kāpēc tas tā ir. Nu, dejošana... Man vienmēr ir patīcis dejot, un pēdējos gados esmu aizrāvis ar pole un strip dance. Man palīdzēja uzturēt formu.

– Nu, tu noteikti esi viens no dižciltīgajiem nieriem! – Kafiza pasludināja spriedumu. "Es jums pateikšu, mēģiniet pieņemt darbā njerus un iemācīt saviem bērniem mākslu." Šeit jums būs gan galds, gan mājvieta. Un labu atalgojumu. Un tad tu paskaties un atceries par sevi. Vai arī kurš tevi atpazīs.

Un tā jau ir doma. Ja citi mani talanti ir apšaubāmi, tad zīmēšana man patiešām var palīdzēt.

"Bet... Nyers jūs pat tagad nelaidīs pa durvīm, tādās un tādās lupatās," zālājs skumji nopūtās, lūkodamies uz lādes saturu.

7Steras ir garuma mērs, kas vienāds ar pieci simti metru.

5. nodaļa. Lielisks darbs! Godīgi sakot, man bija bail...

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Dragon Peak, pašreizējā laika ezers, Drakendort Reach

Saka, ka Pašreizējā laika ezers parāda, kas notiek ar cilvēku tieši tajā brīdī, kad tu ieskaties ūdenī.

Šo apbrīnojamo ezeru apsargāja harpijas, kuru ciemats atradās netālu. Abi atradās Drakendortas teritorijā, tāpēc man nācās piesaistīt dimanta pūķa palīdzību. Par laimi, ar Reginhardu Berliānu nodibinājām draudzīgas attiecības, un harpijas laipni piekrita man palīdzēt, atļaujot mani uz svētnīcu.

Un tā es stāvēju neliela, perfekti apaļa ūdenskrātuves krastā, ko kā rāmi norobežo akmens krasts. Melnajos ūdeņos neatspīdēja pilnīgi nekas. Ne pelēkās debesis, ne sniega mākoņi, pat ne es pati. Ielūkojoties necaur laidīgajā tintes virsmā, es jautāju:

– Parādi man manu Ēnu. Ja tā pastāv kādā no pasaulēm. Parādi viņai, lūdzu!

Izteicis savu vēlēšanos, viņš sažņaudza žokli, baidīdamies ieraudzīt Anioru.

Mana iztēle uzreiz iztēlojās matus baltus kā sniegs. Caurspīdīgas, kā ledus, zilas acis ar dziļumā slēptām skumjām. Klusa, padevīga, pašreizējā man veltīta... Mana Ēna...

Sāpīgs dūriens iedūra manu sirdi. Dūres sažņaugtas no atmiņu

steigas un vainas sajūtas. Aniora nomira manis dēļ. Manas dēļ... Ja tā nebūtu viņas, es būtu piemeklējis tādu pašu likteni kā pārējie draklordi. Bet viņa paspēja brīdināt, par ko viņa samaksāja. Es viņu mīlēju, un tagad man šķita, ka es zinu iemeslu, kāpēc es nevaru atrast sev citu Ēnu. Viņai vienkārši nav vietas manā sasalušajā sirdī...

Ezera ūdens joprojām palika necaurļaidīgs. Es dziļi ievilku elpu, koncentrējoties. Noraidot savas emocijas, viņš pastiepa roku ar atvērtu plaukstu uz leju un pavēlēja vēlreiz, kā harpijas mācīja:

– Parādiet man Safīra pūķa ēnu!

Šoreiz ezera centrā parādījās gaišs plankums, kas auga mūsu acu priekšā, līdz piepildīja visu virsmu. Tagad es redzēju sniegotu kalnu apvidu un dīvaini ģērbtu cilvēku grupu ar apaļām lielām galvām bez matiem. Viņi visi seši turēja rokās kaut kādus platus krāsainus dēļus.

Cilvēkiem bija pagrieztas muguras, un tomēr es uzreiz sapratu, ka četri no viņiem ir vīrieši, un tikai divi ir sievietes. Tie bija mazāki un plānāki, taču ne ar ko neatšķīrās.

Attēls bija tik skaidrs, it kā es stāvētu tieši aiz viņiem, izņemot to, ka es nedzirdēju nekādas skaņas. Es skatījos no vienas sievietes figūras uz otru. Kurš? Tas, ko es redzēju, nevarēja man palīdzēt atrast Ēnu. Un cilvēku drēbju spilgto krāsu un žilbinoši baltā sniega kontrasts lika man mirdzēt acis.

Un tomēr pirmo reizi manos meklējumos parādījās vismaz kāds progress. Ezers rādīja pavisam ko citu, nekā gaidīju, un

mani pārņēma tāds kā medību azarts.

– Seja! Parādi man viņas seju! – viņš čukstēja, baidīdamies, ka bilde pazudīs.

Bet ezers manu lūgumu paklausīgi izpildīja. Tagad es redzēju tikai vienu figūru un daudz tuvāk, it kā es būtu tieši aiz tās. Ar atvieglojumu sapratu, ka apaļā mantiņa man ir tikai neparasta ķivere vai kāda cepure. Un dīvains halāts... Varbūt tas ir kaut kāds formas tērps?

Bet es jau zināju dažas lietas, tāpēc nebiju pārāk pārsteigts.

Meitene pēkšņi pagrieza galvu un paskatījās tieši uz mani.

Acis... Mirdzošs lazdu izskats, ko ierāmēja sulīgas skropstas, kuru gludā plīvošana lika tev uzmetināt zosādu... Visums palēninājās...

Diemžēl es neko neredzēju, izņemot acis – meitenes seja bija pilnībā paslēpta zem maskas. Es ne mirkli nešaubījos par vienu lietu: viņa ir mana ēna!

Un tad meitene nolaida vēl vienu masku, paslēpdama raganas acis zem spoguļa virsmas, kurā atspīdēja kalni.

Man sāka griezties galva, un es sastingu, gandrīz iekrītot nomelnējušajā ezera ūdenī. Mana sirds plīvoja krūtīs, un mana mute bija sausa un rūgta. Viss bija tā, kā harpijas brīdināja. Pašreizējā laika ezers smēla spēku, un tā žēlastību nebija ieteicams izmantot ilgu laiku.

Es paspēru soli atpakaļ, nespēdama atraut acis no necaurredzamās virsmas. Viņa atkal absorbēja gaismu kā melns putekļains samts, un svešinieks joprojām stāvēja manu acu

priekšā.

Es pagriezos un devos prom. Garīgi sauc:

– Sals?

Pārsteidzoši, ka safīra pūķa gars vēl nav reaģējis uz notikušo un kopumā uzvedies aizdomīgi klusi.

"Viņa ir mūsu ēna," pūķis apstiprināja, uzreiz uzminēdams, kas man no viņa vajadzīgs.

Es aizvēru acis un izelpoju. Tas nozīmē, ka es nedomāju par vēlmēm. Viņa eksistē!

"Jā, viņa ir mūsu ēna," atkārtoja Frosts. – Bet es nevaru iedomāties, kā tas mums palīdzēs? Viņa nav robežās."

Pūķa šaubas man bija skaidras.

"Vai jūs atceraties, ko jums stāstīja Dimanta un Smaragda pūķu ēnas? Ja arī šī meitene ir no Zemes? Mēs lidojam pie Reginharda Berliana, mums jārunā ar viņa ēnu.

Mirkļis, un mēs ar pūķi mainījāmies vietām. Tagad es biju gars, kas iesprostots ķirzakas ķermenī, bet tas man netraucēja to sajukt kā savējo. Tikai Draklordiem bija šī spēja.

"Žēl, ka redzējām tikai acis. Būs grūtāk viņu atrast," pēkšņi sūdzējās Frosts.

"Mums paveicās, ka mēs vismaz kaut ko redzējām," es atbildēju.

Mūsu domas bija līdzīgas sarunām ar sevi, jo pat bez tā mūsu prāti bija atvērti viens otram. Taču kopā pavadīto gadu laikā mēs ar Frostu pieradām sazināties kā tuvi draugi. Tas palīdzēja atrast patiesību un pieņemt pareizo lēmumu. Tas mums palīdzēja

neklūt trakiem, kad Aniora nomira...

"Es baidījos, ka Ezers viņu parādīs, un tas nozīmētu tikai vienu – ka mums nav citas Ēnas," es atzinu.

"Vai tu esi aizmirsis, ko harpijas teica, Finbar? Pašreizējā laika ezers nerāda mirušos."

Un tā ir patiesība! Es biju tik noraizējies, ka pilnībā par to aizmirsu.

"Melnie ūdeņi nav daudz labāki."

"Pa labi..."

Kādu laiku mēs lidojām klusēdami, izbaudot spārnos stipro vēju, sērfa skaņas, kas nāk no jūras, un Pūķa un Ēnas starus, kas dzirkstīja uz bruņām. Un ļauties savām domām.

"Viņas acis mani vajā..." Frosts negaidīti atzina.

"Un es..."

Drīz mēs sēdējām Dortholas pils drakelorda kabinetā. Reginhards Berlians un viņa Ēna Vasiļina mani cienāja ar uzkodām, gaidot pusdienas, un vienlaikus palīdzēja saprast ezera ūdeņos redzēto.

"Man šķiet, ka šie cilvēki gatavojās nodarboties ar snovbordu," sacīja Vasiļina.

Vārds izklausījās nepazīstams, bet es uzreiz sapratu, ko viņa domā:

– Vai tā sauc dēļus, ko viņi turēja rokās?

– Jā. Pagaidi, Nier Finbar. Agripina! – viņa uzsauca savam harpijas miesassargam.

Viņa uzreiz parādījās ar gadu vecu bērnu rokās. Nez kāpēc

harpija deva priekšroku maskai, slēpjot aiz tās savu necilvēcīgo izskatu, un izskatījās pēc parastas apmēram piecdesmit gadus vecas sievietes.

– Tēti! “Zēns pastiepa roku pie tēva, un Agripina nolika viņu uz grīdas.

Es neviļus pasmaidīju, kad puika vēl neveikli, bet jau ātri pieskrēja pie tēva un uzkāpa viņam klēpī. Reginhards ar lepnumu paskatījās uz mantinieku un topošo draklordu. Viņš sāka ar viņu spēlēties, un mazulis jautri smējās.

– Gap, lūdzu, uzzīmējiet snovbordistu. Ja iespējams, skats no aizmugures un priekšpuses. Valkā ķivere, balaklava, bet bez maskas. – Vasiļina deva norādījumus harpijai.

Daži vārdi man palika noslēpums, bet Agripina pamāja ar galvu. Viņa vairākus gadus dzīvoja uz Zemes, kur ieguva tik daudz zināšanu, ka nebija nekādu ierobežojumu. Un pats galvenais, viņa atcerējās visu, ko redzēja, un spēja to attēlot ar pārsteidzošu precizitāti. Tā bija viņas unikālā dāvana.

Harpija apsēdās pie rakstāmgalda un sāka ātri uzlikt zīmuļa triepienus uz palaga. Un Vasiļina runāja par snovbordistiem. Izrādās, viņa pati nedaudz slēpoja amatieru līmenī, bet tomēr devusi priekšroku slēpošanai.

Pabeidzusi, Agripina pasniedza zīmējumu Vasiļinai, kura to pasniedza man. Tiklīdz paskatījos, uzreiz atpazinu apaļo ķiveri, un pārējais ekipējums bija lieliski atpazīstams. Tagad zināju, ka šis ir īpašs tērps slēpošanai kalnu nogāzēs. Un zem apjomīga apģērba ir aizsardzība ceļiem, elkoņiem, mugurai un pat astes

kaulam. Gudri!

"Vai esat redzējis tādus cilvēkus ezerā, Finbar?" – Reginhards jautāja.

Viņš pienāca pie manis, turot dēlu rokās, un paskatījās pār plecu.

– Jā. Bet tikai tagad... Izrādās, ka mana Ēna joprojām ir uz Zemes?

– Varbūt vēl nav pienācis laiks? – Vasiļina ierosināja.

Viņa pienāca un nostājās vīram blakus. Es paskatījos uz viņiem.

Laimīga ģimene, bērns... Sirds skumji sažņaudzās. Mēs ar Reginhardu esam viena vecuma, un es neiebilstu, ja man būtu ģimene un bērni.

"Finbar, arī tev tas viss būs! Atradīsim Ēnu un..." Frosts steidzās mani nomierināt.

"Viss, kas man jādara, ir gaidīt viņu un tad paskaidrot, kas es esmu un kas man vajadzīgs."

Starp citu, uzdevums nav viegls. Meitenes no citas pasaules nav tādas kā mūsējās. Viņi nezina, kas ir ēnas, un viņi nepiekrīt lēnprātīgi pakļauties vīrietim, pat draloram. Man būs smagi jācenšas iekarot viņas sirdi.

"Kaut es varētu paskatīties viņas acīs patiesībā..." Frost pēkšņi teica.

Tāpat kā es, pūķis atkal domāja par Ēnu.

"Ja atļaujiet, draklord, es varu uzzīmēt to, ko jūs redzējāt," ieteica Harpija.

– Agripina, vai tu vari to izdarīt? – Vasiļina priedējās.

– Jā. Draklords man spēj nodot jebkuru tēlu.

"Tas palīdzēs, kad meitene šeit ieradīsies." Attēlu var parādīt cilvēkiem, kas ievērojami atvieglos meklēšanu. Un jums nevajadzēs tērēt papildu laiku, lai novērstu viltus atradumus," Reginhards atbalstīja harpiju.

Tas izklausījās vilinoši, un es nedomāju divreiz:

– Labi. ES piekrītu. Uzzīmē!

Es paliku kā viesis līdz rītam. Guļot gultā pirms gulētiešanas, es visu laiku domāju un domāju par to meiteni. Par viņa jauno Ēnu... Pūķis priekštecis ir žēlsirdīgs, viņš deva man un Reginhardam otru iespēju. Viņš deva jaunas ēnas, turklāt patiesas.

Kāda viņa ir? Kāds ir viņas vārds? Kādi ir viņas paradumi? Balss?

Spriežot pēc viņas acīm, šī meitene nepavisam nav līdzīga manai Aniorai, un tas ir pat labi. Es negribētu justies vainīga, skatoties uz viņu...

Šis Reachs bija pirmais, kas krita, jo robežojas ar Nirfgārdu, kur dzīvoja haosa burvji. Kopš tā laika no turienes nav ziņu, un ienaidnieki ir izplatījušies visās Reačās un vienlaikus izdarījuši zemisku triecienu, visiem nogriežot galvas. Bet viņi ar mani nesadzīvoja. Aniora mani izglāba, bet tagad viņa ir mirusi, un man jāatrod viņai aizvietotājs, vismaz tāpēc, lai glābtu Kirfarongu un visu pasauli... Kad būs mana Ēna? Un kad tas izrādās, kur to meklēt? Ko darīt, ja viņa parādās ienaidnieka

teritorijā, kaut kur Berštonā? Tā ir droša nāve!

Domas neļāva man aizmigt, un es mētājos un griezpos no vienas puses uz otru.

"Nomierinies, Finbar. Blakus robežu atslēgām parādījās Berliāna un Smaragda ēnas. Un arī tavējais būs tur," pūķis mierināja.

Es atkal apgāzos – uz muguras.

Patiešām, viņu Ēnas parādījās blakus viņu zobeniem. Vasiļina – dimanta pūķa alā, kur ieslodzīts Reginhards. Taču Marinai, viņas dvīņumāsai, paveicās daudz mazāk. Inde tika nozagta, un meitene nokļuva nodevēja teritorijā, kurš bija sabiedrojies ar nirfiem. Viņa parādījās purvos pie raktuvēm un piedzīvoja nepatīkamus un pat bīstamus brīžus. Viņa tika sagūstīta. Eirena Smaragda ar mūsu palīdzību viņu pēdējā brīdī izglāba no pašas karalienes Nirfijas skavām.

Nirfeja par katru cenu centās iegūt Robežu atslēgas, lai sagrābtu varu pār mūsu pasauli, taču viņai tas neizdevās. Mēs nezinājām, kas notiek ar apdegumiem un izraidīšanu, taču, kamēr trīs no pieciem zobeniem bija dralordu kontrolē, mūsu cilvēki varēja dzīvot mierā.

Mana spēka simbols – drakloda zobens vārdā Kūlers – tagad atradās visuzticamākajā vietā – katakombās zem Rongholas pils. Kamēr tas ir tur, neviens cits, izņemot mani, nespēj to paņemt rokās. Es pasmaidīju tumsā.

No visiem draklordiem es izrādījos apdomīgākais. Vienīgais, kurš izkļuva no lamatas. Aizverot Reach, es savā teritorijā

metodiski identificēju Nirfeat ļaunos garus, kā krodziņa īpašnieks iesaldēju haosa infekciju – tarakānus! Ja vēl kāds palika, tad noslēpās tik zemu, ka baidījās kustēties. Bet es negrasījos apstāties. Es nomierināšos, kad pabeigšu darbu.

Taču man priekšā bija vēl viens pārbaudījums – bija pienācis laiks mainīt artefaktu, kas atbalsta aizsargbarjeru, kas aizsargā Kirfaronu no mūžīgā aukstuma tuksneša. Ja šī barjera nokritīs, visas dzīvās būtnes mirs no spēcīgā aukstuma. Ledus vētras un naidīgi gari iznīcinās visu dzīvi. Bet bez ēnas akmeni nav iespējams nomainīt...

"Tas ir tas, ko es nesaprotu," Frosts vēlreiz sacīja. – Kāpēc Nirfea sagūsta dralordus? Kurš tad pasargās Reaches no iznīcināšanas?

Reginhards, Eirens un es vairāk nekā vienu reizi par to prātojām, taču nekad nenonācām pie secinājumiem.

"Varbūt Nirfeja plāno kaut kādā veidā pakļaut pūķus ar zobenu palīdzību?" – Izvirzu jau ne reizi vien izskanējušu pieņēmumu.

"Rave! Pūķus nevar pakļaut!" – Frosts bija sašutis.

"Tad Nirfeats nebaidās no tā, kas notiks. Galu galā viņi paši apdraud visus Limitus," es izvīrīju citu versiju.

"Bet, ja nirfi iznīcinās visus, kur viņi paši ņems jaunus vergus? Viņiem ir vajadzīgi dzīvi cilvēki maģiskiem eksperimentiem," pūķis turpināja.

"Viņiem ir vajadzīgi cilvēki, lai izveidotu monstru armiju. Bet, ja Robežās nav neviena dzīva, tad viņiem nebūs ar ko cīnīties.

Es nezinu, Frost. Šķiet, ka neviens, izņemot pašu Nirfeju, nezina, kā tas patiesībā ir.

Vēl mazliet padomājuši, aizmigām.

Nākamajā rītā Agripina man sagādāja zīmējumu. Tas tika izgatavots divās versijās. Meitene pa pusei pagriezās un ar savām neticamajām acīm intensīvi skatījās tieši manā sirdī.

"Viņas skatiens šķiet auksts, bet ir pilns ar slēptu uguni!" – piezīmēja animētais Frosts, un es viņam pilnībā piekritu.

Otrais zīmējums atkārtoja pirmo, taču uz tā bija skaidri attēlotas tikai acis, un ķiveres, balaklavas un slēpošanas maskas vietā harpija uzskicēja sievietes galvu. Sejas vaibsti, deguns, mati un lūpas tika tikai uzminēti, nenovēršot uzmanību no galvenā, un tomēr meitene izrādījās ļoti skaista.

"Es atļāvos viņu šādi attēlot, Draklord Frost." Ja deklarējat meklēšanu, varat izmantot šo zīmējumu. Bet šo labāk nevienam nerādīt," viņa norādīja uz pirmo.

– Paldies! Tev taisnība. Un meklēšana ir laba ideja. Mēģināsim tikt notikumiem priekšā.

Es nesteidzos, bet viesmīlīgie saimnieki mani pierunāja palikt brokastīs, un tad es devos atgriešanās reisā. Parasti, lai netērētu enerģiju, pārvarot Pūķa grēdu, kas ir pārāk augsta pat pūķiem, aplidoju tai apkārt pa jūru. Bet šodien Reginhards mani veda pa pūķu takām līdz pašai Drakendortas robežai, tāpēc es neapmetu līkumu un devos taisni.

Tādā augstumā tas bija elpu aizraujošs, un tikai maģija palīdzēja elpot. Bet Ridža ļāva mums un Regam ietaupīt enerģiju,

jo nebija vajadzības uzturēt maģisko barjeru starp Drakendortu un Kirfarongu. Ar šādām barjerām draklordi noslēdza savus ierobežojumus no nirfeat un nedraudzīgiem kaimiņiem.

"Finbar, vai atceraties laikus, kad barjeras nebija vajadzīgas?"

Es sajutu nostalgisku Frosta domās.

"Tas bija pirms Nirfeats ieņēma Bērštonu." – rūgti nopūtos.

"Tas ir labi, atjaunināsim artefaktu un uzzināsim, kas notiek Soljarā. Mums jāpalīdz viņu pūķu kungam, un tad mēs kopā tiksīm galā ar Bērštonu," optimistiski sacīja mans pūķis.

Atgriežoties Rong Hallā, es izraisīju ažiotažu. Kalpi mani sveicināja, cerīgi skatīdamies, bet labi apmācīti neuzdeva nekādus jautājumus. Tikai drošības padomnieks un labākais draugs, drukns kā simtgadīgs koks, Bers Kūlstouns strupī jautāja, kad mēs iegājām manā birojā:

– Nu, kā pagāja lidojums, Fin? Vai jūsu biznesā ir kāds progress? "Privāti viņš mani uzrunāja kā savējo."

Es iedevu draugam divus zīmējumus, un viņš pārsteigts skatījās uz otro.

– Dodiet saviem cilvēkiem uzdevumu, ļaujiet viņiem atveidot to, kurā viņa atrodas bez ķiveres, un izlieciet meklēšanas paziņojumus visās Kirfarongas pilsētās.

– Vai šī ir tava jaunā ēna? Tāds skaistums! – padomnieks apbrīnā uzbrēca.

"Uh-hu, izskatās, ka viņa ir."

– Vai ezers tev to parādīja? Kurš uzzīmēja?

– Vasiļinas harpija, viņai ir īpaša dāvana.

– Tas izrādījās lieliski. Atklāti sakot, man bija bail, ka... – Padomnieks apklusā teikuma vidū, zinot, cik ļoti man nepatīk cilāt šo tēmu.

– Un es. Bet, kā redzat, šī meitene ir pilnīgs pretstats Aniorai. Tiesa, es redzēju tikai acis.

– Nesapratu? Tātad tā nav viņa? – Bērs tumši sarauca pieri. Ikviens, kurš viņu nepazīna, iespējams, nenojauta par dzīva atjautīga prāta klātbūtni šādā ķermenī. Šeit Ber un mani ienaidnieki bieži kļūdījās. Nenovērtēts.

Parādīju draugam pirmo zīmējumu. Tā, kur mana Ēna bija ar ķiveri.

"Tātad viņa..." Bērs vērīgi skatījās uz mani.

– Ārzemnieks, Ber. Un, šķiet, Dimanta un Smaragda pūķu ēnu tautietis. Tāpēc mēs nezinām, kur un kad viņa parādīsies Reaches. Bet ir svarīgi viņu atrast pēc iespējas ātrāk. Uz Zemes viņi netic citām pasaulēm. Meitene nobīsies un var iekulties nepatīkšanās.

– Sapratu. – Bērs uzsita man pa plecu un devās savās darīšanās.

Un man radās viena brīnišķīga ideja. Ja viss izdosies, jums pat nebūs jāpublicē bukleti.

Es steidzos katakombās, pa ceļam domājot, kā vislabāk veikt meklēšanu. Un jo ilgāk es domāju, jo mazāk man patika doma par skrejlapām. Tas var būt bīstami galvenokārt pašai Ēnai. Nirfeat līdzdalībnieki, ja Kirfaronā vēl paliks, darīs visu, lai neļautu man pabeigt savu misiju.

Zem pils atradās safīra ala, kurā es varēju mierīgi sēdēt pūķa formā, lai atpūstos un smeltos burvību. Spēka vieta mani sagaidīja ar viesmīlīgu mirgošanu. Šur un tur lieli kristāli, kas izauga tieši no grīdas, sienām un griestiem, kvēloja maigā gaismā – šī maģija atsaucās uz saimnieka klātbūtni. Vienkāršam cilvēkam te bija pārāk tumšs un auksts, bet pūķim mierīgi un omulīgi.

Es nesteidzīgi staigāju šurpu turpu un izvēlējos vienu no kristālu kopām, kas no pirmā acu uzmetiena neatšķīrās no otras. Es ieliku roku centrā un...

Un nekā!

Dzesētājs nebija tur, kur es to atstāju!

Es saraucu pieri un paskatījos apkārt. Nē! Es nevarētu vairāk kļūdīties. Vieta ir pareiza. Tik daudzus gadus es šeit slēpu zobenu. Tas paņēma kristāla formu, bet tiklīdz es to vēlējos, tas uzreiz ielēca manā rokā.

Bet tagad nebija zobena!

– Tas ir neiespējami! Kur viņš varēja doties? – es apmulsusi teicu.

"Šķiet, ka viņai jau ir atvēsinošs," Finbars atbildēja ar satraukumu.

– Viņai ir?!

"Pie mūsu Ēnas. Acīmredzot viņa jau ir šeit," pūķis pacietīgi paskaidroja.

Es klusībā cerēju, ka šī meitene parādīsies šeit, manā pūķa midzenī. Un ja nē, tad es viņu atradīšu ar zobena palīdzību. Es

tikai gribu pārvākties pie viņas. Taču lietas nenotika pēc plāna.

– Bet kā? "Es nevarēju vienkārši samierināties ar ierobežojumu atslēgas zaudēšanu." – Kā?!

"Kā kā! Pēc Pūķa priekšteča gribas! "Man ir viens izskaidrojums," pūķis atcirta.

Es vēl nedaudz stāvēju un tad skrēju atpakaļ. Tomēr es drīz savedu sevi kopā un parādījos sabiedrībā kā drakolordam pienākas. Pa ceļam viņš lika pagatavot vakariņas sev un istabu Ēnai, aizliedzot nevienam par to runāt.

– Bēr, šķiet, ka Ēna jau ir klāt, un mums tā jāatrod pēc iespējas ātrāk! "Es ielauzos padomdevēja kabinetā.

– Jau? Bet kā tu saprati?

– Dzesētājs pazuda no alas.

Bērs Kūlstouns uzlēca, gandrīz apgāzdam krēslu. Ja tas neatbilstu īpašniekam – smags un ciets, tas noteikti avarētu.

– Kā tu pazudi? Kad?

– Man tev tas jājautā. Tu paliki pārzinis par pili, kamēr es biju prom," es nevarēju atturēties viņu ķircināt, bet, redzot drauga drūmo seju, steidzos viņu nomierināt: "Baidos, ka tavā spēkos nebija viņu glābt, Bēr. ". Maz ticams, ka jūs varētu konkurēt ar Progenitor Dragon.

"Un man tas joprojām nepatīk," padomnieks atcirta, sakošļādams lūpas.

– Man tas nepatīk! Bez Cooling One es būtu kā kails! Turklāt es baidos, ka zobens nonāks nepareizās rokās. Tātad meklē, Ber, meklē. Un arī sākšu meklēt.

6. nodaļa. Sakiet, ko varat, un atgriezieties rīt

Erlinga Šarotes apkārtne, Dragonspine, Kirfarong Reach
Kafiza domīgi paskatījās uz mani.

– Zini ko, mazulīt? Pagaidām uzgaidi šeit, es iebraukšu pilsētā viena un atnesīšu tev kaut ko pieklājīgāku. Tajā pašā laikā es piegādāšu ārstniecības augus farmaceitam, viņa veica pasūtījumu. Es tevi iepriecināšu pirms grafika, vecā grymza. Pagaidi mani no rīta.

Vecā sieviete gatavojās, bet es ļoti negribēju palikt būdā vienai, jo īpaši tāpēc, ka diena bija tikko sākusies, un, pēc manām iekšējām izjūtām, tas bija tālu no pusdienām.

– Kafiza, ļauj man iet ar tevi un pārgērbties tieši pilsētā.

Zāļu ārste mani kritiski apskatīja no galvas līdz kājām.

– Jauns. "Spēcīgs pēc izskata, kaut arī tievs," viņa nez kāpēc mani aprakstīja skaļi. – Ak, iesim! Tajā pašā laikā jūs varat man palīdzēt nest somas. Sagatavojies. Nēsājiet to, kas jums ir piemērots, vakari ir vēsi. "Viņa norādīja uz krūtīm.

Es pat necerēju, bet zālājs taktiski atstāja būdu, atstājot mani vienu. Un nez kāpēc pirmais, par ko domāju, bija tas, kur paslēpt zobenu? Par mūžu man likās, ka nav vērts viņu bliezt vietējo priekšā. Kaila meitene grūtībās ir viena lieta, bet kaila un ar zobenu, bet dārga, spriežot pēc akmens rokturā, ir pavisam

kas cits. Var rasties nevajadzīgi jautājumi, un tad es nevarēšu attaisnoties ar vienkāršu atmiņas zudumu.

Ir izlemts! Es zobenu līdzī neņemšu. Kad būšu iekārtojies, sapratīšu, kas šeit ir un kā. Izlemšu par saviem nākotnes plāniem un cenām tirgū, pēc tam domāšu par asmens pārdošanu. Man tas tik un tā neder.

Es paņēmu no lādes kādu neizskatīgu lupatu – vai nu šalli, vai kabatlakatiņu – un ietinu tajā zobenu. Paskatījies apkārt, viņa nolika paku aiz lādes.

– Smuki!

Rokturis neietilpa spraugā starp sienu un lādi un daiļrunīgi izstiepās no augšas. To vienkārši nebija iespējams nepamanīt. Paķērusi ieroci, viņa atkal sāka skatīties apkārt. Pēc neveiksmīgiem mēģinājumiem paslēpt zobenu aiz bufetes, zem gultas un zem grīdas dēļa, es to piestiprināju pie sijas zem griestiem. Tiesa, lai to izdarītu, man bija jākāpj tieši uz gultas.

Gar sijas apakšpusi bija nostiepta virve, uz kuras karājās sausu zāļu ķekari. Viņu bija tik daudz, ka pats stars īsti nebija redzams. Es tik tikko biju pabeidzis un izkāpu no gultas, kad Kafiza nevietā ieskatījās.

– Es vēl neesmu gatavs?! – Zāļu zinātnājs pārsteigts skatījās uz mani. Nācās paķert lupatu kaudzi un apsegties. Vecmāmiņa pasmīnēja: "Kaunīgs, vai kā?" Un tas ir sāpīgi lēni! Domāju, ka jums iepriekš nav bijis jāģērbjas? "Vecā sieviete pētoši skatījās uz mani, gaidot, ka apstiprināšu viņas vārdus, bet es klusēju. Tad Kafiza pamāja ar galvu: "Es nezinu, meitiņ, tu esi no kaut kādas

ģimenes, bet ķermenis ir sāpīgi gluds, un rokas... Nu, mums te nav istabenes!" Pierodi. Un pasteidzieties, pretējā gadījumā mēs to nepaspēsīm pabeigt pirms saulrieta! "Viņa nez kāpēc neapmierināti nomurmināja un, novērsusies, sāka rosīties pie galda.

Izmantojot mirkli, ātri uzvilku savas pēc smirdoš s drēbes. Vilnas zeķes bija vītnes un skr p ja, un man nebija ne jausmas, kā tās paliks uz augšstilbiem ejot. Un kā man pietrūka biksīšu!

Kādu laiku man bija jācīnās pret riebumu, bet tas joprojām bija daudz labāk nekā nekas.

"Še,  d," vecā sieviete pagriezās, uzmanīgi paskatījās uz mani un pasniedza d snu sviestmaizi.

Pien cīgs rieciens pelēkas maizes un pa virsu gabaliņu aukstas gaļas.

Pirms iedziļin jos tajā zobus, biju pārliecināta, ka ar to visu netikšu galā. Izrādījās, ka man bija maz priekšstata par sava izsalkuma apmēru. Norijot tik tikko sakošļ tos gabaliņus, dziļ  balsī nekurn ju: "Mau-mau-mau!" Kā tavs pagalma kaķis, sargājot no aizķeršanās retu garšīgu naŗki.

– Vai tu esi pilns? Ir laiks doties! – Kafiza negaidīti pavēlēja.

Varu tikai brīnīties, kad vecmāmiņai izdevās apēst tādu pašu gabalu? Man vēl vesela ceturtdaļa atlicis  st. Ieb zusi pārpalikumus mutē gandrīz ejot, viņa nomazg ja sviestmaizi ar pīr gu garšaugu uzl jumu no koka kr zes un steidzās pēc Kafizas.

Kas jums būtu jānēsā? – es aizņemti jautāju, ņķieldama no  r 

spilgtās gaismas.

– Jā, lūk, somas! Vai tu neredzi? – Vecā sieviete norādīja uz divām ķīpām – lielāku un mazāku.

Ievērojot visus labos manieres noteikumus, paķēru lielāko un... knapi paspēju pacelt! Likās, ka soma sver kādus trīsdesmit kilogramus.

– Vai tiešām tur ir zāle, nevis ķieģeļi? – bez tādas pašas pārlicības jautāju.

Es varu to pacelt, bet vai es to spēšu nest pietiekami ilgi un pat pāri kalniem? Tas nav tas pats, kas pārgājienam mugursoma.

– Precīzāk, nekur!

Vecā sieviete, līka un nokaltusi, atņēma man bagāžu un ar vienu veiklu kustību uzmeta to sev mugurā.

Es klusībā paņēmu otru ķīpu, kas izrādījās daudz vieglāka. Tikmēr Kafisa diezgan žiperīgi traucās prom pa taku, nepūlēdamies aizslēgt būdu. Man bija jāseko viņai līdz.

Es nekad sevi neuzskatīju par nosmakušu cilvēku, nodarbojos ar sportu, taču staigāt ar slodzi un pa akmeņiem basām kājām nebija viegli. Turklāt neveiklības sajūta dvēselē cīnījās ar izdzīvošanas instinktu. Vienkāršoti sakot, ir neērti, ka vecmāmiņa nes tādu smagumu, bet, no otras puses, es joprojām nevarēju viņai nest šo saini. Tik ātri noteikti.

Man nekad nav apnicis prātot, kas ir par iemeslu šīs vecenes tādai izturībai un sparam? Varbūt ekoloģija? Jā, iespējams, tā ir vides problēma.

Tikmēr Kafiza pamanīja, ka netieku līdz un samazināja

tempu. Pagaidījusi, kamēr es viņu panākšu, viņa žēlojās, ka man nav kurpju un manas zeķes ir saplēstas. Es joprojām nesapratu, par ko viņai vairāk žēl – zeķu vai manas kājas, tāpēc apsolīju:

– Kafiza, tiklīdz būšu iekārtojies, es tev noteikti samaksāšu par drēbēm.

– Par šo veco lupatu? Padodies! “Vecā kundze to pamāja, bet noteikti kļuva laipnāka.

Viņa sāka man stāstīt par visu, kas nāca viņas ceļā. Viņa nosauca virsotnes, krūmus, zāles, un es centos visu atcerēties. Ik pa laikam ārste pajautāja, vai atceros apkārtni vai kaut ko par sevi. Es tiešām kaut ko atcerējos, bet viņai par to nebija jāzina.

Lēnām pieradu pie bagāžas un tempa, un pat bija laiks paskatīties. Drīz plato beidzās, un tad ceļš gāja lejup, strauji pagriežoties. Nākamajā līkumā bija vientuļš koks ar dīvaini izlocītu stumbru. Taču mani pārsteidza nevis tas, bet gan īss bullis ar plaši izvērstiem ragiem un gariem, plīvojošiem matiem skaistā sudraba krāsā. Viņš bija piesiets pie koka ar gariem grožiem.

Ieraudzījis mūs, šis brīnums iesaucās, tad pacēla asti un...

– Paskaties, viņš sveicina mūs tāpat kā viņš sveicina mūs, nolādētais! – vecā sieviete maigi sacīja. “Šī ir mana asistente Tiška,” viņa mani iepazīstināja ar vērsi, nosaucot kādu iesauku, kas bija sāpīgi pazīstama zemes ausij. Tā bija nejaušība, un tomēr mana sirds uzreiz sasildīja. “Tad viņš nesīs mūsu bagāžu, pretējā gadījumā ir grūti nonest smagas lietas.” “Manas kājas vairs nav tādas, kādas bija agrāk,” sūdzējās ārstniecības augu cienītājs,

cītīgi uzliekot ķīpu uz buļļa muguras.

– Sveiks, Tiška! – sasveicinājos, stulbi smaidot.

Viņš sastinga, piesardzīgi skatījās uz mani, un viņa acīs kaut kas pazibēja, pēc kā noteikti būtu gaidāms triks. Un es neklūdījos.

– Es tevi nositīšu! Es tevi nositīšu! Jūs iegūsit tieši starp acīm! – vecmāmiņa viņam uzreiz piedraudēja ar savu nokaltušo dūri un pagriezās pret mani. "Man ir kluss temperaments, bet nebaidieties." Ja kas, sit ar dūri viņam pa pieri, un tas būs zīds.

– Klausies.

Es pamāju ar galvu, neiedomājoties, kā es varētu kaitēt vērsim, sitot viņam ar dūri.

Vispirms nokritīs roka, un tad viņi tevi sagraus. Un viņi mīdīs... Lai gan Tiška ir tālu no sumbra, man ar to pietiek. Es pazinu ponijus, kuri, iedomājoties sevi par lielu zirgu, rīkojās nekaunīgi un bezbailīgi. Esmu gatavs zvērēt, ka šim bullim piemīt līdzīgas īpašības.

Nolēmusi vairs nedusmināt Tišku, viņa atkāpās tālāk.

– Nu kur tu dosies? – vecmāmiņa man uzreiz uzkliedza. – Ak, šie niers! Viņi neko nesaprot vienkāršās lietās. Novietojiet somu viņam uz muguras un neaizmirstiet to nostiprināt! Jā. Kā šis. Pavelciet striķi ciešāk," Kafiza pamācīja, kamēr es neveikli sasēju bagāžu.

– Kafiza, vai nirkas un nyers ir viens un tas pats? – jautāju pēc tam, kad mēs atkal devāmies ceļā.

Vecā sieviete paskatījās uz mani ar aizdomām, un es sapratu,

ka esmu pateicis kaut ko stulbu.

"Šķiet, ka jūsu atmiņa ir pasliktinājusies," ārstniecības augu zinātāja beidzot pamāja ar galvu. – Vai varbūt tu esi bijis stulbs kopš bērnības?

Vecmāmiņas vārdi mani iedragāja, un atbilde izklausījās auksta pret manu gribu:

– Varbūt tā. es neatceros.

Kafiza klusēja, un arī es nesteidzos turpināt sarunu. Kādu laiku viņi šādi staigāja klusēdami, tikai dabas skaņu laužti. Zaļu zinātājs vispirms runāja:

"Nier, nyera – tā ir ierasts uzrunāt muižniekus." Un Nirfeats ir ienaidnieki. Nirfgaard nārsts. Kā var sajaukt vienu ar otru? – viņa pētoši uzlūkoja mani.

– Kā viņi tevi uzrunā? – katram gadījumam jautāju.

– Man? Kafizs, labākajā gadījumā. Vēl viens ārstniecības augu speciālists. Dažkārt, "hey veca dāma"! Gadās, ka cilvēkus sauc par hagiem vai raganām. Kā citādi uzrunāt arkļus?

Es tikai pamāju ar galvu. Tas nozīmē, ka parastos cilvēkus šeit sauc par arkļiem, un, uzrunājot muižniecību, ir nepieciešams pievienot nyer vai nyera. Galvenais ir izšķirošā brīdī nesajaukt tos ar nirfiem, pretējā gadījumā nelaime nav tālu.

– Paldies, ka atgādināji. Šobrīd manā galvā tā ir kā ķieģeļu siena, kurā ir daudz caurumu. Dažreiz es neatceros visvienkāršākās lietas, tas ir pat biedējoši! – es sūdzējos.

"No peles nekas tāds nevar notikt, mazulīt!" – vecmāmiņa tūdaļ mīkstinājās.

Ar to incidents beidzās, un mēs sākām runāt kā iepriekš.

Pilsēta, uz kuru mēs devāmies, saucās Charotte. Toreiz es to redzēju no augšas, bet staigāt vajadzēja ilgu laiku. Mēs apstājāmies divas reizes, bet tomēr nonācām tikai vēlā pēcpusdienā. Šarote izskatījās pēc parastas viduslaiku pilsētiņas, kā tas ir attēlots filmās. Tiesa, sienas apkārt nebija, izņemot to, ka periodiski garām gāja apsardzes patruļas.

Lielākā daļa māju šeit bija no akmens, divus un trīs stāvus augstas, bet biežāk daudzlīmeņu, kā, piemēram, Sočos vai citās pilsētās kalnu apvidos. Šur tur bija arī koka ēkas, taču to bija daudz mazāk. Nez kāpēc biju sarūgtināts, “paredzot”, ka atlikušās dienas man būs jādzīvo bez civilizācijas ērtībām, ja vien, protams, neatradīšu veidu, kā atgriezties uz zemes. Ejot zem logiem un balkoniem, es cerēju, ka manā galvā nelidos kāda cita kambaru katla saturs.

Tiesa, vietējie iedzīvotāji nenēsāja cepures ar platām malām, un es nepamanīju Kafiz utis, tāpēc es domāju, vai to var uzskatīt par labu zīmi? Varbūt higiēna šeit nav tik slikta?

Neviens nepievērsa nekādu uzmanību ārstniecības auglim un man. Cilvēki vienaldzīgi paskatījās un devās tālāk. Viņi sveicināja Kafizu tikai divas reizes, un vienreiz aizsūtīja viņu uz Nirfeats, rupji nolādējot viņu, uz ko zālājs nereaģēja, viņa tikai pretīgi smīnēja un nez kāpēc bija apmierināta.

Un es sapratu, ka, lai arī biju slikti ģērbusies, neesmu ģērbusies gluži nožēlojami. Es tikai vēlējos dabūt kurpes... Ceļojuma sākumā zeķes bija saplīsušas, un tagad tik tikko jutu kājas, kas

vietām asiņoja.

Vizīte pie farmaceita nebija ilga. Vecā sieviete, nedaudz līdzīga Kafisai, pieņēma abas ķīpas un iedeva zāliņu zinātājam naudas maisu.

– Karifa, vai tev ir meitenei nevajadzīgas drēbes? – vaicāja ārste.

Farmaceite izrādījās mantkārīga un ieteica Kafizai izvilkt man kurpes, jo viņa sāka novākt klaidoņus. Viņi saka, ka viņa viņai samaksājusi pietiekami daudz par akmeņkali, lai Kafiza varētu iedot ubagam pāris monētas. Vecmāmiņas kādu laiku turpināja lamāties, un es ar pārsteigumu pamanīju līdzības viņu žestos un sejas izteiksmēs. Viņi pat izmantoja līdzīgus izteicienus. Rezultātā mēs izgājām no aptiekas, aizcirtot durvis, un devāmies ārā. Kafiza, piemetusī strīdīgajai sievietei vēl dažus epitetus, atraisīja Tišku, un mēs devāmies prom.

Noberztās kājas nežēlīgi dzelkoja. Pēc pārtraukuma tas bija īpaši kaitinoši, un es kliboju ik uz soļa. Sākumā izdomāju aptiekā palūgt kādas zāles un pārsējus, bet pēc visas bļautīšanās man kaut kā negribējās tur iet pēc palīdzības.

– Kas tas par akmeņkali? – jautāju, lai novērstu uzmanību.

– Šī ir zāle. Tas aug augstienēs, laužoties cauri akmenim. Tas ir ļoti blīvs un sver diezgan maz, bet no tā tiek izgatavots daudz noderīgu lietu. Bet savākšanas laiks ir ierobežots, tāpēc savācu cik varēju.

"Tātad tajā smagajā ķīpā bija akmeņkalis?" Es redzu..." es novilku. – Un otrajā, ko?

– Jā, tikai nedaudz. Viņa saplēsa visu, kas paņāca pa rokai. Viss darbosies, un tas ir naudas vērts. Tas ir viss, Amira,” zālājs apstājās un pagriezās, rādot taisni uz ielu. – Ej tur, tu atradīsies tirgus laukumā. Tuvumā atrodas vairāki krogi un krogi. Pajautāji par darbu. "Viņa pastiepa kaut kur zem priekšauta un izmakšķerēja sauju vara monētu. Es saskaitīju dažus: "Šeit ir tieši desmit ledus gabaliņi." Jums pietiks zābakiem un lietusmētelī. Un, ja nevēlaties dižoties, šodien varat pavakariņot. Nevainojiet mani, es nevaru dot vairāk. Tev pašam vajag. Un jūs man neko neesat parādā, apsveriet, ka es jums atmaksāšu par jūsu palīdzību. Ak, es esmu nogurusi," viņa noglāstīja Tišku un paskatījās uz manām kājām.

"Un jūs, dodieties atpakaļ uz aptieku un paprasiet Karifai ziedi, pretējā gadījumā jūs pat netiksīte laukumā."

– Cik tas maksā? – piesardzīgi jautāju.

– Nepavisam! – neapmierināti nomurmināja ārstniecības augu zinātājs. "Un vienkārši ļaujiet savai māsai par viņu pieprasīt no jums naudu."

– Tātad jūs esat māsas! – Es biju sajūsmā par savu minējumu.

"Diemžēl," Karifa apstiprināja, nicinoši grimasēdama. "Mums ir viens un tas pats tēvs, lai viņam nebūtu miera ciltsdrakona zālēs, bet mums ir dažādas mātes." Tas arī viss, uz priekšu! – zālīšu zinātāja pamāja ar roku un aizklīda pa ielu.

– Paldies! – Es pateicos viņai pretī, gadu gaitā sagrozīta.

Zāļu audzētājs neatbildēja, tikai bullis atvadījās ar asti.

Nav tā, ka man būtu bijis laiks pieķerties šai vecmāmiņai, bet

pēkšņi es jutu, ka esmu atstāta pilnīgi viena šajā neviesmīlīgajā un nepazīstamajā pasaulē. Tomēr šī nebija pirmā reize, kad es to piedzīvoju mājās. Dažreiz tas pārņēma mani, un šķita, ka es piederu kaut kur nepareizā vietā. Un kur, es pats nezināju... Šķiet, ka šim stāvoklim pat bija kāds īpašs nosaukums, lai gan es to nevarēju atcerēties.

Atmetot savu satraukumu, es atgriezos aptiekā. Karifas vietā tagad leti vadīja jauna meitene ar balti blondiem matiem. Nekad agrāk neko tādu nebiju redzējis. Un skaidrs, ka viņa nav sirma, bet gan baltmataina. Oho!

Es viņai nodevu ārstniecības augu lūgumu.

– Protams, protams, es tev iedošu ziedi, tikai pagaidi. – Meitene sāka trakot, plauktos meklējama vajadzīgo pudeli. Un, kad viņa pamanīja manas basās kājas, viņa sāka vaimanāt: "Ak, mīļā, kā jūs palikāt bez apaviem?"

"Tā notika," es neskaidri atbildēju.

"Man nevajag citu cilvēku noslēpumus," meitene saprotoši pamāja ar galvu. "Bet, tā kā pati Kafisa tevi sūtīja, es nevaru palīdzēt." Kāds ir tavs vārds? Es esmu Kirjana, esmu Karifas mazmeita, palīdzu vecmāmiņai aptiekā. Bet es arī uzskatu Kafizu par vecmāmiņu. Viņa man daudz iemācīja.

"Amira," es īsi iepazīstināju ar sevi.

– Amira... Skaists vārds. Cēls. Ejam, Amira, izmazgāsim tavas brūces.

Viņa mani pamudināja sekot viņai uz blakus istabu.

Istaba bija kaut kas starp nelielu dzīvojamo istabu un biroju.

Pa labi no ieejas atradās koka dīvāns ar mīkstiem spilveniem. Pa kreisi, pie loga, bija liels rakstāmgalds, kas bija pretī tam, un to aizņēma vairāki grāmatu skapji, kas bija piepildīti ar burtnīcām un grāmatām. Tukšās telpas bija dekorētas ar augu un ziedu gleznām. Un vēl bija nodzisis kamīns un blakus krēsls. Atmosfēra man šķita diezgan mājīga. Noteikti mājīgāka par būdiņu kalnos, kur pavadīju savu pēdējo nakti. Un vēl ērtāk nekā mana istaba kotedžā, kuru īrējām.

Es apstājos, kad atcerējos šo brīdi, un tad puiši, ar kuriem mēs atbraucām uz frīridu. Un Ruslana...

– Amira, šurp! – Kirjana mani sauca, atverot vēl vienas durvis, aiz kurām, man par pārsteigumu, bija īsta vannas istaba.

Varbūt ne viss ir tik biedējoši, kā es iedomājos, un civilizācijas priekšrocības šeit nav tik sliktas. Bija pat tualetes līdžība, kas izgrebta no monolīta akmens, kas pēc izskata atgādina malahītu. Tiesa, es nepamanīju skalošanas tvertni vai citas pogas, bet vannas istabā bija jaucējkrāns. Diezgan līdžīgas zemiskām un saprotamas.

– Tur ir izlietne, piepildiet to ar ūdeni un nomazgājiet kājas. Turi dvieli,” Kirjana ieogrūda manās rokās tīra izskata lupatu. – Kad pabeigsi, pagaidi mani uz dīvāna, kamēr es mēģinu tev sameklēt kurpes. Es ceru, ka manējais noderēs jums.

Pirms es paspēju kaut ko pateikt, meitene aizgāja. Un es... Tā kā tas notika, es steidzos uz tualeti!

Kā es varu to nomazgāt? Droši vien vecmodīgi – sakrājat ūdeni zem krāna spainī un iztecējat? Metode ir pazīstama,

izmēģināta un pārbaudīta vairāk nekā vienu reizi. Man bija jādzīvo īrētā dzīvoklī, kur santehnika bija reāla problēma, kopš bijām lejā no kalniem, es jau kādu laiku sapņoju par tualetes apmeklējumu.

Reāli viss izrādījās daudz interesantāk un tajā pašā laikā nesaprotamāk. Akmens konteina iekšpuse bija tukša un tīra. Absolūti nepaliek nepatīkamas smakas.

– Es neko nesaprotu...

Nebija laika domāt par šo mīklu, manas kājas prasīja manu uzmanību, un es, vilkusi nost saplēstās zeķes, sāku tās mazgāt, nekaunīgi izmantojot aromātisku augu ziepju gabaliņu. Man niezēja pilnībā nomazgāties, bet sapratu, ka diez vai man būs laiks, ņemot vērā, ka visas tās lupatas būs jānoņem un tad jāuzvelk. Iespējams, Kirjana nenovērtētu šādu laipnības ļaunprātīgu izmantošanu, tāpēc es apmierinājos ar maz – mazgāju rokas un seju un tajā pašā laikā izskaloju muti, uzreiz jūtoties labāk. Lai arī kas tas būtu, tā ir personīgā higiēna.

Es tikko biju pabeidzis, kad pieklauvēja pie durvīm.

– Amira?

– Esmu gatavs! – Es steidzos uz izeju.

"Sēdies šeit," Kirjana norādīja uz dīvānu un pieticīgi paskaidroja: "Es zinu, kā nedaudz dziedināt." Nepietiek, lai kļūtu par pilntiesīgu dziednieku, bet tomēr. "Viņa apsēdās uz zema ķebļa dīvāna priekšā un pavēlēja: "Dod man savu kāju!"

Vienu viņai pasniedzu, priecājoties, ka neuzvilku nobružātās zeķes. Es gaidīju, ka Kirjana sāks eļļot bojājumus ar ziedi vai pat

pārsiet. Es kaut kā neticēju plāksterā esamībai šajā pasaulē, bet meitene vienkārši sāka kustināt rokas pār manu pēdu.

Es jau grasījos pajautāt, vai viņa par mani nīrgājas, kad pēkšņi sapratu, ka sāpošās sāpes mazinās un pamazām izzūd. Un drīz vien bija palicis tikai patīkams siltums un tirpšanas sajūta, kas cēlās arvien augstāk un augstāk.

– Kas notiek? – nez kāpēc čukstus jautāju.

– Es izārstēju tavu kāju. Dod man vēl vienu,” meitene prasīja, un es nepretojos.

Viņas ārstēšana radīja patīkamus drebuļus gar ikriem un pat muguru. Kājās bija viegluma sajūta, staigājot sasprindzināta. Pazuda arī sāpes kaklā, kas mani mocīja kopš vakardienas.

– Gatavs! – priecīgi pasmaidīja jaunais farmaceits. – Tikai nesaki manai vecmāmiņai. "Viņai nepatīk, kad es izmantoju savu dāvanu," viņa jautāja, noklusdama balsi.

–T-paldies. Es tev neko neteikšu! “Es apsolīju, ārkārtīgā izbrīnā skatoties uz saviem zīdaini rozā papēžiem un kāju pirkstiem, bez neviena griezuma vai kaļķakmens.

Apbrīnojami! Izrādās, ka Kirjana ir īsta dziedniece! Es biju pilnīgā šokā. Man nebija ne jausmas, ka tas tiešām ir iespējams. Kaut kāda maģija, un tas arī viss!

"Lūk, uzmēģini," meitene tikmēr nolika man priekšā nolietotu pāri. "Atvainojiet, citu nav," viņa samulsusi sacīja.

Varbūt visvairāk vietējie apavi atgādināja mokašinus, pie kuriem biju pieradusi, un es neatteicos. Staigāt basām kājām pa ielu joprojām ir prieks. Mokašini man piestāvēja. Viņi nekur

nedzeloja un berzēja. Par ko es garīgi pateicu īpašu paldies.

– Kā lai es tev pateicos? Man ir desmit vara, vai ar to pietiek? – pastiepu svārku kabatā.

– Ledus! – Kirjana mani izlaboja. – Tas ir smieklīgi, ko tu saki.

"Jā, ledus auksts," es pasniedzu viņai monētas, lai gan man bija žēl šķirties no naudas.

– Vai tas ir viss, kas tev ir? – meitene jautāja, kļūstot drūmi.

"Jā," es atzinu.

– Neko nevajag! Tie ir tikai nolietoti apavi, kas varētu nonākt atkritumu kaugā. Godīgi sakot, man pat ir neērti tos jums piedāvāt. Tu neizskaties pēc ubaga, Amira. Tevī ir kaut kāds noslēpums," viņa skatījās tikpat pētoši, kā Kafiza skatījās uz mani.

"Jūs pat nevarat iedomāties, kā tas ir!" – es viņai garīgi atbildēju un skaļi teicu:

– Esmu pārliecināts, ka neesmu ubags. Es vienkārši daudz ko aizmirsu. Kafiza teica, ka tas ir peļu novārījuma dēļ... Kaut kāda peļu zālīte, ko es neapzināti brūvēju sev viņas būdā kalnos.

– Ak! Iedzēri malku peļu novārījuma?! Laimējies būt dzīvam! – meitene nopietni nobijās. – Ko tu darīsi tālāk?

"Es nezinu," es paraustīju plecus. – Es meklēšu darbu. Vai jums ir mana darbība?

Darbs aptiekā man šķita labāks nekā darbs krodziņā. Vismaz man te pa dibenu nedabūšu.

"Es pati tīru aptieku, bet jūs neko nezināt par augiem..."

Kirjana domāja. – Tu zini? Nāc rīt, es mēģināšu pierunāt tavu vecmāmiņu tevi aizvest, un tajā pašā laikā es izdomāšu, kādu biznesu tev piedāvāt. Pastāsti man, ko tu vari darīt?

– ES varu dejot. "Zīmējiet," es uzmanīgi uzskaitīju.

– Zīmēt ir labi! – Kirjana iesaucās. – Uzgaidi minūti!

Viņa piesteidzās pie lielā rakstāmgalda un izvilka apaļu zīmuli, piemēram, ogles zīmuli, un dzeltenīga papīra lapu. Paskatījies apkārt, Kirjana no plaukta satvēra kāda auga kātu.

–Vai tu vari šo uzzīmēt?

Man nebija problēmu kaut ko uzzīmēt, un es ātri uzzīmēju augu. Tā joprojām bija tikai skice, bet Kirjana to izrāva no mana zīmuļa apakšas.

– Kāda skaistule! Šobrīd veidoju derīgo augu direktoriju, bet manas zīmēšanas prasmes ir tik un tā. Es to parādīšu vecmāmiņai, un tu nāc pie mums rīt. Es ceru, ka varu pārliecināt viņu pieņemt jūs darbā.

"Paldies par palīdzību," es pateicos meitenei, bet man bija neērti jautāt par nakšņošanu.

Es jau jutos par pienākumu. Es neesmu pieradis, ka sveši cilvēki man palīdz.

Šķita, ka Kirjana to juta un teica:

– Dragon Progenitor novēlēja, lai palīdzētu tiem, kam tā nepieciešama. Tu man neko neesi parādā, Amira, jo es maz darīju. Es atvainojos, ka nevaru jums piedāvāt nakšņošanas vietu, nedomāju, ka manai vecmāmiņai tas patiktu, bet, ja vēlaties vakariņot, apskatiet Merry Fox. Pajautāriet tur Miranai. Jūs

sakāt, ka tas ir no manis, un viņa jūs pabaros. Viņai ir arī lētas istabas; ja jūs kādu pazīstat, viņa paņems trīs saldējumus naktī, tikai pačukstiet, ka Kirjana atļaidīs.

7. nodaļa. Sudraba ledus un pieci vara ledus nedēļā

Sirsnīgi atvadījies no Kirjanas, es izgāju no aptiekas un devos pa ielu, paskatījos apkārt un priecājos, ka neviens nekad nav iztukšojis kambarpodu uz manas galvas. Gribējās ticēt, ka visiem šeit savās mājās ir tādas pašas brīnišķīgas tualetes kā aptiekā. Kāds tur noslēpums?

Arī ar akmeņiem klātās ietves bija samērā tīras, nekādu aizdomīgu pēdu nebija, un smakas... Smakas, kā jau jebkurā pilsētā, liecināja par cilvēku apdzīvotību. Svaigi ceptu izstrādājumu aromāts sajaukts ar ceptu gaļu. Reizēm no kaut kurienes nāca asa dzīvnieku smaka, vai arī bija dūmu vēsmas. Gadījās, ka bija smirdoņa smaka, bet nebija atklātas un visuresošas smakas.

Ātri nokļuvu tirgus laukumā. Kā izrādījās, tur nebija nekāda tirgošanās, izņemot to, ka tur tirgojās konfektes un smalkmaizītes, un labi ģērbusies pilsētnieki, kas staigāja apkārt.

Laukuma centrā bija īsta strūklaka, pārsteidzoši eleganta starp pelēkajām akmens ēkām. Pieci pūķi, kas stāvēja viens pret otru ar mugurām, izspieda ūdeni no mutes.

Un tur bija arī ieraksts ar zīmēm, un par nepatiku es sapratu, ka nevaru izlasīt nevienu uzrakstu. Ja nebūtu attēlu, kas man palīdzēja uzminēt, kurp kura iela ved, es paliktu tumsā.

Vakars ritēja pilnā sparā, un bija laiks lemt par tālākajiem plāniem. Iztērējis ledus monētu uz cukura kliņģera, es iekārtojos strūklakas malā, kur ar prieku sāku košļāt un skatīties apkārt. Nolēmu uz tirgu neiet, jo tagad man bija kurpes, un varētu būt vajadzīga nauda nakšņošanai. Es nevarēju iedomāties, kā es nakti tiktu atstāts uz ielas.

Kliņģeris pārāk ātri izkusa, atstājot patīkamu pēcgaršu un palielinātu apetīti, tāpēc nolēmu bez kavēšanās doties uz “Vesely Lapsu”. Ceru, ka viss būs tā, kā Kirjana teica. Varbūt man tur būs kāds darbs, ja pēkšņi mani rīt neņems darbā aptiekā.

Bet pie laukuma tādas krodziņas nebija, pajautāju par to vanagam, tam pašam, no kura pirku kliņģeri.

"Ejiet pa šo ielu, jūs nepalaidīsiet garām," viņš norādīja, ar interesi skatīdamies uz mani.

Man bija jāšķērso viss laukums, kas man bija vajadzīgs, tā rietumu pusē, bet, pirms es paguvu attālināties no hawker, sākās kņada. Vispirms parādījās aizsargu grupa. Viens no viņiem pūta taurē, piesaistot visu uzmanību. Interesenti uzreiz pulcējās pieklājīgā pulkā. Kā laimējās, visi saspiedās tieši tur, kur man vajadzēja.

Varbūt varēja klusi izspiesties garām, galu galā laukums ir liels, un tomēr instinkti man liecināja, ka ikviens, kurš tik asi ignorē notiekošo, šķiet aizdomīgs. Un tagad es apsargiem esmu vairāk kā margināls elements. Ko darīt, ja viņi nāk klajā un pieprasa dokumentus?

Interesanti, vai te vispār ir kaut kas līdzīgs pasei, vai nav?

Kādu iemeslu dēļ es neuztraucos par to pajautāt ne Kafizai, ne Kirjanai.

Lai neizceltos kā vientuļa papele redzamā vietā, devos turpat, kur visi citi, bet novietojos tuvāk ēkai ēnā. Arī no šejienes visu varēja redzēt un dzirdēt.

Tikmēr apsargi uz speciāla akmens postamenta uzstādīja būri, un te es atkal akūti sajutu viduslaiku elpu, jo šajā būrī bija kāds iekšā!

"Notiesāts par palīdzības sniegšanu nirfeatiem..." vēstnesis sulīgās drēbēs, gluži kā dubults, sāka runāt trenētā balsī.

Viņš turpināja ilgi un nekaunīgi skaidroties, bet visa viņa runa izvērtās par to, ka nelaimīgajam "līdzzinātājam" laukumā tika piešķirtas piecas dienas kauna, bet pēc tam cietumsods un nāvessoda izpilde!

Izpilde! Īsi un skaidri, sasodīts!

No šīs ainas man pat kļuva sausa un slikta mute, un, gluži pretēji, es negribēju ēst. Vai varbūt arī no saldā kliņģera? Es pat vairs nezinu. Tas manā dvēselē atstāja sāpīgi pretīgu palieku. Un man ienāca prātā slikta doma: "Ko darīt, ja mani atzīs par šo "līdzzinātāju"?"

Es maz zinu par vietējām realitātēm, tikai drupatas, ko Kafisa stāstīja. Tas man liek izskatīties aizdomīgam pēc vietējiem standartiem. Nežēlīgās realitātes satriekts, es uzreiz neuzdrošinājos pamest savu slēptuvi, pat tad, kad apsardzes grupa jautri noslīka. Pamazām pūlis ap būru izklīda, apbrīnojot apsūdzēto.

Bija palicis tikai viens patruļnieks, un pat viņam labāk patika iet uz sāniem. Tikai daži nobružāti zēni, izmantojot to, ka pieaugušie ir aizgājuši, sāka kliegt apvainojumus, splaut uz nelaimīgo sievieti, un viens pat mēģināja iedurt būrī ar nūju. Labi, ka platie metāla stieņi neļāva mest iekšā akmeņus. Patruļnieks šim apkaunojumam nepievērsa absolūti nekādu uzmanību. Varbūt viņš uzskatīja, ka iebiedēšana ir daļa no soda?

Es piespiedu sevi sakratīt un rīkoties. Ejot garām būrim, viņa aizbiedēja zēnus. Patruļnieks pat nepamanīja. Viņš vienkārši runāja ar kādu puisī.

– Paldies!

Balss no būra izrādījās negaidīti jauna un sievišķīga.

"Esi laipni gaidīts..." es atbildēju un sastingu vietā, nespēdama doties tālāk.

Viņa paskatījās sānis uz sargu un, nosplāvusies, pienāca tuvāk. Trauslie pirksti pazibēja ārā, kad meitene darīja to pašu un satvēra stieņus. Viņa nebija īpaši pamanāma, un stieņi meta svītrainas ēnas uz viņas netīrās sejas, bet es joprojām domāju, ka viņa bija diezgan skaista. Tiesa, viņa ir netīra un ģērbusies kaut kādās lupatās, taču nav nekāds brīnums. Nav zināms, kam viņa gāja cauri.

– Kāpēc viņi to dara ar tevi? – aizsmakušā balsī jautāju, lai pārtrauktu sāpīgo klusumu, kas valdīja. – Varbūt viņa nozaga ko īpaši vērtīgu vai... kādu nogalināja?

Neviens cits noziegums, manuprāt, nebija pelnījis tik bargu sodu, taču meitene pakratīja galvu.

– Jūs dzirdējāt spriedumu, vai ne? Es esmu tikai Nirfeats līdzdalībnieks.

Svešiniece rūgti pasmaidīja, un viņas vaigos parādījās mīlas bedrītes.

– Un patiesībā? – nez kāpēc jautāju.

Man nez kāpēc šķita, ka šī ir kaut kāda zvērīga kļūda.

– Bet patiesībā es vienkārši iemīlējos. Viņa patvēra zem sava jumta kādu, kuram nevajadzēja... Jā, es pat nezināju, ka viņš... Viņš... – Pār notiesātā seju noplūda viena asara. – Man nebija aizdomas, kas viņš īsti ir... Zini, es nebaidos mirt! – viņa teica ar negaidītu degsmi. – Nav bail! Mana Lina, iespējams, ir nirfeat, bet mēs bijām laimīgi kopā! Tagad jūs varat iesplaut man sejā, es neapvainošos!

Viņa cieši aizvēra acis, lepni pacēlusi zodu.

– Es nespļaušu!

– Kāpēc? – Meitene bieži mirkšķināja acis.

– Tāpēc, ka es nespļauju uz cilvēkiem. Šis... Tas ir nepiedienīgi," es nomurmināju. "Tā es tiku audzināts."

–Jūs esat pārāk laipns. "Meitene pakratīja galvu un atskatījās pār plecu. "Labāk aizej, sargs skatās." Ja viņiem kaut kas ir aizdomas, viņi var pasludināt jūs par līdzdalībnieku. Viņi tevi mocīs, līdz tu visu atzīsies, un tad... Tad tu sēdēsi šeit, manā vietā. Šeit vienmēr kāds sēž...

– Uzgaidi. Varbūt tas vēl tikai veidojas? Lai notiek brīnums un tiks atbrīvots!

Es gribēju kaut kā uzmundrināt meiteni, bet man nebija ne

jausmas, ko viņi saka cilvēkiem šādā situācijā.

"Būtu jauki, ja būra durvju slēdzene pazustu, tad es varētu mierīgi izlīst un neviens mani nekad neatradīs," nelaimīgā sievietē skumji man uzsmaidīja un atskatījās pār plecu. – Ej prom! Nē, beidz! Kāds ir tavs vārds? Es nokļūšu Pūķa priekšteča pilī un pateikšos viņam par to, ka viņš man deva dažas minūtes, lai parunātos ar laipnu vīrieti, pirms es nomirstu.

"Amira," es iepazīstināju sevi.

– Skaists vārds...

– Un kā tevi sauc? – ES jautāju.

– Tam nav nozīmes. Lai tev veicas, Amira!

– Un tu. Ceru, ka brīnums neliks jums ilgi gaidīt...

Apsargs tiešām steidzās tikt pie mums un bija jau diezgan tuvu. Izskata labad paspiedu dūri līdzzinātājai, uz ko viņa zinoši pasmaidīja vienā lūpu kaktiņā, un steidzos savās darīšanās, nevēlēdamies konfliktēt ar vietējām tiesībsargājošajām iestādēm un nebeidzot domāt par ieslodzīto. .

Šai meitenei, protams, nepaveicās. Šķiet, ka šeit ir nikns inkvizīcija vai tās vietējais ekvivalents.

Un kas? Viņa man šķita skaista, un, iespējams, arī viņas puisis. Varbūt kāda kaimiņiene bija greizsirdīga par pāra laimi, tāpēc viņa par to meloja? Cik mūsu vēsturē ir bijuši tādi gadījumi, kad ļauno kaimiņu apmelošanas dēļ cilvēkiem tika sodīts ar nāvi? Es nedomāju, ka sabiedrība robežās ir strukturēta citādi.

Es mēģināju atcerēties, kas bija Nirfeats. Kafiza man par to stāstīja, bet tad es nolēmu, ka šī ir tautība, ar kuru vietējie

iedzīvotāji ir naidīgi, taču tagad es sliecos domāt, ka nirfeats vienkārši ir citas ticības piekritēji. Kādreiz notika kristiešu vājašanās, un pat paši kristieši organizēja krusta karus. Reliģija ir delikāts jautājums pat civilizētajā pasaulē. Un Reaches pasaule man nešķiet tik attīstīta.

Mēģināju atcerēties, ko vēstnesis teica, pasludinot spriedumu.

Bet viņš īsti neko neteica! Viņš vienkārši sabruka vārdos. Visu, kas bija svarīgs viņa runā, var viegli saīsināt līdz "palīdzība nirfeats", punkts. Un meitene tikko iemīlēja nereliģiozu vīrieti, kāpēc gan viņam par to nevajadzētu sodīt?

Tā es domāju, bet šeit, Kirfaronā, viņi domāja savādāk. Tāpēc man vajadzēja būt uzmanīgākam un nepakļauties vietējo izskatīgo vīriešu valdzinājumam, pretējā gadījumā arī viņi pēkšņi izrādītos nirfeats.

Es nervozi smējos, spilgti iztēlojoties, kā es skarbi jautāju potenciālajam pielūdzējam: "Vai tu tici Pūķim un viņa ēnai, jaunība?"

Uzreiz atradu krodziņu "Jautrā Arctic Fox". Es tikko gāju pa ielu un divas mājas vēlāk ieraudzīju zīmi ar uzzīmētu atpazīstamu dzīvnieku, un tik smieklīgi! Es pat apstājos, skatoties uz man nezināma mākslinieka roku darbu.

Un bija ko redzēt!

Sniegbalta arktiska lapsa priekšautā stāvēja uz pakājkājām un ar ilkņu muti sirsnīgi uzsmaidīja viesiem. Vienā ķepā viņš turēja lielu trauku, bet otrā koka krūzi, no kuras kaut kas izbira. Tajā pašā laikā arktiskajai lapsai izdevās izaicinoši uzpūst savu taisno,

pieklājīgā izmēra pūkaino asti.

Es neesmu pārlicināts, vai zīmējums ir anatomiski pareizs. Maz ticams, ka īsta polārlapsa varētu tā pacelt asti un pat stāvēt uz pakalķājām. Bet mākslinieks “redzēja” tieši to, un kas es esmu, lai ar viņu strīdētos?

Izkārtne nedaudz pacēla garastāvokli, un es smaidot atvēru krodziņa durvis. Iekšā, kā jau gaidīju, skanēja jautra tautas mūzika. Telpa bija pilna ar apmeklētājiem pie rupji apcirstajiem koka galdiem. Tas smaržoja pēc ēdiena, nedaudz dūmu un daudz ķiploku un gaļas. Smiekli, lamāšanās, runāšana. Kāds pieprasīja serveri, kāds uzlika tostus – tas viss vienlaikus un viens otram pāri kliedzot.

Atklāti sakot, es mazliet apstulbu un apstājos, bet tad apņēmīgi devos uz bāra letes pusi, pareizāk sakot, pasūtīšanas laukumu, spriežot pēc ēdienu trauku un dzērienu krūzēm. Mana oža, ko pārņēma ēdiena smakas, un tukšais vēders, bez jebkādiem mājieniem, ieteica pēc iespējas ātrāk atrast Miranu.

– Lanka, pasteidzies! – kāds kliezda no virtuves, kuras durvis atradās tieši aiz izejas.

– Lanka, kur ir mūsu pasūtījums? – nāca no galdu malām.

– Nabaga Lanka. Viņi to saplosīs! – nomurmināju, un tad manī gandrīz ietricās kāda tukla meitene.

Viņa bija gandrīz veselu galvu īsāka par mani, un divas biezas sarkanas bizes, kas bija saritinātas pie deniņiem, padarīja viņas seju platāku, nekā tā bija patiesībā. Uzgriezts deguns, biezas sarkanas uzacis un vasaras raibumi pabeidza attēlu, liekot man

asociēties ar rūķi.

– Ak, viņi to noteikti saplēs! Viņi kļuva pilnīgi mežonīgi! “Meitene man uzsmaidīja un mēģināja ložņāt uz kases pusi, bet es satvēru viņas roku.

– Pastāsti man, kur atrast... niera Mirana? – atcerējos pieklājīgo uzrunu augstāk stāvošajiem.

– PVO? Njeru?! – Meitene aizdomīgi savilkās grimasē, it kā mēģinātu atcerēties kaut ko labi aizmirstu. Tad viņa iepleta acis un, rūpīgi nopētījusi mani no galvas līdz kājām, braši izlieka vienu uzaci. Viņa noteikti ir izdarījusi dažus secinājumus, jo viņa vērsās pie jums: "Vai jūs domājat, ka niers nāk uz mūsu iestādi?"

"Man nav ne jausmas," es godīgi atbildēju. "Man vienkārši vajag Miranu, kas šeit strādā." Pastāsti man, kur viņu atrast? – atkārtotju jautājumu, garīgi rājot sevi par kļūdu ar adresi.

Acīmredzot, niers, šis tomēr ir kāds foršāks par krodziņa īpašnieku.

– Ahh, tad tev vajag Miranku? – viesmīle saprata.

– Jā! – priecīgi pamāju ar galvu.

– Tātad viņa tur nav. Viņa pazuda uz piecām dienām. Viņa kādu dienu negāja uz darbu un viss, bet skapī, kur viņa dzīvoja, visas lietas pazuda. Viņa droši vien aizbēga.

– Bēdzis? – neizpratnē teicu.

Mani vakara plāni tika izjaukti ar kristāla šķindoņu. Tātad, kas mums tagad jādara?

– Vai tu esi viņas draugs, vai kā? – Lanka samiedza acis.

– Ne īsti. Man teica, ka viņa... Palīdzēs manā darbā.

Bija kaut kā neērti teikt, ka Mirana var mani pabarot bez maksas. Taverna jau ir pilna ar izsalkušiem cilvēkiem, bet atšķirībā no manis šie cilvēki ir gatavi maksāt par pārtiku.

– Varbūt tev ir kāda istaba pa nakti? Cik maksā lētākais? – steidzīgi jautāju, līdz steidzīgā un ļoti aizņemtā viesmīle aizslīdēja.

Tā vietā, lai atbildētu, meitene atkal paskatījās uz mani ar rūpīgu skatienu un jautāja:

– Tātad, vai jūs meklējat darbu?

– Lanka, klienti gaida! – atkal atskanēja rupjā vīrieša balss.

– Uzgaidi minūti! – viesmīle atcirta, aizkaitināti pamādama ar roku uz virtuves pusi.

Es īsti negribēju palīdzēt krodziņā, bet kaut kas man teica: kašķīgā vecene no aptiekas nepakļāvās mazmeitas pierunāšanai, vai arī viņas piedāvātā maksa varētu nepietikt pat novecojušai maizes garozai. Cenas nezinu. Ja viss izdodas, tad nekad nav par vēlu pamest tavernu. Es neesmu tādā stāvoklī, lai apgrieztu degunu otrādi.

Un zīmēt... es varu, piemēram, vakaros zīmēt. Vai pat naktī. Būs grūti, bet man tā nav pirmā reize. Es atcerēšos savus studentu laikus un sesijas. Arī tad es vairākas dienas negulēju un zīmēju, gatavojoties eksāmeniem, un pa dienu strādāju nepilnu slodzi ātrās ēdināšanas kafejnīcā. Arī tāpēc mani nemaz nevilināja būt viesmīlei.

– Meklēju! – es piekritu, uzkāpdama uz savas izvēles rīkles.

Šķita, ka Lanka to tikai gaidīja. Pricīgi lecot uz vietas,

viņa satvēra mani aiz piedurknes un vilka sev līdzi. Izstaigājām pasūtījumu leti un ienira virtuves karstajā interjerā, kas smaržoja gan pēc netīrumiem, gan pēc svaiga ēdiena.

– Uhh! Konor, pavēl atkritumus izmest. Viņi jau smird. Šodien šeit ir karstāks nekā jebkad agrāk! – viņa kļiedza uz priekšu, un viņa pagriezās pa labi no ieejas uz kādu skapi, vilkdama mani sev līdzi. – Uzliec! – Meitene iegrūda man rokās priekšautu, kas bija identisks tam, ko viņa valkāja.

– Tieši tā? – Es biju nedaudz pārsteigts.

Vai tiku pieņemts darbā bez intervijas, zināšanu pārbaudes vajadzīgajā jomā un prezentācijas vadībai? Un viņi pat nepiedāvāja mazgāt rokas! Bet ko es gaidīju? Diez vai mēs esam attālinājušies no viduslaikiem, un bija stulbi gaidīt, ka man atnesīs līgumu, ko parakstīt, kur būs norādīta alga un prēmija. Bet tāpat...

"Man tiešām ir vajadzīga palīdzība," sūdzējās Lanka. "Tu pareizi pateici, viņi tevi saplosīs!" Šodien laukumā būrī tika izlikts Nirfu līdzinātājs. Cilvēki plūda skatīties, un krogā nebija kur mest sniega piku. Ir grēks sūdzēties, taču ir grūti vienam kalpot, un Konors šuj. Ļauns.

– Lanka, tava māte ir ronis! Kur tu ej? Ēdiens kļūst auksts! – kļiedza no virtuves iekšpuses, šķiet, tas pats Konors.

Jau sapratu, ka šis ir vietējais šefpavārs, kuru vēl joprojām neesmu redzējis, bet esmu dzirdējis tik daudz reižu.

Starp citu, es īsti negribēju viņu redzēt. Man Konors īsti nepatika. Varbūt nevajadzētu vērtēt cilvēkus tikai pēc viņu

nejaukuma balss, un šādā saspringtā situācijā ir pieņemami spēcīgi vārdi. Bet tāpat...

– Konor, nezvēr! Es atradu mums jaunu serveri, nevis Mirana! – Lanka samiernieciski iekliedzās, skatoties ārā pa durvīm. "Mēs ātri visus ielaidīsim iekšā, neuztraucieties." Ejam. "Viņa satvēra mani aiz piedurknes un aizvilka atpakaļ uz kasi. – Lūk, izplatība.

Izklājums bija apaļš, koka un diezgan smags. Tas ir vienīgais veids, kā cīnīties ar ienaidniekiem. Un, kad Lanka viņam sāka taisīt koka krūzes, es šaubījos, vai tikšu galā.

– Aiz manis! – viesmīle nokomandēja, ņemot vērā, ka viņa mani ir pietiekami piekrāvusi.

Viņa savāca sev veselu kalnu šķīvjū un bļodu un, pratusi veikli manevrēt pa šaurajām ejām starp galdiem un izvairīties no apmeklētājiem, kas lec augšā vai vicināja rokas, sāka piegādāt pasūtījumus. Es centos viņai sekot līdzī un tajā pašā laikā nenomest kādam uz galvas smagu paplāti. Dažkārt Lanka vērsās pie manis un paņēma no manas piegādes krūzi alus. Tas turpinājās, līdz bijām atdevuši visu. Un jauna pasūtījumu partija gaidīja piegādi.

– Klau, vai tu esi redzējis šo līdzdalībnieku? – Lanka jautāja emitentam.

– ES redzēju to. – es pamāju, noliekot uz šķīvja vēl vienu krūzi.

– Baisi?

– Parasta. – paraustīju plecus.

"Ir šausmīgi interesanti paskatīties uz viņu pašam, bet Konors neļaus jums aiziet ne uz minūti, kamēr tas notiek zālē."

– Kāpēc skatīties uz viņu? Meitene ir kā meitene. Viņu ir daudz uz ielas," es nomurmināju.

Man bija žēl nosodītās sievietes, kura tika izbāzta kā dzīvnieks būrī. Tomēr varēja būt sliktāk. Piemēram, viņi būtu viņu piesējuši pie staba, un tad nekas nebūtu paglābis no spļaušanas un akmeņiem... Mežonība!

Manas fantāzijas bija aizgājušas pārāk tālu, un es cieši aizvēru acis, cenšoties izstumt tās no galvas.

"Šodien mēs strādāsim kā pāris, kamēr jūs šeit neko nezināt, un no rītdienas varēsiet paši apkalpot galdus." Sadalīsim zāli," Lanka man sāka instruēt, skaidrojot, kas un kā krogs strādā.

Es pamāju ar galvu, cenšoties visu aptvert. Un līdz brīdim, kad krodziņš bija tukšs, un mana mugura un kājas sāpēja kā elles, tikai viens man palika noslēpums: cik viņi man galu galā maksās?

– Nu, tas ir viss, tagad jūs varat vakariņot pats! – Lanka nopūtās, nogurusi iegrimstot krēslā.

Es viņu atbalstīju vairāk nekā pilnībā. Kopā ar mums pusdienoja Konors, kurš, kā izrādījās, bija apmēram piecdesmit gadus vecs liels, sarkans vīrs ar ūsām, gaļīgu degunu un matainām rokām. Pie galda viņš gandrīz nerunāja, tikai kaut ko murmināja, it kā sveicinādams mani, ātri iznīcināja milzīgu porciju gardā sautējuma un devās gulēt.

"Un jūs viņam patikāt," atzīmēja Lanka.

– Kāpēc?

– Nu, viņš tevi neizspieda. – Lanka iesmējās un uzreiz saburza seju. – Es parāvu kāju. Vai atceries, kā es paklupu beigās, kad tas resnais puisis man uzspieda uz dibena?

– To, kuru vēlāk siti ar paplāti? – es pasmaidīju.

– Jā, viņš ir! Toreiz es neveikli paspēru, bet tagad man sāp kāja. Baidos, ka tas nepazudīs līdz rītdienai. Un rītvakar te notiks tas pats. Vai varbūt sliktāk.

– Sliktāk?!

– Kamēr līdzdalībnieks sēdēs laukumā, krodziņā būs ažiotaža. Īpaši pirmajās dienās. Tas, protams, ir labs peļņas gūšanai, bet tas ir grūti...

– Man ir īpaša ziede. Es īsti nezinu, vai tas palīdzēs pret sastiepumu vai nē,” es iestiepu kabatā zem priekšauta un izmakšķerēju stikla burku ar zaļu vielu, ko man iedeva Kirjana.

–Kāda veida ziede?

– No Karifas aptiekas.

– PAR! Šī ir labākā, bet arī dārgākā aptieka Šarotē! Un varbūt visā Kirfaronā! Bet kā jūs to ieguvāt? Jūs to nozagāt, vai ne?

– Protams, nē! Viņa tikko palīdzēja Kafizai nest zāles un nogāza viņas kājas, tāpēc viņi man pateicās ar dāvanu.

– Tātad šī ir dāvana? Tas ir skaidrs. Labi, ka viņa man vismaz iedeva smēri, jo viņa par palīdzību pienācīgi nesamaksāja. Bet kāpēc jābrīnās? Jūs nevarat lūgt Karifai sniegt Kirfarongā ziemā! Es nezinu, vai pasaulē ir kāds lielāks skopulis?

Lanka izrādījās informācijas dārgumu krātuve. Tiklīdz es uztvēru kādu tēmu, man uzreiz izkrita daudz informācijas. Es

mēģināju saprast un atcerēties.

– Nu, esam paēduši, laiks doties malā. – Lanka sātīgi atsēdās un žāvājās, aizsedzdamā muti ar piedurkni. "Nāc, es tev parādīšu tavu skapi."

Es ar grūtībām piecēlos kājās un, miegaini mirkšķinot, stutēju viņai pakal, sapņojot, ka pēc iespējas ātrāk kaut kur nokrītu un mani neaiztiktu. Uzkāpšana trešajā stāvā līdz pat jumtam man kļuva par vēl lielāku izaicinājumu. Likās, ka čīkst nevis vecie stāvo kāpņu koka pakāpieni, bet gan mani ceļi.

– Esam ieradušies! Es dzīvoju šeit, un jūs dzīvojat pretī. – Lanka norādīja uz divām zemām durvīm. "Nāc, es padalīšu ar jums ziepes un gultu." Jūs varat arī nomazgāt seju ar mani. Šorīt atnesu ūdeni, bet rīt pati par to parūpēšos. Jūsu istabā ir arī izlietne. Ja jums ir slinkums, lai pa nakti izietu mazā veidā, izmantojiet atkritumu tvertni, tikai neaizmirstiet to izņemt no rīta, pretējā gadījumā līdz vakaram te būs tāda smaka! – Viņa iesmējās.

– Joprojām būtu! – Es viņai piekritu, skumji domāju, ka ne visiem ir tādas burvju tualetes kā aptiekā.

Lanka dzīvoja šaurā istabā ar slīpiem griestiem un nelielu apaļu logu pie vienas sienas. Mēbelēs šeit ietilpa zema gulta, vidēja izmēra lāde un izlietne stūrī. Visi.

– Lanka, vai šeit ir iespēja pilnībā nomazgāties? – uzmanīgi jautāju.

Ko darīt, ja vietējiem iedzīvotājiem ir ierasts mazgāties reizi mēnesī, un mans jautājums radīs aizdomas?

– Var. Ja virtuvē sildat ūdeni baseinā, jums tas joprojām ir jāapmāca. Labāk iet uz publiskajām pirtīm un tur nomazgāties. – Mans jaunais draugs mani iepriecināja.

– Kur atrodas Šarotes pirtis? Un... Vai tas ir dārgi?

– Pēc pāris dienām kā šodien varēsīm atļauties labu braucienu uz pirtīm. Un ne tikai! Jums arī pietiks pāri jaunai kleitai un zeķēm. Tavs nav labs,” viņa sāka uzskaitīt.

– Kad mēs saņemsim samaksu? – uzdevu dedzinošu jautājumu.

Pajumte un pārtika, protams, ir labi, bet tomēr strādāt par pārtiku ir ceļš uz nekuriem. Gribētos kādu pārpalikumu citām vajadzībām.

"Konors, vecais nelietis, nekad nemaksā vakaros." Tā ir slikta zīme, viņš saka, atdot naudu par nakti," vainīgi sāka skaidrot Lanka.

Es gandrīz izplūdu smieklos, atceroties, ko darījām studentu gados, ja naktī bija jāatmaksā parāds: noņemām naudu uz grīdas, paziņojot: "Ak, es to pazaudēju!" Un tas, kurš tos aizdeva, it kā atrada tos pilnīgi nejauši.

– Un no rīta? Vai arī ir kāda rīta zīme? – ironiski jautāju.

– Protams, man ir! – Lanka iesmējās. – Ja iedosi naudu no rīta, viesmīle var aizbēgt, un nebūs, kas pasniegt brokastis. Tātad naudu saņemsim uzreiz pēc brokastīm. Un tad mums būs brīvs laiks līdz pusdienām.

Un tad es sapratu, ka no rīta doties uz aptieku, kā biju plānojis, neizdosies.

"Konors šķiet gudrs cilvēks, bet es nezinu, kas man jādara?" Kirjana mani sagaidīs no rīta. Uh-u... Par vienu svarīgu jautājumu. Nebūs labi, ja es nenākšu. Varbūt kaut kā varam ātri aizbēgt?

– Tātad bēdziet. No rītiem vienatnē kaut kā tikšu galā. Tomēr rīts nav vakars. Bet noteikti atgriezieties pusdienlaikā, tad saņemsiet naudu.

– Cik viņi man maksās? – uzdevu galveno jautājumu.

– Lūk, cik saimnieks izlemj. – Lanka noplātīja rokas.

–Kas šeit ir priekšnieks? – es saspringu.

Ko darīt, ja es šim īpašniekam nepatīku un viņš nolems man nemaksāt?

– Tātad Konors! Šī ir viņa krogs, – Lanka man atviegloti paskaidroja. – O jā! Jūs neesat vietējais, viņa saprata.

Izrādās, ka pavārs bija "Jautīgās polārlapsas" īpašnieks, bet es visu laiku domāju, vai tas ir viņš vai nē. Uz mūžu viņš neizskatījās pēc iestādes īpašnieka.

Nomazgājusi seju un paķērusi nolietotu, bet tīri izmazgātu palagu komplektu, ko man iedeva Lanka, devos uz savu istabu.

– Istaba nav aizslēgta no ārpuses! Bet aizveriet to naktī, citādi nekad nevar zināt," Lanka ieteica, un es dzirdēju raksturīgu vienkārša fiksatora klikšķi.

Mans skapis bija spoguļkopija tam, kurā dzīvoja mans jaunais draugs. Es arī ieslēdzos un, ātri saklājot gultu, nokritu uz tās, neizģērbjoties. Ja man bija iepriekš doma, ka tomēr nokāpšu uz virtuvi un uzsildīšu ūdeni, lai noskalotos, tas no noguruma

iztvaikoja.

Rīts pienāca pēkšņi un par agru. Kāds nikni daudzījās pa durvīm.

– Celies augšā, miegainīt! Tu gulēsi līdz brokastīm! – atskanēja Lankas balss.

Es nemaz negribēju celties. Garš pārgājiens kalnos un pēc tam vairākas stundas skraidīšana ar smagu paplāti paveica. Aiz ieraduma sāpēja katrs muskulis un kauls, un manas acis centās aizvērties, dodot mājienu, ka būtu jauki pagulēt vēl stundu vai divas.

– Nogalini mani! – es nomurmināju līdz griestiem un skaļi atbildēju: – Es jau esmu ceļā!

Viss, ko es šodien darīju, tika pavadīts ar garīgu lūgšanu: "Ja vien mani pieņemtū darbā par mākslinieku aptiekā!"

Neskatoties uz to, par ko mēs ar Lanku vakar vienojāmies, man bija jāpaliek un jāpasniedz brokastis, Konors pieprasīja. Lanka deva mājienu, ka labāk ar viņu nestrīdēties, pretējā gadījumā es palikšu bez vakardienas ienākumiem un darba kopumā.

Taverna no rīta bija gandrīz tukša, un diviem cilvēkiem zālē darba nepietika. Kamēr es piegādāju dažus pasūtījumus, Lanka pulēja galdus un traukus un palīdzēja Konoram virtuvē. Pavārs arī nebija pārāk aizņemts un atrada laiku, lai stāvētu pie letes un skatītos, kā es strādāju. Un pēc brokastīm viņi beidzot man samaksāja.

“Es atskaitīju par istabu un ēdienu, un kopā bija septiņi ledus

gabaliņi, pavārs nometa man priekšā uz galda naudas.

Lanka dabūja vairāk, bet viņa vakar visu dienu strādāja, un es palīdzēju tikai ar vakariņām. Kopā: istaba man izmaksāja divus saldējumus dienā, ēdiens – vienu ēdienreizē. Tas ir ar “korporatīvo” atlaidi, protams, kopā trīs dienā. Nav slikti! Tas ir, kopumā man vajadzēja vismaz piecus ledus kubiņus dienā pārtikai un naktsmītnei. Tas ir pieļaujams, ja es sāku pelnīt desmit no rīta un dienā kopā un desmit vakarā. Tad man paliks vēl piecpadsmit ledus gabaliņi.

Es sāku aprēķināt iespējamus ienākumus: piecpadsmit ledus gabaliņi septiņiem ir viens sudraba ledus un pieci vara ledus nedēļā un četri sudraba ledus un divdesmit ledus mēnesī.

– Ar šo naudu var mierīgi dzīvot un pat reizēm atļauties papildus. It īpaši, ja viņi sniedz padomus. – Lanka pasmaidīja un ieslidināja man rokā dažas monētas. – Jūsu daļa no dzeramnaudas. Jūs noteikti ietaupīsiet siltas drēbes vasarā, ja neplātīsieties! – viņa jautri teica. – Galvenais neskopoties, kad sāc pirkt apavus. Apavi ziemā ir ļoti svarīgi.

Es viņai piekritu. Vasara ziemeļos ir īsa un ne pārāk silta, un man ir nepieciešams laiks, lai rūpētos par īpašumu.

– Labi, man jau sen būtu jāiet uz aptieku.

Ieliku sīknaudu kabatā zem priekšauta un piecēlos kājās.

Taču pirms aiziešanas viņa ienesa skapī ūdeni izlietnei. Nebija pārāk auksti, tāpēc kaut kā, bet pa daļām noskaloju. Paldies Lankai par augu ziepju gabaliņu, ko viņa vakar man izgriezta no sava bāra.

Pēc mazgāšanas es jutos daudz labāk, bet es gribēju sadedzināt savas vecās drēbes, nevis tās uzvilkt. Kad nogāju lejā uz virtuvi, Konora tur nebija, tikai Lanka vadīja, šķiroja aromātiskos augus un salika tos trīs kaudzēs.

– Lanka, vai varu uztaisīt ar mani sviestmaizi? "Es samaksāšu," es jautāju.

– Tu neesi pilns? – meitene līdzjūtīgi paskatījās uz mani. – Protams, tas ir iespējams! Un nav jāmaksā, Konors nezaudēs naudu, ja kaut ko ēdīsi. Galvenais nav kurts. Paskaties tur," viņa norādīja uz auksto stūri, kur atradās ēdiens.

Ar lielu, neērtu nazi atplēsu gaļas plastmasu un no paplātes, kas bija pārklāta ar tīru lupatu, paņēmu no brokastīm pāri palikušās maizes šķēli.

– Lūk, iesaiņojiet to. – Lanka man pasniedza lupatu salveti.

8. nodaļa. Ak... Viņš nav apsardzes vadītājs?

Cilvēki steidzās savās darīšanās, laukumā neapstājas, un līdzdalībnieka tuvumā vēl nebija neviena skatītāja. Viņu vietā apkārt apmetās kādi melni putni, līdzīgi vārnām, kas nekuršķēja, bet izdvesa pretīgas skaņas: it kā dzelzs slīpētu stiklu. Viņi negribīgi piecēlās kājās, it kā darītu labu, kad es viņus aizdzinu, dodoties būra virzienā. Visi, izņemot vienu. Sašķiebusies ar sarkanu aci, viņa turpināja staigāt tuvumā.

Laukumā kārtību uzturošais apsargs mierīgi snauda, atspiedies pret tuvējās ēkas sienu. Pat spilgtais saules stars, kas spīdēja tieši viņa aizvērtajās acīs, viņu netraucēja.

Aizdomīgi paskatoties apkārt, pārliccinājies, vai kāds skatās vai nē, un klusi iesaucos:

– Čau!

– Amira? – līdzzinātājs uzreiz atbildēja. – Ko tu šeit dari?

Tā vietā, lai atbildētu, es izgrūdu brokastu paku caur restēm un ieraudzīju meitenes bālo seju.

– Tev tā nevajadzēja darīt! – viņa teica “paldies” vietā, pieņemot paku. – Nedari tā vairs!

Bez šaubām, līdzzinātājs bija noraizējies par manu drošību, tāpēc es precizēju:

– Vai jūs šodien esat paēdis?

– Nē. Viņi man iedeva tikai ūdeni... un tas bija sapuvis.

Meitene savilkās grimasē.

– Šausmas! Es mēģināšu tev kaut ko iedzert.

Mums jāatrod neuzkrītošā konteinera versija, lai neviens nenojautu, ka palīdz noziedzniekam.

"Tu jau tagad daudz riskējat, palīdzot man, bet es tik un tā ilgi necietīšu, ja saindēšos."

– Tā ir mana darīšana! "Kādu iemeslu dēļ es uz viņu dusmojos." "Būtu labāk, ja es jums tikai pateiktos."

– Paldies! Es šo neaizmirsīšu...

Šeit mēs šķīrāties.

Es joprojām kavēju aptieku, un Kirjanas vietā pie letes stāvēja Karifa.

– Kāpēc tu esi iestrēdzis? Ubagošanu?! – Kaitīgā vecene, kas jebkurai Baba Jagai dotu priekšrocību, uzlika rokas uz gurniem.

Nē, es neesmu bailīga meitene un neesmu pieradusi ķerties klāt pēc vārdiem, bet Karifa ar savu smago enerģiju spiedās tā, ka tika piespiesta pie zemes. Patīk tas vai nē, pirmajā brīdī apjuksi.

– Sveiki! – sasveicinājies, nolemdama būt nedaudz pieklājīga.
"Es atnācu, lai uzzinātu, vai jums ir mans darbs?"

Ja saruna ar Kirjanu notika, tad es vienkārši sev atgādināju.

– Kāds vēl darbs? Dodiet tādiem cilvēkiem kā jūs darbu, un lietas sāks pazust no mājām! "Vecmāmiņa pēkšņi sastinga, domīgi skatījās uz mani, un tad viņa vienkārši uzlidoja: "Es sapratu!" Vai tā bija tava māsa, kas tevi sūtīja spiegot?"

– Nu ko tu runā! Kā viņi vispār varēja kaut ko tādu domāt?

Kafisa ir brīnišķīga sieviete, viņa nekad pret tevi neizturētos tik zemiski! – atspēkoju viņas aizdomas, kas ļauno vecmāmiņu sadusmoja vēl vairāk.

– Tātad Kafiza ir brīnišķīga sieviete?! – Karifa dusmās noelsās. "Nu, ejam prom no šejienes, pirms es izsaucu apsargus!"

Vecā sieviete kā nikna izlidoja no aiz letes, pa ceļam satverot stūrī stāvošo slotu, kas vairākkārt palielināja viņas līdzību ar Baba Jagu. Es nevarēju palīdzēt, bet izplūdu smieklos.

– Vai viņa vēl smiesies par mani?! Es tev parādīšu, kā jāsmejas par mīlo Karifu!

Vecmāmiņa izdarīja sitienu, no kura es ar zināmām grūtībām izvairījos, viņa bija pārāk izveicīga ar slotu. Es nebrīnītos, ja Kirfaronā ir kursi cīņas slotām kašķīgām vecenēm. Ja man paveiksies šeit nodzīvot līdz pensijas vecumam, arī es noteikti pierakstīšos. Šāda veida māksla noteikti ir manas uzmanības vērtā.

Situācija bija ārkārtīgi absurda. Karifa sita man ar savu slotu, cik vien spēdama, it kā būtu iecerējusi mani nogalināt, nevis padzīt. Izvairoties no viņas sitieniem, es histēriski smejojot izlecu no aptiekas. Es stipri atgrūdu durvis atpakaļ, lai ragana neizlektu pēc manis. Tajā pašā laikā es pagriezos, steidzoties pamest neviesmīlīgo aptieku, un uzskrēju kādam slepkavam uniformā.

– Esi uzmanīgs, arkl! – viņš bargi teica, vienlaikus turēdams mani rokās.

Ja nebūtu viņa palīdzības, es droši vien būtu atlēcis no viņa

kā bumba no sienas.

"Piedod," es smaidot atbildēju, jo man vēl nebija laika smieties.

Vīrietis šķielēja, lūkodamies man sejā, un es, savukārt, paskatījos uz viņu. Svešinieks izskatījās apmēram četrdesmit gadus vecs. Garš, kā kalns, un platiem pleciem. Sejas vaibsti noslīpēti, rēta uz zoda šķērso rugājiem klāto ādu. Biezi brūni mati līdz pleciem un... Vietējo zemessargu uniforma, tikai tā likās dārgāka un bagātāka. Varbūt viņš ir augstākā rangā? Varbūt sardzes priekšnieks?

Manās krūtīs bija neomulīga sajūta. Nezinu, kā šī tikšanās būtu beigusies, bet tajā brīdī no aptiekas parādījās Karifa. Viņa mēģināja izlēkt uzreiz aiz manis, bet es centos cieši aizcirst durvis, lai nesusistu ar slotu. No dusmām viņas seja bija vēl šausmīgāka nekā parasti, bet, tiklīdz viņa ieraudzīja vīrieti man blakus, viņa ielauzās platā un, kā man likās, izlikta smaidā:

– Kādi cilvēki! Vai Njērs Kūlstouns pats ieradās? – vecā sieviete dziedāja neglītā balsī.

Es pat nedomāju, ka viņa varētu to izdarīt! Acīmredzot arī šis puisis. Viņš pārsteigts skatījās uz veco sievieti un raustīja vaigu. Mani instinkti kļiedza, dzenot mani prom. Un es izmantoju sardzes priekšnieka apjukumu – vai kas viņš ir? – viņa vēlreiz atvainojās un, pagriezusies, steidzās augšup pa ielu. Kāpēc augšā, jo man vajadzēja atgriezties laukumā? Jo es negribēju, lai Karifa nāk mani meklēt.

Divas sargu grupas virzījās uz mani. Viens apturēja divas

meitenes un runāja ar viņām par kaut ko. Otrās grupas apsargi, mani ieraugot, paātrināja soli.

Vai viņi tiešām meklē jaunus Nirfeates līdzdalībniekus? Ko darīt, ja ir līdzdalībnieki?

Paātrinājos un nogriezos pa kreisi pirmajā joslā. Un, slēpjoties no sargu acīm, viņa paņēma svārkus un sāka skriet. Biju labs skrējējs, tāpēc ātri izskrēju uz paralēlas ielas un piespiedu sevi apstāties. Jūs nevarat izraisīt cilvēkos aizdomas, un meitene, kas skrien ar galvu, neapšaubāmi piesaistīs uzmanību.

Te es atkal pagriezos un devos pa ielu uz laukuma pusi. Ar grūtībām piespiežot sevi ātri, bet mierīgi pārvietoties, es gāju pa nepazīstamu ielu, ko nosaucu par biznesa rajonu. Zīmes nebija iespējams nolasīt, taču tās bija, kas nozīmē, ka šis nav dzīvojamais rajons. Manu minējumu apstiprināja arī cilvēki, kas iekļuvuši vai izgājuši no ēkām, steidzoties darīšanās.

Vēl divas reizes iegriezos alejās un pat atgriezos ielās, kur jau biju bijis, pamanot aizdomīgus apsardzes pulkus. Es nebaidījos pazust. Pilsētas izkārtojums bija kā lineāls. Nekādu mulsinošu ielu vai šķību vārtu. Es redzēju arī Šarotu no augšas un atcerējos, ka visas tās galvenās maģistrāles ved uz laukumu.

Priekšā pagriezās jauns aizsargu pulks, un es nedaudz samazināju ātrumu, domādams, vai griezties atpakaļ. Pagāju garām alejai, kurā varēju paslēpties pavisam nesen. Bet, man par laimi, atvērās cita kabineta durvis un iznāca meitene. Apsargi pacēlās un devās viņas virzienā. Es pagāju viņiem garām ielas pretējā pusē, cenšoties saliekties un klibot. Varbūt viņi jūs

maldinās par vecu sievieti tādās un tādās drēbēs. Neatkarīgi no tā, vai viņi to pieņēma vai nē, es nekad neuzzināju, bet viņi man nepievērsa uzmanību.

Kas notiek Šarotē? Apsargi noteikti kādu meklē. Bet kurš? Kāda meitene, spriežot pēc tā, ka viņas vienīgās apstājas. Tas kļuva satraucoši, un es mēģināju izprast savas reakcijas. Kāpēc es esmu tik nervozs? Es neko nedarīju. Nezaga, nenogalināja.

Vai arī tas ir līdzdalībnieka dēļ? Vietējais taisnīgums man šķita pārāk nežēlīgs. Man vienkārši ir bail, tas arī viss...

Nekas nepalīdz pret trauksmi kā pārliecība. Tāpēc, sapratis savu baiļu iemeslus, es nolēmu izstrādāt rīcības plānu. Bija jākoncentrējas uz ikdienas problēmām. Un pirmā lieta, kas bija jādara, bija nokļūt tirgū un iegūt pienācīgas drēbes.

Ar šādām domām es steidzos pa ielu, bet pēkšņi cilvēki zirga mugurā aizšķērsoja manu ceļu. Starp citu, izjādes ar zirgiem Šarotē nez kāpēc gandrīz neredzēju, tāpēc no nākamās alejas pēkšņi izbraucošie jātnieki sagādāja savdabīgu pārsteigumu. Knapi paguvu izlēkt, lai nepakļūtu zem viņu transporta nagiem.

Man acīs spīdēja saule, un es uzreiz neredzēju, kas tie par cilvēkiem, bet baidījies, ka kaut kādā veidā esmu piesaistījis apsargu uzmanību. Taču tie izrādījās nevis sargi, bet gan jauni, labi ģērbti vīrieši, ar tādu kā apzinātu garlaicību acīs. Un šī garlaicība man uzreiz nepatika. Ja ir vecas sievietes ar slotām, kas bez iemesla steidzas virsū cilvēkiem, kas zina, ko sagaidīt no šiem spēles veidotājiem?

– Piedod, nyers. "Katram gadījumam es nolēmu būt

pieklājīgs."

Es pat nešaubījos, ka esmu saskārusies ar vietējo zelta jaunatni. Labi zirgi, dārgas, skaistas zirglietas un drēbes. Katram seglam piestiprināta ar akmeņiem izšūta skausta, uz kuras malām spēlē saules stari. Un arī rokturi izskatās sarežģīti. Ierocis noteikti ir statusa ierocis. Viena ir brunete, otra blonda – abām īsi un kaut kā vienādi matu griezumi. Varbūt tā ir mode? Brunete ir noslīpēta, ar augstiem vaigu kauliem, uz kuriem varat griezties. Ar jutekliskām lūpām un caurspīdīgām zilām acīm. Auksts, kā vietējās virsotnes. Blondīne ir brūnacaina, ar daudz mazāk ideālu izskatu un maigu, pat nedaudz vājprātīgu mutes līniju. Nepavisam nav mana gaume, abi nepatīkami.

– Kopš kura laika likumpārkāpēju ielās parādās klaidoņi? – blondīne jautāja draugam, nicinoši pacelot augšlūpu.

Tajā pašā laikā viņš parādīja lielus “zaķa” zobus, vēl vairāk atstumjot mani.

– Tev ir taisnība. Arkli šeit parasti nenāk," brunete domīgi sacīja. – Viņi šeit nepieder...

Man nez kāpēc īpaši nepatika brunete. Viņš kaut kā neatlaidīgi skatījās ar sašaurinātu aci, vērtējoši. Es labi zināju šādus uzskatus un vienmēr centos izvairīties no šāda tipa puisiem. Parasti neko labu no viņiem nevarēja sagaidīt. Tikai nepatīkšanas.

– Es lūdzu piedošanu, nyers. Man ir jāiet! Es mēģināju apiet jātniekus uz ceļa, bet manu ceļu atkal aizšķērsoja zirgs.

– Varbūt varam viņu nodot apsargiem? Viņi tikai meklē

noziedznieku. Viņi saka, ka viņa nozaga kaut ko vērtīgu pūķu kungam, vai varat iedomāties? – blondīne noskaidroja situāciju.

– Nozaga no paša Finbar Frost? Un kas?

Blondīne pieliecās tuvāk un iečukstēja kaut ko tieši brunetei ausī.

– Kas?! “Viņš pat uz brīdi zaudēja visu savu spīdumu, pārvēršoties par vienkāršu pārsteigtu jaunekli. Viņš vērtīgi skatījās uz savu biedru un klusi jautāja: "Vai jūs par to uzzinājāt no sava tēva?"

– No kura vēl? – blondīne pārāki pasmīnēja.

Visa saruna notika kāda iemesla dēļ, un tā tika strukturēta tā, lai mani pēc iespējas vairāk iebiedētu. Priekš kam? Jā, protams! Spēļu veidotāji meklēja izklaidi, tāpēc ķērās pie klaidoņa. Tas bija nepatīkami, bet tagad vismaz zināju, ko sargi meklē: noteikti ne mani! Es noteikti neko neesmu nozadzis draklordam.

Šiem diviem bija steidzami jāpārtrauc modelis un jātiek prom.

"Starp citu, Nieres, es jau šorīt par to runāju ar niere Coolstone," es teicu ar tāda cilvēka gaisotni, kurš noteikti zina ne mazāk, un pārliecinoši skatījos brunetei acīs.

Puiši saskatījās. Acīmredzot viņi nedomāja, ka es vispār spēju runāt. Viņi uzskatīja, ka ar savu klātbūtni vien ir nobiedējuši klaidoni, līdz viņa palika bez vārda.

"Uh-uh... Un tu?... " blondīne iesāka.

"Es strādāju slepeni," es pamudināju, pieklusinot balsi un paskatoties apkārt. – Identificēju iespējamo zagli, neradot aizdomas, kā vīri formas tērpos, kas savākti pulkā. – es

pasmaidīju ar pārākumu. – Tāpēc netraucējiet darbu, niers. Vislabākie vēlējumi!

Es pamāju viņiem kā līdzvērtīgiem. Nu ceru, ka tā tas izskatījās. Un viņa staigāja ap apmulsušajiem pušiem pilnīgi netraucēti. Virzoties pa ielu, lai gan ārēji izskatījtos mierīga un atslābta, iekšā visas vēnas trīcēja. Kas man jādara, ja viņi atkal pieķeras? Kādi ir noteikumi Kirfaronā? Vai Nīers drīkst ar arkliem darīt ko grib, vai ir kādi likumi? Vai šeit vispār pastāv slepens darbs? Un pats galvenais, cik ātri šie abi pārstās būt stulbi un sapratīs, ka es viņus vienkārši apmānīju?

– Ko darīt, ja mazulis nav arklis? Es neiebilstu izklaidēties ar tik karstu sīkumu. “Es to dzirdēju mugurā kopā ar pakavu klabināšanu.

Brunete runāja apzināti skaļi, lai es viņu dzirdētu. Nu, patiesie motīvi ir parādījušies. Un vai viņš nenicināja būt klaidonis savas skaistās sejas dēļ? Es apzinājos, ka pinkains pēc cīņas ar Karifas slotu un vecā, novalkātā kleitā neizskatījtos vislabāk.

– Esi uzmanīgs, Olaf. Viņa ir viena no Coolstone cilvēkiem! – blondīne bez entuziasma atbildēja, kas mani samulsināja vēl vairāk.

Braucēji beidzot atpalika un devās savās darīšanās, un es sapratu, ka tikko esmu staigājis uz žiletas.

Man ir bijis pietiekami daudz piedzīvojumu! Mums ātri jāatgriežas krodziņā.

Nīri mani nevajāja, un, nedaudz nomierinājies, es nolēmu apskatīt tirgu. Laika nebija palicis daudz, un es izvēlējos

pārsteidzīgi un ne pārāk izvēlīgi. Man bija jāiztērē gandrīz visa nauda, kas man bija, par vienkāršu vilnas kleitu un apakškreklu, diezgan raupju, bet tīru. Lai dotos ar viņiem, es paņēmu iegarenu vesti, pāris zeķes un pat apakšveļu, kas izskatījās pēc vienkāršiem audekla bikses vai drīzāk iegareniem šortiem.

Vēl viņa kaulējās par ķemmi, lenti matu sasiešanai, ziepju gabaliņu un zobu pulveri. Un otu vietā bija daži kociņi. Es nolēmu paturēt kurpes, kuras man uzdāvināja Kirjana, pretējā gadījumā visi mani ietaupījumi būtu iztērēti tiem. Tāpēc nākamreiz nomainīšu apavus.

Šarotē neviens nepārdeva ūdeni pudelēs, bet pilsētā, kas atrodas kalna nogāzē, visur plūda avoti. Viņus apbrīvoja, izbūvējot akmens bortus. Un dažviet bija pat kausiņi smelšanai un dzeršanai. Ātri tika atrisināts jautājums, kā līdzzinātājam atnest ūdeni. Šim nolūkam derēja andu – iegarenas formas dobs auglis, ko pārdeva par vara.

Andu iekšpusē bija salda sula ar medus garšu. Sākumā gribēju aizvest nelaimīgajam līdzdalībniekam, bet man šķita, ka svarīgāks ir tīrs ūdens. Es pats dzēru sulu un piepildīju augļa čaumalu ar ūdeni no avota.

Un tad viņi mani ne par ko neturētu aizdomās, jo augļa čaumalu varēja vienkārši iemest līdzzinātājam. Sajūtot savu ģenialitāti, pārliecinājos, ka viņas apsargs neskatās mūsu virzienā un padevu garām dzērienu.

"Es mēģināšu atkal piebraukt rīt," es apsolīju. – Es tev atnesīšu brokastis.

"Labāk ir galvenā atslēga vai asāks duncis." – Līdzzinātājs skumji pasmaidīja.

– Duncis?! Ko tu gribi...

– Atver viņiem slēdzeni. Tas ir vienkārši, galvenais, lai gals būtu plānāks.

Es garīgi izelpoju. Citādi jau biju pie sevis domājusi, ka meitene negrib gaidīt nāvēssodu. Varbūt šī ir izeja, bet kaut kā es nevēlos būt viņas palīgs šajā jautājumā.

"Piedod, man ir tikai zobens," es nervozi jokojū.

"Es baidos, ka man zobens neder." Ja vien tas nav dralorda zobens," meitene pasmaidīja.

– Kas ir tik īpašs dralorda zobenā? "Mani aizrāva viņas piezīme.

– Vai tu nezini? – meitene bija pārsteigta.

Šķiet, atkal esmu sastapies ar ko tādu, kas vietējiem ir ikdienišķs, bet man jaunums.

– Es zinu. Bet es gribu saprast, ko tieši tu domā?

"Viņi saka, ka dralordu zobeni piepilda vēlmes." Es vēlētos atgriezt savu Linu un dzīvot kopā ar viņu laimīgi.

"Man šķiet, ka jūsu vēlme ir pārāk sarežģīta," es piezīmēju.

– Nepavisam! Jums nav ne jausmas, uz ko šis zobens ir spējīgs!

– Un priekš kam?

– Jebkas. Un vienkārši atveriet šī būra slēdzeni, vēl jo vairāk. Viņam tas ir kūkas gabals pat bez maģijas. Atvēsina – Draklora Frosta zobens spēj izcirst gan metālu, gan pat akmeni!

Līdzinātājam nebija ne jausmas, ko viņas vārdi man nozīmēja. Es tā nedomāju? Vai viņa pieminēja maģiju?

Es ļoti gribēju atgriezties būdā uz kalna un pārbaudīt vismaz vienu no viņas pieņēmumiem. Vispirms nogriez akmeni pārbaudei un tad izsaki vēlēšanos...

Es lūgtu jūs aizvest mani uz to brīdi, kad mēs vēl neesam izdarījuši stulbumu. Es pārliecinātu Ruslanu atteikties no trakā freeride. Labākais brīdis iepriekšējā vakarā. Man vajadzēja palikt pie viņa. Ievilkta viņu istabā pa taisno no kluba un darīt visu, lai guļam pa izeju... Pietiktu ar trīsdesmit minūšu kavēšanos, lai neieķertos divās lavīnās.

Lai gan es visu atcerējos, es joprojām nevarēju saprast, vai es izdzīvoju vai nē. Un man bija bail pat domāt par Ruslanu. Precīzāk, nolēmu pieņemt, ka viņš ir dzīvs un neļauties pārdomām.

Mana līdzdalībnieka balss mani izvilka no sapņiem.

– Amira, apsargs skatās! Aiziet! Un nenāc rīt, ja dzīvība ir dārga! Viņš tevi atcerējās.

Apsargs patiesībā skatījās mūsu virzienā. Melns putns spalgi iekliedzās un, pārlidojis man tieši virs galvas, apmetās uz būra jumta malas. Es apslāpēju lāstu, jūtot, ka mana sirds pukst. Kāds dūšīgs radījums!

Pametusi noziedznieku, es steidzos uz krogu, lamādama sevi, ka piesaistīju sev nevajadzīgu uzmanību. Kad atgriezos, atklāju, ka, neskatoties uz piedzīvojumiem, nav pagājis daudz laika. Man bija laiks pārgērbties, ko es darīju ar prieku, iepriekš

nosusinoties ar mitru drānu, nevis ejot dušā. Izķemmējusi matus, sapinu matus, sasienot tos ar jaunu lenti, un laimīga uzvilku tīru apakšveļu, uzreiz jūtoties pārliecinātāka.

Vienkārša kleita virsū, priekšauts, un es vairs neizskatījos pēc pinkainas nodriskātas sievietes vecās lāpītās drēbēs. Gatavs strādāt, devos lejā uz gaiteni.

– PAR! Tu izskaties labi! – Lanka mani uzslavēja.

– Varbūt ne lieliski, bet vismaz pieklājīgi. – Man labāk patika būt reālistiskam.

Mēs sākām gatavot tavernu vakariņām, vienlaikus runājot.

– Vai jūs redzējāt, ka viņi kādu meklē pilsētā? – Lanka jautāja, un viņas skatiens atkal kļuva kaut kā aizdomīgs.

– Jā. Netālu no aptiekas uzskrēja Nier Coolstone. Un es arī redzēju apsargus, viņi uz ielas jautāja meitenēm.

Lanka nometa uz grīdas kaudzi salvešu un skatījās uz mani.

– Vai jūs pats personīgi pazīstat pašu Beru Kūlstounu?!

Viņa skatījās tik stingri, ka man bija bail no viņas acīm. Vēl nedaudz, un viņi varētu izlēkt no savām orbītām.

"Nav tā, ka es viens otru pazīstu..." Es sāku viņai stāstīt par savu ceļojumu uz aptieku. Vairs nebija jēgas slēpt, ka meklēju darbu, un centos nepalaist garām detaļas. Lanka sirsnīgi iesmējās, klausoties, kā kašķīgā Karifa mēģināja mani pagatavot ar savu slotu. "Tieši tad es satiku apsardzes priekšnieku," es pabeidzu savu stāstu.

– Kāds ar to sakars Nier Coolstone? – Lanka nesaprata.

– Ak... Viņš taču nav apsardzes vadītājs, vai ne? – Sāku par

kaut ko minēt.

9. nodaļa. Niers, esiet uzmanīgi, rīkojoties ar ieročiem

– Njērs nevar būt sardzes priekšnieks, Amira! – Lanka man paskaidroja. – No kurienes jūs vispār nācāt, ja nepazīstat Njēru Kūlstounu?

"Es nezinu, no kurienes es nokritu, bet izskatās, ka es diezgan smagi sasitu galvu." Es neatceros daudzas lietas! – attaisnoju savu kļūdu, pārvēršot visu jokā.

– Njērs Kūlstouns ir paša Draklora Frosta padomnieks un Kirfarongas drošības dienesta vadītājs. Ja viņš pats izgāja pilsētā, tas nozīmē, ka lieta ir ārkārtīgi svarīga! – mana jaunā draudzene teica, pieklusinot balsi un ieplešot jau tā milzīgās acis. – Kas, jūsuprāt, tur notiek?

– Protams, viņš man neatskaitījās. Es bēgu no Karifa slotas un gandrīz nogāzu viņu no kājām.

– Kā ar viņu?

– Aizmirsti. – paraustīju plecus. "Es atvainojos, viņš man teica, lai turpmāk jābūt uzmanīgākam, un tur mēs šķīrāties." Tāpēc izlemiet, vai to var saukt par personisku iepazīšanos?

– Protams, nē! – Lanka zinoši pasmīnēja un sāka vākt no grīdas salvetes. – Bet cik ziņkārīgs ir tagad, kad tas notika, jo pats Kūlstouns to dara?

"Es uz ielas dzirdēju, ka draklordam ir nozagts kaut kas

vērtīgs." – Es dalījos ar to, ko uzziņāju no “zelta zēniem”.

– Paskaties, kā tas izskatās! Šķiet ļoti vērtīgi, jo... – Lanka aplkusa, iegrima domās un pēkšņi bailēs teica: – Pūķa ciltstēvs! Ceru, ka tas nav zobens!

Tikko savāktās salvetes atkal nokrita uz grīdas, un es iekšēji nodrebēju. Gan Lanka, gan līdzdalībnieks pieminēja šo neveiksmīgo zobenu. Secinu, ka draklordam nav nekā vērtīgāka?

– Vai jūs runājat par Cooling One? – noskaidroju, apzināti minot zobena nosaukumu.

– Par viņu! Par ko vēl ir runa? Zini, Nirfeat karaliene guļ un sapņo, kā draklordiem atņemt viņu zobenus. Bet Finbar Frost spēja aizsargāt Kirfaronu no Nirfeat infekcijas. Mēs pārdzīvojām lielo nemieru gadus, kad Berštons krita. Torisvens nokļuva nirfetu varā, un viņu drakloda, Indētāja, zobens tika pazaudēts. Pēc tam Drakendorts septiņus ilgus gadus palika bez valdnieka. Tiesa, dimanta pūķim pēdējā brīdī izdevās aizvērt limitu un pili ar barjerām. Nirfejs nekad nav dabūjis griezēju, savu zobenu,” Lanka man sniedza īsu ekskursiju vietējā nesenajā vēsturē.

– Tātad, Nirfeai ir vajadzīgas robežu atslēgas? – Es apkopāju man piederošās zināšanu daļiņas. – Un kāpēc viņai tās vajadzīgas? Vai viņa vēlas pārņemt pasauli?

Mana ironija tika uztverta kā patiesība.

– Kā gan citādi? Jau sen ir zināms, ka nirfeatiem ir vajadzīga vara pār visiem Reaches, lai varētu veikt savus tumšos darbus. Visa mūsu cerība ir uz dralordiem. Pūķu maģija ļauj tikt galā ar viņu radītajiem monstriem. Un Robežu atslēgas palīdz radīt

barjeras uz zemju robežām, caur kurām neviena radība nevar iekļūt tās zemēs bez drakloda atļaujas. Nu, jūs varat arī vienkārši nocirst ienaidniekus ar šiem zobeniem.

Klausījos un brīnījos. Lankas vārdi atgādināja fantāzijas filmas sižetu. Maģija, pūķi, barjeras, burvju zobeni, briesmoņi... Vai tiešām tā ir realitāte?

"Vai pilsētā ir kaut kas maģisks," es izteicu.

– Ko tu ar to domā ēst? – Lanka izbrīnīta skatījās uz mani.

Viņa steidzīgi atkal savāca salvetes.

– Es vēl neko tādu neesmu pamanījis. Lai gan... Varbūt redzēju agrāk, bet arī aizmirsu? "Es steidzos laboties.

– Viņa aizmirsā! – Lanka pamāja ar galvu. "Ja vakarā paskatīsities ārpus vārtiem, jūs uzreiz atcerēsities." Tur burvju bumbiņas apgaismo ielas visur. Un aiz tavernas dārzā ir vesels krūms ar ziediem. Bet labāk tur doties no rīta, kad viņi plīvo un barojas.

– Ziedu pūķi? – saraucu pieri.

– Pūķa priekštecis! Tas ir nopietni sabojājis jūsu prātu. Ziedu pūķi ir kā pūķi, tikai mazi – apmēram pirksta lielumā. Bet šīs ir visgaršīgākās, un ir arī mazākas. Tos uzskata par kaitēkļiem, jo tie ēd ziedus un sabojā dārzenus dārzos. Taču zinoši cilvēki saka, ka viņos mīt Pūķa cilts maģija. Tāpēc es labāk viņus neapvainoju.

Lanka turpināja runāt, bet manā galvā sāka veidoties viena lieta: šķiet, ka tad tiešām debesīs redzēju īstu pūķi! O jā! Un Kirjana apstrādāja manu kāju ar roku uzlikšanu. Arī farmaceita mazmeita pieminēja savu īpašo dāvanu, bet kaut kā es to pat

nezskatīju par burvību. Iespējams, tāpēc, ka mājās uz Zemes mums bija dažāda veida dziednieki. Daži pat patiešām palīdzēja cilvēkiem.

– Lanka, vai visi ir spējīgi uz maģiju? – viņa uzdeva dedzinošu jautājumu un jokojot piebilda: "Ja arī es to varu, es vienkārši aizmirsu, kā to izdarīt."

– Protams, nē! – Lanka iesmējās. – Pārsvarā tikai nieras. Bet pat starp sokhiem dažreiz ir cilvēki ar spējām. Bet tas drīzāk ir izņēmums.

– Vai jums tās ir?

– Spējas? – Lanka pārsteigta skatījās uz mani.

– Nu jā.

"Sakiet man, Amira, ja man būtu burvju spējas, vai es strādātu par viesmīli krodziņā?"

Man nebija laika viņai atbildēt. Mūsu sarunu pārtrauca ģimenes tēvs ar divām pilngadīgām meitām. Viņi iegāja zālē un, paņēmuši galdu pie loga, pieprasīja trīs ēdienu maltīti.

Pēc tiem apmeklētāju plūsma vairs neapstājās, un sarunām neatlika laika. Šķita, ka laukumā pie būra atkal pulcējas skatītāji, no kuriem daudzi izklīda uz vietējām iestādēm, pietiekami redzējuši ļaundara līdzzinātāju. Bet šodien gandrīz neviens nepieminēja līdzdalībnieku. Cilvēki apsprieda ziņas, ka apsargi pilsētā meklē kādu meiteni, taču neviens nezināja sīkāk.

"Man ļoti sāpēja kāja," Lanka sūdzējās vakara augstumā, kad atkal tajā pašā laikā atradāmies pie piegādes letes.

Es jau sen pamanīju, ka viņai ir spēcīga klibošana.

– Ej paņem no manis smēri tur – zem spilvena. Bet kopumā jums vajadzētu redzēt dziednieku. "Ko darīt, ja notiek kaut kas nopietns," es ieteicu.

– Tev laikam taisnība. Es to darīšu rīt, un tu mani nomainīsi no rīta. Klau, kā tu zināji, ka meitene, kuru meklēja Kūlstouns, kaut ko nozaga draklodam? Nevienš, lai ar ko es par to runātu, par zādzību nezina," jautāja Lanka.

Viņas jautājums man bija pārsteigums.

Patiesībā es domāju, ka visi par to zina, bet izrādījās, ka viņi to nezina. Acīmredzot tie zelta puikas zināja mazliet vairāk.

“Uz ielas saskrējos ar nieriem, kuri kādā sarunā pieminēja zagļa meklēšanu,” neslēpu. Pēkšņi atkal atvērās krodziņa durvis, un zālē ienāca manis tikko pieminētie nieri! – Lanka, tu neticēsi! Tieši no viņiem es uzzināju, kuru Coolstone meklēja!

– Es neticēju! – viņa piekrita, ar satraukumu skatoties uz jaunajiem viesiem un klusi nolamāja: "Kāda nirfa viņus šeit atveda?"

– Mums ir atsevišķs birojs, un atnesiet visu to labāko, citādi es slēgšu šo odzi! – blondīne pavēlēja, īpaši nevienu neuzrunājot.

Brunete tikai nicinoši pasmīnēja, ar riebumu skatoties pa zāli. Viesi uzreiz apklusa, lūkodamies uz jaunpienācējiem. Daži pieklājīgi paklanījās, citi klusi čukstēja. Es izlikos ļoti aizņemta, savācot pasūtījumu, un Lanka, cenšoties neklubot, steidzās pretī cienījamiem viesiem.

– Laipni lūdzam "Jautīgajā lapsā", nyers! Sekojiet man. – Lanka viņus veda uz "biroju", kas no pārējās telpas bija atdalīta

ar koka starpsienu. Divu darba dienu laikā es vēl neesmu redzējis, ka kādam tas būtu vajadzīgs.

Kad garām gāja zelta puikas, es gluži kā nejauši novērsos un aiznesu pasūtījumu uz tālāko galdiņu. Brunete paskatījās uz mani ar vienaldzīgu skatienu, bet likās, ka viņš mani nepazīna.

Daži viesi steidzās doties prom, un, kad es atgriezos pie letes ar netīro trauku kalnu pie rokas, Lanka ielidoja virtuvē, cik ātri vien kāja ļāva. Es turpināju apkalpot viesus zālē, priecājoties, ka abas kazas ir iekārtotas aplokā un mani viņi kādu laiku neredzēs. Es baidījos, ka viņi mani atpazīs un atkal sāks mocīt.

Drīz Lanka atgriezās. Rokās viņa turēja putekļainu pudeli un divus kristāla kausus.

"Nieri vēlas vīnu, bet labāko, lai viņiem nebūtu nekā!" – viņa atbildēja uz jautājumu, kuru es neuzdevu, un atkal pazuda birojā, kur nieras piekrita vakariņot.

Viņa gandrīz nekavējoties izlidoja no turienes. Sarkans un dusmīgs. Apstājos pie piegādes letes, kur tikai gaidīju jaunu pasūtījumu.

– Grūti klienti? – es līdzjūtīgi jautāju.

– Jā. Un ko mēs esam aizmirsuši? Tādi cilvēki kā viņi parasti dod priekšroku "Top".

– Vai šī ir "Veršina"?

"Labākais restorāns ir Charotte," paskaidroja mana uzticības persona. – Konors ir dusmīgs kā sniega vilks.

– Es varbūt nesaprotu situāciju, bet kāpēc lai viņš būtu dusmīgs? Tavernu apmeklēja niers. Vai tā nav veiksmē?

– Kāda tur veiksmē, Amira? – Lanka saviebās. "Iegādājiet viņiem labāko vīnu, un viņi aizrīsies un izlies to uz grīdas." Konors uzpūtīsies, izdomās viņiem gardumus, bet viņi tikai raustīs degunu un pat smiesies. Mūsu produkti ir visvienkāršākie, nevis tie, pie kuriem ir pieraduši dižciltīgie nīri.

– Protams, viņiem ir jāpievērš īpaša uzmanība, bet viņi noteikti maksās labi? – es ierosināju.

– Vai viņi maksās? Viņi?! – Lanka nicinoši noburkšķēja. – Amira, tas ir Zonko Himars, mēra dēls un viņa draugs Aurels Laufers!

– Un?

Godīgi sakot, es nesapratu, uz ko viņa tiecas.

– Zonko uzskata, ka Šarote ir viņa sēta, un viss tajā jau pieder viņam, tāpēc viņš nekur nevēlas dakšu naudu, un tēvs viņu sedz, un neviens neuzdrošinās iebilst, pretējā gadījumā iestāde faktiski var aizvērt tāla iemesla dēļ.

– Tas ir ārpus robežām!

Lanka tikai salika rokas.

– Klausies, Amira, es nezinu, ko darīt. Viņi pieprasa citu viesmīli, nevis "klibu neglītu". Un jums joprojām nav daudz pieredzes... Es baidos, ka jūs netiksiet galā.

– Es nevaru tikt galā! Es apkalpošu visu zāli, bet ne šos divus! Nevis viņi, lūdzu! – es lūdzu ar visu savu degsmi un īsi atstāstīju Lankai mūsu tikšanos uz ielas.

– Tāpēc viņi vilkās šeit! Viņi droši vien redzēja jūs ieejam krodziņā.

– Jā, šķiet, ka viņiem nevajadzēja. Esmu jau bijusi tirgū...

– Zonko ir daudz spiegu, viņš varēja kādu norīkot.

Es tikai paraustīju plecus. Es neredzēju nevienu spiegu, tāpēc es norakstīju divu galveno darbinieku parādīšanos krodziņā kā negadījumu. Vai varbūt es baidos velti? Viņi, iespējams, mani pat neatcerēsies. Turklāt tagad es vairs neizskatos tik nožēlojams kā no rīta.

Konors parādījās pie letes un nolika uz letes vēl vienu gaļas trauku.

– Lanka, beidz plāpāt! Neatstājiet šos divus neliešus! – krodzinieks neglaimojoši runāja par viesiem.

– Es skriešu. Jūs nevarat likt Niers gaidīt. Viņiem būs jāsamierinās ar neglītu lietu vai jāļauj viņiem tikt ārā! – Lanka man piemiedza aci, nezaudējot prāta klātbūtni.

Konors gatavoja nieriem, pēc kura ierašanās daži viesi ātri pabeidza vakariņas un atkāpās. Piegādāju vēl vienu pasūtījumu, savācu netīros traukus no tukšiem galdiem, un pēkšņi man radās brīvs laiks. Un es riskēju – uzskrēju augšā pēc ziedes burciņas. Vajadzēja kaut kā atbalstīt Lanku.

Tiklīdz es atgriezos, Lanka burtiski izlidoja no biroja, neveikli uzkāpa uz sāpošās kājas un būtu nokritis, ja es nebūtu satvērusi viņas roku.

– Esi uzmanīgs! Kā tev iet? – ES biju noraizējies.

– Man sāp kāja, man nav urīna! “Servera acīs mirdzēja asaras. – Nīers pieprasa, lai es viņus nepametū. Viņa pielēja vīnu un noslaucīja iesmu. Jums nav ne jausmas! Viņi uzvedas

kā martinēti. Speciāli! Viņi redz, ka man sāp, un viņi ņirgājas par mani! Tie liek rāpot pa grīdu. Tajā pašā laikā viņi saka tādas lietas, ka... Kārtīgai meitenei būtu kauns šādas lietas atkārtot!

Mana dvēsele sāka burbuļot no dusmām. Tāpēc pasaules ir dažādas, bet cilvēki visur ir vienādi? Īpaši kazas!

– ES biju!

Es palīdzēju Lankai tikt pie skapja virtuvē. Viņa lika viņai apsēsties un novilkt kurpes. Viņas potīte ir manāmi pietūkusi. Visticamāk, Lanka pavilka saiti. Es iesmērēju viņas kāju ar brīnumziedi un cieši apsēju ar pāris dvieļiem, kurus paņēmu no kaudzes, ja nebija pa rokai īstu pārsēju.

"Sēdies šeit, es pats tikšu ar viņiem galā."

– Ak, Amira! Viņiem nepatiks, ja darīsi kaut ko nepareizi...

"Es noteikti izdarīšu kaut ko nepareizi, un viņiem tas noteikti nepatiks," es atriebīgi apsoliju. – Ko viņi pasūtīja?

– Sup.

– Zupa? Brīnišķīgi!

Man patika iztēloties, kā es lej karstu zupu tieši augstprātīgo snobu klēpī.

Bet, kamēr Konors sagatavoja pasūtījumu, es jau biju nedaudz atdzisis.

Cīņa ar vietējā mēra dēlu nav gudrākā rīcība. Atklāti sakot, ļoti stulbi. Tas ir tāpat kā es parakstītu savu nāves orderi manā gadījumā. Tāpēc, veicot pasūtījumu, es prātoju, ko vislabāk darīt? Vai man izlikties, ka esmu pavisam cita meitene, vai arī atbalstīt veco leģendu un izlikties, ka es te veicu izmeklēšanu?

Tagad, kad es zināju, ka noslēpumainais Njērs Kūlstouns nav tikai vietējās apsardzes priekšnieks, bet arī paša draklora padomnieks, viņa augstais statuss varētu kļūt par manu aizsardzību.

Bet cik ilgi?

Ak, tas nav svarīgi! Ja vien šie nelieši man noticētu, es nolēmu, pārkāpjot biroja sliksni. Es nenolaidu acis un nedaudz noliecos, cerot, ka ierastā pieticīgā viesmīle nepievērsīs cienījamo viesu uzmanību. Veicot pasūtījumu, es jutu, ka vīrieši skatās uz mani.

– Skaties, Zonko! Klibo kāju nomainīja pret kuprīti! – brunete atzīmēja.

Un es ļoti gribēju viņam uz galvas uzlikt šķīvi ar karstu zupu! Šausmas!

Es savaldījos tikai ar neticamu gribas piepūli. Nu palīdzēja arī meitenes tēls būrī.

– Nav gultņa! Viņi vervē atklātu ārprātu! – Zonko atbalstīja sarunu ar riebīgu sejas izteiksmi.

– Ja jums tas nepatīk, dodieties uz Veršinu. "Tev nav ko darīt," es mierīgi teicu, izlemjot nekavējoties rīkoties saskaņā ar otro shēmu.

Es iztaisnojos, saritināju plecus, parādot izcilu stāju, un paskatījos uz viņiem abiem no augšas. No šī mana skatiena pat nenozīmīgi cilvēki zaudēja galvu. Pārbaudīts. Viņi man pat ne reizi vien teica, ka es izskatos tā, it kā es zinātu kaut ko tādu, kas citiem ir nepieejams, un tajā pašā laikā aiz muguras stāv vesela armija.

Daļēji šī īpašā izskata dēļ mani draugi sāka mani saukt par Princi. Tieši tā: princis, nevis princese, atbilstoši vārda nozīmei.

Arī šie divi neizturēja un izgaisa. Blondīne bija nedaudz apmulsusi. Acīmredzot viņš šaubījās, kā ar mani uzvesties, bet brunetes skatiens uzreiz kļuva eļļains. Muļķības! Tas nav tas efekts, uz kuru es cerēju.

– Skaties, Zonko, tas ir mūsu draugs. Ko tu te dari, lapsa? – viņš patiesībā nomurmināja.

– Lapsa? – es neizpratnē noburkšķēju. – Un ko tas nozīmē?

– Vai pret jums nekad nav izturējušies laipni? – Brunete sāka ar mani flirtēt.

– Šī ir pirmā reize, kad viņi to sauc par lapsu. Parasti princis. Vai princese, sliktākajā gadījumā.

Es nezinu, ko tas nozīmēja vietējā valodā, es neuztvēru nianses, es tikai izrunāju vārdus, un viņi mani saprata.

– Cik forša lieta!

Aurels atspiedās krēslā, apriņķis mani ar acīm. Šķiet, ka viņš manī ir iemīlējis! Tas ir sūdiģi!

– Klausies, Aurel, ja viņa nemelo, labāk neiesaisties. Mans tēvs neko nevar izdarīt pret Coolstone.

– Ko tu dari, Zonko? Vai es daru kaut ko sliktu? Man vienkārši patika meitene un gribu viņu uzaicināt. Interesanti skatīties uz viņu, kad viņa... – Viņš daiļrunīgi paskatījās uz mani augšā un lejā un pabeidza: – Ne darbā. Vai tev ir brīvas dienas, lapsa?

– Tās notiek. – es pamāju. – Bet man ir ar ko tās pavadīt. Atvainojiet, nē, es neesmu brīvs,” es mēģināju noteikt robežas.

– Es saprotu, bet es nelikšu tevi mierā. Tu mani pārāk daudz aizķēris, njera.

Gandrīz nosvilpoju, bet savaldījos. Kāpēc viņš mani sauc par Njoru? Vai esat nolēmis glaimot? Vai arī viņš domā, ka ar to pietiek, lai meitene izkustu?

– Ko tu runā, nier! Es neesmu nekāds ieguvums! Parasts arklis. Nevaino mani.

Es to pateicu tā, ka man nebija iespējams noticēt. Jā, es īpaši necentos.

– Nē nē! Jūs nevarat mani apmānīt! Es nekad neesmu saticis nevienu tādu kā jūs. Vienkārši klausieties, kā jūs runājat. Un tavas rokas! Vai tu esi redzējis savas rokas, lapsa? Varbūt vari padalīties, kāds ir tavs uzdevums?

"Tev ir," es viņu izlaboju.

– Tu! – brunete ar elpu atkārtoja, apdedzinot mani ar savu skatienu.

Blondīne tikai iesmējās.

– Ko, Zonko? Šī spēle mani ļoti aizrauj! Kā ar tevi, mīlā? – viņš pēkšņi pagriezās pret mani.

Tātad, ko man viņam atbildēt? Vai man jāsaka, ka viņa flirts man liek nelabi un raustīties?

– Kā tu vari, nier! Šī ir slepena misija. Viņi man par to neglaudīs pa galvu.

"Mēs nevienam neteiksim, vai ne, Zonko?"

Brunete atkal vērsās pie drauga pēc atbalsta. Blondīne labprāt iesaistījās spēlē, izliekoties, ka aizslēdz muti un izmet atslēgu.

Man abi bija pretīgi, bet vismaz pagaidām sazinājās diezgan cieņpilni. Tas ir, viņi neapvainoja un neapvainoja. Varbūt viņi vienkārši sēdēs un aizies? Bet cik ilgi viņi atstās viņu vienu? Ko darīt, ja viņiem rodas ieradums klīst ap mūsu krodziņu, mēģinot mani sasaukt uz randiņu? Es garīgi gaudoju.

Brunetes roka pēkšņi pārklāja manu plaukstu.

– Nu ko? Dalies ar savu noslēpumu, njera? Mums šausmīgi interesē!

Es noņēmu roku un, izliekoties, ka pārbaudu, vai aiz biroja durvīm kāds neklausās, es ziņoju, ko biju no viņiem uzzinājis dienas sākumā:

"Vai jūs dzirdējāt, ka draklordam ir nozagts kaut kas vērtīgs?"

"Es dzirdēju baumas," Zonko nedroši apstiprināja un tajā pašā laikā paskatījās uz savu draugu.

– Lūk! Tātad būtība ir šāda: mēs meklējam nirfu līdzdalībnieku un varbūt arī nirfu. Kad mēs to atradīsim, mēs noteikti sapratīsim. Vai tu saproti? Tāpēc nesaki nevienam ne vārda, un... Lūdzu, netraucē manam darbam, labi? – es burvīgi pasmaidīju tikai ar savām lūpām. Mans skatiens palika auksts. – Ak, izskatās, ka tava gaļa tur ir cepta. Man ir jāiet!

Es steidzos atkāpties no biroja. No turienes es devos tieši uz skapi virtuvē, atrodot tur Lanku.

– Konor, es būšu tikai minūti! Es salabošu pārsēju un došos uz sporta zāli! – viņa teica, nepagriezusies.

– Lanka, tas esmu es! – nomierināju draugu.

Un viņa piespiedās pie sienas, apskaudama negodu, kā

radniecē. Saruna ar lielajiem man nebija tik viegla, kā es demonstrēju, un tagad es nedaudz trīcu.

– Kā tev iet? Vai viņi tevi aizvainoja? – Lanka pamanīja manu stāvokli.

– Nē. Viss ir kārtībā. Šķiet, ka ar viņiem atradu kopīgu valodu. Vismaz krodziņu šodien nenojauks un, cerams, tomēr samaksās.

– Slava Pūķa ciltstēvam! – Lanka pacēla acis pret griestiem. – Citādi Konors uzaicināja palīgu, lai varētu gatavot visiem, un viņam arī būs jāmaksā. Un te es lēnām kliboju pa zāli. Bet šķiet, ka tieku galā. Jūsu ziede darbojas labi.

– Saprātu. Tad tu sēdi, un es paskatīšos, vai kādam kaut kas nav vajadzīgs, kamēr tiek gatavots pasūtījums nieriem.

Man izdevās divas reizes iznest pasūtījumus pa istabu, aizstājot Lanku, un notīrīt trīs galdus, pirms bija pienācis laiks atgriezties birojā. Kad atnesu milzīgu kūpošas gaļas trauku, njeri mierīgi apsprieda situāciju Šarotē.

– Visas izejas no pilsētas ir apsardzes uzraudzībā. Pats Kūlstouns par to jautāja savam tēvam, sacīja Zonko.

"Dīvaini, ka viņi to nenoslēdza ar barjeru." Tas būtu saprātīgāk, kā man," zinoši runāja Aurels.

– Varbūt viņi nevēlas viņus atbaidīt? Pretējā gadījumā bēglis ieraudzīs barjeru un gulēs līdz apakšai. Meklējiet viņu vēlāk..." atbildēja mēra dēls.

– Kā jūs domājat, kas ar viņu notiks, kad viņu pieķers? – jautāja brunete. – Vai arī tevi ieliks būrī?

– Būrī... Tēvam ļoti nepatīk šis bardaks laukumā. Šīs šūnas...

Tās viņam krīt uz nerviem un sabojā skatu uz strūklaku. Un cilvēki... Šie nelieši, kad nāk skatīties, šausmīgi piegruž. Mētājas ar visādām blēņām... Vai zini, kā mans sencis ciena kārtību?

– Gribi teikt, ka būris laukumā bojā skatu? – brunete iesmējās.

– Ko es teicu smieklīgi, Aurel? – Zonko bija sašutis. – Vai varbūt tev viņa patīk?

"Zini, es mīlu sievietes, kas ir pie gultas daudz vairāk nekā tās, kas sēž būros," samiernieciski atbildēja brunete. "Un es labprātāk uzreiz sodītu tādus cilvēkus kā šī nelaimīgā sieviete." Tie, kam patīk šāds skats, nāktu to redzēt.

– Un tu ietu? – Zonko uzdeva provokatīvu jautājumu.

– Kāpēc ne? – viņa ļaunais draugs pēc pauzes iestarpināja.

"Tad labi izgulieties." Nāvēssoda izpilde notiks rīt no rīta. Ko tu domā?

Viņa draugs neatbildēja, tā vietā atskanēja klusināta skaņa

Man kļuva pārāk grūti turēt paplāti, un mana stāvēšana netālu no biroja izskatījās aizdomīga. Apmeklētāji zālē var visu nesaprast pareizi.

Garīgi nopūšoties, es savācu apņēmību un devos iekšā.

– Jūsu pavēle, niers.

Duncis, kas izlīda no galda virsmas, neļāva viņam nolaist smago kravu uz galda. Acīs iekrita skaistais rokturis, kas izgatavots no balta, dzīslu akmens, kas inkrustēts ar koši kā asins lāsēm, rubīniem. Īsts mākslas darbs!

Bet es nevarēju viņu apbrīnot. Vēl nedaudz un notiks nelaime.

"Nolieciet ieročus, niers, pretējā gadījumā man būs jāpasūta

jūsu pasūtījums tieši uz grīdas." Manas rokas ir nogurušas! – es bargi brīdināju.

Tas izdevās. Abi jaunieši nekavējoties metās ātri izvilkt dunci, un beidzās ar sadursmi. Bija apjukums. Un beidzot brunetei tas izdevās un izvilka dziļi iestrādāto asmeni.

Skatoties uz dziļo bedri, ko viņš atstāja, es noraidoši pakratīju galvu.

– Mēs atlīdzināsim zaudējumus! – Zonko uzreiz apsoliņa.

Aurels tikai iesmējās un nocirta dunci no galda tieši pie manām kājām. Es tik tikko paspēju atturēties no atlēkšanas ar čīkstēšanu. Laikam tikai bailes nomest paplāti uz kājām un apdedzināties karstajos taukos, kas mani turēja pie vietas. Bet no malas izskatījās, ka man nemaz nav bail. Par laimi, duncis aizlidoja garām.

– Nīrs, esi uzmanīgs, rīkojoties ar ieročiem, citādi man tie būs jāatņem! – tādā pašā mierīgā tonī piedraudēju un beidzot tiku vaļā no nogurušās paplātes.

Es pat nedomāju paņemt dunci, bet, ejot garām, nevarēju pretoties un iespēru to tālākajā biroja stūrī, kur atradās kaut kāds sols, kas noklāts ar roku darinātu skrējēju. Ļaujiet viņiem locīties un rāpot četrrāpus. Viņiem tas ir noderīgi.

10. nodaļa. Nirfeata līdzdalībnieks un puķu kaķēns

Vakars beidzās pārsteidzoši mierīgi. Nīers mani vairs netraucēja, it kā būtu zaudējuši interesi, un man izdevās apkalpot viesus zālē, dodot atpūtu Lankas kājai. Bet visvairāk mani pārsteidza tas, ka lielie krogu nenojauca un pat samaksāja! Turklāt brunete man iedeva dzeramnaudu. Viņš noglāstīja viņa augšstilbu un iemeta monētu priekšauta kabatā. Zelta!

Es jutos pretīgi par to, bet es viņam nepateicos, neatteicu un nesalauzu viņa pirkstus. Tā bija pieklājīga nauda. Ar tiem būs iespējams pamest Šarotu un apmesties kādā klusā vietā, kur zelta puikas nemeklēs nejaušu paziņu.

Būtu labi rīt no rīta izkļūt no pilsētas, Aurels tik un tā nelaidīs mani cauri. Un šis zelts ir kaut kas līdzīgs avansam. Man nebija nekādu cerību un sapratu, ka mana leģenda nebūs ilga. Tātad, jā, es kompromitēju savu sirdsapziņu un biju gatavs upurēt darbu un jaunas paziņas, lai atbrīvotos no šīs uzmanības, pirms nav par vēlu. Bija tikai viens “bet”. Visas izejas no pilsētas tika rūpīgi novērotas, un es noteikti piesaistīju uzmanību. Ko darīt?

Bija jātīra arī kroga zāle. Līdz vakaram Lankas kāja bija pavisam sāpīga un pietūkusi, tāpēc tieši es atradu dunci birojā – joprojām tajā pašā vietā, kur pats to biju iemetis.

– Kāpēc viņi viņu pameta? Vai tiešām tas ir lieki? – es

nomurmināju, skatoties uz dunci, kas noteikti nebija lēts.

Tas noteikti neizskatījās pēc produktiem no pasauleslavenas Āzijas vietnes. Šajā pasaulē pat skaists ierocis var viegli kļūt par pierādījumu krimināllietā. Paslēpot dunci aiz zeķu malas, es baidījos sagriezties vai sabojāt savu jauno lietu.

Nu es esmu tikai asmeņu ieroču kolekcionārs! Vispirms zobens, tagad šis... Ir pienācis laiks sākt kaulēties. Tāpēc es ietaupīšu naudu savai mākslas darbnīcai, un tur bagāti cilvēki varēs izdomāt interjera dizainu.

Sapņojot par savu mīļāko darbu, kurā, visticamāk, nebūs lemts atgriezties vēl ilgi, palīdzēju klibojošajai Lankai uzkāpt pa kāpnēm.

– Paldies, Amira. Ko es darītu bez tevis? Pūķa priekštecis pats tevi atsūtīja pie manis! – viņa nemitīgi pateicās.

– Ar labu nakti, Lanka! Ejiet rīt uzreiz pie ārsta, saproti?

– Jā. Es jau lūdzu Konoram atvaļinājumu. Vai jūs pats varat tikt galā ar brokastīm?

– Es kaut kā tikšu galā.

Šeit mēs šķīrāmies.

Es ieslēdzos savā istabā un pirmais, ko izdarīju, bija izņēmis dunci, kas uz manas ādas jutās nepatīkami auksts. Viņa paskatījās uz viņu no visām pusēm un sarauca pieri. Tomēr man nevajadzēja to satvert. Es tā nedomāju. Man vajadzēja atradumu uzreiz atdot Konoram, nevis vilkt šurp. Loģiski, ka rīt puīši atsāksies un viņam pietrūks. Viņi atgriezīsies krodziņā un sāks jautāt...

Vai varbūt viņi tišām atstāja dunci? Šķiet, ka ir iemesls atkal parādīties?

Muļķības! Ko darīt? Varbūt klusi izmest uz ielas? Duncis ir pamanāms. Protams, viņš tūlīt atgriezīsies pie īpašnieka, bet man šķiet, ka vairs nav biznesa.

Un tad es pēkšņi atcerējos divas lietas, kas lika man lēkt, neskatoties uz nogurušajām kājām un muguru. Un manās domās pukstēja viena lieta: "Ak, ko man darīt? Ko darīt?"

Zonko teica, ka rīt no rīta līdzdalībniekam tiks izpildīts nāvessods, un man viņas bija šausmīgi žēl. Kā es varētu ļaut tam notikt un nemēģināt palīdzēt cilvēkam?

"Man vajag dunci, lai atvērtu slēdzeni. Tas nav sarežģīti. Galvenais, lai tā gals ir tievāks," galvā skanēja nelaimīgās sievietes vārdi.

Bet šeit tas ir duncis! Tieši manās rokās. Un tā gals ir tik plāns un ass, ka tas iet cauri kokam kā caur sviestu. Viņai tas noteikti piestāvēs. Vienīgais, kas jādara, ir nodot to viņa līdzdalībniekam.

Nedodot sev iespēju mainīt savas domas, es sāku ģērbties. Viņa uzmeta garu vesti virs un zem kleitas un paslēpa dunci, iebāzdama to jostā. Es izgāju no krodziņa pa sētas durvīm kroga pusē. Par laimi, vārti šeit bija tīri nomināli un nekad netika aizslēgti. Caur tiem es izslīdēju uz ielas, ko labi apgaismoja apaļas bumbiņas, kas karājās tieši gaisā un sastāvēja tikai no gaismas...

Atrodoties viņiem tik tuvu, es pat biju pārsteigts. Šīs bumbas izskatījās absolūti fantastiski, un tas bija biedējoši. Nekad savā mūžā neko tādu nebiju redzējis!

– Kas tas ir? Kas? – Atskanēja bezpalīdzīgs jautājums.

Tikai apaļš gaismas receklis, kura iekšpusē es nekad neatradu avotu, vai arī es nevarēju to redzēt, jo spilgtums bija pārāk augsts, lai arī kā es centos?

Tāpēc es labāk iepazīnu maģiju! Cik daudz citu līdzīgu brīnumu ir apkārt, par kuriem es vēl neko nezinu?

Kamēr es skatījos uz bumbu, šķita, ka tā to juta un gludi virzījās uz mani.

– Eh, nē! Čau! Čau! Atstāj mani vienu! "Es pamāju viņam ar rokām un steidzos prom pa ielu, cenšoties palikt ēnā – tuvāk māju sienām un žogiem.

Laukums bija tikai akmens sviediena attālumā, kad pamanīju aizsargu atdalījumu. Tas viss pateicoties labajam ielu apgaismojumam.

Pēc steigas es iegāju šaurā alejā, pareizāk sakot, ejā starp divām ēkām. Platākajā vietā tas gandrīz nebija platāks par metru. Šeit bija spēcīga urīna un sārņu smaka, un es centos nepieskarties sienām un cerēt, ka neko ļaunu neielaidīšu.

Komanda, grabējot ieročus, tuvojās. Vēl tikai nedaudz, un viņi mani pamanīs! Un ko viņi teiks, kad atradīs mani uz ielas? Viņi noteikti jautās, kāpēc es slēpjos. Ak! Ja viņi mani pārmeklēs un atradīs tik uzkrītošu dunci? Te noteikti zināms arī mēra dēla draugs. Lanka zināja, kas viņš ir, kas nozīmē, ka viņš bija pilsētā labi pazīstams cilvēks.

Sūc!

Vairs nebaidoties paslīdēt uz kaut kā slihta, es steidzos

vēl dziļāk tumsā. Uz priekšu uz pelēko sienu fona neskaidri bija redzama kāda tumša ēna. Sakrāts krāms? Nē, tas vairāk izskatījās pēc kāda vraka. Tikai pēdējā brīdī es paspēju viņai aiz muguras.

Kas tas bija agrāk, es joprojām nesaprotu – vai nu klaidoņu patversme, vai no sapuvušiem dēļiem salikta bērnu būda, vai veca suņu būda. Tupusies viņai aiz muguras, es uzmanīgi vēroju ielu.

Kā laimei, komanda apstājās tieši manas alejas priekšā. Apsargu balsis bija dzirdamas diezgan skaidri.

– Es noteikti kaut ko no turienes dzirdēju! – Viens norādīja manā virzienā.

"Nu, ej un pārbaudi," cits pavēlēja.

Pirmais izkāpa no formācijas un pamāja ar roku vienai no gaismas bumbiņām. Viņš nekavējoties nokāpa un lēnām peldēja apsarga norādītajā virzienā, applūstot ar spožu gaismu nomalē, kurā es slēpos.

Es ar šausmām vēroju, kā tuvojas gaismas un tumsas robeža, atklājot dažus neprezentējamus plankumus un kaudzes. Un kā es tik veiksmīgi tiku tām garām, neuzkāpjot ne vienam vien? Vienkārši brīnums!

Kad gaisma bija pavisam tuvu, es bailīgi paskatījos apkārt, cerot ieraudzīt kādu iepriekš nepamanītu caurumu vai vārti. Vismaz kaut kas varēja kļūt par bēgšanas ceļu, bet es redzēju tikai divas spilgti oranžas acis un gandrīz kliežu.

Radījums, kas mani tik ļoti biedēja, paskrēja garām un, nokļuvis gaismā, sirdi plosošī kļiedza, izliekot muguru:

– Mjau! Mjau!

Burvju bumba apgaismoja gan manu slēptuvi, gan dīvaino kaķēnu, kas kaut kā smalki atšķīrās no man pieradušajiem kaķiem. Šķiet, ka viņa kājas ir pārāk īsas un biezas, un viņa galva ir pārāk liela? Viss par viņu bija nedaudz nepareizs, taču situācija arī nebija pareiza, lai to aplūkotu.

– Pshhh! – Kaķēns pacēla priekšējo ķepu un atkal sāka draudēt: – Ņau!

– Tur neviena nav! Tikai neglīts kaķis un atkritumu kaudze!

Sarga balss atskanēja pavisam tuvu – trīs soļu attālumā. Es pat pārstāju elpot. Viena kustība un viņš sapratīs, ka bez atkritumu kaudzes šeit esmu arī es.

"Nu, jūs vienmēr spēlējat droši," viņi viņam atbildēja no alejas otrā gala.

"Labāk ir spēlēt droši, nekā vēlāk saņemt sodu no komandiera par neuzmanību..." Kurnējot zem deguna, apsargs aizgāja un netīri nolamājās, iekāpdams kāda cilvēka ekskrementos.

Apgaismojošā bumba aizpeldēja ar to, un tad vienība virzījās tālāk pa ielu.

– Mjau! Mjau! – kaķēns īpaši draudīgi kļiedza pēc viņiem. – Meaaa... khhh.. Ah! Kh! Kh! "Pēkšņi viņš klepojās, it kā viņam būtu izžuvis kakls.

Es piesardzīgi paskatījos ārā no slēptuves un uzreiz sastapos ar ne tik kaķveidīgo acu skatienu. Tie bija lielāki, apaļāki un ar spilgti oranžiem zīlītēm, kas man atgādināja uguni mākslīgā kamīnā.

– Paldies draugs. Man palīdzēja,” es čukstēju, pateicības pilna.

– Ak, laipni lūdzam! – Atskanēja negaidīta atbilde. – Vai ļausi man to ēst?

Paraustījusi plecus, es gandrīz nojaucu letiņu, aiz kuras paslēpos, un no manas mutes uzreiz iznāca vairāki nedrukājami izteicieni. Varbūt es nepadevos apsargam, kurš iegāja sūdos.

– Klusi! Klusi! Es saprotu, es atstāju iespaidu. Precīzāk, nez kāpēc manas acis tumsā bieži izraisa līdzīgu reakciju. Bet tu mani redzēji pasaulē, vai ne?

– Bāc! Kaķis runā ar mani! – skaļi teicu un pievilku ausi. – Ievainot!

– Nu, protams, ka sāp! Tev tas ir jāizdomā, jāpavelk ausis,” radījums uzreiz atbildēja un atgādināja: “Un kā ar ēdienu?” Es joprojām jums palīdzēju.

– Maģija. Tā ir tikai maģija. Pirms jums ir maģiska būtne. Nav ko brīnīties,” atgādināju sev un, nedaudz nomierinājusies, jautāju: “Kas tu esi?”

– Es... Tas ir grūts jautājums. Patiesībā es esmu dzīvnieks, bet dažreiz man patīk domāt, ka esmu augs.

– Bāc! – Es atkal zvēru, nespēdama tikt galā ar savām emocijām.

“Mana māte noteikti bija kaķis, bet ko tu teici? Maģija! Tāpēc viņi ar maģijas palīdzību mani padarīja tādu. Tagad saprotu cilvēku runu, runāju un uzdodu dīvainus jautājumus. Un vēl... Ēšana ir kā medības! Vai jums nav nekā garšīga, hmm? – pēkšņi tēmu mainīja runājošais kaķis, kurš nez kāpēc domā, ka reizēm

viņš ir augs.

Brrr!

"Man tā nav līdzi," es viņu pievīlu. "Bet, ja jūs gaidīsiet mani krodziņā, es jums atnesīšu kaut ko garšīgu." Vai jums garšo gaļa?

– Gaļu? ES mīlu! Man patīk viss: gaļa un dārzeņi. Reizēm aiz izmisuma pat ēdu zāli, bet gaļu mīlu vairāk.

– Tas ir labi. Tad gaidi mani tur. Es būšu atpakaļ drīz.

– Labi, bet kāda taverna?

Un tieši tā! Es vilcinājos, prātodama, kā to izskaidrot kaķim.

"Pasaki man vārdu, es to lieliski varu izlasīt," šis dzīvnieks man teica.

"Sasodīts... Bet es neesmu," es pārsteigts teicu.

– Klau, man ir ideja. Darīsim tā: es mācu tev lasīt, un tu mani pabaro! Nu kā tev tas patīk?

Izskatās, ka esmu sastapies ar īstu zinātnieku kaķi. Kaķis, kurš prot lasīt! Viņš to var, bet es nē!

"Madhouse..." Es pakratīju galvu.

– Es īsti nesapratu, ko tu teici? – kaķis jautāja.

– Es teicu, ka piekrītu! – Es steidzos rehabilitēties

Nu kur gan vēl atrast lasītprasmes skolotāju, neradot aizdomas?

– Klau, kāpēc tu slēpies no apsargiem? Ko tu izdarīji? – kaķēns pēkšņi jautāja.

"Vēl ne... Bet viss var notikt," es neskaidri atbildēju.

– Tas tiesa. Zini, tu un es esam zināmā mērā līdzīgi. Abi ir dīvaini... Abi ir ārpus šīs pasaules.

– Ar to nevar strīdēties! – es pat pasmaidīju. Un viņa nolēma: "Vai jūs zināt, cik bieži šeit dodas patruļas?" Man vajag nemanot ielīst laukumā un atpakaļ.

– Uz laukumu? Cik ilgi?

Es paraustīju plecus.

– Apmēram desmit līdz piecpadsmit minūtes. Varbūt mazāk.

– Tas ir grūti. Patruļas tur parādās ik pēc piecām minūtēm vai biežāk. Ko tev tur vajadzēja tādā laikā?

Es vilcinājos, nezinot, vai varu uzticēties savam jaunajam paziņam.

– Nāc, izklāj jau! Es esmu tavu muguru, lai jūs varētu man uzticēties. Un, ja jūs patiešām pabarosiet mani ar gaļu, es tiešām kļūšu par jūsu labāko draugu, mrrrr...

Kaķēns berzējās pret manu ceļgalu. Es instinktīvi pastiepu roku un noglāstīju viņa galvu.

– Ko tu dari? – kaķis piesardzīgi jautāja.

– Ā... Jā, jā.

Es noņēmu roku. Kļuva pat neērti. Tomēr tas nav parasts kaķis, bet tas, kurš runā un "uzdod jautājumus".

– Nē nē! Turpināt! Mr..." kaķēns prasīja. – Man patīk!

– Klau, man tiešām nav laika. Ļaujiet man tevi vēlāk samīlot, labi?

"Tu jau man esi apsolījis tik daudz, ka pietiks visam mūžam!" Un dod man gaļu, samīļo mani un praktizē lasītprasmi... Es nevaru izturēt, ja tu nepildīsi savu solījumu!

"Es to teicu, tāpēc es to darīšu!" Klausies... Varbūt vari man

palīdzēt? – tas man pēkšņi atausa.

– Atkal?

– Nu... Jūs teicāt, ka laukumā ir bīstami. Varbūt vari manis vietā aiznest vienu lietu meitenei būrī?

Mēs ar kaķēnu bijām paslēpušies aiz lielas puķu dobes laukumam tuvākās ēkas priekšdārzā. Es mēģināju viņam piespraust dunci, piesienot to ar jostu pie viņa druknā ķermeņa.

– Cik smagi! Ir neērti staigāt! Labāk pabīdīet to uz sāniem,” sūdzējās kaķēns.

Duncis tiešām izrādījās pārāk garš un smags, lai to varētu nest zobos.

– Esi mazliet pacietīgs, labi? Kad tu tuvosies, tu pateiksi gūsteknim, kā tu piekriti. Viņa sapratīs. Galvenais ir nebēgt, kamēr viņa nav paņēmusi “dāvanu”.

– Jā, es saprotu, es saprotu! Pretējā gadījumā viņai draud nāve un viss. Es jums tikai to pastāstīšu. Jums nevajadzēja to visu sākt. Jūs vienkārši nepazīstat šos Nirfeats, un, ja viņa ir viņu līdzdalībniece, kā jūs sakāt, tad viņa ir pelnījusi visu, kas ar viņu notiek!

– Jā, viņa nav nekāda līdzdalībniece! Meitene vienkārši iemīlēja kādu, kam viņai nevajadzētu būt! – strīdējos ar viņu.

– Nu kā tu zini. Tad es gāju?

– Nāc, lai veicas. Ja kas notiks, tiksimies tavernā “Jautrā Arctic Fox”. Atrodiet durvis kroga malā.

– Saprātu!

Kaķēns, cenšoties izvairīties no spilgtās gaismas, rikšoja pa

laukumu. Kad līdz būrim bija aptuveni trešdaļa ceļa, duncis paslīdēja un asmeņa gals noskrāpējās pret bruģakmeņiem. Kaķēns apstājās, neizpratnē skatījās apkārt, un tad metās uz priekšu, vairs neslēpdams.

– Smuki! – Es zvērēju, baidīdamās, ka duncis neizkritīs no neuzticamā stiprinājuma vai metāla skrāpēšanas skaņas pamodinās visu apkārtni.

Bet es velti uztraucos. Neaizcirta nevienas durvis, neatvērās neviens logs. Un pat apsargu grupa, kas tikko bija izgājusi no Likumdevēju ielas, vienkārši stomījās garām. Acīmredzot starp tiem nebija neviena pārapirošinātāja. Es neredzēju, kas notika pie paša būra, bet drīz durvis atvērās un izslīdēja meitenes siluets. Noliecies un steidzoties tikt prom no klajas vietas, noziedznieks aizskrēja pēc kaķa, un drīz vien abi bija man blakus aiz puķu dobes.

– Amira, es nezinu, kā tev pateikties! Bet kāpēc tik pēkšņi un naktī?

"Bet viņš tev neteica," es norādīju uz kaķēnu.

Bet viņš teica gluži kā kaķis:

– Mjau!

– Smieklīgi. Ha ha! – meitene pasmaidīja. "Jūsu kaķis ir pielāgojies dunču nēsāšanai, bet viņš vēl nav iemācījies runāt." Apmāciet viņu labāk.

Es nezinu, kāpēc mans jaunais paziņa izlikās par kaķi, bet es viņu neatdevu.

"Jūsu nāvēssoda izpilde ir paredzēta rīt, tāpēc man bija

jāsteidzas palīgā," es viņu apgaismoju un saņēmu ilgu, vēriņu skatienu.

– Esmu tev dzīvību parādā, Amira! Es pat nezinu, kā jums pateikties!

Asistente mani cieši apskāva.

– Vispirms palīdzi man izkļūt no pilsētas, ar to pietiks. Jūs esat vietējais. Vai jūs noteikti zināt visas kalnu takas? – es ierosināju. – Nu, pasaki savu vārdu, citādi mums vajag tevi kaut kā uzrunāt.

– Tā ir patiesība. Es jums palīdzēšu un pat pats došos jums līdzī, ja jūs neiebilstat par manu sabiedrību. Un... Mani sauc Ilsana.

"Prieks iepazīties, Ilsana." Es esmu par to! Kopā ir jautrāk.

Es nevarēju noticēt tādai veiksmei. Es noteikti palikšu viens un sagraušu kādu sīkumu. Par rīkojumu un paražu nezināšanu. Uz jebko! Un līdzzinātāja, neskatoties uz viņas bālumu un smalko izskatu, man šķiet dzīva meitene, jo visas nepatikšanas viņu nesalauza.

"Bet vispirms mums ir jāsatavojas bēgšanai un jāpagaida, līdz viss nomierināsies." Mana pazušana izraisīs vētru. Viņi mani meklēs vismaz nedēļu. Mūs sagaida pastiprinātas patruļas un kratīšanas. Jums jāslēpjas drošā vietā. Kur tu dzīvo? – viņa jautāja.

– Apmetos "Vesely Lapsā".

– Vai es varu pavadīt nakti pie tevis šonakt? Man vajag atpūsties, un tad es sāksu gatavoties bēgšanai.

"Labi," es piekritu.

Atklāti sakot, es īsti negribēju slēpt Ilsanu savā vietā, bet kāpēc lai es viņu neatstātu uz ielas?

Mēs trīs bez starpgadījumiem iekļuvām tavernā, pēdējā brīdī paslēpjoties no nākamās patruļas. Pa ceļam ieskatījos virtuvē un paķēru abām ēdienu, kas gan meitiņu, gan kaķēnu sagādāja neticami laimīgu. Kārtējo reizi bija jākāpj lejā pēc silta ūdens. Bija aizdomīgi sildīt jaunu tvertni, nācās apmierināties ar to, kas bija, un iztrūkumu kompensēju, pielejot aukstu ūdeni. Par laimi, man nebija jānēsā ūdens manuāli. Tavernā bija tekoša ūdens.

Pēc vakariņām un vannas mēs ar Ilsanu iekārtojāmies manas gultas pretējos galos, un kaķēns saritinājās vidū. Es paskatījos uz viņu ar izbrīnu un interesi. Un bija ko redzēt. Galu galā viņam uzacu vietā auga īsti zariņi, tievi un dzīvi. Pelēkā kažokāda bija dekorēta ar oranžiem plankumiem. Lielo ausu iekšpuse bija klāta ar greznu rakstu, kas gaismā izskatījās interesanti. Un, kad labi paēdušais kaķēns aizmiga, tieši manā acu priekšā viņam izauga vairāki apelsīnu ziedi!

Es gribēju to visu apspriest, dalīties savās emocijās, bet Ilsana demonstrēja apbrīnojamu vienaldzību pret šādu brīnumu. Šķiet, ka notiekošais ir vietējo lietu kārtībā, un man būtu dīvaini brīnīties. Es arī pieņēmu mierīgu sejas izteiksmi, nolemjot, ka vēlāk to pārrunāšu ar pašu kaķēnu. Interesanti, kāpēc viņš slēpj spēju runāt un "domāt" Ilsana priekšā?

– Amira, tas duncis, ko tu man iedevi. No kurienes tu to dabūji? – bijušais ieslodzītais pēkšņi jautāja.

– Un kas? – Es biju piesardzīgs.

– Jā jā. Izskatījās pazīstami...

Līdzdalībnieka vārdos noteikti bija kaut kāds zemteksts. Es nebrīnītos, ja viņa pazītu Aurelu. Jebkurā gadījumā šis ierocis apdedzināja manas rokas, un es nevarēju sagaidīt, kad varēšu no tā atbrīvoties. Ilsana joprojām to nav atdevusi, tāpēc es ar vieglu sirdi teicu:

– Viņš ir tavs. Es domāju, ka jums to vajag vairāk.

– Tā ir patiesība? Paldies! – Viņa bija sajūsmā. "Ja jūs to pārdodat, jūs varat iegūt labu naudu." Tikai... Neapvainojies, bet es atstāju dunci pie būra. Ja viņš pieder tam, par kuru es domāju, lai aizdomas krīt uz viņu. Lai viņi domā, ka viņš atbrīvoja Nirfu līdzdalībnieku! – Ilsana plēsīgi pasmaidīja.

– Šis ir Aurela, Zonko Himara drauga, duncis. Vakarā šie abi pusdienoja mūsu krodziņā un aizmirsu viņu.

– PAR! ES tā domāju! Aurels Laufers bija pelnījis nopratināšanu. Ceru, ka viņš piedzīvos karsto gludekli un viņam pietrūkst pāris pirkstu.

"Jūsu vārdiem man mati ceļas stāvus!"

"Ja jūs zinātu, uz ko šis nelietis ir spējīgs... jums mati celtos stāvus." Zini, tā bija Lina, kas mani izglāba no Orela, kad iepazināmies, un tagad mana Lina ir mirusi... Bet Aurels ir dzīvs un vesels, pavada laiku kopā ar Zonko, un mērs Himars piesedz savu dēlu un viņa neliešu draugus. Šeit Kirfaronā viss ir sapuvis, un tā priekšgalā ir tādi vīrieši kā Lācis Vēsstouns un Draklords Frosts. Lūk, kas patiesībā ir galvenie ļaundari! – Ilšanai acīs

pazibēja ļaunas asaras.

11. nodaļa. Kaut kas man saka, ka esam... bordelī

Sacītais mani apbēdināja un pārlicināja, ka man pēc iespējas ātrāk jātiek ārā no Šarotas. Bet kur? Ja Kirfarongā plosās korupcija un to visu sedz draklords, kur es varu atrast drošu vietu man pilnīgi nepazīstamā pasaulē?

Kļuva neērti. Mani pārņēma sava veida bezcerība, un Ilsana to pamanīja:

– Vai es tevi apbēdināju? Atvainojiet. Saproti, manā situācijā jebkurš būs dusmīgs uz visu pasauli...

"Tā ir taisnība," es viņai piekritu.

Ja jūs sēdēsīt būrī, gaidot nāvessodu, jūs tik ļoti nesadusmosiet. Es droši vien sapņotu pēc tam nodedzināt visu pilsētu. Šīs domas neļāva man aizmigt, un, kad Lanka piekļauvēja pie durvīm, man šķita, ka tik tikko paspēju aizvērt acis.

– Amira, celies augšā! Es eju pie ārsta. Es mēģināšu atgriezties līdz pusdienas laikam, un tu pasteidzies. Konors gatavojas piecelties, viņam nepatīk būt pirmajam! – viņa teica.

– Paldies, Lanka! Jau iet! – es atbildēju, ar grūtībām paceļot galvu no spilvena.

Arī Ilsana pamodās, un es pamudināju viņai klusēt. Un puķu kaķēns sēdēja pie sliekšņa. Uzmetis man izteiksmīgu skatienu, viņš prasīgi nočīkstēja: "Meaaaaaaa!" un jēgpilni ar

ķepu noskrāpēja durvis.

– Kā lai es tevi izlaižu? Ko darīt, ja kāds to redz? – šaubījās.

– Meaaaaay! – kaķēns uzstājīgi atkātoja.

Man pat likās, ka viņš čukstus pielika kaut kādu lāstu.

– Saprātu. Vai vēlaties iet uz tualeti?

No jaunā paziņas sejas izteiksmes bija skaidrs, cik augstu viņš novērtēja manu atjautību.

"Laidiet viņu ārā, pretējā gadījumā viņš sadosies un mēs nosmaksim," Ilsana miegaini atbalstīja kaķi.

– Auksti!

Piegāju pie durvīm, uzmanīgi tās atvēru un paskatījos ārā. Ceļš bija brīvs, un es atbrīvoju kaķēnu. Es devos viņam līdzī uz kāpnēm, lai pārlicinātos, ka lejā nav neviena. Viņa čukstēja:

– Centieties nepiekrīst šefpavāram acīs.

Es nezināju, kā Konors reaģēs uz dzīvniekiem tavernā.

– Nekādu problēmu. "Galvenais, lai jūs vakarā man atnesiet ēdienu, un es pats atradīšu vietu, kur palikt pa nakti," uzrunāja nepatīkamais kaķis.

– Kāpēc tu klusēji Ilsana priekšā? – ES jautāju.

"Redziet, labāk, ja jūs uzskatāt par kaķi, kaut arī neparastu."

Ir mazāk problēmu.

– Kāpēc tad tev nav kauns par mani?

– Un tu man iedvesmo uzticību. Atkal es neuztraucos ēst. kungs...

Viņš pēkšņi berzējās pret manām kājām, kā parasts kaķis, un noskrēja lejā pa kāpnēm. Es pasmaidīju, pamāju ar galvu un

atgriezios istabā.

"Ilsana, neej prom no šejienes." Es tev vēlāk atnesīšu kaut ko ēdamu. Tāpat esiet uzmanīgi. Parasti šeit neviens nenāk, bet nekad nevar zināt...

– Neuztraucieties par to. Es izdomāšu, kur paslēpties. Es, piemēram, ielīšos zem matrača. Vai arī es uzkāpšu uz jumta pa logu.

Līdzdalībniece sāka skatīties apkārt, izsverot savas iespējas.

Es viņu atstāju un steidzos lejā, lai palīdzētu Konoram. Šodien brokastis bija neparasti pārpildītas, un visi apsprieda Nirfeats līdzzinātāja bēgšanu nāvēssoda izpildes priekšvakarā. Katras jaunas baumas, ko atnesa apmeklētāji, lika man izsist aukstos sviedros. Un, ja durvis atkal pavērās vaļā, es nevilus sarāvos.

Kad uz kroga sliekšņa parādījās pāris sargu, es pilnībā nometu paplāti, atsitoties pret galdu. Par laimi, neviens neko nesaprata. Liekas...

Apsargi prasīja Konoru un ilgi ar viņu runāja par kaut ko. Vairākas reizes viņš norādīja uz mani, un es jau nolēmu, ka mana dziesma ir beigusies. Ja viņi atradīs Ilsanu manā istabā, tad būris laukumā kļūs par manām jaunajām mājām, bet viņi pat nenāca pie manis, un es mierīgi strādāju līdz brokastu beigām.

– Konor, kāpēc viņi ieradās? – jautāju, kad krodziņš bija tukšs, un mēs visu sakopām un apsēdāmies pie galda.

"It kā jūs neesat dzirdējis, par ko cilvēki runā?" – pavārs īgni atbildēja.

– Saka, ka meitene, kas sēdēja laukumā būrī, aizbēga? Vai

viņi ieradās viņas dēļ?

– Pa labi.

– Kāds mums ar to sakars?

– Vakar pie mums vakariņoja Zonko Himars un Aurels Laufers. Apsargi interesējās, kas viņus apkalpo.

– Un kā viens ir saistīts ar otru? “Es uzliku visdrūcīgāko izskatu, un šķita, ka Konors tam iekrita. Ar visu savu izskatu viņš pauda attieksmi pret šaurām meitenēm. – Ak! Vai tiešām viņi bija tie, kas atbrīvoja līdzdalībnieku? – Es rūpīgi nokopēju Lanku.

– Cik stulba sieviete! Vai jūs domājat, ka apsargi man ziņo? – Konors atbildēja uz jautājumu ar jautājumu.

Lai arī pati mēģināju atstāt šādu iespaidu, kļuva nepatīkami. Zobus sakodis, es tik tikko savaldījos, lai nenoplēstu. Man vēl vajag darbu, kā arī juntu virs galvas, līdz mēs ar Ilsanu izbēgsim no pilsētas.

– Vienkārši brīnos. Bēdzis līdzdalībnieks, un viņi meklē mēra dēlu un viņa draugu...” Es iemetu makšķeri.

Likās, ka Konors vēlējās tajā dalīties ar kādu. Es pamanīju, ka viņa apsardzes apmeklējums arī mani satrauca.

“Viņi dodas uz iestādēm un intervē visus. Es dzirdēju... Cilvēki runāja, ka Aurelam bija problēmas ar to meiteni jau pirms viņa nokļuva būrī.

– Ar kādu meiteni? – es vēlreiz jautāju.

– Ar kādu meiteni! – pavārs mani atdarināja, pat nešaubīdamies par savu intelektuālo pārākumu. – Ar to, kurš

aizbēga, protams! Kāds stulbs! Varbūt jums pat nevajadzētu maksāt algu. Šķiet, ka jūs pat nezināt, kā skaitīt?

– Varbūt man vajadzētu meklēt tos apsargus un pateikt, ka Konors atsakās maksāt par darbu? – domīgi teicu, nepaskatīdamās uz pavāru.

– Eh! Nejoko tā! Tu nolēmi ar mani pajokot, vai ne? – viņš pēkšņi uzliesmoja.

Tajā brīdī es pēkšņi sapratu divas lietas. Kaut kas nav kārtībā ar mūsu krodzinieku. Ir kaut kas, kas liek viņam negribēt sargu uzmanību.

Un viņš saprata, ka es to saprotu. Nez kāpēc tajā brīdī manā galvā sāka skanēt populāra dziesma par to, kā līgavainis pabaroja viesus ar paša sievu. Asociācija nebija īpaši patīkama, un situācija bija steidzami jālabo.

– Ko es teicu? – Atkal es tēloju, ka izskatos stulba, lai Konors nešaubītos par paša secinājumiem par manām prāta spējām. "Jūs draudējāt atstāt mani bez algas, man tas nepatika." Es strādāju godīgi vakar un šodien!

– Jā, es tev maksāšu, es tev maksāšu! Tikai nekliedz! Tavi kliezieni man pat sagādāja galvassāpes! "Konors nometa manus ienākumus uz galda. – Paturi savu naudu!

Steidzīgi savācu monētas, kas ripoja uz galda virsmas. Ne viens vien nebūs lieks. Visi noderēs. Žēl, ka Ilsana nevarēs paķert ēdienu no virtuves, tas radīs jautājumus, uz kuriem es nevarēšu atbildēt. Bet man bija vesela stunda brīva laika, un es nolēmu aizskriet uz tirgu un tur kaut ko nopirkt Ilsan.

Es labi pavadīju laiku, dodoties uz tirgu. Es nopirku Ilsanai kaut ko ēdamu, un tajā pašā laikā klausījos cilvēkus. Mēs daudz runājām. Lūk, ko nozīmē televīzijas, radio un, šķiet, preses trūkums. Visas ziņas tika nodotas no mutes mutē. Taču, interesanti, klīda runas ne tikai par līdzdalībnieku, bet arī par noziedznieku, kurš dralordam bija nozadzis ko vērtīgu. Viņi meklēja viņu tikpat dedzīgi un, iespējams, ar vēl lielāku dedzību.

Tiklīdz tuvumā parādījās aizsargu atdalījums, cilvēki nekavējoties sāka viens otru brīdināt. Par to dzirdējusi, gribēju tikt ārā no tirgus, taču pēkšņi sapratu, ka panikas nav, un pārējie nesteidzās, tikai šķībi skatījās uz kārtības sargiem ar ziņkāri. Un kādu secinājumu no tā var izdarīt?

Un tas: neviens šeit nevienu neķer bez izšķirības.

Es apstājos pie produkcijas stenda blakus kādai sievietei, kas tur rokās milzīgu grozu ar zaļumiem. Viņa izskatījās apmēram piecdesmit gadus veca vai nedaudz vecāka. Viņa izskatījās labsirdīga un aicinoša. Koko gudri plāpāja ar kādu sev pazīstamu tirgotāju, un no viņu sarunas fragmentiem es secinu, ka šī kundze ir pilsētniece, kas izgājusi iepirkties.

Izliekoties, ka izvēlos arī zaļumus, nedaudz klausījos, par ko viņi runā. Viņi joprojām tērzēja par vienu un to pašu.

"Atvainojiet, es dzirdēju, ka apsargi jau ir atraduši vairākas meitenes." Kas ar viņiem notika? – es iesaistījos sarunā.

– Tieši tā, mīļā. "Pilsētniece mani rūpīgi nopētīja. "Jau pirmajā dienā viņi aizveda uz ielas manu vecmeitu un aizveda uz drakolordu. Starp citu, jūs un viņa esat zināmā mērā līdzīgi..."

viņa domāja, uzmanīgi skatoties uz mani.

– Tik acīs līdzīga tavai Mariskai! Viņi meklē to zagli pēc viņas acīm. Vai nezināt? Aiziet! – Tirgotājs satvēra viņas rokas.

Acīmredzot viņa ieguva nedaudz vairāk informācijas nekā viņas sarunu biedrs.

– Un tā ir taisnība! – dāma ar groziņu piekrita.

– Atvainojiet, ja jautājums ir netaktisks, bet kas notika ar jūsu brāļameitu? Vai viņa tika iemesta cietumā? Pratināts? – uzdevu dedzinošu jautājumu.

– Protams, nē! Kāpēc viņa atrodas cietumā? Draklords atnāca, paskatījās uz viņu un teica: "Ne viņa." Marisa nekavējoties tika atbrīvota. Vai varat iedomāties," viņa vērsās pie tirgotāja. "Šis mulķis neprātīgi iemīlēja draklordu!" Tagad viņa rūc, ka viņš tik vienaldzīgi uz viņu paskatījās. Uz ko tu cerēji, stulbi?

Sievietes ziņoši smējās, un es savācu drosmi un jautāju:

– Kā jūs domājat, vai mūsu draklords ir labs vai nē? "Bija grūti formulēt tik jūtīgu jautājumu, jo tas izklausījās nedaudz idiotiski, un es ar samulsušu smaidu piebildu: "Es sapņoju kļūt par kalpu viņa pilī."

Mani sarunu biedri saskatījās un unisonā nopūtās. Tirgotāja tikai nobolīja acis, bet pilsētniece nespēja pretoties:

– Vēl viens! Likās, ka viņa pēdējā brīdī ir norijusi "Durynda". – Ak, jaunība, jaunība! Tas, ka dralords ir viens vīrietis, neko nenožīmē. Viņš jau daudzus gadus meklē Ēnu.

"Viņš meklē, bet nevar atrast..." tirgotājs rūgti piebilda.

Abi runāja par to, kurš saslimis.

– Kāpēc viņš to neatradīs? – viņa uzmanīgi jautāja un gāja pa plānu ledu, ne mazāk.

Abas sievietes noraidoši paskatījās uz mani.

– Pat nesapņo! Draklords meklē ne tikai meiteni uz nakti, bet arī Ēnu! Pat ja tev izdosies ielīst viņa gultā, izmantojot viņa skaisto seju, tas nebūs uz ilgu laiku,” skaidroja pilsētniece, jēgpilni izliekot uzaci.

“Agri vai vēlu Ēna tiks atrasta un ar netīro slotu izslaucīs visas saimnieces no pils.” Skaidrs? – tirgotājs sacīja. Šķiet, ka šīs sievietes nolēma, ka es tiecos uz valdnieka aizraušanās lomu, kas patiešām no malas izskatījās pēc stubla šauras domāšanas meitenes sapņa. Droši vien vietējās skaistules te taisa tādus plānus vienam draklordam, tāpēc pieteica mani savās rindās.

– Skaidrs. Kas te nav skaidrs? – Es pat nedaudz apvainojos, bet turpināju spēlēt lomu. “Bet dralorda gulta mani nemaz neinteresē.” Man ir svarīgi zināt, cik viņa pilī maksā kalpotāji, kā tur izturas pret cilvēkiem. Vai notiek kādas zvērības vai izvirtība, pretējā gadījumā es esmu pieklājīga meitene. Es neciešu nekādu nelietību! – Es pagriezu savu viedokli, pieņemot aizvainota taisnā cilvēka izskatu.

Šķiet, ka paspēju tantēm nokaunināt.

– Man tur ir otrā māsīca par sargu un divi... Nē, dienē trīs attāli radnieki. Esam apmierināti gan ar nopelnīto, gan ārstēšanos,” dalās pilsētnieks, kuram radu, šķiet, ir daudz.

Tirgotāja bija apjucis izlaist preces, tāpēc viņa novēloti piebilda:

– Nežēlības? Nu tu esi izgudrotājs! "Viņa iesmējās, bet uzreiz kļuva nopietna. "Mūsu draklords tevi neizlutinās." Viņš uztur kārtību ar dzelzs dūri. Pasaule nekad nav redzējusi godīgāku cilvēku par Finbar Frost.

Abas sievietes, kas sacenšas viena ar otru, sāka slavēt draklordu, un es ievēroju, ka viņas runā bez jebkādas ironijas. Nešķiet, ka viņi slēpa valdnieka trūkumus, slēpjot tos aiz glaimojošiem vārdiem. Interesanti...

"Tad kāpēc viņš neatjauno kārtību Šarotē?" – Es izmetu makšķeri.

– Par ko tu runā, meitiņ? – sieviete sarauca pieri.

– Es runāju par mēra dēlu un viņa draugu. – Nolaidusi balsi, es konfidenciāli sūdzējos: – Kādu dienu viņi man pieķērās tieši uz ielas, tagad es baidos iet ārā vienai...

Abi mani sarunu biedri sarauca pieri, un viņu sejas pauda līdzjūtību un sapratni.

– Kāds saplēsts skums! – tirgotāja caur zobiem zvērēja. "Mērs sedz savu deģenerātu neatkarīgi no tā, ko viņš dara, taču neviens neriskē par viņu sūdzēties."

"Un tie, kas riskēja, vairs nesūdzēsies..." piebilda runīgā pilsētiece. "Viņam visur ir savi cilvēki." Ja kāds pulcēsies, lai paklanītos dralorda priekšā, Himaras mērs par to uzzinās pirmais.

– Jā. Un vai nu sūdzības iesniedzēja māja nodegs, vai arī ar viņu kaut kas notiks. Un varas iestādes saka, ka tas bija negadījums. Kas tas par lietu? Kāds noziegums! – tirgotājs bija

sašutis.

– Klusi, Zura! Jums paliks garlaicīgi! – pilsētniece viņu noklusināja un steidzās mājās.

Es arī nepaliku. Pateicoties par sarunu, viņa, atvadoties no dāmām, pamāja ar galvu un devās pavisam citā virzienā.

Hmm, saruna izvērtās informatīva. Ja tā sieviete, kuras vārdu es nekad neesmu dzirdējusi, neko neizdomā, tad zagli var identificēt tikai dralors. Līdzīgas baumas klīda krodziņā. Izrādās, ka tās meitenes neviens nespīdz un viņām neko sliktu nedara. Bet tas, ka viņi meklē aizdomās turamo pēc viņas acīm, ir jaunums. Kā arī tas, ka man der... Uh-uh... Nu, lai tas ir identikit. Skaidrs ir viens, es nedrīkstu pieķert apsargiem.

It kā pēc pasūtījuma no kaut kurienes parādījās patruļa un uzreiz apturēja dažas meitenes. No malas varētu šķist, ka apsargi ar viņiem flirtē, bet es jau zināju, uz ko skatās viņu acis. Nolēmis likteni nekārdināt, es steidzos iekšā krodziņā un tik tikko paspēju ieiet, kad niknais Konors izlēca man pretī.

– Beidzot! Vismaz viens piekrita parādīties! – pavārs indīgi izdvesa. – Kas es esmu, oficiants, vai kas?

Pavārs pamāja ar galvu uz aizņemtajiem galdiņiem, uz kuriem gaidīja klienti.

– Tagad, tagad es vienkārši pārgērbšos! – Mierināju darba devēju un ejot jautāju: “Vai Lanka ir atgriezusies?”

– Tava Lanka kaut kur klīst! – Konors nomurmināja un piebilda kaut ko neizteiksmīgu un, šķiet, pat nepiedienīgu slimajai viesmīlei.

Es steidzos augšā. Es paskatījos Lankā, pārliecinoties, ka viņa tiešām nav istabā un vai viņa negaidīti nenāks pie manis. Tad viņa īpašā veidā piekļāvēja pie savas istabas durvīm. Mēs jau iepriekš vienojāmies par signālu, un Ilsana zināja, ka tā esmu es, un nav vajadzības slēpties. Iedevu līdzdalībniekam tirgū pirktu pārtiku un, ātri pārgērbusies, devos lejā uz zāli strādāt.

Lanka atgriezās tikai ap pulksten četriem ar pārsietu kāju un spieķi. Viņa sacīja, ka viņai būs vajadzīgas trīs atpūtas dienas, pirms viņa varētu atgriezties darbā. Bet, ja viņai ir nepieciešams palīdzēt virtuvē, viņa var veikt darbu sēžot. Konors nomurmināja, bet piekrita. Acīmredzot vīrietis nebija tik bezjūtīgs, kā gribēja parādīties.

Šovakar nebija laika apsēsties. Pasūtījumi-pasūtījumi-pasūtījumi. Ir paplāte ar pilniem šķīvjiem un aizmugure ar netīriem traukiem. Pusdienas raiti pārvērtās vakariņās, un bez Lankas es tik tikko varēju sekot līdzi. Nu, atklāti sakot, es nevarēju sekot līdzi! Un ik pa laikam man bija jāuzklausā viesu vai Konora neapmierinātība. Labi, ka bija mazāk apmeklētāju nekā vakar. Acīmredzot iespaidu atstāja būra neesamība ar līdzdalībnieku laukumā.

Kad tas beidzot bija beidzies, es biju daudz noguris nekā vakar. Katra ķermeņa šūna sāpēja un sāpēja. Es tik tikko pat piespiedu sevi ēst, saprotot, ka citādi man rīt nepietiks spēka, un tomēr man priekšā bija vēl viena darbīga diena bez Lankas, un vairāk nekā viena. Bet, izmantojot situāciju, viņa uzlika uz trauka vairāk ēdiena un piecēlās kājās

– Es iešu, laikam. Un mēs to pabeigsim mājās. Citādi es aizmigšu tepat un nevarēšu piecelties ar pilnu vēderu. Ar labunakti!

Smaidīdama Konoram un Lankai, viņa vilkās uz kāpnēm.

"Neaizmirstiet vēlāk sakopt pēc sevis, lai nepaliek ne kripatiņas." Vēl nebija pietiekami daudz kaitēkļu, lai vairotos! – pavārs nomurmināja pēc manis.

– Ar labu nakti, Amira! – Lanka vēlējās. – Un vecmāmiņa mani uzaicināja ciemos. Es atgriezīšos rīt no rīta, lai palīdzētu virtuvē.

– Esi uzmanīgs, Lanka. Ārā jau ir tumšs, nekrīti," es viņai novēlēju, atviegloti nopūšoties.

Brīnišķīgi! Tagad jums nav jāuztraucas, ka Lanka parādīsies manā skapī. Mēs tikām cauri šai dienai, bet tad mums par kaut ko jādomā. Jūs nevarēsīt slēpt savu līdzdalībnieku mūžīgi.

Atgriezusies istabā, es pasniedzu trauku Ilsanai un nogurusi nokritu gultā.

– Neveiksme! "Es aizmirsu atnest mums ūdeni rītdienas mazgāšanai," es novaidējos, nemaz negribēdams piecelties.

Mana jaunā draudzene kāri rija ēdienu, sēdēdama uz soliņa pie loga.

– Neuztraucies. Tagad visi aizmigs, un es iešu mierīgi," viņa košlādama solīja. "Tajā pašā laikā es izņemšu netīro spaini."

Līdzdalībnieks, grimasēdams, paskatījās sānis uz tālāko stūri, kur zem izlietnes bija paslēpta pagaidu tualete. Sekojot viņas skatienam, es iesmējos un vāji brīdināju:

– Nav vajadzības. Tagad es mazliet apgulšos un pati izņemšu...

Kas notiek, ja Ilsana tiek pamanīta? Tad abi netiks saudzēti.

– Nomet to! Jūs tik tikko esat tikuši šeit. Tas tavs Konors ir tikai kaut kāds zvērs! Tu noteikti esi tāds skopulis! Viņam vajadzētu nolīgt vairāk viesmīļu.

– Piekrītu. Bet es pats iešu paņemt ūdeni..." Es uzstāju.

Bet, lai arī cik daudz strīdējos, sapratu, ka šodien nekur neiešu. Es pat nevaru piecelties no gultas. Es tik tikko varu turēt acis vaļā, no visa spēka pretojos miegainībai. Kamēr viņa pilnībā nomira, viņa jautāja, tik tikko kustinot mēli:

– Ilsana, kad mēs sāksim gatavoties savai bēgšanai?

– Rīt. – Līdzzinātājs skaļi nožāvājās. Viņa izskatījās ne mazāk apmulsusi kā es. "Es mēģināšu izlīst no kroga pirms rītausmas." Vai... Vai brokastu laikā. – Viņa atkal žāvājās. "Ja neviena nav lejā, jūs varat novērst Konora uzmanību virtuvē, un es izlīstu pa sētas durvīm un atgriezīšos naktī tāpat." Pārlicinieties, vai tas nav bloķēts. Un... Vai tev ir kas pārgērbties?

No rīta es pat nedomāju pirkt drēbes savam līdzzinātājam, un bija neērti piedāvāt savas lupatas.

"Mēs kaut ko izdomāsim," es neskaidri atbildēju, prātojot, kā es varētu viņai palīdzēt.

Ilsana turpināja dalīties savos plānos, taču viņas runa palēninājās un pēc tam kļuva pavisam nesakarīga. Es uzreiz nesapratu, ka kaut kas nav kārtībā. Viņa sāka darboties tikai tad, kad trauks ar ēdiena paliekām nokrita un salūza. Tālāk

līdzdalībniece nokrita no sola, bet es nevarēju viņai nākt palīgā, pilnībā zaudējot cīņu ar miegu.

Es pamodos ar galvassāpēm un aukstumu. Mana mute bija sausa un nediena. Es tik tikko paguvu atvērt acis, pirms es izvēmu visu, ko vakariņās ēdu.

– Lūk, sievietē skooma! – kāds zvērēja nepazīstamā sievietes balsī.

Mana redze peldēja, un es nevarēju uzreiz koncentrēties. Un, kad es jutos mazliet labāk un es pārstāju iztukšot vēderu, es sēdēju taisni uz grīdas, atspiedies pret auksto akmens sienu. Kvadrātveida istabu bez logiem, kas pilnīgi atšķiras no mana skapja, pārpludināja spilgta gaisma. No tā viņam sāpēja acis un galva.

Ilsana bija turpat. Viņa stāvēja nedaudz tālāk apakšveļā, un viņu nekaunīgi nopētīja kāds barga izskata vīrietis, kurš radīja spēcīgu asociāciju ar "deviņdesmito gadu brāļiem", kā viņi tika attēloti filmās. Gudrains kails galvaskauss, trīs vietās laužts deguns, kvadrātveida žoklis un sejā bez intelekta pazīmēm. Vienīgā atšķirība bija tā, ka ādas jaka tika piegriezta savādāk, taču tas pārāk neizplūda pirmo iespaidu. Es nevarēju to izturēt un rūgti pasmaidīju. Un tad es sajutu jaunu vēlmi vemt.

– Amira! Dod viņai ūdeni! – līdzzinātājs noprasīja, bažīgi uzlūkodams mani.

– Aizveries! Viņi tev nejautāja! – vīrietis viņai norūca un pamāja.

Tās īpašnieks līdz šim man palika neredzams. Izrādījās,

ka tālākajā stūrī, paslēpts palankīna ēnā, atradās krēsls. Kāds sēdēja šajā krēslā "Neuzdrošiniess!" Vai vēlaties sabojāt preces? – sievietes balss viņu apturēja. "Piedod, nyera," vīrietis nomurmināja tajā virzienā.

– Ilsana, kur mēs esam? – aizsmakusi jautāju, savieboties no nepatīkamajām sajūtām.

"Kaut kas man saka, ka... pilsētas bordelī," atbildēja līdzdalībnieks.

12. nodaļa. Neviens kustēties! Kaujas burvji strādā!

– Novelc drēbes!

"Brālis" kaut kā nejauši to teica. Es pat nespēju noticēt savām ausīm. Viņa vēlreiz jautāja:

– Kas?

– Vai jums tas jāatkārto divas reizes?

Brūte piegāja pie manis šūpojoties.

– Atstāj viņu! – sieviete viņu apturēja. – Tā ir Aurela pavēle. Viņam nepatiks, ja paliks pēdas. Pat ja viņa ir klība, kuprīta vai uz krūtīm ir dzimumzīme, tā nav mūsu darīšana. Galvenais, ka viņš par šo meiteni samaksāja.

Plikais pasmaidīja.

– Saprātu. Tad ļaujiet viņiem pagatavot. Gāja! – viņš mums norūca.

Un es nedomāju kustēties, mēģinot izprast visu to nepatīkšanas apjomu, kas bija uzkrītušas man uz galvas.

Es esmu pasūtījums! Pasūtiet! Un mani pasūtīja neviens cits kā bagāts, izlutināts morālais briesmonis. Un izvirtulis arī, ja tic Ilšanas teiktajam par viņu.

Plikais vīrietis noliecās un bez ceremonijām satvēra mani aiz skauستا, piespiežot piecelties kājās, un tad labi paspieda. Pēc pāris ātriem soļiem es gandrīz nokritu.

– Rokas nost! – viņa atcirta, izvairoties no vēl viena mēģinājuma mani satvert.

Viņš mani tā sanikvoja, ka pat manas bailes rimās. Šķiet, ka slepkava arī to saprata. Viņš pasmīnēja un, nenovērsdams acis no manis, sacīja sarunu biedram krēslā:

– Un meitenei ir rūdījums!

"Tieši tāpēc Aurelam tas patika," atskanēja tūlītēja atbilde.

"Bet viņa meitenes nedzīvo ilgi..." Pliks ar zināmu nožēlu atzīmēja.

"Tā nav mūsu darīšana," sacīja sieviete, kas šeit noteikti bija atbildīga.

– Viņa nav slikta izskata. Ja tas ir pareizi iesniegts, tas var dot labu peļņu. Varbūt daudz vairāk, nekā Aurels maksāja.

"Tā nav mūsu darīšana, es teicu!" – Madame stingri atcirta.

Plikais vīrs beidza strīdēties un devās uz man iepriekš nepamanītajām durvīm. Viņš piekļauvēja un tas atvērās.

"Aizvediet tos uz Jenaru," viņš teica milzīgajam vīrietim, kura galva gandrīz atbalstīja vāji apgaismotā pagraba koridora zemo arku.

Un es arī nodēvēju Baldi par slepkavu. Jā, viņš tik tikko sasniedz šī milža plecu.

Otrs vīrietis kaut ko neskaidri nomurmināja un pamāja ar roku, sakot, lai mēs ejam uz priekšu. Ilsana satvēra manu roku un ievilka koridorā, ar acīm lūdzot, lai es nesaceltos. Un tomēr es mēģināju. Viņa atrāva roku. Viņa nostājās pie saknes un prasīja:

– Izlaid mūs no šejienes! Jums nav tiesību!

Izrunājot šos banālos vārdus, es sapratu, cik tie ir nožēlojami un bezjēdzīgi. Kādas pie velna tiesības ir? Neviens mūs neizlaidīs no šīs trako mājas...

It kā apstiprinot manu minējumu, Milzis plati pasmaidīja, rādot mēles stublāju. Pat tad, kad es aizbēgu no lavīnas, es nebiju tik nobijies. Tur daudz kas bija atkarīgs no manas veiklības un ķermeņa iespējām, bet te... Šeit viss ir atkarīgs no to cilvēku gribas, kuri mani nolaupīja. Šī doma man reiba galva, un es apstājos, piespiežot pieri pret akmens sienu.

Milzis draudīgi dungoja, un Ilsana atkal satvēra manu roku. Viņa viņu uzmundrinoši saspieda un pavilka sev līdzī.

– Nebaidies, mēs kaut ko izdomāsim. Mēs noteikti kaut ko izdomāsim! – viņa solīja man ausī. – Tikai nedusmot šos cilvēkus, lūdzu.

Es biju viņai pateicīgs par atbalstu. Jums vienkārši jāpasteidzas ar savām idejām. Tikšanās ar Aurelu ir tepat aiz stūra, un kaut kas man saka, ka man tas nepatiks, ja vispār es to pārdzīvošu. Mūsdienu cilvēka bagātā iztēle mūsu pasaulē zīmēja drūmās nākotnes attēlus, un viens bija briesmīgāks par otru.

Bet es viņam nepiekāpšos bez cīņas! Es labprātāk mirstu cīnoties, nekā ļautos par sevi izsmiet bez sūdzībām.

Es izrāvu savu roku no Ilsanas un piespiedu to pie lūpām.

– Būt slimam? – viņa līdzjūtīgi jautāja.

– Klausies.

"Viņi kaut ko ieliek mūsu pārtikā, tāpēc tas ir tik slikti." Čau, iedod mums ūdeni! – viņa prasīja no milža.

Mēmais pārraugš, domājams, ignorēja lūgumu. Idiotiski smaidīdams viņš mums tuvojās kā kalnam. Nācās atkāpties, līdz tikām pie citām durvīm, aiz kurām mūs it kā gaidīja. Tiklīdz mēs tuvojāmies, tas atvērās, un uz sliekšņa parādījās gara auguma, drūmā sieviete, negaidīti tumšādaina.

– Jauns?

Viņa mūs rūpīgi nopētīja un atkāpās, lai dotu ceļu.

Iekšā bija gaisma, pārāk gaiša pēc gaites tumsas. Es pamirkšķināju, gaidot, kad acis pielāgosies. Un, kad beidzot pieradu, sapratu, ka esmu plašā telpā, kā lielā barakā. Šeit bija izvietotas divu līmeņu gultu rindas, bet, spriežot pēc gultām uz grīdas, vietas pietika visiem.

Kreisajā galējā stūrī skatienu piesaistīja divi lieli koka kubli, tiem blakus bija aizslietnis, aiz kura man bija aizdomas par tualeti. Visur rosījās dažāda vecuma un auguma meitenes. Daži bija ģērbusies kaut kādās caurspīdīgās lupatās. Daži dižojās tikai ar apakšveļu, bet citi vispār nevalkāja.

– Ej ārā, Šakur! Tomēr jums nekas nesadalīsies! – tumšādainā sieviete rupji nosūtīja milzi un rupji aizcirta durvis tieši viņam sejā. Viņa kurnēja: "Ja vien pirksti vēl nav neskarti, bet tas arī viss!" – Un viņa iepazīstināja ar sevi normālā balsī: – Es esmu Jenāra. Iesaku ar mani nestrīdēties, vai ne meitenes? – viņa skaļi jautāja.

– Jā, Jenāras kundze! – atskanēja pārsteidzoši draudzīga kora atbilde.

Esmu pārliecināts, ka lielākā daļa klātesošo pat nezināja, par

ko tiek runāts. Šķiet, ka "apmācības" rezultāts ir darbībā.

"Iespaidīgi," Ilsana čukstēja.

"Tas ir biedējoši," es viņai piekritu, skatoties uz uzrauga iespaidīgajiem bicepsiem.

– Mēs kaut ko izdomāsim. Mēs noteikti kaut ko izdomāsim," nomurmināja līdzzinātāja, paslēpdama seju aiz matiem, kas bija iekrituši acīs, un sāka grauzt rādītājpirksta locītavu.

Man pēkšņi palika kauns. Kādas sajūtas ir šai meitenei, kura tikko bija uz nāves sliekšņa, tik tikko izglābās un tagad atkal ir nonākusi nepatikšanās? Un viss tāpēc, ka es atkal iesaistījos nepareizajā cilvēkā. Šoreiz ar mani. Esmu vainīga, ka Ilsana te nokļuva. Tieši es piesaistīju Aurela uzmanību. Kaut kas viņu tā aizrāva, ka viņš izdarīja "pasūtījumu", kā teica kundze. Saņēmuši pasūtījumu, šie nelieši iemaisīja mūsu ēdienā miegazāles, un, atnākot pēc manis, vienas meitenes vietā atrada uzreiz divas un nolēma no šādas dāvanas neatteikt.

Bet kā viņi mūs tik gudri nolaupīja? Šķiet, ka Konors ir tieši iesaistīts tajā. Tas bija viņš, kurš gatavoja vakariņas. Vai varbūt Lanka ir vienlaikus ar viņu?

Negribējās ticēt, ka draudzīga viesmīle uz ko tādu ir spējīga, taču izslēgt šādu iespēju nebija iespējams. Viņi abi zināja par manu nožēlojamo stāvokli un "atmiņas zudumu".

Nu ko es varu teikt? Tu esi vainīgs. Vajadzēja izdomāt vismaz dažus draugus vai radus. Un tā tas izrādījās ideāls upuris.

Arī mana priekšgājēja pazušana tagad radīja pārdomas. Nebrīnīšos, ja arī kāds to pasūtīs.

Manas domas pārtrauca Jenāras pavēle:

– Nomazgājiet tās pareizi un saģērbiet!

– Lūdzu, iedod man ūdeni! Dzert! – es noprasīju, cīnoties ar kārtējo vieglprātības uzbrukumu.

Nākamajā mirklī Jenara satvēra mani aiz rīkles. Es mēģināju atraut viņas roku, bet tas nedarbojās. Sievietes pirksti izskatījās kā no tērauda!

– Vienreiz paskaidrošu: tu runā tikai tad, kad es atļauju. Vai varat pateikt, kurš Šakuram izgriezta mēli?

Nebija vajadzīgs ģēnijs, lai saprastu, uz ko viņa dod mājienu.

– ES ticu. "Tu esi pietiekami traka, lai to izdarītu..." es sēkšu, veltīgi cenšoties atbrīvoties no viņas tvēriena.

– Nē! Amira! Laid viņu vaļā! Ielaid mani! – Ilsana kļiedza, bet viņi viņu nelaida iekšā.

Mana pasaule sašaurinājās līdz tumšām acīm ar zilganu baltumu, kas atspoguļoja tiešu neprātu.

– Vai tu saproti, ka es varu tevi nogalināt? – Jenara jautāja.

Nez kāpēc es viņai uzreiz noticēju.

– Lieliski. Labāk tu par Aurelu," man pat izdevās viltot smaidu.

Brīnišķīgi. Biju uz nāves sliekšņa, bet līdz ar adrenalīna pieplūdumu bailes kaut kur pazuda.

– Sakiet: "Atvainojiet, lēdija Jenāra. "Es uzvedīšos," matrona prasīja un ciešāk saspieda pirkstus.

Viņa ir smieklīga. Kā es tev pastāstīšu? Lieki piebilst, ka es vairs nevarēju cīnīties. Viņa vienkārši turējās pie rokām, mēģinot

elpot. Manu acu priekšā sāka satumst, visas skaņas saplūda neskaidrā dūkoņā. Dedzinošā sajūta plaušās kļuva nepanesama.

Nu... Varbūt tas ir loģisks beigas. Un patiesībā es nevis izvairījos no lavīnas, bet gulēju zem sniega kārtas, lēnām salstot un smacēdams, un tas viss bija tikai sapnis vai mirstoša vīzija. Viss ir loģiski...

– Bāc tevi! – izspiedu, iztērējot nožēlojamās skābekļa paliekas.

Es gaidīju beigas, bet mans tvēriens atslāba. Klepodama nokritu kaudzē uz grīdas. Viņa saviebās, konvulsīvi eldot gaisu, un virs manis stāvēja tumšādaina sieviete ar tērauda muskuļiem un smējās kā traka. Viņas neparastie smieklī pārtrauca valdošo klusumu. Pārējās meitenes no bailēm apklusā un sastinga, neriskējot piesaistīt sev uzmanību.

– Vai zini, kāpēc es viņai neko nedaru? – Jenara pēkšņi jautāja, pārstādama smieties tik asi, it kā ar nazi nogriežot smieklus. "Viņa jau ir pašnāvniece." Viņai bija atlikušas tikai dažas stundas dzīvot. Varbūt dienu, sliktākajā gadījumā.

– Labākajā gadījumā? – Ilsana jautāja.

– Es tev teicu, sliktākajā gadījumā! Tie, kas paši bija kopā ar Aurelu, lūdz nāvi.

– Dzert! – ķērķāju, negribēdama klausīties šajās šausmās.

– Nosodītā cilvēka pēdējā vēlēšanās ir likums. – Jenara pamāja ar roku, un kā uz burvju mājienu manā priekšā parādījās krūze.

Neņemot vērā piesardzību, es izrāvu to no ātrās meitenes

rokām un sāku kāri norīt vēso, dzidro šķidrumu, neskatoties uz sāpēm kaklā un nejūtot garšu.

Kamēr es dzēru, Ilsana tika pievesta pie vienas no vannām. Izskatās, ka tev vajadzēja šeit mazgāties visu acu priekšā...

Līdzzinātāja man uzmundrinoši uzsmaidīja un, nevilcinoties, novilka apakšveļu un pakāpās pāri sāniem. Viņa iegrima siltajā ūdenī, aiz baidas aizverot acis. Šķita, ka vannas tīrība un skatītāji viņu pārāk netraucēja. Nu, Ilsana var saprast. Pat šāda mazgāšana ir labāka nekā nemazgāšana vispār. It īpaši, ja vairākas dienas esi sēdējis ārā būrī.

Divas meitenes man palīdzēja piecelties.

– Nāc ar mums! – prasīja ugunīgi rudmatainā meitene ar plēsonīgiem vaibstiem.

Gara un tieva, viņa bija kaut kāda asa. Viņas draudzene izrādījās skaista brūnmataina sieviete ar lielu krūšturi un skumjām acīm. Mīkstrunīga un gaišādainā viņa šķita pilnīgs pretstats savam draugam. Viņi mani veda uz otro vannu, kurā es pamanīju ziepju putas paliekas. Izskatās, ka te kāds jau ir mazgājies pirms manis...

– Aiziet! – brūnmatainā meitene steidzās.

– Ūdens ir netīrs! – es biju sašutis.

– Tāds, kāds ir! Ja vilcināsimies, Jenara nesodīs jūs un noteikti ne mūs! – rudmate nočukstēja.

Ja tas būtu atkarīgs no manis, es vilcinātos pēc iespējas ilgāk, jo tas aizkavētu tikšanās brīdi ar slimo perversu Aurelu. Bet, pametot acis uz muskuļoto Jenaru, kas mūs vēroja, nolēmu

meitenes nepievilt. Galu galā, ja es nomiršu, es vismaz nomiršu salīdzinoši tīrs.

"Tikai jūsu dēļ," es nomurmināju un sāku novilkēt drēbes.

Meitenes uzreiz manāmi atslāba, it kā būtu gatavas pielietot spēku, lai mani nomazgātu.

"Es esmu Fia," ar sevi iepazīstināja brūnmatainā meitene. – Un viņa ir Ersas. "Viņa norādīja uz rudmati un jautāja: "Vai jūsu vārds ir Amira?"

– Klausies.

– Skaists vārds. Tev ir paveicies ar viņu," Fia pasmaidīja.

"Bet citādi nē, jo jūs šeit nonācāt," atzīmēja viņas partneris.

– Ar to nevar strīdēties! "Es skumji pasmaidīju un jautāju: "Kas tā par vietu?" Kā es te nokļuvu? Pēdējais, ko atceros, bija gulēt savā istabā krogā Jolly Arctic Fox.

Meitenes saskatījās.

"Jūs joprojām atrodaties Happy Dog," sacīja Fia.

"Īstā Happy Dog, nevis nožēlojamā krodziņā, kas ir tikai aizsegs," piebilda Ers.

– Tā tas ir... – Es, godīgi sakot, nebiju pārāk pārsteigts. – Un kas mani pārdeva? Konors vai Lanka?

– Konors. Šis pūžņotais skums tikai izliekas par labdaru! – rudmate dusmīgi izsprāva.

"Mēs pat nepazīstam Lanku, bet viņa agri vai vēlu būs šeit," Fia atbildēja, berzējot manu muguru ar mazgāšanas lupatiņu.

"Viņa ilgu laiku strādā krodziņā un joprojām nav nokļuvusi bordelī," es atzīmēju.

Un pēkšņi es atcerējos pazudušo ierēdni, pie kura mani bija atsūtījusi farmaceita mazmeita. Taču Lanka teica, ka arī viņa pēkšņi pazuda. Droši vien ir vērts te kaut kur meklēt.

– Varbūt šī Lanka ir nevērtīga? – Fia ierosināja.

– Konors dod pagriezīnu nevērtīgajam. Pajumti un darbu saņems tikai tie, kas būs piemēroti,” atzīmēja Ers.

– Cik ilgi strādājat “Vesely Pets”? – Fia jautāja, berzējot man kāju ar mazgāšanas lupatiņu.

– Divas dienas.

– Kopā?! "Ersa pārsteigta pacēla uzacis un atklāja: "Parasti Konors ir uzmanīgāks." Es strādāju par strādnieku šajā skoomā veselu mēnesi, pirms es šeit nokļuvu.

– Vai jūs arī strādājat krodziņā? – Es biju pārsteigts.

– Nu ko? – Meitene izlieca savu tievo sarkano uzaci.

– Tu neizskaties pēc viesmīles.

– Tu arī.

Ers pasmējās.

– Jaunpienācēji, bāreņi un citi nelaimīgi cilvēki. Tie, par kuriem nav kam iestāties. Mēs visi nonācām pie Konora no izmisuma,” Fia rūgti nopūtās. – Pieliecies. Man jāizmazgā tavi mati. Aurelam patīk tīri mati.

Viņa maigi atvilka mani atpakaļ, un es atmetu galvu atpakaļ un teicu:

“Ļaujiet savam Aurelam noslīkt ārtelpā un pirms tam ļaujiet viņam kārtīgi norīt.”

Meitenes bailīgi ķiķināja. Acīmredzot viņiem bija aizliegts

sirsnīgi smieties, kā to darīja Jenāra.

– Ers! Skaties vien! Amira izskatās pēc zagļa, kuru meklē dralords! – Fia pēkšņi iesaucās.

Meitenes saskatījās.

–Par ko tu runā? – Pārrauga balss negaidīti pienāca tuvu. – Cik reizes esmu atkārtojis, ka nevajadzētu būt sarunām ar spridzinātājiem pašnāvniekiem?

– S-s-piedod, kundze! – Ers sāka stostīties.

Tas nepavisam neatbilst viņas stubajam izskatam. Meitene bija nopietni iebiedēta.

"Es tikko teicu, ka jaunā meitene izskatās pēc zagles, ko meklē dralords," Fia tikko dzirdami noburkšķēja, instinktīvi pasargājot savu draugu.

Jenara paskatījās uz mani, tad atkal uz Fiju.

– Kā tu zini? – viņa nomurmināja, pieejot tuvāk.

Viņa apstājās dažus centimetrus no meitenes, ieskatoties viņas sejā. Fia nobālēja un kaut kā sarāvās ar visu, pat aizvēra acis, bet nepakustējās no savas vietas.

–Vai tu esi aizmirsis, kā runāt? – Jenara apzināti mierīgā balsī jautāja.

"Nē," Fia nočukstēja un, savaldījusies, sāka steigšus stāstīt, ik pa brīdim norijot siekalas un nolaizīdama savas pilnās lūpas, izkaltušas no bailēm: "Vakar šeit bija kāds svarīgs klients." Tas no Rongholas, kurš vienmēr mani prasa. Viņš man parādīja zīmējumu. Es salīdzināju acis. Es zinu, par ko runāju. Hm... Jaunā meitene ir vai nu tāda pati zagle, vai ļoti līdzīga viņai.

Jenara kādu laiku skatījās uz nelaimīgo meiteni un tad pagriezās pret mani:

– Ei, spridzinātāj pašnāvnieks, vai tu nozagi no mūsu dralorda?

Man šķita, ka atkal bēgu no lavīnas. Mana sirds pukstēja dubultā ātrumā. Man apjauta: “Šeit tā ir, iespējams, vienīgā pestīšanas iespēja. Galvenais nepalaist garām un nekļūdīties!”

Sākotnēji bijām nevienlīdzīgā pozīcijā ar Jenaru. Un tagad, kails sēdēdams vannā, es jutos vēl neaizsargātāks un neaizsargātāks, bet tomēr bezbailīgi paskatījos uz matronu un, nedaudz noliecies uz priekšu, jautāju:

– Un, ja tā, vai jūs domājat, ka es atzītos?

Jenara apstājās, par kaut ko domādama, un tad izstiepa lūpas smaidā.

– Varbūt mēs varam redzēt, cik ilgi jūs nevarat elpot zem ūdens?

– Labāk paskaties, vai ir palikušas pēdas? “Es izstiepu savu kaklu, kas joprojām sāpēja no viņas tēraudā tvēriena. – Starp citu, vai zini, vai Aurels par mani dārgi samaksāja?”

Sarunu biedra acīs uzplaiksnīja niknums, un es domāju, ka esmu kļūdījies, izvēloties savu rīcību. Kā tas notika, ka neadekvāta kundze ar tieksmi uz spīdzināšanu un slepkavībām tika iecelta par šīs apšaubāmās iestādes meitenēm?

Bet Jenāra savaldījās.

– Priecājies. Tu šodien nemirsi. Tu! “Viņa norādīja ar pirkstu uz Fiju un klusi brīdināja: “Turi muti ciet.” Lai neviens cits par

to nezina. Un tu arī! – Pirksts pavirzījās uz Ersu, un meitenes pamāja ar galvām.

Apmierināta Jenara devās uz Ilsanu. Līdzdalībniece jau bija nomazgājusies, un viņu grasījās ietīt divielī, taču uzraugs to neļāva. Viņa pārmaiņus skatījās uz viņu un mani.

– Aizved šo Aurelam.

"Bet, kundze..." viena no meitenēm, kas palīdzēja Ilsanai, mēģināja iebilst.

–Vai esi nolēmis ar mani strīdēties? – uzraugs aizdomīgi mierīgi jautāja.

– Nē, nē, kundze! ko tu dari! Tikai... Kas man viņam jāsaka?

– Padomā kaut ko. Pastāsti man... – Jenāra par to domāja.

"Pastāstiet viņai, ka viņa vemj miega zāļu dēļ."

Sapratusi, kas tikko bija noticis, es sastingu šokā. Šķiet, ka, mēģinot sevi glābt, es to nabadziņu pilnībā saskrūvēju.

– Nē! Ne viņa! Lieciet Ilsanu mierā!

Es pielecu augšā, bet Erss un Fia uzreiz satvēra mani aiz rokām un sāka kaut ko teikt savā starpā, cenšoties pārliecināt mani neiejaukties.

"Nevienu neinteresē tavs viedoklis," Jenara teica, nepagriezusies. "Un, ja jūs neapklusīsiet, jūs paliksiet bez zobiem." Jums tie tik un tā nebūs vajadzīgi.

– Amira, neuztraucies par mani, neuztraucies. – Ilsana skumji pasmaidīja, kuru jau vilka uz izeju, pat nepapūlēdamies saģērbt.

Kad Ilsana un Jenara izgāja no kazarmas istabas, mani atbrīvoja. Es metos pie durvīm, bet tās bija aizslēgtas no ārpuses.

Viņa aiz dusmām vairākas reizes to sita ar rokām un kājām un pagriezās pret meitenēm.

Fia nostājās man blakus un pasniedza man divieli it kā nekas nebūtu noticis.

– Nomierinies, tas ir bezjēdzīgi. Ticiet man, es zinu, par ko runāju," viņa skumji sacīja.

"Viņi lieliski prot lauzties," piebilda Aers. "Viņi jūs nepieskārās tikai tāpēc, ka jūs šeit nepaliksiet."

Tajā pašā laikā viņas vaigs raustījās no nervoza tikuma.

"Es nekavēšos..." es atkārtāju, izmisīgi žāvējot sevi.

Ietinusies divielī, paskatījos apkārt. Ne logu, ne citu durvju, nekā! Īsts cietums, no kura nevar izkļūt.

– Vai tu kādreiz aizej no šejienes? – viņa jautāja, īpaši nevienu nevēršoties.

"Klientiem," atbildēja meitene, ar kuru mēs iepriekš pat nebijām sazinājušies.

"Vai kapsētā," piebilda Ers.

– Tas ir skaidrs...

Viņi vairs neizrādīja nekādu interesi par mani un, šķiet, pat kautrējās no manis. Es biju atstāts pašplūsmā. Mēģināju izdomāt izeju no situācijas, bet nekas vērtīgs neienāca prātā. Pagāja vairākas stundas, līdz Ilsana atgriezās. Viņu nesa slepkava rokās ar izgrieztu mēli. Viņš nolika viņu, ietītu baltā palagā, ar seju uz leju tuvākajā gultā un klusēdams atstāja mūs.

Meitenes pielēca, piesardzīgi lūkojoties uz Ilsanu, taču neviena nespēra ne soli, lai pārbaudītu, kas viņai nav kārtībā.

Es pirmā piesteidzos pie drauga, baidīdamās atklāt līķi, bet līdzdalībnieks vaidēja un sakustējās.

– Ilsana! Ilsana, es esmu šeit. Esmu ar tevi. Kur tas sāp?

Es sāku uzmanīgi atritināt palagu, lai redzētu, kas ar to noticis. Sarkanās pietūkušās svītras uz baltās ādas uzreiz iekrita acīs. Zilumi no raupjiem pirkstiem, daži skrāpējumi...

"Es dzīvošu," mani mierināja mans līdzdalībnieks. "Aurels nedarīja neko tādu, kas man netika darīts Rongholas cietumos..."

Viņa vāji pasmaidīja, un man palika slikti līdz nelabumam.

– Paņemiet līdzzi ūdeni un tīru drānu! – prasīju, bet neviens nepakustējās. – Čau, tu esi kurls? Manam draugam vajadzīga palīdzība!

– Tavs draugs, tu palīdzi! – kāda meitene nomurmināja un devās prom.

Es redzēju sev priekšā sejas, pārsvarā vienaldzīgas vai nobijušās, un nekādas līdzjūtības.

– Kā tu vari? Protams, jūs visi esat bijuši viņas vietā!

"Tu nevari palīdzēt bez Jenaras," viņi man paskaidroja.

– Skaidrs. "Es sarūgtināts pamāju ar galvu un uzsaucu: "Fia!"
Ers!

Viņu gultas atradās garās istabas pretējā galā. Abas meitenes sēdēja uz tām kā pieķēdētas, un es pati gāju pie viņām, bet arī šeit es neatradu sapratni.

– Amira, man arī žēl tava drauga. Atvainojiet par visiem, bet tādi ir noteikumi. – Fia ar nožēlu pakratīja galvu.

"Es arī atvainojos, bet vairāk žēl sevis," Ers piebilda no

augšējās guļvietas.

Sarkanmate bija satvērusi rokās kaut kādu tīra izskata lupatu. Aptuveni to paņēmusi, devos uz pirtīm. Aiz aizslietņa, kā jau gaidīju, atradās tualete un neliela izlietne ar tekošu ūdeni. Pēc lupatas mērcēšanas aukstā ūdenī es atgriezos pie Ilšanas un apsedzu viņas svītraino muguru. Vismaz kāda palīdzība...

"Paldies," līdzzinātājs pateicīgi vaidēja.

Kamēr es centos palīdzēt, netālu lidinājās meitene. Viņa nelaiptni paskatījās uz mums un kļuva arvien dusmīgāka.

– Vai kaut kas nav kārtībā? – jautāju, kad man apnika viņas šņaucošie un sāniski skatieni.

– Jā! Tu ieņēmi manu vietu! – viņa histēriski izblāva.

– Būsi pacietīgs! "Viņai to tagad vajag vairāk," es atbildēju, norādot uz savu draugu.

Bordeļa iemītnieku uzvedība man kļuva arvien vairāk vilšanās. Arī viņiem, protams, ir problēmas, bet tomēr tas nekur nenonāk!

"Tu nesaproti, tā ir slikta zīme." Slikti! Un runāji ar jums! Tu esi pašnāvnieks! Un viņa. Tas ir slikti! Uz nepatikšanām! Uz nepatikšanām!

Meitene sāka lauzt rokas un kā traka steigties šurpu turpu. Acīmredzot mana diagnoze nebija tālu no patiesības.

"Ja neapklusīsiet, būs problēmas!" – es atcirtu. – Vai arī tu gribētu apgulties man blakus?

Es piecēlos un gāju tieši viņai pretī. Mani nez kāpēc nemaz nesatrauca, ka man masveidā uzbruks un sitīs. Viņi visi šeit ir

dīvaini un kaut kā nedraudzīgi...

– Čau! – Es piesaistīju visu uzmanību. – Meitenes, jūs visas šeit nenonācāt pēc savas gribas, bet vai esat dzirdējuši par draudzību un savstarpēju palīdzību?

"Bet zīme..." iebilda nervozā sieviete, kuras gultu mēs tik nekaunīgi ieņēmām.

– Parakstīties? – es plati pasmaidīju. – Zīmes strādā tiem, kas tām tic. Tie ir paredzēti tumšiem un neizglītotiem cilvēkiem. No kurienes es nāku, tiek uzskatīts, ka, izlejot sāli, jūs sastrīdēsities ar mīļoto. Ja tu saplīsi spoguļi, nelaime tevi vajā septiņus gadus. Un nav ieteicams vakaros iznest miskasti – nauda nebūs atrodama.

Meitenes sāka interesēties, dažas pat pienāca tuvāk, uzmanīgi klausīdamies.

– Un kas? – viens no viņiem neizturēja un jautāja.

"Es ne reizi vien izlēju sāli, aiz neuzmanības lauzu spoguļus un parasti vakaros regulāri izmetu atkritumus.

– Un kas? – jau vairākas meitenes jautāja.

Mans stāsts viņos izraisīja negaidīti lielu interesi.

"Es ne ar vienu nestrīdējos, dzīvoju laimīgi, un man nebija mazāk naudas, tikai vairāk." Es daudz strādāju, un mani ienākumi auga. Un tas viss tāpēc, ka tās bija tikai stulbas zīmes, kurām nebija nekādas ietekmes uz manu nākotni.

Mēģinot mainīt šo meiteņu noskaņojumu, es aizmirsu, kur atrodos.

– Kā tad jūs kļūvat par apkalpotāju tavernā? – Ers mani

viltoja.

Man jāsaprot, ka tas ir pilnīgi godīgs viltojums. Sarkanmāte stāvēja pirmajā rindā, salikusi rokas uz krūtīm un izaicinoši skatījās uz mani.

"Ir vēl viena zīme, kurai es joprojām ticu," es atbildēju ar īgnu smaidu. – Pastāsti man, kura?

– Pastāsti! Pastāsti! Kurš? – nejauši iznāca.

– Nebrūvējiet nepazīstamus garšaugus kalnu būdā, pretējā gadījumā varat zaudēt īpašumu, atmiņu un nonākt svešā pilsētā bez iztikas līdzekļiem. Un tad nonākt par oficianti un pazemes bordelī.

Meitenes novērtēja atbildi, bija smieklī, un es jutu, ka spriedze mazinās.

– Vai ir arī citas tikpat patiesas pazīmes? – tas pats, kura gultā Ilsana gulēja alkatīgi jautāja.

– Noteikti! Neesiet nekaunīgs pret tādiem cilvēkiem kā Aurels. Pretējā gadījumā viņš jums varētu pārāk patikt.

Nedraudzīgie, bailīgie smieklī atkārtojās. Un tad kāds brīdināja:

– Klusi! Ja Jenara to dzirdēs, visi būs nepatikšanas!

Pa zāli pāršalca dārdoņa, smieklī uzreiz apstājās, un meitenes sāka čukstēt. Atmosfēra atkal kļuva satraucoša.

– Kas tas par pasūtījumu šeit? Vai jūs pat nevarat smieties? – es biju sašutis.

"Jenārai nepatīk, ja smejas kāds cits, izņemot viņu," atbildēja Fia, apsēžoties blakus Ilsanai.

"Starp citu, viņa ir aizdomīgi ilgu laiku prom..." Ers atzīmēja, atskatīdamies uz durvīm.

Pārējās meitenes steidzās doties uz savām gultām, neviens uz mums neskatījās, un Fia ātri ielika man rokā kaut kādu burciņu.

Atvērusi to, pārsteigta atpazinu aptiekas ziedi pēc krāsas un smaržas.

– Kur tu to dabūji? – klusi jautāja.

– Ššš! Ātri piesakieties, pirms Jenāra atgriežas, pretējā gadījumā viņa to atņems," čukstēja Fia.

Erss piecēlās, lai pasargātu mūs no nevēlamiem skatieniem, un mēs abi sākām ārstēt skropstu rētas uz Ilsana muguras un augšstilbiem.

"Tas ir patiešām dīvaini, ka Jenara vēl nav atgriezies... Klienti nāk naktī, un viņa nekad nepazūd."

– Bet tad izrādās, ka, izņemot Aurelu, šodien neviena nebija. Šķiet, ka pilsētā kaut kas notiek? – Fia ierosināja.

Viņa paņēma no manis smēri, paslēpdama to savas kleitas krokās ar pārlieku atklātu kakla izgriezumu, un viņa un Erss devās gulēt. Ilsana jau bija aizmigusi, ik pa laikam vaidot. Gultas īpašniece pati atkāpās un, iekārtojusies uz viena no brīvajiem matračiem uz grīdas, mierīgi šņāca. Un es joprojām sēdēju blakus savam līdzdalībniekam un cīnījos pret miegu, ietinoties divielī. Gaismas bija blāvas, un krēslā bija arvien grūtāk noturēt acis vaļā. Kādā brīdī es aizsnaudu.

Es pamodos kā ar grūdienu un dzirdēju gaitenī kaut kādu klakšķēšanu un kliegzieni.

Smagās koka durvis gandrīz uzreiz atvērās ar tādu spēku, ka atsitās pret sienu un nolidoja no augšējās eņģes. Cilvēki ieskrēja telpā ar izvilktiem ieročiem un izklīda pa visu telpu. Redzot, ka viņi ir ģērbusies pilsētas aizsargu formās, es nedaudz nomierinājos un paliku sēdēt.

– Ieroči uz grīdas! Neviens nekustas! Kaujas burvji strādā!

Labi labi! Izskatās, ka vietējie specvienības bordeli ir slēguši. Cik savlaicīgi!

Šis sauciens manī sajauca uzreiz divas realitātes, un es nevarēju vien nervozi pasmieties, nezinot, vai man vajadzētu būt skumjam vai priecīgam? No vienas puses, es aizbēgu no Aurela, bet tas vēl nav skaidrs. No otras puses... Iekrist Draklonda bendes skavās joprojām ir laba izredze. Kas zina, ko viņi ar mums darīs? Varbūt atzīs visus par apgānītiem un sadedzinās uz sārta? Ilšanas stāsti par vietējo likumsargu brutalitāti bija pretrunā ar to, ko dzirdēju uz ielas. Bet tantes no tirgus nemocīja kazemātos, tāpēc nav zināms, kura no viņām ir objektīvāka?

Kamēr man galvā virmoja visas šīs domas, istabā ienāca trīs cilvēki, kas bija ģērbusies neuzkrītošā tumšā apģērbā, bet tajā pašā laikā izskatījās daudz nopietnāki par apsargiem. To tiešām varēja just. Mazās vienības priekšgalā bija man jau pazīstams vīrietis – Bērs Kūlstouns.

Apskatījis klātesošos, viņš negaidīti patīkami pasmaidīja un teica:

– Labrīt, meitenes. Nebaidies, tagad ar tevi viss būs kārtībā.

13. nodaļa. Cienījamais Finbar, es neesmu zaglis!

Pārmeklējuši telpas un neko bīstamu neatraduši, izņemot trīs desmitus dažādas svaiguma pakāpes meiteņu, apsargi devās prom. Bija palikuši tikai divi un vēl divi no īpašās komandas, un Bear Coolstone.

– Pirms atlaišanas pārbaudiet katru. Intervē viņus, un... Nav vajadzīga publicitāte. Šīm meitenēm jādodas mājās pie savām ģimenēm. Mums viņiem ir jāpalīdz

Apsargi aizdedzināja burvju bumbiņas, kas spilgti apgaismoja telpu. Izbiedētie un apmulsušie izprieču nama strādnieki saspiedās kopā un gaidīja savu likteni, un es paliku sēžam blakus guļošajam līdzdalībniekam.

– Amira, kas notiek? – Ilsana pacēlās uz elkoņiem, lūkodamās pa istabu.

– Apsargi piesedz bordeli. "Tu apgulies," es viņu mierināju. – Kā tev vispār klājas?

– Es jūtos labāk, bet...

Ilsana uzmanīgi apsēdās, ar plaukstu pasargājot acis no spilgtās gaismas.

– Varbūt mums vajadzētu izsaukt ārstu? – nedroši jautāju.

"Man tas nav vajadzīgs," līdzzinātājs to atmeta, vērojot, kā istabā tiek ievests rakstāmgalds un uzstādīts pie ieejas. "Jebkurā

gadījumā jūs zināt, kas notiks, tiklīdz viņi nonāks pie manis."

Viņa atkal apgūlās.

Viens no kaujas magiem apsēdās pie galda un gatavojās pierakstīt. Otrais apstājās pie durvīm un paziņoja:

– Meitenes, iesim rindā. Pieejam viens pēc otra, pasakām vārdu un no kurienes esam nokļuvuši Šarotē. Vai ir kādi radnieki, un kur tieši? Mēs jums pastāstīsim, kā jūs nokļūvat bordelī, un citas detaļas, kas jums šķiet svarīgas. Mūs īpaši interesē klienti. Tie, kas zināja par "Jautro Arctic Fox", izmantoja jūsu pakalpojumus un klusēja. Mēs veicam izmeklēšanu, un visi, kas ir atbildīgi par jūsu nepatīkšanām, tiks sodīti. Viss skaidrs?

Sarkanais Ers bija pirmais, kas devās pie galda.

– Mani sauc Ersānija. Mani vecāki nomira, un ciema priekšnieks atņēma māju manam tēvam par parādiem, un es devos uz Šarotu, lai sāktu jaunu dzīvi. Par darbu "Pestos" pastāstīja priekšnieks. Viņš teica, ka Konors viņam ir labs draugs un palīdzēs. Viņš teica, lai nesatraucos, ka tik skaista un gudra meitene ātri vien labi saderēs galvaspilsētā, bet...

Ersa stāsts ievilkās. Viņa runāja detalizēti, sniedzot izsmelošas atbildes uz burvju jautājumiem. Un viņa īpaši priecājās par klientu izīrēšanu.

– Paldies. "Tu vari būt brīvs," sacīja burvis, kas sēdēja pie galda.

Bet, tiklīdz Erss devās uz izeju, otrs burvis viņu apturēja:

– Viena minūte. Paskaties uz mani lūdzu.

Viņš izņēma papīra lapu un paskatījās uz to, un tad uz Ersu. Pārējie to pamanīja un sāka čukstēt.

– Vai esat pārliecināts, ko meklēt bordelī? – pie galda sēdošais viņam jautāja.

– Jebkas var notikt. Mums nevajadzētu neko palaist garām,” otrs kategoriski atcirta un pamāja rudmatei: “Paldies.” Uz priekšu, viņi jūs pavadīs.

Pēc Ersa pie galda pienāca Fia, un viņas stāsts bija līdzīgs. Viņa dzīvoja priekšpilsētā, viņas vecāki nomira epidēmijas laikā, un sešpadsmit gadus veca meitene sāka meklēt darbu. Daži cilvēki ieradās iegādāties māju. Viņa tika piekrāpta, nokļuva uz ielas, iekārtojās darbā par viesmīli “Vesely Lapsā”... Un tad viņu salīdzināja ar identitāti, vai kas viņiem tur bija?

Pārējie sekoja Fiai, un katru reizi, noklausoties kārtējo skumjo stāstu, tika pārbaudīta līdzība ar zīmējumu.

"Amira, izskatās, ka viņi meklē to meiteni..." Ilsana nočukstēja, kad cita meitene izgāja no istabas.

– Zaglis?

– Šaubos, ka viņa ir zagle. Maz ticams, ka draklordam kaut ko var tik viegli nozagt. Lieta ir cita. Un es domāju, ka es uzminēju tieši ko.

"Mani satrauc tas, ka agrāk vai vēlāk pienāks mūsu kārta." Kas tad ar tevi notiks? Atkal būris? Vai tas viss bija veltīgi? – Es uztraucos arvien vairāk.

– Ne apzināti. Es satiku tevi un nodzīvoju papildu dienu. “Pēc balss sapratu, ka Ilsana smaida.

– Uh-hu... Un manis dēļ tu pavadiji laiku ar Aurelu...

Es jutos par to vainīgs, lai gan nevarēju ietekmēt situāciju. Un es jutos atbildīgs par to, ka viņa aizkavēja manu tikšanos ar viņu.

"Bet šis skoomas dēls beidzot tika noķerts." Tagad viņš noteikti nevar atbrīvoties no tā, jo visi šeit viņu piemin. Pat tie, kuri nekad nav bijuši kopā ar viņu. Un, ja viņš izrādīsies, viņam vairs nebūs dzīves galvaspilsētā.

Gāja laiks, meiteņu palika arvien mazāk, un nebija tālu brīdis, kad līdzdalībnieks atkal būs varas rokās. Es izmisīgi mēģināju izdomāt izeju, bet bijām palikuši tikai divi, un nekas nesanāca.

– Ei, kāpēc tu tur esi nosalusi? – burvis aicināja.

– Ej, Amira! – Ilsana mani pasteidzināja, lēnām pieceļoties.

Viņas galva bija noliekta un mati krita pār seju. Acīmredzot viņa tā slēpās no burvjiem. Bet kāds no tā labums?

Es gāju pie galda, neatskatoties. Un galvā griezās viena doma: kā palīdzēt Ilsanai?

– Kāds ir tavs vārds? – jautāja izskatīgais vīrietis pie galda.

Viņš izskatījās manā vecumā, taču viņa bargais, caururbjošais skatiens iedvesa bijību. Likās, ka viņš redz jums cauri.

"Amira," es iepazīstināju ar sevi, kaut kādu iemeslu dēļ kļūstot kautrīgs izmeklētāja skatienā.

– No kurienes tu esi? – viņš sausi uzdeva šo jauno jautājumu.

– Es neatceros.

Likās, ka viņš man netic.

– Hm. "Vīrietis pacēla galvu un uzmanīgi paskatījās uz mani. – Kā jūs nokļuvāt Šarotē?"

"Es neatceros..." es kautrīgi pasmaidīju.

Burvji nozīmīgi saskatījās. Un tas, kurš sēdēja pie galda, jautāja:

– Kā tu to vari neatcerēties?

Es skatījos uz grīdu, sakodusi lūpu. Viņš jūt, ka es meloju! Bet es nevaru viņam pateikt patiesību. Ko darīt? Ja viņi mani tagad tur aizdomās par kaut ko, es nevarēšu palīdzēt savam draugam!

– Amira, kā tu izskaidro savu aizmāršību? – otrs mani pasteidzināja.

Šis bija nedaudz līdzīgs pirmajam, bet jaukāks un izskatījās viltīgs. Ak, un tie nav vienkārši! Jūs noteikti nevarat viņiem melot nekādā gadījumā. Viņi to tūlīt izdomās!

Bet nemelot nemaz nevarēja, tāpēc atbildēju puspatiesību:

“Zāļu būdā izdzēru peles novārījumu, un tagad par sevi maz atceros. Es pat nezinu, vai man šeit ir māja un radnieki...”

– Peļu cilvēka novārījums? Un kā tev izdevās izdzīvot? – burvis pie galda brīnījās.

– Kāpēc jums tas vispār bija vajadzīgs? – jautāja pie durvīm stāvošais.

"Laikam man bija izslāpis..." es neskaidri paraustīju plecus un iztaisnoju dvieli.

– Kā jums izdevās izdzīvot? – uz pratināšanu atgriezās pirmais.

"Zāļu zinātājs Kafisa mani izglāba." Es ierados Šarotē ar viņu. Man vajadzēja vismaz kādu darbu, un es dabūju darbu tavernā "Jautrā Arctic Fox", un tad viss bija tāpat kā pārējiem.

– Pirms cik ilga laika tas notika? Vai varat uzskaitīt savus klientus?

"Es šeit ierados tikai vakar vakarā, un man vēl nav bijis neviena klienta." Es zinu tikai to, ka mani pasūtīja kāds Aurels —, kā man teica, Šarotas mēra dēla draugs.

– Kā un kad jūs satikāt Aurelu Lauferu?

"Es nejauši uzskrēju viņam uz ielas, viņš pievērsa man uzmanību un vēlāk parādījās krodziņā. Es apkalpoju viņu galdu, un viņš mēģināja mani nomākt.

– Tas ir skaidrs. Tu esi brīvs. – Burvis pie galda pamāja ar roku.

"Tagad paskaties uz mani," jautāja otrais burvis.

Es dziļi ievilku elpu un paskatījos tieši uz viņu. Viņš savukārt izbrīnīts skatījās uz mani un tad ātri paskatījās uz savu biedru.

– Tā ir viņa!

– Nevar būt! – Viņš pielēca. – Iedod to man!

Skatoties uz mani, viņš pastiepa roku pēc zīmējuma, bet nedaudz pietrūka, un kolēģis jau bija atlaidis lapu no pirkstiem. Savā steigā viņi to nometa tieši uz galda. Es biju apmulsusi, skatoties uz zīmuļa skici, kas attēloja mani pašu! Man ir ķivere un balaklava!

Nebija šaubu par to, kurš bija attēlots, zīmējums tika izpildīts ar fotogrāfisku precizitāti, kas vēstīja par mākslinieka izcilajām spējām.

– Patiešām, tas ir līdzīgi! – pirmais burvis izdvesa.

– Ne tikai līdzīgi! Tā noteikti ir viņa, es jums saku!

Burvis pie galda paņēma papīra lapu un sāka skatīties no zīmējuma uz mani un atpakaļ. Un es biju šokēta par to, ko redzēju. Esmu divsimt procenti pārliecināts, ka cilvēkiem šeit nav ne jausmas par mūsu slēpošanas inventāru, bet tas ir tas, kas ir attēlā! Pat uzraksts uz ķiveres un āboliņa uzlīmes ir viens un tas pats! Kurš to uzzīmēja, tas bija jādara no dzīves vai no manas fotogrāfijas! Kā tas ir iespējams?

Mana sirds sāka dauzīties no bailēm, mana mute kļuva sausa, un es nevarēju uzdot jautājumu pirmo reizi. Norijot noriju, es sarautā balsī jautāju:

–No kurienes tu to ņēmi?

Apsargi saskatījās. Burvis pie galda atbildēja:

"Ja dralords uzskatīs par nepieciešamu, viņš jums visu pastāstīs pats."

"Es neko neesmu nozadzis tavam draklordam." Un es nekad neesmu bijusi viņa pilī! – viņa teica bez cerības, ka viņi man ticēs.

"Mēs zinām, bet mēs vēl nevaram jūs atlaist." Jums būs jānāk ar mums.

Otrs apsargs pieklājīgi pasmaidīja un pastiepa man roku, bet es atkāpos dažus soļus.

"Lūdzu, nepretojies, nyera." Mēs joprojām izpildīsim drakloda gribu," sacīja pirmais.

Nyera? Es tiešām biju sajūsmā par šo aicinājumu. Bija pat cerība, ka mana nākotne nebija tik bēdīga, jo viņi bija tik pieklājīgi pret mani un pat "paaugstināja" par aristokrātu. Un es nolēmu:

– Labi, es iešu ar tevi brīvprātīgi. Vai es varu vienkārši atvadīties no sava drauga? Šī meitene iestājās par mani un gandrīz samaksāja ar savu dzīvību.

Ceru, ka viņi nolems, ka mēs ar Ilsanu tikāties tikai šeit, un neturēs mani aizdomās par bēgšanas līdzdalībnieku. Tā būs labāk mums abiem.

Apsargi saskatījās, un otrs piekrītoši pamāja ar galvu. Nedomājot es iesteidzos Ilsanā. Viņa viņu apskāva un ātri nočukstēja:

"Viņi mani ved pie dralorda." Viņi saka, ka es esmu zaglis, kuru viņš meklē.

– Tātad jūs nozagāt Atvēsinošo draklordam? – līdzzinātājs bija pārsteigts.

"Es neko nezagu, es vienkārši atradu!" Bet tajā bildē tiešām esmu es. Tas ir, tikai acis. Manas acis. Tikai viņi, vai varat iedomāties? – atzinās jaunam draugam. – Es nesaprotu, no kurienes viņi ņēma šo zīmējumu?

Ilsana mani saspieda ciešāk un runāja ātri un klusi:

"Tātad jums joprojām ir dralorda zobens?" Kur viņš ir?

– Ne ar mani, bet es zinu, kur viņš ir. Klausieties, vai zobens tiešām piepilda vēlmes?

– Noteikti! Šī ir ierobežojuma atslēga! Tātad, kur jūs to paslēpāt?

– Drošā vietā. Bet nebaidieties, tiklīdz viņš būs manās rokās, es centīšos jums palīdzēt.

Līdzdalībnieks atrāvās un kādu brīdi skatījās man acīs.

"Amira, es... Es to nekad neaizmirsīšu," viņa teica un atkal mani apskāva.

– Galvenais ir izturēt. Neļaujiet sevi nogalināt. Padomājiet kaut ko. Paies kāds laiks, kamēr tikšu pie zobena.

– Neuztraucies par mani. Un... Nebrīnies ne par ko.

"Nāc, Nyera Amira, mums jāiet!"

Burvis, kurš iepriekš bija gaidījis pie durvīm, piegāja pie manis. Viņš satvēra mani aiz elkoņa, šķietami pieklājīgi, bet stingri – viņš nevarēja aizbēgt. Ar otru roku piespiedu divi pie krūtīm, lai tas nenokristu, un samazināju ātrumu.

– Pagaidi! Man nav ne drēbju, ne apavu, un ārā ir auksts.

– Nav biedējoši. "Pils dos jums visu, kas jums nepieciešams," teica burvis.

Likās, ka viņš steidzas, bet, sastopoties ar manu skatienu, klusībā novilkta apmetni un uzmeta to man pār pleciem. Bet par apaviem nekas netika izlemts.

Pārvietojoties pa tumšajiem, labirinta gaitenītiem, es cerēju izkļūt krodziņā vai kaut kur citur pilsētā un iedomāties savu pārsteigumu, kad beidzās ar akmeņiem izklātais tunelis. Spilgta gaisma skāra manas acis, izsitot asaru, un krūtis piepildījās ar svaigu gaisu. Mūs no visām pusēm ieskauj nepieejami kalni, kuru virsotnes zuda rīta dūmakā. Pūķis un ēna jau bija parādījušies virs viņiem, un tas bija gaišs.

Pamirkšķinājies, uzreiz ieraudzīju vairākus vagonus un lielu cilvēku pūli uz nomīdītas teritorijas, kas bija slēgta no visām pusēm. Izprieču nama strādnieki, saspiedušies kopā, ar bailēm

paskatījās uz važās savilktajiem sargiem, starp kuriem kā kalns slējās mēmā Šakura figūra. Bet es neredzēju Jenaru, kā arī neredzēju Konoru. Bet varbūt viņš bija piesiets krodziņā. Kāda jēga viņu te vilkt?

Apkārtņē skraidīja apsargi, vietām varēja manīt apsardzes melnos apmetņus. Lai gan viņi neļāva man daudz skatīties apkārt. Viņi mūs pieveda pie vienkāršas karietes, kas stāvēja nedaudz malā, un aicinoši atvēra durvis.

– Lūdzu, nyera.

Mans eskorts nogaidīja, kamēr es kāpu iekšā un apsēdos man pretī, ar interesi skatījās uz mani.

– Pagaidi! Pagaidi! Jums ir vēl viens pasažieris! – kāds kļiedza no ārpuses.

Bijām jau devušies ceļā, bet kariete atkal apstājās. Burvis, kas mani pavadīja, atvēra nelielu lodziņu uz aizbīdņa un paskatījās ārā.

– Kas tev ir?

– Vēl viena piemērota meitene. – nāca atbilde.

– Vēl viens? – viņš vēlreiz jautāja.

– Jā. "Tas pilnībā atbilst zīmējumam," viņi viņam teica.

– Jā, tā nevar būt! – viņš bija pārsteigts.

– Jūs likāt pārbaudīt, mēs pārbaudījām.

– Skaidrs. Dod šurp," burvis pavēlēja.

Karietes durvis uzreiz atvērās, un es iekāpu iekšā, ietinusies Ilšana melnajā apmetnī tāpat kā es.

– Amira, es esmu ar tevi! – viņa teica, priecīgi smaidot.

Viņa klusībā skatījās uz savu līdzdalībnieku. Karietē bija mazliet tumšs, un bija grūti saskatīt sejas vaibstus. Matu krāsa un sejas forma bija atšķirīga, bet acis šķita patiešām līdzīgas. Pēkšņi sapratu, ka esmu viņu redzējis jau agrāk vai nu krēslā, vai sliktā apgaismojumā, vai tikai daļēji. Būrī ēnu un stieņu dēļ seja īsti nebija redzama. Tad mēs devāmies ceļā naktī, bet manā skapī nebija īpaši gaišs. Bordelī, tajā pašā telpā, kur tika lemts mans liktenis, bija pietiekami daudz gaismas, bet narkotiku dēļ, ko izmantoja, lai iemidzinātu, un reiboņa dēļ viss bija izplūdis acu priekšā... Un es raudzījos uz līdzdalībnieks vieglā šokā. Kā tas gadījās, ka mēs esam tik līdzīgi, ka aizved viņu parādīt dralordam? Bet kāpēc es to nepamanīju iepriekš?

Kopumā es nevarēju precīzi nosaukt viņas acu krāsu. Nē...

– Amira, vai neesi laimīga? “Ilsana nepareizi interpretēja manu kluso uzmanību.

Smails noslīdēja no viņas lūpām, un es steidzos viņu nomierināt:

– Nu ko tu runā! Esmu priecīgs! Es esmu tik priecīgs! Es vienkārši nespēju noticēt šai sakritībai. "Un pēc nelielas vilcināšanās viņa piebilda: "Māsa."

Ilsana atkal pasmaidīja un mēs apskāvāmies. Un tad viņi sadevās rokās, kopā dodoties nezināmajā.

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Rongholas pils, Drakendort Reach

– Bēr, tu tagad nopietni? Kā tev vispār ienāca prātā viņu pasludināt par noziedznieku?

Es ar nosodījumu skatījos uz savu padomdevēju un draugu, kurš kā nerātns puika lidinājās mana galda priekšā.

"Es domāju, ka tā bija laba ideja, Fin." Nirfeatiem un viņu līdzdalībniekiem nebija nekāda sakara ar kādu zagli, bet, ja mēs meklējam Ēnu...

"Jums ir taisnība, un tomēr Ēna varētu baidīties no apsūdzībām un melot zemu." Paslēpies! Iesaisties sliktā kompānijā!

– Pieļauju, tāds risks pastāvēja.

– Un tās meitenes, kuras tu man atvedi? Viņi domāja, ka tiek turēti aizdomās par noziegumu! Ka es viņu vidū meklēju zagli! Bet es nezināju un joprojām prātoju, kāpēc viņi visi tik ļoti trīcēja. Pāris pat noģība, tiklīdz iegāju istabā!

– Varbūt tas ir aiz sajūsmas? – Vēsstouns nevainīgi ierosināja.

– Bēr, tu esi muļķis vai izliecies? Vai jūs nesaprotat, ka ar saviem meklējumiem esat radījuši paniku iedzīvotāju vidū?

– Finbar, tu pārspīlē. Mēs nekavējoties palaidām visus mājās, uzskatot viņus par nevainīgiem, tad kāpēc celties panikā? Gluži pretēji, tagad cilvēki runā tikai par jūsu laipnību, taisnīgumu un dāsnumu.

– Dāsnumu? "Es neizpratnē izlocīju uzaci, kad dzirdēju ko jaunu.

Bērs nedaudz vilcinājās un atzina:

– Uzdrošinājos piešķirt kaut kādus līdzekļus no valsts kases morālajai kompensācijai šīm meitenēm. Pāris sudraba monētas par neērtībām un visi apmierināti. Un tad vairāki mūsējie jau

plāno kāzas rudenim. Tas izrādījās labi, vai ne?

Bērs ielauzās sirsnīgā kalnu troļļu smaidā.

Es tikai pakratīju galvu, atzīstot, ka padomdevēja plāns nebija gluži stulbs.

– LABI. Šķiet, ka jūs patiešām zinājāt, ko darāt, taču ir pagājušas vairākas dienas. Šajā laikā es aplidoju pusi no Kirfarongas un neatradu viņu, ir pienācis laiks paplašināt meklēšanu. Žēl, ka nevaru atpazīt Ēnu lielā attālumā pirms rituāla...

"Tas ir pamatoti. Vai varat iedomāties, cik daudz meiteņu katrs dralors šajā gadījumā justu vienlaikus? Nepaies ilgs laiks, līdz tu kļūsi traks. – Pūķis iejaucās sarunā. – Un ir arī citplanētiešu ēnas. Par mums tas kļūs tikai pēc rituāla, kad parādīsies burvju ķēdes..."

– Jā, es visu saprotu! "Es to atmetu un paskaidroju: "Es esmu Frostam."

– Es saprotu. – Padomnieks pamāja. – Finbar, es tā vienkārši neienācu. Šķiet, ka mani cilvēki ir atraduši tavu Ēnu.

– Tad kāpēc tu klusēji?! – es uzliesmoju.

– Es tevī klausījos. Tu lamājies, ko es varēju darīt?

– Arr! Runā, kur viņa ir?

– Viņi drīz būs klāt.

– Kā viņiem iet? – Ar sarūgtinājumu skatoties uz savu draugu, es atgriezos pie krēsla un norādīju draugam uz otro. – Sēdies jau!

Bērs paklausīgi nogrima pretī.

– Šodien mani cilvēki veica reidu bordelī "Jautrā polārā

lapsa”.

– Beidzot tu tiki pie šīs odzes! Cik ilgi varēji gaidīt? – nosmīnēju.

"Bija svarīgi atrast visus, kas ir iesaistīti šajā jautājumā, bet tagad jums nav jāuztraucas." Noķērām visus no apakšas līdz pašai augšai. Šī Hangout sesija ir beigusies.

– Vai Himaras mērs ir iesaistīts?

– Pārsteidzoši, šoreiz viņam ar to nebija nekāda sakara. Viņa dēls ir vainīgs. Viņš ir viens no "Arctic fox" dibinātājiem. Ziniet, tas nebija vienkāršs bordelis, kas ik pa laikam parādās. Tur viss ir daudz sarežģītāk. Un vēl šausmīgāk...

– Nāc vēlāk, Bēr. Labāk pastāsti, kas vainas manai Ēnai? – es viņu pārtraucu.

"Tātad, es saku, mēs slēdzām bordeli, un jūsu ēnas nokļuva starp meitenēm."

Es skatījos uz padomdevēju, nespēdama cienīgos vārdos izteikt visas emocijas, kuras tagad piedzīvoju.

– Bēr, vai tu saproti, par ko tu runā? Tas ir, tagad viņi man atvedīs divas prostitūtas...

– Nesteidzies ar secinājumiem, Fin! Abas meitenes tur nokļuva tikai tajā vakarā. Vienam taču tas jau ir bijis. Aurels mēģināja.

– Aurels Laufers?

– Viņš ir. Ilgu laiku es gribēju piespraust šo nelieti, bet es vienkārši nevarēju viņam pietuvoties. Viltīgs, nelietis. Vienmēr izdodas tikt vaļā.

– Vai viņš ir saistīts ar Nirfiem?

– Var būt. Bet diemžēl ar to, ka Aurels dodas pie prostitutām, nepietiek, lai viņu iedzītu.

– Atrodi pierādījumus, Ber!

"Es to atradīšu, bet man pagaidām būs tikai jāskatās."

"Ja nelietis pieskārās manai Ēnai, nekas viņu nevarēs glābt."

Un tiesas arī nebūs. Ar drakloda tiesībām es pats pasludināšu spriedumu.

Mēs kādu laiku klusējām, kamēr es nomierinājos.

– Starp citu, Bēr, kāpēc tu teici, ka viņi ir divi?

– Tāpēc, ka divas meitenes bija ideālas uzreiz. Pilnīga atbilstība attēlam. Tam, kur tava Ēna ir ķiverē.

– Bēr, es jautāju!

– Neuztraucies! Es to parādīju tikai saviem uzticamākajiem cilvēkiem. Pārējiem un aizsargiem ir tikai otrais, ar papildus krāsojumu. Es neesmu mulķis. – Viņš mani nomierināja.

– LABI. Tad gaidīsim. No kurienes jūs sakāt, ka viņi tiek ņemti?

– Ieeja bordelī tika atklāta slepenā vietā kalnos. Klienti turp tika nogādāti aizsietām acīm un karietē bez logiem. Mēs risinājām sarunas un tikāmies ar suteneriem pilsētā katru reizi dažādos punktos.

– Oho! Vesela spiegu sistēma! Vai esat pārliecināts, ka tur bija daži nerfi?

– Pilnīgi iespējams. Turklāt daudzas meitenes pēc nokļūšanas pazuda bez vēsts. Lai kļūtu par "Vesely Fox" klientu, bija

jāsamaksā kārtīga summa un jāapliecina sava uzticamība. Kā jūs saprotat, tur varēja piekļūt tikai uzticami cilvēki. Tie, kas bija nabadzīgāki, atrisināja savu ahmu... Seksuālās grūtības klasiskā veidā. Un šī vieta ir tikai gardēžiem ar bieziem makiem. Klients pat varētu iepriekš pasūtīt meiteni no ielas, un viņa, visticamāk, nonāktu šajā bordelī. Par noteiktu cenu viņi pat varētu viņu nogalināt!

– Katra kaprīze par savu naudu?

– Tieši tā! Manējie tagad aptaujā iedzīvotājus par visām meitenēm, kuras ir bez vēsts pazudušas Šarotē vai tās apkārtnē. Viņu bija daudz. Gan ciemiņi, gan vietējie, kā izrādījās.

Klausoties draugu, es kļuva arvien nīknāks.

Kā tas notika, ka tik neķītrības notika tieši zem deguna?!

"Mēs nevaram darīt visu vienlaikus. Mūsu uzdevums ir identificēt un likvidēt nirfus. Un tagad svarīgākais ir atrast Ēnu," atgādināja pūķis.

Es smagi nopūtos, jūtot uz saviem pleciem nepanesamu smagumu.

– Bēr, kāpēc tādi cilvēki kā viņi ir gatavi riskēt zem mana deguna? Kāpēc tu esi tik pārliecināts par savu nesodāmību?

– Tāda ir cilvēka daba, Fin. Daži uzskata, ka viņi ir izveicīgāki un viltīgāki nekā jebkurš cits pasaulē.

"Es nebūtu pārsteigts, ja šis bordelis ir Nirfu darbs?"

– Viss ir iespējams. Viņi zina, kā ietekmēt cilvēkus. Iesakiet dažādas lietas... – Padomnieks apklusā un sarauca pieri. – Finbar, kad mēs atbrīvosimies no šīs infekcijas un varēsim viegli

elpot? – viņš aizsmacis jautāja.

Viņa cerību pilnais skatiens ietriecās manī sirdī. Bēdas, ar kurām saskārās mans draugs, salauza viņa sirdi. Cīņā pret nirfeātiem Bers Kūlstouns zaudēja sievu un dēlu un nekad vairs neapprecējās. Es jutos vainīgs par to.

Viņš piecēlās un piegāja pie drauga. Viņš uzlika roku uz pleca.

– Piedod man, Bēr. Es apsolu, ka darīšu visu, kas ir manos spēkos, lai Kirfarongas un visu Reaches zemēs nepaliktu neviens nirfeats! – sirsnīgi apsolīju.

Mani vārdi nebija tukši vārdi. Katrs draklords mani tajā atbalstītu, un mēs kopā kādu dienu dosimies uz Bērštonu un no turienes uz Nirfgārdu, lai ietriektu ienaidniekam pašā sirdī!

Klauvējiens pie biroja durvīm novērsa manu uzmanību no drūmajām domām. Mans palīgs Sever, jauns, bet ļoti gudrs puisis, bez kura es būtu pazudis, ieskatījās iekšā.

– Nier Coolstone, draklord, kariete ir atbraukusi. Meitenes drīz būs klāt. Aiznest viņus uz istabu, kur parasti tos satiekat?

– Jā. Paldies, Sever. – ES atbildēju.

Un pēdējās, sāpīgākās gaidīšanas minūtes ievilkās. Bērs joprojām sēdēja krēslā un vēroja, kā es steidzos kā dzīvnieks no sienas uz sienu. Sākumā tā reaģēju uz katru atrasto meiteni, pēc desmitā nedaudz atvēsinājos, bet pēc draudzenes teiktā piedzīvoju visas tās pašas sajūtas kā pašā pirmajā reizē. Varbūt tā ir zīme?

Beidzot pienāca laiks, un es iegāju istabā, kur notika manas tikšanās ar iespējamām Ēnām. Divas meitenes, ietītas melnos

drošības apmetņos, uzreiz piecēlās no dīvāna.

Vienai bija taisni brūni mati, plānas lūpas un ass zods, un viņas pārmērīgais tievums bija redzams pat zem apmetņa. Viņa bailīgi paskatījās uz mani no savām uzacīm un cieši piekļāvās brūnmatainajai sievietei ar cirtainiem matiem un mīkstiem, regulāriem vaibstiem... Šī nebaidījās. Es paskatījos uz viņu ar piekļājīgu interesi, it kā es būtu līdzvērtīgs, un viņas neticamo lazdu acu izlēmīgais skatiens zem sulīgo skropstu lapotnes man teica, ka meklējumi patiešām ir beigušies.

Šīs acis es redzēju harpiju ezerā.

Pārsteidzoši, ka blondīnes acis bija tādas pašas, bet citas līdzības nebija. Skatoties uz viņu, es vairs neko nejutu.

– Ēna! – Unisonā nočukstēju ar pūķa triumfējošo rūkoņu, kas atskanēja manā galvā, un paspēru soli pretī brūnmatainajai sievietei.

Tajā brīdī es par visu aizmirsu. Viena lieta bija svarīga: pēc iespējas ātrāk veikt rituālu, bet meitene attālinājās no manis, pielika rokas sev priekšā un ātri izplāpājās:

– Dārgais Finbar, es tavu zobenu nenozaugu. Tas neesmu es! Es neesmu zaglis!

14. nodaļa. Tas notiks tik un tā

Rongholas pils, Kirfarong Reach

Ceļš uz pili izrādījās šausmīgi garlaicīgs. Karietē nebija logu, un nebija uz ko skatīties, tāpēc es aizvēru acis un izlikos, ka snaudu. Vai mums nevajadzētu visu ceļu skatīties uz mūsu pavadoni, kurš sēdēja mums pretī un bez apmulsuma skatījās uz mums?

Viņš noskatījās, bet atteicās turpināt sarunu, tāpēc visi mūsu mēģinājumi panākt viņu runāt bija veltīgi.

Par to, uz kurienu ejam, varēja spriest tikai vispārīgi un arī tad tikai pēc ārā izskanējušās skaņas: nagaiņu klabināšanas un riteņu šalkoņas, kas mainījās atkarībā no tā, kādu ceļa segumu klājām. Klausoties šīs izmērītās skaņas, es aizmigu pa īstam, un pamodos tikai tad, kad Ilsana iedunkāja mani ar plecu.

– Amira, mēs esam ieradušies! – viņa čukstēja.

Es iztaisnojos un iegaini pakratīju galvu. Mūsu gids vairs nebija kariatē.

– Un kur...

Pirms es paspēju uzdot jautājumu, durvis atvērās, un mums pazīstamais klusais apsargs ieskatījās iekšā:

"Niers, lūdzu, nāc man līdzi."

Izkāpusi no kariatē atklāju, ka esam noparkojušies kaut kādā kaktā. Visur ir tikai pelēks akmens – akmens bruģakmeņi zem kājām, pils akmens mūri paceļas pelēkajās debesīs, kas draud ar

lietu. Tas ir drūms un pelēks, it kā nebūtu pavasaris...

Blakus Ilsana nodrebēja no aukstuma.

– Laikapstākļi ir pilnībā pasliktinājušies. Brr!

Man likās, ka labi, ka viņa vairs nav būrī, citādi aukstums būtu vēl vairāk pastiprinājis ciešanas...

– Ejam ātri! – burvis mūs pasteidzināja.

Apmainījušies ar skatieniem, mēs steidzāmies viņam pakal pie lielajām koka durvīm, kuras es sev identificēju kā aizmugurējās durvis.

– Mans dārgais, kas mūs sagaida? – Ilsana jautāja, kad burvis mūs ievada mazā, bet diezgan mājīgā istabiņā ar iekurtu kamīnu, pūkainu paklāju uz grīdas un ērtu dīvānu pie sienas.

Pēc vēsā rīta bija pat patīkami šeit atrasties. Un noteikti patīkamāk nekā bordelī.

– Viss kārtībā, ticiet man. "Pagaidām sēdiet šeit, viņi nāks pēc jums," vīrietis teica, īsi paklanījās un atstāja mūs.

Es uzreiz metos pie durvīm un pagrūdu tās.

– Aizslēdzu! – secināju.

– Un kāpēc es neesmu pārsteigts? "Ilsana pasmīnēja un nopūtās: "Jā, Amira." Viens cietums ar apskaužamu regularitāti piekāpjas otram...

– Jūs tiešām esat filozofs! – Nevarēju atturēties no ironijas un piezīmēju: "Un tomēr šis būs skaistāks par iepriekšējām."

Es sāku aplūkot skaistos gobelēnus uz sienām un omulīgos drapējumus, dziļi purpursarkano krāsu, kas ēnā šķita gandrīz melna, taču tā tik un tā izskatījās skaisti. Es paskatījos ārā,

atrodot daļu no kopta dārza un akmens sienas.

"Cietums ir cietums," atzīmēja Ilsana.

Es pat nepamanīju, kā viņa pienāca un nostājās man blakus.

– Labi, nesteigsimies ar secinājumiem. Mums jāgaida draklords. Esmu pārliecināts, ka viņš sapratīs, ka mēs viņam neko neesam nozaguši, un viņi tūlīt mūs atlaidīs, tāpat kā šīs meitenes.

– Vai viņi tevi atlaidīs? Bet tu teici, ka bilde ir tavs portrets!

– Jā. Tā es domāju, bet redzu, ka arī tevi paņēma līdzi. Tas nozīmē, ka var būt arī citas piemērotas meitenes. Mēs neesam ne pirmie, ne pēdējie, kuriem viņi sarīko konfrontāciju ar draklordu. Un... Viņiem nav pilna portreta, tāpēc viņi meklē zagli tikai pēc viņas acīm, kas apgrūtina meklēšanu.

– Jā... ceru, ka tev ir taisnība.

Ilsana aizgāja un apsēdās uz dīvāna, salikusi rokas klēpī. Viss tik taisns, gatavs lēkt jebkurā brīdī. Es paskatījos uz viņu. Tagad, kad bijām apgaismotā telpā, es varēju pareizi redzēt līdzdalībnieku. Izrādās, ka es nebiju iedomājusies lietas ratos...

"Ilsana, bet tev bija zilas acis." Kā tas gadījās, ka tagad viņu krāsa ir tieši tāda pati kā manējā? Nē, tas pat nav par krāsu. Acu forma, skropstas... Viss ir vienāds, it kā mēs tiešām būtu māsas!

Ilsana iekoda lūpā, vilcinājās un tad pamāja ar roku, aicinot mani pie sevis. Es piegāju klāt, lēnām apsēdos un steidzos:

– Nu?

– Es tev visu izstāstīšu, tu vari. – Viņa pamāja. – Pateicoties Linai, es varu nedaudz mainīt savu izskatu.

– Apbrīnojami! Vai Nirfeat iemācīja jums vadīt maģiju?
Apsēdos blakus uz dīvāna.

– Kas tas par burvestību? Tātad, mazliet ikdienas maģijas, kas pieder katrai trešajai sievietei Kirfaronā un varbūt katrai otrajai. Bet jūs saprotat, viņi par to nerunā uz katra stūra. Maģija ir rezervēta tikai nierām,” Ilsana skumji pasmaidīja.

– Vai tiešām? Un kas notiek, ja apsardze pamana? Man šķita, ka viņi ir spēcīgi burvji.

– Tieši tā, viņi ir spēcīgi. Tikai mana maģija ir ļoti vāja un nevainīga. Neviena tam nepievērš uzmanību.

“Tu gribi teikt, tas ir...” es pagriezu roku uz sejas. – Vāja maģija?

– Noteikti! Es neizsaucu briesmoņus, nezibenu, neizraisu plūdus.

“Tu pat nevari strīdēties ar to,” es nomurmināju, arvien pārsteigtāks.

– Šeit! Un šīs ir tikai nelielas galvassāpes, kas maina manu izskatu. Citas sievietes dara to pašu, tikai ar krāsu un visādu triku palīdzību. Es tikko padarīju skropstas tumšākas un mainīju acu krāsu, bet mūsu griezums jau bija līdzīgs. Paskaties, es varu padarīt savas lūpas nedaudz gaišākas. – Ilsana aizvēra plakstiņus.

Viņas bālās lūpas mūsu acu priekšā ieguva nedaudz bagātīgāku toni.

– Lieliski! Un nav vajadzīga lūpu krāsa! Es tevi pat nedaudz apskaužu. Ērti!

– Tieši tā! Un labas krāsas nav lētas, bet tas ir reāls

ietaupījums! – Ilsana pasmaidīja. – Piedod, ka kopēju tavas acis, bet tas bija vienīgais veids, kā iet tev līdzī. Es baidījos, ka vēlāk nevarēšu tevi atrast.

– Tāpēc jūs lūdzāt, lai jūs ne par ko nepārsteigtu?

– Pa labi! "Līdzdalībnieks piekrītoši pamāja ar galvu un jautāja: "Amira, tu nedusmojies uz mani, vai ne?"

Tas varētu būt dīvaini, bet es joprojām biju nedaudz dusmīgs.

Interesanti, kā cilvēki jūtas, satiekot savu dubultnieku? Man ir stulba sajūta, it kā es būtu aplaupīts. Bet jūs nevarat strīdēties ar Ilsana loģiku. Viņa izmantoja vienīgo veidu, kā palikt tuvu, un tajā pašā laikā maskējās. Maz ticams, ka viņa tagad tiks atpazīta un notverta, vai tas nav tas, ko es gribēju?

Nomierinājies savu sašutumu par mana izskata daļēju kopēšanu, es teicu:

– Priecājos, ka neesmu te viena. Turklāt mēs drīz tiksim atbrīvoti.

– Kāpēc tu par to esi tik pārliecināts?

"Es neesmu zaglis, un es neko nepaņēmu no dralorda." Un jūs arī neko nevarējāt nozagt, jūs tolaik nīkuļojāt cietumā, tad kāpēc viņi mūs paturēja?

– Tev taisnība. Cerēsim uz to labāko... Bet mēs nevaram pastāstīt par cietumu...

Ilsana apstājās, kad durvis pavērās un istabā ienāca vīrietis. Tas viss notika tik negaidīti, ka mēs uzreiz izlēcām no dīvāna.

Es uzreiz sapratu, ka mūsu priekšā stāv neviens cits kā pats dralords Finbars Frosts. Nē, viņam nebija vainaga vai tamlīdzīga,

bet viņš izskatījās tā, ka lika viņam noliekties pie zemes. Un viņš paskatījās tieši uz mani, bet tikai paskatījās uz Ilsanu ar īslaicīgu skatienu...

Draklora lūpas sakustējās:

– Ēna!

Dīvaina afēra. Varēju zvērēt, ka vārds tika teikts tik tikko dzirdams, bet tas mani apdullināja kā pātagas sprakšķis virs galvas. Viens idiots reiz tā jokoja, un es joprojām nevaru aizmirst, cik nobijies man bija. Tikai toreiz es panācu kaimiņu idiotu, paņēmu pātagu un situ ar to, kā nūju... Un tagad sastingu kā muša dzintarā, nespēdama ne kustēties, ne skaņu. Pat manas domas sāka sajaukties. Es tikai paskatījos uz vīrieti un sapratu, ka viņš ir tas...

Gara auguma, spēcīga, ar apņēmīgu tumši zilu, šķietami gandrīz melnu acu skatienu. Man nekad nav patikuši cirtaini un garmataini cilvēki, arī bārdaini, bet tumšie cirtainie pavedieni, kas sniedzās platos plecos, neizraisīja noraidījumu. Kā kārtīga bārda, piešķirot vīrietim kaut kādu... bargu? Man pēkšņi radās spēcīga vēlme pastiept roku un pieskarties viņa matiem. Uzziniet, kā jūtas viņa bārda, un tad ar pirkstiem izsekojiet viņa lūpu kontūras...

Tā ir tikai sava veida apsēstība! Varbūt pat... maģija?

Es to visu nemaz nesapratu, tikai jutu, ka notiek kaut kas neparasts, liekot man uz ķermeņa sacelties visi matiņi, un man bija šausmīgi bail, ka iemīlēšos, kā tas “mulķis” par ko sievietes runāja laukumā...

Ilsana man palīdzēja atgriezties pie sajūtām. Šķita, ka arī līdzdalībniece bija pārsteigta, un viņa satvēra manu roku kā ar knaiblēm. Noteikti būs zilumi! No šīm sāpēm es nodrebēju un atkāpos no drakolorda.

Kāpēc viņš pienāca tik tuvu? Šķiet, ka viņš gribēja man pieskarties?

Visi instinkti kļiedza par jebkādas saskarsmes nepieļaujamību ar šo cilvēku! Citādi... Citādi esmu apmaldījies!

Sajūtu vētras apdullināta, līdzīga dīvainam intereses un panikas sajaukumam, es gribēju tikai vienu lietu, pēc iespējas ātrāk tikt prom no šejienes! Vai man vajadzētu paslēpties stūrī un saprast, kas ar mani tikko noticis?

Šīs panikas dēļ, kas mani pārņēma, es izplāpāju kaut ko tādu, ko vispār nedomāju teikt nekādos apstākļos!

– Dārgais Finbar, es tavu zobenu nenozagu. Tas neesmu es! Es neesmu zaglis!

Viņa izplāpājās un sastinga, saprotot, ka ir notikusi katastrofa, un tagad viņi mūs noteikti nelaidīs vaļā. Vismaz līdz brīdim, kad viņi uzzinās, kā es zinu par Limit Key. Murgs...

Draklords apstājās un lēnām nolaida savu izstiepto roku. Tajā pašā laikā viņš ar necaurredzamu skatienu turpināja mani urbt.

Ilsana, no kuras tvēriena man izdevās izkļūt, pēkšņi noģība, gleznaini nokarājoties uz dīvāna. Es skatījos uz viņu, stulbi mirkšķinot. Arī Draklords pirmo reizi nedaudz ilgāk par mirkli paskatījās uz savu līdzdalībnieku. Bet tā pati sajūta, kas mani tracināja, pazuda, un uzreiz kļuva vieglāk. Nē, ne morāli. Es

joprojām biju pārliecināts, ka esmu pilnībā atdevis sevi, un no sekām nevarēja izvairīties, taču tagad vismaz varēju elpot un kustēties, ko izmantoju, lai tikai nespēlētu skatīšanās sacensību ar draklordu.

– Ilsana! “Es piesteidzos pie savas līdzzinātājas un paglaudīju viņai pa vaigu. – Viņai vajag ārstu! Ātrāk! – viņa nepagriezies noprasiņa.

Es pārāk baidījos, ka tikšu atraidīta.

"Pagaidi," atskanēja īsa atbilde.

Kad es riskēju apgriezties, es atklāju, ka mēs atkal esam pilnīgi vieni šajā istabā.

– Aizbraucis? – līdzzinātājs klusi jautāja, atplešot vienu aci.

– Tātad, jūs ne...

Es pielēcu viņam blakus un nogurusi atspiedos uz dīvāna atzveltnes, aizverot plakstiņus.

– Amira, man bija tik bail! Es domāju, ka es nomiršu! – Ilsana čukstus sūdzējās.

Līdzdalībnieka emocijas nebija tālu no manējām. Ja viņa piedzīvoja visus tos pašus iespaidus, tad viņai var piedot izlikšanos. Es patiesībā esmu pateicīgs, ka mazie meli deva mums atpūtu.

– Kas tas bija? Es pat nevaru izskaidrot, kā es šobrīd jutos... Savādi, bet Ilsana saprata, par ko es runāju.

"Laikam tā ir pūķa maģija." Draklords nav pilnībā cilvēks.

–Pūķu maģija? Kā tu zini?

Es pārsteigta skatījos uz savu draugu.

– Es nezinu. Es varu tikai minēt. Es iepriekš nebiju saticis dralordus. Bet safīra pūķa gars ir viens ar Finbar Frost... – Ilsana pēkšņi apklusā, un tad pievērsa man dedzinošu skatienu: – Amira! Viņš nemeklēja zagli, bet gan savu Ēnu! Jūs esat Safīra pūķa ēna!

– Es ko?

Es neizpratnē skatījos uz savu līdzdalībnieku.

– Nevis ko, bet kurš. Jūs esat Pūķa ēna! Īsta! Tas, kuru Frosts bija meklējis visus šos gadus. Šausmīgi!

Šīs ziņas mani piemeklēja kā ledus ūdens spaini, un es pat pārstāju elpot.

Tas ir tas, ko Finbar Frost patiešām meklēja. Nekas! Nav zagsts zobens. Kā ar mani! Tieši es! Tikai es, jo Reaches pasaulē nevar būt neviena cita, kas snovotu manā ķiverē. Jā, šeit viņiem par to nav ne jausmas.

Bet kā viņš par mani uzzināja? Un kāpēc es?! Kāpēc es?

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Rongholas pils, Kirfarong Reach

"Tu viņu nobiedēji!" – Frosts man pārmeta, kad izgājām koridorā.

"Ne mazāk kā jūs! Vai jūs nevarētu ātrāk pārtraukt savu burvību? – es garīgi iecirtu.

Godīgi sakot, biju priecīga par iespēju izelpot un atjēgties. Es nedomāju, ka vēlme nodibināt saikni ar Ēnu būs tik nepanesama un mūs pilnībā apņems. Rezultātā Ēna nobijās, un viņas draugs pilnībā noģība. Precīzāk, viņa izlikās.

– Kas viņiem vainas? – jautāja pūķis.

"Vai ar mūsu ēnu kaut kas nav kārtībā?"

"Šķiet, ka mēs viņai nepatīkam. Man šķiet, ka viņa no mums baidās," pūķa garīgā atbilde bija aizvainojuma un apjukuma pilna.

"Vai jūs domājat, ka šī meitene tūlīt ar prieku metīsies man uz kakla?"

"Bet katra ēna sapņo..."

"Ne šī. Zini, viņa ir no citas pasaules, ko sauc par Zemi. Nav Ēnu vai pūķu. Un pat patiesības jēdziena nav.

"Nevajag atkārtoties, Fin, es pats to visu dzirdēju. Tas ir vienkārši... Mēs viņu tik ilgi gaidījām... Mums ir jāveic rituāls pēc iespējas ātrāk, un tad..."

"Mēs nevaram lietas sasteigt, Frost! Būsim pacietīgi un atturīgi. Ēnai ir jāpierod pie mums un... Pirmkārt, ļaujiet tai vienkārši pierast un ticiet, ka mēs tai nekaitēsim. Mēs nezinām, kas tieši ar viņu notika, pirms mēs viņu atradām, taču noteikti nebija labi, ja viņu iekāroja šis skumjš Lauffers.

"Labi... Starp citu, vai jūs dzirdējāt, ko viņa teica par zobenu? Šķiet, ka viņa zina, kur tagad atrodas Cooler.

es pasmējos.

"Protams, viņš dara. Viņai vajadzēja pamosties blakus zobenam. Bet viņa to nenozaga, bet Bera dēļ viņa domā, ka mēs viņu turam aizdomās par zādzību.

Mēs kādu laiku klusējām.

"Tātad, viņa arī bija pievilкта pie zobena..." pūķis atkal

pārtrauca garīgo klusumu.

"Jā. Es nesaprotu tikai vienu lietu, kāpēc zobens pazuda no glabātuves pirms tam? Varbūt jūs nevarat piesaistīt ēnu, kamēr zobens ir burvju piesātināts?"

Bers Kūlstouns mani pieķēra, domājot par šīm domām. Padomnieks paskatījās ar alkatīgu uzmanību un cerību.

– Nu? – Nevarēdams to izturēt, viņš jautāja.

– Tā ir viņa, Bēr! Tavi cilvēki ir atraduši manu īsto Ēnu.

– Lai slavēts Pūķa priekštecis un viņa ēna! "Draugs ar plaukstu iesita pa plaukstu un tad pēkšņi atslīga pret sienu, it kā būtu šausmīgi noguris, un trokšņaini izelpoja. Bet viņš uzreiz atkal iztaisnojās un paskatījās uz mani: "Tad kāpēc tu neesi kopā ar savu ēnu, somu, bet lidināsi koridorā kā jaunava?"

– ES domāju.

– Vai tu domā tādā brīdī? Tas ir dīvaini...

"Jums var būt dīvaini domāt, bet man tas ir normāls stāvoklis," es izsmēju padomnieku.

– Ej prom! – viņš nežēlīgi atcirta.

– Klausies, Ber. Ar manu Ēnu viņi atveda citu meiteni, pārsteidzoši līdzīgu viņas acīs, bet tas arī viss. Šī līdzība nav dabiska, bet gan neskaidrības rezultāts.

– Vai tiešām? Manējie par to neko neteica.

"Viņi, iespējams, nepamanīja." Maģija ir vāja un gandrīz nemanāma. Ja Frosts to nebūtu sajutis, es arī nebūtu pievērsis uzmanību.

– Tātad viņa mainīja savu izskatu, lai nokļūtu šeit? –

padomnieks sāka skaļi domāt. – Aizdomīgi. Izrādās, ka viņa zināja par galveno zīmējumu, un gluži pretēji, neredzēja to, kas tika parādīts visiem?

– Pa labi! – Es piekritu viņa secinājumiem.

– Iztaujāt viņu?

– Vēl nē. Vienkārši sekojiet tam līdzi. Meitene izlikās ģīboni, un mana Ēna uzreiz metās viņai palīgā. Izskatās, ka viņus saista draudzība, un es nevēlos sākt mūsu iepazīšanos ar represijām un sabojāt iespaidu par sevi Ēnas acīs.

– Saprātu. Gudrs.

– Vai tu zini, kas viņa ir?

– Zināma Ilsana. Viena no prostitutām. Viņi saka, ka viņa pat aizsedza Amiru no Aurela avansiem, bet jums ir taisnība, jūs nevarat viņus atdalīt pirmajā dienā, ja vēlaties iegūt Ēnas uzticību. Es tam sekošu, bet esiet uzmanīgi. Man tas viss nepatīk.

– Labi.

Zvanot savam palīgam, kurš no attāluma bija nosalis un gaidīja pavēles, es pasūtīju:

– North, aizved Nyera Shadow uz viņas kamerām. Lai viņas draugs tiek ievietots kaimiņos, un lai Njērs Kenrīgs pārbauda abus.

– Tīks darīts! – pamāja darbīgais palīgs.

Amira Eldarova, Safīra pūķa ēna

Rongholas pils, Kirfarong Reach

– Amira! Amira! – Ilsana pakratīja mani aiz pleca. – Amira, tikai nepamet mani, lūdzu!

– Kas? “Es jutots tā, it kā būtu ieniris dzīli, dzīli tumšā bezdibenī, un tad mani pēkšņi izvilka gaismā, un tā mani apdullināja un padarīja aklu. Tāpēc viņa nevarēja saprast, ko līdzdalībnieks vēlas. – Par ko tu runā?

– Lūdzu, nepamet mani! – viņa izmisusi atkārtoja. – Tu tagad esi Ēna, un viņi mani izmetīs pa durvīm! Es nevaru tikt galā viens uz ielas, es atkal iekļūšu nepatīkšanās! Aurels... Viņš tiks pie manis, tiklīdz uzzinās... Viņš... Viņš... Viņš arī ir nirfeats, tāpat kā Lina, un viņu nepievils manas muļķības! – viņa negaidīti atzinās.

– Tātad. Pagaidiet. Kas tev liek domāt, ka tiksi padzīts?

"Mani neapsūdz zādzībā, bet Draklords tik tikko paskatījās uz mani un uzreiz saprata, ka neesmu piemērots." Vai tu esi to redzējis? Viņš tevi meklēja! Un es... Un tagad viņi mani izsitīs. Nepamet mani lūdzu!

– Es nepadošos! Neuztraucieties, es nepadošos! – nomierināju draugu.

– Paldies! – viņa no sirds priecājās. – Ja vajag, varu būt tavs kalps. Kuram tu saki?

– Mēs to izdomāsim. Es vēl neesmu sapratis, ko nozīmē būt Ēnai. Ko tas nozīmē? Starp citu, kāpēc tā? Kāpēc viņi atklāti nemeklēja Ēnu?

Ilsana brīdi padomāja un tad teica:

"Laikam viņi baidījās, ka drakloda ienaidnieki viņu vispirms atradīs un nodarīs pāri." Kas Nirfeats rūpējas par zagli?

– Viss ģeniālais ir vienkāršs! – es pasmaidīju. – Kāda

vienkārša, bet efektīva savvērestība. Bet es vienkārši nevaru saprast, kā tieši dralords noteica, ka viņa Ēna esmu es?

– Pūķi to jūt, par to zina katrs bērns! – līdzzinātājs bija pārsteigts.

Ilsana paskatījās uz mani tā, it kā atkal redzētu, un man tas nepatika. Punkcija tomēr iznāca! Kā es varu tagad tikt ārā?

– Tas ir skaidrs. Acīmredzot es arī to aizmirsu. Sasodītā mouse...” Es berzēju deniņus, nejauši krītot to visu līdz saindēšanai. – Nu, labi, vismaz es joprojām kaut ko atceros, bet es varētu būt dārzenis, ja nebūtu Kafiza. Vai vēl ļaunāk...

Ilsana šķita apmierināta ar manu attaisnojumu. Viņa atslāba, un piesardzība pazuda no viņas skatiena, to aizstāja līdzjūtība. Un es domāju par to, ko viņa teica.

Tātad, pūķis... Padomā tikai! Sajūt savu Ēnu. Joprojām kaut kā grūti saprast.

Labi, es pats atkāpos, atzīstot, ka šī ir cita pasaule un šeit darbojas savi likumi. Nu kā var nesamierināties ar runājošiem kaķiem uz ielas... Debesīs lidojošie cilvēki iegūst milzu ķirzaku veidolu, un parastas meitenes grima un plastiskās operācijas vietā viegli izmanto maģiju.

Jā, es pats sajutu ko neizskaidrojamu Finbar Frost klātbūtnē, ja godīgi...

– Vai jūs lūgsit draklordam atstāt mani šeit? – Ilsana uzmanīgi atgādināja.

– Nekādu problēmu. Es vienkārši neesmu pārliecināts, ka kāds mani klausīs.

– Viņš noteikti tevi uzklausīs! – līdzzinātājs staroja, pateicīgi saspiežot manu roku.

"Kāpēc Draklords mani klausītos?" – es atzīmēju, ironiski paceļot uzacis.

Ilsana satvēra manu roku un pieliecās tuvāk un ieskatījās man tieši acīs.

– Amira, tu esi viņa ēna. Tā ir taisnība! Tagad jūs varat savīt virves no tā, ja esat to nolēmis!

Es neticīgi skatījos uz savu draugu.

– Kādas interesantas ziņas!

– Protams, jūsu liktenis ir neapskaužams. – Ilsana iztaisnojās un līdzjūtīgi nopūtās. "Tu būsi pieķēdēts pie dralorda uz visiem laikiem ar maģiskām ķēdēm." Jūs varat būt tikai kopā ar viņu, kamēr viņš izmanto dažādas sievietes.

– Ak, un lai viņš izmanto to, ko viņš vēlas! Galvenais, lai mani "neizmantotu", es viņu pārtraucu.

Es negribēju, lai kāds mani "izmantotu". Uhh!

– Es neiešu ar viņu gulēt! "Es iebildu, saprotot, kur viņa dodas "Jā, bet tu nevarēsi viņam atteikt..." Ilsana paskatījās uz mani, skumji smaidot.

– Stulbi! Ja viņam vajadzēs tevi paņemt ar varu, viņš to darīs bez vilcināšanās!

– Es neļaušu! – es iebildu, bet bez lielas pārliecības.

Es atcerējos, kā jutos tikai pirms dažām minūtēm. Ko es varu darīt pret cilvēku, kura iekšienē ir pūķis, turklāt burvis?

"Tas notiks jebkurā gadījumā, Amira." Draklordam rituāls

jāpabeidz ar dzimumaktu! – mani “iepriecināja” līdzdalībnieks.

– Ko tu ar to domā? Kas tas par sasodītu rituālu? – viņa aizsūsies jautāja, norijot vairākus spēcīgus sejas izteiksmes.

– Iesiešanas rituāls. Tu laikam arī to aizmirsi?

– Droši vien... Atgādināt man?

– Lai pieķēdētu Ēnu pie sevis, draklordam tas ir jāapgūst. Jā, jūs pats to redzējāt, Frost gatavojās to darīt tieši šeit! Vai tu nesaproti?

– Kas?! "Es pat nolēcu no dīvāna." – Ko... Nē, es tam nepiekrītu!

Negaidītās “ziņas” lika man steigties pa istabu.

Draklords man patika ārēji, kā vīrietis, bet Ruslans joprojām dzīvoja manā sirdī. Un, ceru, ne tikai sirdī. Es mēģināju domāt, ka Rus ir izkļuvis no šīs putras. Es cerēju, ka viņš ir dzīvs un vesels, un kādreiz es pie viņa atgriezīšos... Tāpēc es netaisījos viņu nodot pat skaistākā un pievilcīgākā vīrieša dēļ. Turklāt šī atrakcija var izrādīties tikai sava veida pūķa maģija!

– Jā, Amira. Diemžēl jūs nevarēsiet pretoties draklordam, kad viņš nolems pabeigt rituālu. Un viņš ilgi negaidīs...

Un tad es sastingu, pārtraucot mīdīt takas uz garā kaudzes paklāja. Ir izeja! Ja ierobežojuma atslēga patiešām ir tik spēcīgs artefakts, kā viņi par to saka, tad man vienkārši tas ir jānokļūst. Tikai viena vēlēšanās, un es tikšu pārvests mājās uz brīdi, kad mēs vēl neesam izdarījuši neko stulbu...

– Amira, vai esi pārdomājusi? – Ilsana nobijās.

– Par ko tu runā?

"Vai jūs mani nenodosit draklordam?" Nevarētu teikt, ka es sēdēju būrī laukumā savas saistības ar nirfeat dēļ

Līdzdalībnieks paskatījās uz mani ar kucēna suņa acīm.

– ES neteikšu. Kas tev liek domāt, ka es to darīšu?

"Tu vienkārši par kaut ko tik ļoti domāji, un tava seja kļuva tik apņēmīga... Es pat jutos nobijusies..."

– Meklēju izeju no situācijas. Un, šķiet, es to atradu.

– Vai tiešām? Vai es varu kaut kā palīdzēt?

– Noteikti! Tu taču nedomāji, ka es varētu tikt galā bez tevis, vai ne? Es varētu izmantot palīgu un draugu.

Es pasmaidīju Ilsanai un pie sevis nodomāju: "Draugs, kurš par šo pasauli un tās noteikumiem zina daudz vairāk nekā es."

Nē, es Ilsanai pilnībā neuzticējos. Es jutu, ka viņa kaut ko slēpj, bet man ļoti vajadzēja draugu, un Ilsana jau bija pierādījusi savu draudzību, kad viņa manis vietā nakšņoja pie sadistu Aurela un neloloja ļaunu prātu.

– Paldies! Paldies! Tu esi mans pirmais draugs šajā dzīvē!
"Līdzdalībniece metās man uz kakla.

– Vēl nē! – puslāpuši nočukstēju, uzmanīgi atbrīvojoties no viņas tvēriena. "Tas ir tas, no kā es baidos." Teikšu, ka mēs tikāmies tikai bordelī, bet ja nu Draklora ļaudis jau ir uzzinājuši, ka tu esi tas pats izbēgušais noziedznieks? Šie burvji izskatījās nopietni.

Es negribētu pazaudēt Ilsānu tik nepiemērotā brīdī.

"Es nedomāju, ka mums vajadzētu no viņiem baidīties." Viņi nepamanīja manu apjukumu un paši atveda mani pie draglorda

pēc līgavas.

– Jā, bet viņi zina tavu vārdu.

– Viņi nezina. – Līdzzinātājs mānīgi pasmaidīja. "Meitenei būrī bija cits vārds, bet es iepazīstināju sevi ar savu īsto vārdu."

– Cits nosaukums, jauns izskats?

Atliek tikai viltot dokumentus, es garīgi piebildu.

– Un jauna dzīve! Ceru, ka šoreiz būšu laimīga," turpināja Ilsana.

– Lieliski. "Tas varētu darboties," es viņai piekritu.

Mūsu vientulību salauza gara auguma jaunekļa parādīšanās, kurš piekļāvēja pirms ienākšanas.

– Sveiks, nyers! Mani sauc Severs, es esmu pūķa kunga palīgs. Lūdzu, sekojiet man. Es jūs aizvedīšu uz jūsu kamerām. Tur var pārgērbties, atpūsties un atgūties. Es nosūtīšu kalpones un ārstu. Es dzirdēju, ka daži no jums nejūtas labi?

Mēs skatījāmies viens uz otru.

– Nē nē! Paldies. Es tikai uztraucos, bet tagad man viss ir kārtībā! "Paldies, nyer Sever," Ilsana dziedāja, atbrūņojoši uzsmaidot puisim.

Viņš palika nesatraukts, bet sārtie vaigu kauli liecināja par viņa apmulsumu.

Oho! Ilsanā iemīlējies, vai kā?

15. nodaļa. Jautājiet, ko vien vēlaties!

Man atvēlētās palātas atgādināja plašu dzīvokli. Tur bija grezna guļamistaba un milzīga viesistaba, kurā varēja pat dejot. Un kabinets, kur bija viss darbam nepieciešamais, un guļamistaba istabenei, un vēl... Tikpat plaša vannas istaba ar greznu vannu uz graciozām kājām, par ko klusībā sapņoju! Un, lūk, lūk! Tualete! Es pēdējā laikā par to sapņoju, izmantojot spaini.

Taču greznība ar to nebeidzās. Stūrī burbuļoja un putoja marmora fonts. Ziemeļi skaidroja, ka ūdens tajā ir dziedinošs un nāk tieši no karstajiem avotiem, nepārtraukti atjaunojoties. Lūk, kur slēpjas īstā maģija!

– Vai Ilsanas kambaros viss ir pa vecam? – es biju ziņkārīgs.

– Ne īsti. Tomēr jūsu kambari sākotnēji bija paredzēti Pūķa ēnai,” drakloda palīgs pieklājīgi pasmaidīja.

“Varbūt, ja ilzāniem ir ierādītas atsevišķas istabas, viņi viņus nedzīs?” – nodomāju un jautāju:

– Ziemeļi, kad es varu redzēt savu draugu?

– Tiklīdz dralords ar tevi runās. Līdz tam labāk neiet ārā.

Atvainojiet, ieguva Ēnu.

– Skaidrs. Paldies.

Es neuzstāju un nestrīdējos, un vīrietis pagriezās pret durvīm un kādam pasauca:

– Nāc iekšā!

Iekšā gāja skaista meitene ar absolūti baltiem matiem un dzidri zilām acīm.

– Sveika, Nyera ēna! Mani sauc Niisara.

Meitene aizcirtās un apstājās pie durvīm, un Ziemeļs paskaidroja:

"Šī ir jūsu kalpone un kalpone, Nyera Ēna." Jūs varat dot viņai jebkādu rīkojumu.

"Prieks iepazīties, Niisara," es pasmaidīju, un meitene pēkšņi staroja.

"Man ir tas gods kalpot jums, Nyera Ēna." – Viņa paklanījās.

Visa šī jaukšana mani mulsināja. Tāpat kā nosaukums, ko viņi mani sauca. Ēna... Kas tas par pievilcību? Bet kalpi to teica bez ironijas, un es centos neizrādīt, ka man tas nepatīk.

Kad iepazīšanās bija beigusies, uzdevu jautājumu, kas mani visu šo laiku bija nomocījis:

– Piedod, Ziemeļi. Un es... Vai es te dzīvošu viena?

"Ja vēlaties, varat dalīt viņa kambarus ar draloru," sacīja palīgs, nez kāpēc nosarkst.

Niisara gandrīz iesmējās, bet uzreiz sarāvās.

– Nē nē! Man arī šie piestāv! "Es tikko jautāju," es steidzos paskaidrot.

– Ak, es saprotu. Atvainojiet... Jā. Tās ir tikai tavas kameras, nyera. Tieši tā," puisis kļuva vēl vairāk apmulsis.

Es pagriezios pret kalponi:

– Niisara...

– Vienkārši sauc mani par Nisu, saīsinājumā nyera Shadow.

– Un tu mani vienkārši sauc par Amiru. Lūdzu. Es vēl neesmu pieradis būt... ēna.

"Kā jūs sakāt, nyera Amira," Norts palocījās, un Niisara atkal iesaucās.

– Nis, vai es varu ieiet vannā?

– Protams, es tev pagatavošu! – Kalpone nekavējoties metās izpildīt pavēli.

– Nyera Amira, mēģini to pabeigt pēc stundas. Pēc tam dralords vēlas ar jums parunāt. Vislabāk, ja līdz tam laikam esat gatavs.

"Uh-huh, citādi nekas viņam netraucēs runāt," es garīgi piebildu.

"Nyera Amira, vakariņas ir tikai pēc divām stundām, bet, ja vēlaties, es jums atnesīšu uzkodas agri," Nīss ieteica, kad es gozējos tajā pašā burbuļojošā fontā.

Ļaujot sev nedomāt par visu, kas ar mani notika, es vienkārši izbaudīju burbuļus uz ādas un karsto ūdeni ar specifisku, bet patīkamu smaržu.

– Jā, lūdzu, Nis! Esmu šausmīgi izsalcis! – Es biju priecīgs par šo piedāvājumu.

Drīz es pārcēlos uz vannas istabu, kur ļāvu Niisarai izmazgāt matus. Ar pārējo tiku galā pati.

– Nyera Amira, es izvēlējos divus tērpus, no kuriem izvēlēties. Es domāju, ka šī krāsa jums ir piemērota.

Istabene demonstrēja gaiši bēšu kleitu ar sarežģītu piegriezumu. Tas bija garš, ar plūstošu apakšmalu un skaisti

izšūtu ņieburu. Visas kleitas, ko šeit redzēju, bija vilnas un siltas, un šī bija salīdzinoši vasarīga, neskatoties uz garajām piedurknēm. Nav grēks ko tādu vilkt kāzās...

Šī doma manī radīja nelielu paniku. Ko darīt, ja dralords nenāk pie manis runāt, bet gan pabeigt rituālu? Tas ir visvairāk... Ķēdēšana. Uz gultu...

– Kā ar otro kleitu? – jautāja, slikti slēpdama emocijas, kas viņu pēkšņi pārņēma.

– Un otrā nav kleita. – Kalpone samulsa. – Draklords teica, ka tu varētu būt vairāk pieradis pie biksēm, tāpēc es mēģināju izvēlēties...

Es izbrīnīta skatījos uz Nīsu. Un vēl jo vairāk es biju pārsteigts, kad ieraudzīju plašā gultā izklātu skaistu zīdam līdzīgu blūzi ar garām piedurknēm un banti pie rīkles, kurai līdzī bija vienkāršas bikses no bieza auduma, piemēram, džinsi, un pieskaņoti augsti mīksti zābaki. Viss bija tajā pašā dabīgi smilšu bēšā krāsu gammā, kas man ļoti piestāvēja.

– Es izvēlos šo! – nevilcinoties teicu.

– Vai tev tiešām patika? – Nis no sirds priecājās.

– Tā ir patiesība! – es viņai uzsmaidīju. – Kleita arī ļoti skaista. Tev ir lieliska gaume, Nice. Vienkārši viņam vēl nav pienācis laiks.

– Un tā ir taisnība! Jūs tikko ieradāties Rong Hall. Viss šeit, iespējams, jums ir neparasts?

Niisara nenojauta, cik man šeit ir neparasti. Un tas nav par kleitām vai istabu iekārtojumu. Sasodīts, es esmu citā pasaulē!

"Tas ir neparasti, Nis..." es piekritu un sāku ģērbties.

Paspēju ne tikai saģērbties, bet arī uzkost. Un tiklīdz mēs pabeidzām matus, atskanēja klauvēšana pie durvīm. Severš iegāja un paziņoja par pils īpašnieka vizīti, pēc kuras Finbar Frost ienāca viesistabā. Nisu un Severu uzreiz aizpūta vējš, un mēs ar draklordu palikām aci pret aci.

Brīži pagāja, un es ar ādu jutu, kā atmosfēra telpā sabiezē, un mēs tikai stāvējām un skatījāmies viens uz otru.

– Sveika, Amira. Žēl, ka mūsu pirmā tikšanās izvērtās tik... saburzīta," sāpīgo klusumu pirmais pārtrauca dralords.

Es turpināju viņu vērot, nesakot ne vārda. Vīrietis piegāja pie viena no krēsliem pie kamīna un, norādot uz otro, ieteica:

– Parunāsim?

– Vai man ir izvēle pēc tam, kad mani piespiedu kārtā atveda uz šejieni un sauca par Ēnu, nejautājot, vai es to gribu vai nē?

Es pasmaidīju un, nenovēršot acis no dralorda, nostājos aiz man piedāvātā krēsla. Viņa sastinga, nesteidzoties apsēsties un ar augsto muguru kā vairogu norobežojās no vīrieša.

"Varbūt jums tiešām nav izvēles," draklords negaidīti godīgi atbildēja, atspoguļojot manu smīnu. "Bet varbūt jūs nebūsi tik kategorisks pēc tam, kad es jums kaut ko pateikšu?" Galu galā mums abiem būs labāk, ja tu pats gribēsi brīvprātīgi palikt pie manis.

"Ļoti vienkārši... Paldies," pateicos viņam, mana balss no pārsteiguma bija nedaudz aizsmakusi.

Skatīšanās spēle nebeidzās man par labu. Es vairs nevarēju

izturēt vīrieša acu skatienu, kas kļuva gandrīz melns. It kā atpūšoties, dralords piecēlās un piegāja pie bāra, piepildīja divas glāzes ar biezu dzintara šķidrumu un tad atgriezās un vienu pasniedza man.

– Šī ir meeru sula. Tam ir nomierinoša iedarbība. Mēs abi varētu izdzert dažus malkus.

Es paņēmu no viņa rokām augsto šauro glāzi, un dralords apmierināti pasmaidīja, pēc kā viņš atgriezās savā krēslā. Nopūtusies arī es apsēdos uz pašas sēdekļa malas, ar abām rokām satverot glāzi, bet dzert nesteidzos.

– Amira, mani sauc Finbārs Frosts. Tu vari mani vienkārši saukt par Finu, kad esam vieni.

"Draklord, es nedomāju, ka mums vajadzētu tuvināties." Nekas labs no tā tik un tā nesanāks," es uzreiz teicu, lai atzīmētu i.

Uz brīdi vīrieša acu zīlītes kļuva gaišākas, un tās šķērsoja vertikālas svītras, piemēram, kaķim. Bet viņš aizvēra plakstiņus un ilgi malku no glāzes. Skolēni atkal kļuva normāli – cilvēcīgi.

Rāpojošs, protams, bet kāds interesants efekts! Man pēkšņi sagribējās to uzzīmēt, līdz niez pirkstu gali. Skice ar zīmuli vai kokogli. Uztveriet šo sejas izteiksmi. Saspringta, pat plēsīga... Kāda velna pēc!

Es nošņācu. Varbūt tā ir sulas smarža, kas mani ietekmē? Tas smaržoja brīnišķīgi, un es pēkšņi ļoti gribēju to izmēģināt, tāpēc es to izdarīju. Sulas garša man atgādināja aprikožu, bet tajā pašā laikā tā bija kaut kā savādāka. Garšīgi!

– Amira? – dralords uzsauca, un es gandrīz aizsēlos. – Es par tevi zinu daudz. Piemēram, ka jūs neesat no Robežu pasaules, bet gan no Zemes.

Es neviļus saspiedu glāzi savos pirkstos, priecājoties, ka tajā brīdī nedzēru, pretējā gadījumā es visu būtu izspļāvusi Draklordam sejā. Mana sirds lēkāja kā pārgalvīgam autovadītājam pie luksofora, un es baidījos, ka tā klauvējiens mani atdos. Pūķiem noteikti ir lieliskā dzirde...

– Amira?

"Es nesaprotu, par ko jūs runājat, draklord!"

"Amira, tev nekas no manis nav jāslēpj," vīrietis maigi teica.

"Es zinu, ka jūs neesat no manas pasaules, bet tam nav nozīmes." Es pat zinu, ka tu brauc ar snovbordu... Snovbords, tavuprāt, vai ne?

Manā dzimtajā valodā skanēja šai pasaulei svešs vārds! Cik grūti bija nereaģēt un saglabāt taisnu seju.

– Visticamāk, jūs gandrīz nomira, pirms pamodāties Dragon Reaches.

"Es neatceros..." es nočukstēju, juzdama, ka manas acis aizmiglo ar nelūgtām asarām.

Lavīna... Traks ātrums... Nadežda... Ruslans, kurš man to iedeva...

– Jūs neesat pirmais zemietis, kurš kļuvis par Pūķa ēnu. Cik zinu – trešā. Jūs noteikti satiksiet citus, un viņi palīdzēs jums pieņemt jauno pasauli kā savējo.

Bet tas izklausījās pilnīgi negaidīti!

Ar katru jaunu faktu dralords mani pārsteidza arvien vairāk. Es ļoti gribēju viņam ticēt un atvērties, bet baidījos, ka tā ir tikai spēle. Ko darīt, ja es atzīstu, ka esmu zemnīca, un viņi mani tūlīt nosauks par nirfeat? Esmu ne reizi vien dzirdējis, ka niras ir kas cits. Varbūt viņi runāja par maniēm tautiešiem? Mēs zinām kaut ko tādu, par ko šajā pasaulē pat nav dzirdēts. Kāpēc ne ļaunie burvji?

Es nebiju gatavs uzticēties draklordam un ar galvu lēkt baseinā.

"Finbar, es... es nezinu, kas es esmu." Es neko par sevi neatceros, izņemot savu vārdu..." Es stāvēju uz savu pusi.

– Bet tā nevar būt! Atmiņai bija jāatgriežas. Varbūt ne līdz galam, bet daudz jau vajadzētu zināt!

Draklords pielēca un piegāja pie manis. Viņa skatiens, kas vērsts no augšas uz leju, lika man justies neērti, un es arī piecēlos, lai izlīdzinātu šo atšķirību. Tas izrādījās slikti. Vīrietis joprojām bija garāks, un es viņam pārāk tuvu... Arī!

"Es neko neatceros līdz brīdim, kad pamodos kalnu būdā," es nolēmu pagaidām palikt pie vecās leģendas. "Zaļu zinātāja Kafisa mani atklāja un iznāca. Viņa teica, ka esmu saindējusies ar mouse," es paskaidroju, cenšoties runāt mierīgi un nosvērti.

"Neskaties viņam acīs! Paskaties... Šo skaisto pogu! Tikai ne tavās acīs! Un elpojiet nedaudz lēnāk, dralords smaržo pārāk jauki..."

– Pele?! Tieši tā...

Draklords, man par atvieglojumu, aizgāja, lai ielietu sev vēl

sulu, un apstājās, stāvot ar muguru pret mani. Es nevarēju nenovērtēt viņa figūras proporcijas. Iespaidīgs, bet ne pārmērīgs plecu roll. Uzsverot bagātīgu, bet mierīgu tērpu...

"Amira, es nožēloju, ka neatradu tevi uzreiz un nepakļāvu jums tādām briesmām." Vai vari man piedot? – draklords skumji jautāja.

No pārsteiguma es pat paspēru soli viņam pretī, bet apstājos, un Finbārs pēkšņi nolika glāzi, kas palika tukša, un pagriezās pret mani. Mūsu skatieni sastapās...

Viņš izskatījās tik vainīgs, ka es pat sajutos neērti.

– Draklord, tā nav tava vaina. Kā tu varēji zināt, ka es dzeršu novārījumu, ko nedrīkst dzert? – viņa teica, nevilus stostīdamās gandrīz uz katra vārda. – Galu galā mēs tevi pat nepazinām...

Kas ar mani notiek?! Es vai nu muldēju, vai blēju pret savu gribu! It kā es nebūtu saticis pietiekami daudz platplecu, izskatīgu puišu.

– Bet tāpat! – dralords uzstāja.

Viņš pēkšņi paspēra vairākus ātrus soļus pret mani. Ar instinktīvu aizsargājošu žestu es izliku plaukstu sev priekšā un sāku burkšķēt:

"Finbar, es neturu ļaunu prātu uz tevi." Gluži pretēji, paldies, ka izglābāt mani no neapskaužamā likteņa, kas mani gaidīja tur, kur tiku atrasts...

Pirms es paspēju pabeigt savu runu, vīrietis satvēra mani savās rokās un piespieda pie krūtīm. No pārsteiguma es nometu puspilno glāzi, un sula izšļakstījās pa sniegbalto paklāja kaudzi,

kas izklājās krēslu priekšā. Draklords nepievērsa uzmanību ne šim, ne manam vājam mēģinājumam atbrīvoties.

– Es esmu tik vainīgs! Es par tevi neskatījos pietiekami rūpīgi,

Ēn. Kā es varu izpirkt ciešanas, ko es jums sagādāju?

– Ļauj man iet! – gandrīz histēriski iekliedzos un metos prom.

Nē, es nejutos slikti. Pret! Man gribējās piekļūt tuvāk, noplēst šīs traucējošās lupatas un ietīties viņa smaržā, it kā dārgā audumā. Laiziet ādu uz kakla, pagaršojot to. ES gribēju...

Jā, es gribēju daudz dīvainu lietu, un tas bija šausmīgi biedējoši. Bet vēl biedējošākas bija dažas ķēdes, par kurām man stāstīja Ilsana.

Par laimi, mans lūgums tika nekavējoties izpildīts.

– Piedod, es mazliet aizmirsu. Mani brīdināja, ka Zemes ēnas uzreiz neuzticas Draklordam.

Es stāvēju, apvijusi rokas ap pleciem, un sita ar skropstām, cenšoties savaldīties. Manās ausīs joprojām bija neliels troksnis.

– Nebaidies no manis, Amira. Lūdziet visu, ko vēlaties. Esiet tiešs par visu.

– Atlaid mani, lūdzu! – es izplāpājos.

– ES nevaru darīt to! – vīrietis pēkšņi uzliesmoja.

– Kāpēc? – gandrīz raudot jautāja.

– Tāpēc, ka tu esi Safīra pūķa ēna. Mana vienīgā cerība. Citas tādas nav, vai zini?

Es nesapratu, un es tiešām gribēju jums pastāstīt, kā to sauc. Bet kaut kas man teica, ka draklords nezina zemes likumdošanas sarežģītību.

– Varbūt tev ir vēl kāda vēlme? – viņš centās mīkstināt teikto.

“Ļaujiet Ilsanai palikt pie manis pilī,” es izplāpāju pirmo, kas ienāca prātā, kamēr man vēl bija spēja domāt.

Draklords klusēja, un es domāju, ka viņš tagad arī man atteiks. Līdzdalībniekam bija taisnība. No viena cietuma mēs atradāmies citā...

– Finbar, Ilsana ir mana vienīgā draudzene. Kad es biju grūtībās, viņa bija vienīgā, kas mani atbalstīja. Lūdzu, nesūtiet viņu prom! ES jautāju!

"Labi..." viņš diezgan negribīgi atbildēja, man likās.

– Liels paldies! – Es pateicos un nevarēju atturēties, sakot: "Es ceru, ka jūsu vainas apziņa tagad ir nedaudz mazinājusies?"

Nespēdama ilgāk būt viņa tuvumā, es piegāju pie loga.

Mana sirds dauzījās, karstuma viļņi skrēja pāri ādai, vēdera lejasdaļu pildīja viskoza vēlme, un krūtis... Nē, labāk man vēl neapgriezties... Kas ar mani notiek?

– Draklords... Finbar, es esmu ļoti noguris, vai varu mazliet atpūsties? – viņa teica negaidīti aizsmakušā balsī.

– Noteikti. Ja vēlaties, varat šeit pavakarīnot un agri gulēt.

Es aizvēru acis un diezgan sirsnīgi izelpoju:

– Paldies!

– Nepiemini to. Mēs turpināsim sarunu vēlāk, man nebija laika jums visu izskaidrot.

Nu, es zināju, ka man nebūs viegli. Tas ir tikai atelpa, nevis izdabāšana.

"Labi," es atbildēju, nepagriežoties.

"Tiekamies vēlāk, Ēna," dralords atvadījās tik intīmā tonī, ka visiem viņa ķermeņa matiem sacēlās stāvus, un devās prom.

Es paliku stāvam, piespiedu ledainās plaukstas pie degošajiem vaigiem.

Kas ar mani notiek? Kāpēc šis cilvēks mani tik ļoti ietekmē? Es viņu nemaz nepazīstu, bet esmu gatavs tik viegli nodot Rusu?

– Nē nē nē nē! – nočukstēju, cieši aizverot acis.

Puiša tēls, kurā es iemīlējos, lai arī ne uzreiz, man palīdzēja tikt galā ar dumpīgo libido.

– Nyera, vai tu jūties slikti? – Nis jautāja aiz muguras.

– Ak! – es nodrebēju. – Piedod, es nepamanīju, kad tu ienāci.

– Tu tik ilgi nekustējies... Viņi kaut ko čukstēja. Tu jūties slikti?

– Viss kārtībā, Niisara. Vienkārši ir pārāk daudz iespaidu.

Man vajag pabūt vienam un atpūsties. Viss ir sakrājies tik...

– Saproti. Tad jums vajadzētu apgulties.

– Varbūt...

Draklords teica, ka tu nenāksi vakariņās. Vai man to atnest tev šurp?

– Es būtu ļoti pateicīgs, paldies.

Niisara paklanījās un, pamanījusi notraipīto paklāju, uz kura joprojām gulēja izdzīvojušais stikls, atstāja mani vienu.

Un es sabruku kā nogāzts koks uz platās gultas. Viņa saritinājās kamolā, pārklājot sev segas malu, un sāka atcerēties Ilsanas vārdus: "Tas notiks jebkurā gadījumā. Bez tā rituālu nevar pabeigt!"

Jā, Finbar pat nevajadzēs pārāk daudz uzstāt! Šādā tempā es viņam atdodos pēc trim dienām. Mums steidzami kaut kas jādara. Vismaz neļaujiet viņam pieskarties jums un nenāciet pārāk tuvu...

Es pielēcu un ielēju sev glāzi tās ļoti nomierinošās sulas. Es to izdzēru vienā rāvienā. Es ielēju vēl...

Sirdspuksti kļuva klusāki, elpošana izlīdzinājās, un likās, ka pat dvēsele kļuva mierīgāka. Vai tiešām šķiet, ka tas palīdz? Labs līdzeklis. Kā to tur sauca?

Bet man uz mūžu jau sen ir pazudis no prāta tā augļa vai ogu nosaukums, no kura tas tapis. Man būs jājautā Nicai.

Lēnām atgriezos guļamistabā, bet tikko apsēdos uz gultas malas, kad pie durvīm pieklauvēja un Niisara ieskatījās iekšā.

– Niera Amira, Niera Kenrig, mūsu dziedniece, ir šeit, lai jūs satiktu.

Ārsti? Ko viņš te grib? Droši vien pirms “rituāla” uzsākšanas dralords vēlas pārliecināties, vai meitene nav lipīga un neapveltīs savu pūķa raksturu ar apkaunojošām slimībām?

Nu, ņemot vērā, no kurienes esmu šeit atvesta, es varētu viņu saprast. Bet es vienkārši negribēju šobrīd sazināties ar ārstiem. Kaut kā pat pazemojoši...

"Nys, paldies Njēram Kenrigam par viņa rūpēm un pasakiet viņam, ka man viņa palīdzība nav vajadzīga."

Bet, pastūmis malā kalponi, guļamistabā bez atļaujas ienāca īss un sirms vectēvs ar starojošu skatienu un kuplu koferi rokās.

– Lūdzu, nyera, bet man tevi jāizmeklē. Draklonda pavēle.

– Izskatās, ka man nav izvēles? – Uzdodot jautājumu, es piedzīvoju deja vu.

"Tāpat kā mēs visi, ieguva Ēnu." Tāpat kā mēs pārējie. – Ārsts silti pasmaidīja.

Galū galā man patiešām patika pārbaude. Galvenokārt tāpēc, ka nebija vajadzības izģērbties. Ārsts nosēdināja mani uz krēsla un, liekot mums un Niisaram smieties ar jokiem un jokiem, sāka izlikt lielu dārgakmeņu apli. Un, pats galvenais, viņam bija sava veida ārsta humors, vai kā? Tieši tā!

Un tad Njērs Kenigs ilgi staigāja apkārt. Murmināja kaut ko, ko varēja saprast tikai viņš. Viņš kustināja rokas, un no viņa darbībām patīkama elektrība pārskrēja pāri ādai, paceļot matiņus. Es atcerējos Kirjanas ārstēšanu ar roku uzlikšanu. Varbūt arī šis to spēj?

Viņiem taču šeit ir interesantas diagnostikas metodes! Bet man patīk.

Pabeidzis, ārsts savāca savus akmeņus un dažas citas pudeles atpakaļ koferī.

–Ko tu saki, Nier Kenig? – jautāju, patiesi interesējoties par ekspertīzes rezultātiem.

Ārsts uzreiz kļuva nopietns.

– Nyera Shadow, uz tavas auras ir skaidras peles saindēšanās pēdas. Tas, ka tu izdzīvoji, ir neticami laimīgs. Mouser, vismānīgākā inde, tā iznīcina auru un izjauc maģijas apriti. Es jums sagatavošu īpašu atveseļošanās dziru. Ja jūs to lietojat pirms gulētiešanas mēnesi, tas palīdzēs pārvarēt sekas. "Viņš

pēkšņi paskatījās uz mani īpašā veidā un jautāja: "Vai man ļaus uzzināt, kāpēc jums tas bija vajadzīgs, nyera?" Es nepamanīju tavu k'hater dāvanu...

– Tu neticēsi, bet es nezinu. Ne par šo tavu "k'hateru", pat ne par peles zīmi. Es īsti neatceros neko, kas notika pirms saindēšanās. Bet man šķiet, ka es nekad neesmu sapratusi augus. Tāpēc es domāju, ka es to izdzēru kļūdas dēļ. Paldies Kafisai un Pūķim Progenitor Dragon. Ja šī sieviete nebūtu ieradusies laikā, mēs ar jums tagad nerunātu.

– Tas tiesa. Kafisa... Kafisa ārste? – ārsts pēkšņi staroja.

"Viņa ir tā," es pasmaidīju.

– Vai tu zini, vai viņai ir māsa?

– Ēd. Viņas māsu sauc Karifa, un viņa vada aptieku Šarotē.

– Labākais, starp citu! Karifa joprojām ir viksa, bet viņa zina, kā vadīt biznesu, "apzināsies Nīrs Kenigs. – Šīs meitenes ir tikai uguns! Ar abiem jaunībā paspēju uzspēlēt. Es biju tāds staigātājs, pirms apprecējos," ārsts braši grieza pelēkās ūsas un izlikās samulsis: "Piedod vecajam vīram viņa atklātību, nyera."

– Nekas nekas. Jūs mūs uzjautrinājāt ar savām atklāsmēm, Nier Kenrig. Un Karifa tiešām ir viksa. – es pasmaidīju. – Kādu dienu viņa mani dzenāja ar slotu, vai vari iedomāties? Tik ļoti, ka skrienot es gandrīz nogāzu Nier Ber Coolstone. Tiesa, es joprojām nezināju, kas viņš ir.

Niisaras acis iepletās, ar roku aizsedzot muti. Viņas reakcija mani pat uzjautrināja.

– Karifa var! Es arī to reiz dabūju no viņas! – dalījās ārsts.

– Niera Amira, kā ar Nieru Bēru? – jautāja Nīss.

– Kā ar nier Ber? – Es uzreiz nesapratu.

– Nu ko viņš izdarīja, kad tu viņam uzdūries?

– A! Par to tu runā. Nekas. Es atvainojos, un viņš novēlēja man būt uzmanīgākam. "Mēs šķīrāmieš kā gandrīz draugi," es jokoju.

Ārsts un kalpone saskatījās un smējās.

– Jūs esat drosmīga meitene, Nyera Shadow! Nier Coolstone baidās un ciena visā Kirfaronā ne mazāk kā draklords.

"Redziet, tajā laikā man nebija ne jausmas, ar ko es saskāros." Tāpēc es nebaidījos. Es vienkārši biju pieklājīgs, un tas strādāja.

"Cik pārsteidzoši jauks cilvēks ir šis Njērs Kenrigs," es dalījos ar Nīsu, kad mēs ieraudzījām ārstu un sirsnīgi atvadījāmies.

Izrādījās, ka, mani apskatot, viņš izārstēja arī Jenāras pirkstu sasitumus uz mana kakla, kā arī visas manas rokas un papēžu ādas sasitumus, kas tika samīdīti, strādājot krodziņā. Mani pēkšņi sāka interesēt, kas notika ar šo trako apkopēju, vai viņu pieķēra varas iestādes?

Vakarā palikusi viena, domāju par notikušo. Ja es noliku pie malas bailes no drakloda un rituālu, kas mani gaidīja, tad dzīve it kā kļuva labāka. Vairs nav jāmeklē jumts virs galvas un jādomā, kā nopelnīt pārtiku. Pūķa ēna dzīvo kā princese rūpēs un godā, ja vien viņai nav spēka? Vai arī tas joprojām ir? Es vēl neesmu sapratis, kur ir tās robežas, kuras nedrīkst pārkāpt, un vai tās vispār pastāv?

Nez kāpēc šīs domas nenesa atvieglojumu. Gluži pretēji, viņi manā sirdī ielika trauksmi. Nepiemērotā vietā es atcerējos

nolādēto bordeli. Ja nu mani šeit sagaida apmēram tas pats, tikai
 klients ir tas pats...

Labais garastāvoklis kaut kā pazuda pats no sevis, un es ilgi
 mētājos un grozījos zem segas, nevarēdama aizmigt.

16. nodaļa. Bet kāda skaidra leģenda! Ne vārda!

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Rong Hall pils, Kirfarong Reach, tajā pašā vakarā.

Mēs ar Beru runājām manā kabinetā. Padomnieks apsēdās krēslā, izstiepa savas garās kājas un atmeta galvu atpakaļ.

–Kā ar nirpheat? Vai jūsu novērotāji pamanīja kaut ko dīvainu? – ES jautāju.

– Pagaidām nekas aizdomīgs. Viņa sakopās. Viņa vairākas reizes jautāja, kad varēs redzēt Ēnu. Viņa aiz garlaicības lūdza man kaut ko izlasīt.

– Lasīt? Un kam viņa dod priekšroku? – man radās interese.

– Jā, muļķības. Sieviešu romāns. Nu zini, viens no tiem bulvāriem ar visādiem dāmu puņķiem.

– Es redzu... Tikai nelaid viņu bibliotēkā. Viņai tur nav ko darīt bez uzraudzības.

"Es vispār aizliedzu viņu izlaist no kamerām." – Bērs pasmīnēja.

– Brīnišķīgi!

– Kāda bija jūsu iepazīšanās ar Ēnu? Vai Amira zina, kur tagad atrodas Chiller? – savukārt padomniece jautāja.

Es iesitu ar pirkstiem pa galda virsmu, pavirzīju tintnīcu tālāk no malas un tad sastapu Bēra skatienu un dalījos:

"Mūsu saruna līdz tam nenonāca."

– Kā šis?

Mans draugs pat iztaisnojās savā krēslā, piesardzīgi lūkojoties uz mani.

– Amira gandrīz uzreiz saindējās ar mouseru, kad viņa ieradās mūsu pasaulē, un gandrīz nomira, Bēr! Viņa neko neatceras. Šo jautājumu viņai nebija jēgas uzdot.

Padomnieks nepiedienīgi zvērēja un pēc tam atzīmēja:

– Priekštecis pūķis joprojām ir tavā pusē, Fin. Tev jau trīs reizes ir paveicies. Pirmo reizi jūs varējāt aizvērt Reach, bet pārējie draklords iekrita Nirfeats trikā. Otro reizi man bija iespēja atkal atrast Ēnu, un trešajā reizē, šķiet, ka tas ir tas! Izdzīvot ko tādu bez k'ha-ter... Tas ir gandrīz neiespējami! Vai esat pārliecināts, ka tas tā notika?

– Njērs Kenigs viņu nopētīja, viņš visu apstiprināja. Sekas ir skaidri redzamas aurā. Un ziniet, Ēna iesildījās pret mūsu ārstu un pastāstīja viņam interesantu stāstu. Vai vēlaties man pateikt?

Uzzinājis, ka ir sastapies ar manu Ēnu jau pirmajā meklēšanas dienā, padomnieks iepleta acis un tad pavisam pielēca kājās.

– Man nav piedošanas, Finbar! Kā es to varēju palaist garām! Es labi apskatīju zīmējumu. Tiesa, man nebija iespējas viņu salīdzināt ar meiteni. Tici vai nē, bet es apstulbu, kad ieraudzīju raganu Karifu ar slotu gatavībā. Kā dzīva sieviete var būt tik neglīta?

“Ak, ja tu toreiz būtu bijis mazliet modrāks, mana Ēna jau sen būtu šeit, nebūtu nonākusi bordelī un nebūtu sapinusies ar

Nirfeat, ko nebūtu viegli izdarīt. tikt vaļā no." Bet kāpēc...

Kādu brīdi klusējām, katrs domājot par savām lietām.

"Mums ir kaut kādā veidā jākompromitē šī Ilsana Ēnas acīs," Bērs ieteica.

Bet es pakratīju galvu.

– Nē. Ir par agru kaut ko darīt. Ir nepieciešami smagi pierādījumi, lai Amira saprastu, ka viņas draugs nav tas, par ko viņa saka, ka ir. Bet esmu pārliecināts, ka šī meitene sevi ļoti labi atdos. Jums nebūs ilgi jāgaida. Pa to laiku nosūtiet kādu uz aptieku. Ļaujiet viņiem runāt ar māsām un uzzināt visu, ko viņi var. Pēkšņi zobens joprojām atrodas netālu no vietas, kur tika atrasta mana Ēna. Un vēl viena lieta... Lai viņi pilsētā meklē kādu, kas pazina šo Ilsānu.

– Tiks darīts!

Padomnieks piecēlās un devās uz izeju.

– Bēr! – es viņam uzsaucu. – Drīz Amira pieprasīs saziņu ar savu... draugu. Nav vajadzības viņu ierobežot, bet ļaujiet Niisarai viņiem sekot līdzī. Es nevaru ļaut šai meitenei sāpināt manu Ēnu.

– Niisara ir viens no mūsu labākajiem miesassargiem. Viņa zina, kā to izdarīt arī bez mums, bet es nodošu jūsu vārdus. – Apsardzes priekšnieks uzspieda uz sliekšņa un atgriezās. "Klausies, Fin, vai esat pārliecināts, ka ir vērts riskēt, atstājot Nirfeat pili?"

– Neesmu pārliecināts. Bet, ja es šobrīd dalīšu Amiru ar viņas draugu, viņa atkāpsies, un tad man būs daudz grūtāk nopelnīt

viņas uzticību.

– Kāda vēl uzticēšanās, Finbar? Viņa ir tava ēna! Safīra pūķa ēna!

– Tas ir tā. Bet meitene man vēl neuzticas un baidās. Viņa pat pieprasīja viņu atlaist...

Bērs šausmās skatījās uz mani. Mans draugs nevarēja saprast, kā tas bija iespējams.

– Fin, es...

"Neaizmirsti, ka viņa ir no citas pasaules, Ber," es viņu pārtraucu un atgādināju: "Tur viss ir sakārtots savādāk." "Nedaudz padomājot, es piebildu: "Un man arī šķiet, ka Amira atceras daudz vairāk, nekā vēlas parādīt..."

– Kas attiecas uz mani, sievietē ir sievietē, un nav nozīmes, no kuras pasaules viņa ir. Jums vajadzētu būt tiešākam. Frostas šarms ir pilns, viņa nepretosies, un rīt tu pamodīsies vienā gultā! – padomnieks ieteica vienkāršāko izeju.

– Ej jau strādāt, padomdevēj! "Es šķībi pasmaidīju un nomurmināju tukšumā, kad paliku viena: "Būtu jauki, ja viss būtu tik vienkārši..."

Amira Eldarova, Safīra pūķa ēna

Rongholas pils, Kirfarong Reach

Nākamajā dienā mums ar Ilsanu ļāva satīties un kopā paēst brokastis. Kalpotāji mums pasniedza ēdienu uz terases ar skatu uz nelielu dārziņu un pēc mūsu lūguma atstāja mūs vienus.

– Tev bija taisnība. Šis ir būris, kaut arī zeltains, – es sūdzējos, negribīgi ķerdama zaļo lapu salātus ar kādu mērci.

"Tad mums pēc iespējas ātrāk jātiek ārā no pils," Ilsana ierosināja, nomierinot balsi un nokodama grauzdiņa gabalu.

– Bet kur?

Pat nejautājot, kā, es jautājoši skatījos uz savu līdzdalībnieku.

"Kur Finbar Frost mūs nevar sasniegt," viņa ierosināja acīmredzamo un, iemetusi mutē porciju salātu, sāka košļāt ar apetīti.

Gabals man nekrita kaklā, bet Ilsana, kura ieslodzījuma laikā bija izsalkusi, paspēja gan paēst, gan papļāpāt.

– Un kur ir šī vieta, vai varat man pateikt? – ES jautāju.

– Ārpus Kirfarongas. Bet safīra pūķim ir labas attiecības ar saviem tuvākajiem kaimiņiem, tāpēc, ja jūs skrienat, dodieties tieši uz Bērštonu. Dzirdēju, ka dralordiem ir bail tur iet.

– Kā šis?

Vieta, kur cilvēki, kas ir milzu uguni elpojošu ķirzaku veidolā, baidās doties, es biju nedaudz satraukts. Un kāpēc tas tā būtu?

– Lina teica, ka ir brīva teritorija, kur pūķiem nav spēka. Par laimi, viss, kas mums nepieciešams, ir nokļūt līdz robežu atslēgai. Jums pat nebūs jāšķērso Kirfarongas un Torisvenas robežas. Jūs vienkārši palūdziet, lai viņš mūs aizved tieši uz Bērštonu.

"Tas izskatās pēc plāna..." es ar slēptu ironiju atzīmēju. "Vai esat pārliecināts, ka dralorda zobens to spēj?"

– Noteikti! Vai tiešām par to šaubāties? "Līdzdalībnieks izstaroja pārlicību.

Es šaubījos, un kā! Taču Ilzāne negrasījās atzīties. Tā vietā

viņa teica:

– Labi. Tiksimies pie zobena un pārbaudīsim. Bet pagaidām mēs pat nevaram atstāt savas kameras bez atļaujas.

– Pagaidām tas arī viss. Ir pagājis pārāk maz laika. Jums ātri jāsavalda pūķis. Ļaujiet viņam ēst no jūsu plaukstas. Vienkārši nepārcentieties un neļaujiet viņam jūs nospiest.

"Tas nebūs viegli..." Es atcerējos savu neadekvāto reakciju uz dralordu.

Sarunu pārtrauca Niisara, kas mums atnesa desertu un jaunumus:

"Niers, pēc brokastīm varat pastaigāties dārzā." Vienpadsmitos šuvējas ieradīsies uzmērīt, un tad dralords aicina uz kopīgām pusdienām.

– Pusdienas ar Draklordu? Oho! – Es biju pārsteigts.

Laiks līdz pusdienām pagāja garām. Neliela pastaiga pa dārzu Niisaras pavadībā piespieda papļāpāt par niekiem un aplūkot nepazīstamus ziedus un augus. Tad nācās izvēlēties audumus un stilus jauniem tērpiem. Man bija vienalga, jo viņi tik un tā nebūtu vajadzīgi, bet Ilsana pačukstēja, lai es izrādu vismaz kādu interesi.

Beidzot bija pienācis laiks saģērbties vakariņām, un es devos uz savu istabu. Nice man palīdzēja izvēlēties, ko vilkt vakariņās, un no viņas ieteiktajām iespējām es atkal izvēlējos blūzes-bikšu komplektu, un kalpone neteica ne vārda. Pusdienas pagāja klusi. Ilsana priekšā Finbars Frosts nepieminēja manu zemes izcelsmi un turpināja neformālu sarunu. Viņš jokoja un apbūra mani

arvien vairāk. Viņa skatiens man uzmeta zosādu, un tām nebija nekāda sakara ar bailēm.

– Amira, vai tu pievienosies man pastaigā? – dralords pēc pusdienām ierosināja.

Es ļoti gribēju turpināt sarunu, bet jau grasījies atteikt, kad pēkšņi uzgāju Ilsanas daiļrunīgo skatienu.

– Noteikti ej! "Es atradīšu, ko darīt," mana draudzene čukstēja, rotaļīgi pavērsdama acis uz dralordu.

Es sapratu, uz ko viņa dod mājienu: ir pienācis laiks pieradināt pūķi!

Pateicusies Finbāram par godu, līdzdalībniece savas kalpones pavadībā devās uz mājām, un dralords veda mani pa pils gaitenēm, stāstot un rādot, kas un kur atrodas. Ekskursija izvērtās ne tikai interesanta, bet arī izglītojoša. Es mēģināju atcerēties katru pagriezieni, zaru un durvis, bet es nevarēju aptvert visu pirmo reizi. Eh, es gribētu kaut kādu navigatoru vai, sliktākajā gadījumā, ēkas plānu...

– Rongzāle ir ļoti skaista pils! Šeit ir tik omulīgi! – Es pilnīgi patiesi apbrīnoju, kad ekskursija beidzās pie manu kambaru durvīm.

– Prieks, ka tev patika mana māja. – Dralords pasmaidīja. "Es vēlos, lai jūs arī šeit justos kā mājās."

"Tad neturi mani aizslēgtu," es izteicu, kaut kā negaidīti pat sev, pagriežoties pret jums, un es nobijos. Ko darīt, ja tas ir vietējās etiķetes pārkāpums? – Piedod, Draklord. ES aizmirsu...

– Nē, nē, viss kārtībā, Amira! Privāti varat man vienkārši

piezvanīt par Finbāru. Tas ir labi.

Draklords satvēra manu roku, un manā ķermenī no viņa nedaudz raupjā plaukstas uzreiz izplatījās patīkams siltums. Mana pirmā reakcija bija atņemt roku, bet es savaldījos. Krievijas dēļ. Lai atgrieztos mājās... Ilsana nezināja, bet man bija plāns, kas nedaudz atšķīrās no viņa piedāvātā. Kad tiksim pie kalnu būdā paslēptā zobena, es aizvedīšu savu līdzdalībnieci uz Bērštonu, kā viņa sapņoja, un pati došos mājās – uz Zemi.

Mēs ar Draklordu gājām līdz vakariņām, un tad kopā vakariņojām. Kopš tās dienas sākās mūsu regulārās tikšanās. Finbar strādāja no rīta un pavadīja pēcpusdienu un vakariņas ar mani. Viņš turpināja viņu iepazīstināt ar saviem īpašumiem un pils cilvēkiem. Šeit bija pārsteidzoši daudz kalpu, strādnieku un sargu. Kārtības un ierastās lietu gaitas uzturēšana prasīja vesela kalpu pūles un laiku.

Kādu dienu mēs ieradāmies apmeklēt Nier Kenrig, kurš bija ļoti priecīgs par mūsu vizīti.

– Un es tikko sagatavoju jums pareizo kompozīciju, Nyera Amira! Es pati gribēju paskatīties, un še tev! – Ārsts man pasniedza mazu pudelīti ar sārti biezu vielu un pamācīja: – Trīs pilienus uz glāzi tīra ūdens un kārtīgi samaisiet.

– Izklusās viegli. – uzsmaidīju viņam un atkorķēju korķi. Ziedu un piparmētru smarža aizkustināja ožu. – Jauka smarža!

"Es centos nodrošināt, lai garša nebūtu sliktāka." – Njērs Kenigs starojoši pasmaidīja.

– Paldies, ka tik rūpējies par mani! – pateicos ārstam.

Dienu vēlāk mēs satikām Bear Coolstone. Tikšanās notika Finbar birojā.

– Ak! Es vēlāk pārbaudīšu! – Slepka bez klauvēšanas ielauzās iekšā, samulsis un ieraudzīja mani vienā no krēsliem ar grāmatu rokās.

Draklords mani tikko iepazīstināja ar Dragon Reaches vēsturi, un es negaidīti aizrāvos.

– Nē, nē, nāc iekšā, Bēr! Jums un Amirai vēl ir jāiepazīstas.

– Sveiks, nier Coolstone! Atceries mani? – uzsmaidīju padomniekam.

– Sveika, Nyera Amira! Piedod, ka neizglābu tevi agrāk...” apmulsušais lielais vīrs vainīgi nokāra galvu.

– Un tu arī! – Es nevarēju to izturēt. – Nu kā tu par mani uzzināji?

“Un tā ir taisnība...” viņš neskaidri atbildēja.

– Vai tev ir man ziņas, Bēr? – jautāja dralords.

– Kaut kas ir, bet nekā svarīga.

Padomnieka tonis liecināja, ka viņš nevēlas runāt manā priekšā.

“Labi, es neiejaukšos...” Es uzsitu grāmatu un piecēlos kājās.

– Amira, lūdzu, paliec. Ber, runā. Man nav noslēpumu no savas Ēnas.

Oho! Pat ja? Tā ir uzticēšanās! Varbūt Ilsanai ir taisnība, un Shadows of Dragons tiešām ir atļauts daudz? Ja vien... Ja vien šie divi tagad nespēlē. Es jau sen sapratu, ka neesmu vienīgais, kas šeit veic "pieradināšanu". Šī spēle ir abpusēja.

Apsardzes priekšnieks turpināja vilcināties, un es nolēmu likteni nekārdināt. Ja viņi izliekas, es nepiekāpšos, un, ja nē, tad man nevajadzētu iejaukties lietās, kas mani neskar.

"Tomēr es iešu." Paldies par lieliski pavadīto laiku, dralord. Vai varu paņemt līdzīgu šo grāmatu?

Es mēģināju atbrūņojoši pasmaidīt.

– Noteikti! – Finbārs staroja, un es jutos nedaudz neveikli.

Un viņa priekšā. Un Rus priekšā, kura tēlu es pasargāju savu sirdi no pūka smaidiem un viņa necilvēcīgā šarma...

Severs mani veda uz kamerām, un iekšā Ilsana jau gaidīja Nisa klātbūtnē.

– Beidzot! Kas tev ir? – Līdzzinātājs ar interesi skatījās uz skaļumu manās rokās.

– Paņēmu grāmatu, ko lasīt. Atsvaidzinot manu atmiņu.

Es parādīju Ilsanai vāku, un līdzdalībnieks neapmierināti saviebās ar grimasēm.

– Mulķības! Tikpat labi varētu paņemt bērnu stāstus!

"Es arī tos neatceros, tāpēc man tas kādreiz būs jāpameklē."

Mani pēdējā laikā kaitināja līdzzinātāja pesimisms un izvēlība. Atverot grāmatu nejauši izvēlētā lapā, es iesaucos:

– PAR! Tas attiecas tikai uz ēnām. Klausies!

Un viņa sāka skaļi lasīt, lai viņu kaitinātu:

Kādu dienu pūķi lidoja ap viņu domēnu, un viņu ēnas krita pār meitenēm, kuras katra mierīgi veica savu biznesu. Viens vāca gliemežvākus Septiņdesmit septiņu vētru jūras krastā. Cits mazgāja veļu pie meža strauta. Trešais makšķerēja vērmelēs,

ceturtais vāca ūdeni no avota auzās, bet piektais – ogas purvā.

Un visās Reaches nebija neviena skaistāka par tām meitenēm, tāpēc katrs pūķis nolēma. Un viņš saprata, ka ne velti izgāja visus pārbaudījumus, pasargājot savu Limitu no nelaimēm. Divreiz nedomājot, visi pagriezās un piezemējās blakus savai topošajai Ēnai.

Viena bruņas mirdzēja ar briljantiem, otrā – sarkanas ar rubīniem, trešā – mirdzēja ar safīriem, ceturkā maigi mirgoja dzintarā, piektā – mirdzēja smaragdus. Taču, ieraugot milzu ķirzakas, meitenes nobijās un, kliegzot, aizbēga.

"Tas nozīmē, ka viņi pievilināja nabagus ar bagātību," sarkastiski piezīmēja Ilsana.

Es tikai pasmaidīju un turpināju lasīt:

Pūķi aizlidoja, un nākamajā dienā viņi atgriezās tajās pašās vietās. Pieņēmuši cilvēka veidolu, lai nebiedētu skaistules, viņi sāka gaidīt. Meitenēm, kas atgriezās, patika spēcīgie karotāji, kas viņu priekšā parādījās kaili. Viņi bez vilcināšanās atdeva sevi šīm skaistulēm un kļuva par tām uz visiem laikiem...

Šīs meitenes sāka saukt par ēnām. Kopš tā laika viņi ir bijuši nešķirami no saviem pūķiem. Tieši viņi palīdzēja viņiem iegūt cilvēka formu, un pūķus cilvēka veidolā sauca par dralordiem. Katrs no viņiem uzcēla sev uzticamu māju, kur atveda Ēnu un sāka gudri pārvaldīt savu Sasniegumu kā cilvēks.

– Kas?! – Pie sevis izlasījis pēdējo rindkopu, apmulsis pāršķirstīju lapas, taču leģendas turpinājumu tā arī neatradu. – Un viss sākās tik skaisti...

– Ko es tev teicu? – Ilsana sirsnīgi iesmējās.

Tikai man pēkšņi nelikās smieties. Tagad, kad es katru dienu jutu pūķa šarma enerģiju, leģenda mani nobiedēja.

– Man šķiet, vai arī šeit bez alegorijām ir rakstīts, kā beigās iznāks?

Bet kāda skaidra leģenda! Nepaiet neviens vārds. Tas pat nav rakstīts alegoriski: es redzēju, apguvu, izmantoju. Punkts. Un pats galvenais, leģendā it kā viss ir kārtībā, bet ne vārda nav rakstīts par to meiteņu laimi, kuras nolemtas kļūt par pūķu ēnām! Un tas tiek pasniegts tā, it kā būt Pūķa ēnai būtu augstākais labums. Paskaties, pat gaismekļus tā sauc...

Nākamajā dienā vakariņās Finbar jautāja:

– Amira, tu šodien esi skumjš. Vai kaut kas nav kārtībā?

Protams! Patiešām, kaut kas nav kārtībā, un tas ir maigi izsakoties!

Draklords paskatījās uz mani, gaidīdams atbildi. Satiekot viņa skatienu, es pasmaidīju un teicu tā, kā tas ir:

– Man ir skumji, jo lasīju leģendu par ēnām.

– Vai tevi kaut kas satrauca?

Vai tiešām šis cilvēks nesaprot, vai arī viņš to vilto?

Šķiet, ka dralords neizsmēja, bet es joprojām biju nikns:

"Viss par viņu mani mulsināja!" Katra rinda!

Ar nepiedienīgu šķindoņu viņa nometa sev instrumentus.

Draklords skatījās uz viņiem ar nemirkšķināmu skatienu un klusi jautāja:

– Izskaidro, lūdzu?

Man pēkšņi kļuva kauns par šo uzliesmojumu.

"Tas saka, ka..." es apklusu un apklusu.

Šķiet, ka tas, kas man šķita tik nežēlīgs, tagad ir zaudējis savu nozīmi. Un Finbāra acīs es droši vien saceļu skandālu par bērnu pasaku. Kāds stulbums!

Krāsa metās manā sejā, un es sakostu zobus, līdz tie čīkstēja, dusmojos gan uz draklordu, gan uz Ilsanu, bet visvairāk uz sevi.

Finbar Frost bija saprotošāks, nekā es varēju cerēt.

"Amira, es domāju, ka es zinu, ko tu ar to domā." Jūs varat neatcerēties peles dēļ, bet Reaches pasaule nav jūsu mājas. "Viņš vērīgi skatījās uz mani, gaidot reakciju.

Bija jāpieliek milzīgas pūles, lai saglabātu "pokera seju" un neatklātu patiesās jūtas.

– Par ko tu runā? Es nesaprotu..." viņa čukstēja, skatoties ar stiklveida skatienu no sasprindzinājuma kaut kur netālu no dralorda deguna tilta.

Es nezinu, vai viņš ticēja maniemi meliem, bet viņš pamāja ar galvu un pacietīgi sāka skaidrot:

– Es tev stāstīju par dimanta un smaragda pūķu ēnām. Viņi ir jūsu tautieši un palīdzēs jums atcerēties.

Bija neizturami un nepatīkami ilgāk izlikties, taču bija pārāk biedējoši, lai pateiktu patiesību.

"Varbūt... Finbar, es neesmu izsalcis." Vai es varu doties uz savu vietu? "Es nolēmu aizbēgt glēvi."

– Noteikti. "Tu vari darīt visu, ko vēlaties, mana ēna," draklords nopietni atbildēja.

Gaidot pavēli atgriezties jebkurā brīdī, es sasniedzu izeju no ēdamistabas, bet apstājos pie sliekšņa.

– Finbar, piedod, ka sabojāju vakariņas.

– Ja paliksi izsalcis, pasaki kalpiem, viņi tev atnesīs ēst.

Es joprojām skatījos uz viņu, un kaut kas iekšā nodrebēja no viņa laipnā smaida. Varbūt es par velti baidos no viņa? Varbūt mums vajadzētu uzticēties?...

It kā pēc pavēles manā galvā skanēja viņa paša vārdi: "Tu esi brīvs darīt visu, ko gribi, mana ēna."

Pārbaudīsim to:

– Finbar, vai varu pastaigāties pa pili?

– Protams, Amira. Paņemiet Nisu līdzi, lai nepazustu.

– Finbārs?

"Jā, mana... Amira?"

Pamanījāt, ka man nepatīk "Ēnu" adrese, un izlaboju sevi?

– Vai es varu ieiet pilsētā?

Draklords ilgi neatbildēja. Droši vien tas tiks aizliegts...

– Tas nav droši. "Es gribētu..." viņš iesāka.

– Jūs teicāt, ka es varu darīt visu, ko gribu! – steidzos atgādināt.

– Noteikti. Vai jums kaut ko vajag pilsētā? Varbūt kaut kas konkrēts? – viņš piesardzīgi jautāja.

– Es gribu apmeklēt Kirjanu. Šī ir Kafizas radiniece, viņa strādā aptiekā, un mēs vienojāmies, ka es uzzīmēšu augus viņas uzziņu grāmatai, bet kopš tā laika neesmu parādījusies.

Draklords nemanāmi un bez īpaša sajūsmas nopūtās, bet

tomēr atļāva:

– Labi. Tikai neejiet bez pavadības, lūdzu.

Likās, lai ko es tagad prasīšu, viņš ir gatavs atļauties. Visi, izņemot vienu. Esmu pārliecināts, ka viņš nav gatavs mani atlaist uz visiem laikiem...

– Vai es varu iet tūlīt?

– Manuprāt, šodien ir par vēlu pastaigām. Jūsu draugs, iespējams, ir pabeidzis darbu un atpūšas.

Izklausījās saprātīgi.

– Tev ir taisnība. Es rīt došos pie Kirjanas. Finbar, vai es varu paņemt līdzīlsānu?

– Noteikti.

– Paldies!

Draklords salutēja ar dakšīnu un šķita, ka viņš zaudēja interesi par mani, kad viņš sāka ēst vakariņas. Pilnīgā jūtu apjukumā atgriezās pie sevis. Bet, tiklīdz viņa iegāja, pie durvīm pieklauvēja, un Niisara steidzās tās atvērt.

– Nyera Amira, Nyera Ilsana nāk pie jums.

"Ļaujiet viņam ienākt un atstāt mūs vienus, lūdzu."

– Kā tu saki, nyera.

Paklausīgā un klusā Nisa, ielaidusi savu līdzdalībnieku, pazuda kalpu istabā. Satraukta Ilsana paskatījās apkārt, pārliecinoties, ka viesistabā esam vieni.

–Tu tik ātri atgriezies. Vai vakariņās kaut kas notika?

Satvērusi manu roku viņa devās uz dīvāna pusi.

– Nekas. Man vienkārši vēl nebija laika izsalkt, man bija pārāk

daudz pusdienu...

Es nokritu uz mīkstā sēdekļa, un, kā laime, mans vēders sāka rūgt, nododot manus melus.

–Vai tu esi sastrīdējies ar pūķu kungu? – Ilsana saspringa.

"Es neteiktu, ka mēs strīdējamies, bet radās spriedze," es atzinu.

– Tev tā nevajadzēja darīt! Mums ir ļoti maz laika," sarūgtināts bija līdzzinātājs, bet tad nodomāja: "Un varbūt tas nav velti... Reizēm ir vērts būt nedaudz kaprīzam." Parādiet vīrietim, ka viss nav tik vienkārši, kā viņš domā.

"Es nebiju kaprīzs, es tieši teicu, ka man nepatīk leģenda par Ēnām," es dalījos spriedzes iemeslu.

– Kas viņš ir? "Ilsana mani klausījās ar lielu interesi.

– Un viņš nolēma mani iepazīstināt ar citām Ēnām. Viņš teica, ka viņi man palīdzēs atcerēties... Un viņi visu izskaidros par Ēnām un pūķiem, – es neatklāju visu patiesību.

– Pfft! – Ilsana nošņāca. – Ko viņi tev var paskaidrot? Viņi jums pateiks, cik viņi ir laimīgi ar saviem dralordiem un visu to! Ko vēl jūs varat sagaidīt no tādiem cilvēkiem kā viņi?

Es netaisījos stāstīt Ilsanai, ka neesmu šeit dzimusi. Man ir gana no dralorda, kurš spītīgi cenšas iegūt atzinību, ka esmu zemnīca. Un viņai ir taisnība par ēnām. Es domāju par to pašu, bet joprojām sadusmojos un izteicu:

– Kā jūs zināt, ko teiks citas ēnas? Jūs pat viņus nepazīstat!

Šķita, ka līdzzinātājs nepamanīja manu aizkaitinājumu.

– Tas joprojām ir skaidrs kā diena! Viņi ir pieķērušies

saviem pūķiem un dejo viņu dziedāšanā. Kā viņiem var būt savs viedoklis? Ja nevēlaties kļūt tikpat vājprātīgs, neļaujiet Frostam pabeigt rituālu! Baidos, ka mums ir daudz mazāk laika, nekā biju iedomājusies. Mums pēc iespējas ātrāk jātiek pie zobena. Cik žēl, ka mums ir aizliegts atstāt pili...

Es triumfējoši pasmaidīju un atklāju ziņas:

– Rīt no rīta dosimies pastaigā uz Šarotu!

– Kā šis? – viņa bija patiesi pārsteigta.

– Un šādi!

17. nodaļa. Pastaiga Šarotē, pretējā gadījumā dzīvie apskaudīs mirušos! Un tiem, kuriem izdevās aizbēgt...

Bija patīkami redzēt, kā Ilsanas skaistā seja pagarinājās, kad es viņu pārsteidzu ar šo ziņu.

– Atkārtot to? – viņa jautāja, it kā neticētu savām ausīm.

Es ar prieku atkārtāju, lai zinātu, ka esmu ieguvis draklordas labvēlību ātrāk, nekā viņa domāja.

– Finbar Frost atļāva mums pastaigāties pa pilsētu.

– Jā, tā nevar būt! Droši vien viņš to teica speciāli, bet viņš pats vēlas mums sekot. Paskatīsimies, ko darīsim,” Ilsana ierosināja, pieklusinot balsi un jēgpilni paceļot uzacis.

Līdzdalībnieka īpašība, visā saskatīt negatīvo, mani kaitināja arvien vairāk. Esmu šausmīgi nogurusi no šīs viņas manieres. Tu savam ienaidniekam nenovēlētu to, kas šai nelaimīgajai meitenei bija jāpārcieš, bet tu nevari būt tik aizsmacis? Ilsana mani pamazām inficēja ar savu depresiju, un es sapratu, ka pēc aizbēgšanas mums būtu labāk šķirties. Kā man pietrūkst viegli komunicējamās Lankas un saprātīgās, mierīgās Kirjanas. Ar tādu es labprāt aizbēgtu!

Atklāti sakot, šobrīd es nemaz negribēju nekur skriet. Sauciet mani par vājinieku, taču pēc dienām, kas pavadītas komfortā un aprūpē Rongholas pilī, es nebiju garīgi gatavs atkal ienirt

klaidoņa problēmās bez ģimenes un cilts un bez normāla darba. Mana vienīgā cerība ir, ka zobens mani atvedīs mājās. Būtu jauki to izmantot bez bēgšanas, un, ja tas nedarbojas, palieciet šeit...

Manu acu priekšā parādījās draglorda tēls, kādu es viņu redzēju šodien vakariņās.

– Amira, vai tu dzirdi? Amira? – Ilsana mani uzsauca un viegli uzgrūda man uz pleca.

Man šķiet, ka jautājumu noklausījos nejauši.

– Atkārtojiet, es mazliet padomāju.

"Es teicu, ka dralords cer, ka mēs viņu novedīsim pie zobena, tāpēc viņš ļāva mums tik viegli atstāt pili!"

Es nobolīju acis un pamāju ar galvu.

"Es domāju, ka jūs atkal pārspīlējat." Kāpēc viņš mūs turētu aizdomās par kaut ko tādu? Vai esat aizmirsis, no kurienes mūs izvilka?

"Varbūt... Un tomēr es esmu pārliecināts, ka viņš mums ļāva iziet kāda iemesla dēļ." Noteikti viņš...

Es nevarēju to izturēt un rupji viņu pārtraucu:

"Ilsana, tu vari palikt pilī tik ilgi, cik gribi, un es došos kopā ar Nisu!"

– Nē nē! Es arī gribu uz pilsētu! – līdzzinātājs pavirzījās tuvāk un atkal satvēra manu roku, skatoties man acīs.

Un es pēkšņi pamanīju, cik viņa ir kļuvusi skaistāka laikā, ko pavadījām pilī. Manā priekšā sēdēja vēl viens cilvēks. Tievās, bālas meitenes vietā ir izsmalcināta blondīne ar spīdīgiem matiem un skaistu kleitu. Lazdu acis, tāpat kā manas,

līdzdalībniekam piešķīra šarmu un noslēpumainību. Un tajā pašā laikā tie manī izraisīja nepatiku. It kā man kaut kas būtu nozagts, un viņi to nekaunīgi nēsā tieši manā priekšā. Tik dīvaini...

– LABI. Kopā, kopā, bet ar vienu nosacījumu,” es sacīju.

Līdzdalībnieks pārstāja smaidīt un piegāja tuvāk. Šķita, ka viņai mani vārdi nepatika.

– Kāds vēl nosacījums? – viņa jautāja.

– Vai pārstāsit eskalēt un visā saskatīt slikto? – uz jautājumu atbildēju ar jautājumu.

– Bet vai es...

– Vai Tu esi! – es viņu atkal pārtraucu. – Ilsana, tiešām! Lai ko es teiktu, jūs tajā uzreiz atradīsiet kaut ko bīstamu vai ļaunu. Tas nav patīkami.

Līdzdalībniece aizvainoti savilka lūpas un apklusā, skatīdamies ārā pa logu, un jau otro reizi tajā dienā es jutos apmulsusi par savu uzvedību. No otras puses, labāk ir izteikt to, kas jums nepatīk, pirms lietas ir kļuvušas pārāk tālu.

Es aizsedzu viņas roku ar savu roku.

– Piedod, ja es tevi sāpināju. Man šodien ir slikts garastāvoklis...” es nomurmināju.

Pārsteidzoši, Ilsana staroja.

– Un piedod man! Es tiešām reizēm pārspīlēju. Agrāk man nebija tik... garlaicīgi.

Pēc nesaskaņām un izlīguma mans garastāvoklis sāka uzlaboties. Vēl nedaudz papļāpājām ar līdzdalībnieku, un tad es palūdzu atnest vakariņas un naktī pat ļāvos saldumiem. Palikusi

viena, es ātri noskalojos un steidzos gulēt. Ar nepacietību gaidīju rītdienas pastaigu un domāju, ka no nervoza uztraukuma nevarēšu aizmigt līdz rītausmai, bet tiklīdz galva pieskārs spilvenam, noģību.

Man nekad nav bijuši normāli erotiski sapņi. Vienmēr kaut kādas muļķības, kuras līdz pusdienas laikam pat neatcerēsimies. Tad istabā, kur viss notiks, nav gultas. Respektīvi, gulta ir, bet apkārt esošais cilvēku pūlis neļauj ķerties pie lietas. Tad pēkšņi svarīgākajā brīdī partneris pazudīs... Vispār man ar attiecībām nav veicies ne tikai realitātē, bet arī sapņos.

Šodien viss bija savādāk.

Es pamodos, ātri elpoju, un atklāju, ka ir rīts. Ilgu atbalsis pāršalca manu ķermeni, un pikantie mirkli ar mani un draklordu galvenajā lomā bija skaidri iespiedušies manā galvā. Kodusi lūpā un uzlikusi plaukstas uz degošajiem vaigiem, es miegaini mirkšķināju, cenšoties saprast, kas tas ir? Tad viņa rūpīgi pārbaudīja, vai tuvumā nav kāds. Kas zina, šie burvji...

Bet gultā es biju pilnīgi viena, kā arī guļamistabā. Tāpēc es piecēlos un, pārtraucot savas domas, devos uz vannas istabu. Tad piezvanīja Nis un lūdza mūs pasniegt brokastīs.

– Njēra, izejot pilsētā, jāvalkā vienkāršākas drēbes, lai nepiesaistītu lieku uzmanību. Tas ir drakloda stāvoklis.

Smieklīgi! Vai istabene jau zina par gaidāmo pastaigu?

– Nekādu problēmu! "Es neesmu izvēlēgs," es viegli piekritu šiem nosacījumiem.

Nīss man izraudzījās vilnas kleitu, tādu kā turīgas pilsētas

sievietes. Līdzī nāca siltas zeķes, jo no rīta ārā bija vēss. Kārtīgi zābaki un īsa jaka virsū, kā arī gaiša cepure ar kažokādas apdari kā dekorāciju, pabeidza manu pieklājīgās nyeras tēlu.

– Jauki! – Es izteicu spriedumu pēc tērpa pielaikošanas.

– Paldies. Es iešu tev līdzī, sargi sekos attālumā, lai nepievinātu liekus skatienus. Un dralords iedeva šo jums un Nyera Ilsane izdevumiem. Jūs varat iegādāties jebko. Ja ar to nepietiek, pasaki man, un es atrisināšu problēmu,” pasmaidīja Niisara.

Es nosvēru vienu no maisiem savā plaukstā. Salīdzinot ar manu algu tavernā, tā viennozīmīgi ir daudz iespaidīgāka summa. Bet es negrasījos to izniekot. Nekad nevar zināt, kā viss izvērtīsies, nauda var noderēt. Un kas gan var būt vajadzīgs pilsētā, kad pilī ir viss, ko sirds kāro?

– Njēra, es arī iešu pārgērbties. Lūdzu, uzgaidi mani šeit,” Nisa jautāja un pazuda savā istabā.

Nolēmu paskatīties uz Ilsanu. Pārbaudiet, vai viņa ir gatava iziet. Līdzdalībnieka kambari atradās blakus, un durvis bija atslēgtas. Un, nedomājot par klauvēšanu, es jau grasījos ienākt, bet sadzirdēju lamāšanos un sastingu, nekad nepārkāpjot sliekšni.

– Vai jūs nopietni domājat, ka man vajadzētu valkāt šo lupatu? Tu galīgi traka, slimas govs meita?! – līdzzinātāja uzkliedza savai kalponei.

– Bet nyera, tas ir tikai tavas drošības dēļ! – vēl pavisam jaunā kalpone neizpratnē burkšķēja. Šķiet, ka tā ir trešā pēc kārtas. Ilsanai nebija kalpu. -Tev nevajadzētu piesaistīt uzmanību. Es

uzstādīju šo nosacījumu...

– Ak, tu man arī izliksi nosacījumus, nenoplūktā vista?! Es tevi tagad uzvārišu dzīvu! – pavisam negodīgi uzbruka nelaimīgais līdzdalībnieks.

– Nevajag, njera! – kalpone bailēs iesaucās, un tūdaļ atskanēja rūkoņa un klusināta šķembu zvana.

Šķiet, ka viesistabā ir tikai par vienu vāzi mazāk...

Pat ja ne no paša sākuma, bet noteikti jau no brīža, kad atbrīvoju savu līdzdalībnieku no būra, man bija aizdomas, ka ar viņu viss nav tik vienkārši. Es pat nedomāju, ka viņa ir tik nekārtību cēlēja! Tagad ir skaidrs, kāpēc viņas kalpones tik bieži mainās. Viņa ikvienu tā uzmāks!

Pirmā reakcija bija steigties iekšā un jautāt, kas notiek? Bet tā vietā es klusi izgāju no Ilsanas kambariem un domās atgriezos savā istabā.

Nē... Varbūt tev vajadzētu divreiz padomāt, pirms bēgt ar šo meiteni uz Bērštonu. Cik ilgs laiks paies, līdz viņa sāks grūstīt arī mani?

Atrodoties pils pagalmā, biju nedaudz pārsteigts. Šeit notika īstā cīņa!

Pieci karotāji uzreiz uzbruka dralordam ar izvilktiem zobeniem, un likās, ka pretinieki viņu būtu pārsteiguši. Baltais, brīvais, laikapstākļiem nepiemērotais krekls nekādi nelīdzinājās bruņām, kurās bija tērpušies uzbrucēji. Vienkāršas bikses varēja pasargāt tikai no aukstuma. Turklāt zobens Finbar Frost, ko izmantoja sitienu atvairīšanai, izrādījās koka!

"Tā ir tikai apmācība," Nisa pamudināja, it kā sajutu manu apjukumu.

Laikā! Es gandrīz sāku panīku, plānojot aicināt tos, kas mierīgi gāja garām, aizstāvēt suverēnu. Apspiežot šo impulsu, es sastingu ar akmeņainu seju, vērojot neparasto skatu. To redzēt televizora ekrānā ir viena lieta, un pavisam cita, kad ar savām ausīm dzirdat lāpstīņas grieztā gaisa svilpienu un jūtat izmisīgo enerģiju, spēku, spēku, kas izplūst no kaujiniekiem.

Divi kaujā piesēja Finbaru, vēl viens izrāpās no sāniem un pacēlās augstlēcšanā. Spriežot pēc spēcīgajām šūpolēm, viņa asmenim vajadzēja nogriezt dralorda roku, ne mazāk! Taču viņam izdevās nedaudz pielāgot sava ķermeņa stāvokli, vienlaikus iespērot vienam no uzbrucējiem pa krūtīm. Viņš uzreiz ar elkoni iesita vēderā, kurš palaida garām un knapi paguva iztaisnoties pēc lēciena. Šis bija ģērbies bruņās un joprojām nokrita zemē, elsdamies pēc gaisa.

Tikmēr Finbārs izsita zobenus vēl diviem, un tie aizlidoja tālu uz sāniem. Gan zobeni, gan uzbrucēji. Un dralords satvēra piektajam roku, un viņš pats atbrīvojās no ieroča, noliecies, lai nepazaudētu roku.

Cīņa bija beigusies, un dralords smaidot paskatījās uz mani un izpūta viņam acīs iekritušo noklīdušu matu šķipsnu. Izskatās, ka viņš pat sviedrus nenolaida!

"Žēl..." es pēkšņi nodomāju.

Pēkšņi es izmisīgi gribēju redzēt Finbāru bez krekla un lai mitruma krelles rotātu viņa skaisto vīrieša ķermeni, gluži kā

Šodienas sapnī...

Kamēr es fantazēju, dralords pienāca klāt un apstājās pretī. Tik tuvu, ka sajutu tik tikko manāmo viņa ķermeņa muskusa smaržu, siltu un aizraujošu. Es atklāju, ka vēlos nogaršot viņa ādu. Tur, kur plecs satiekas ar kaklu...

Kas tas ir?!

Draklords paskatījās uz mūsu uzņēmumu un pirmais ierunājās:

– Labrīt, Amira! Vai dodaties uz Šarotu?

Sacītā jēga uzreiz nerasniedza manas burvestības apreibinātās smadzenes.

“J-jā...” viņa novēloti atbildēja un, lai atbrīvotos no apsēstības, atkāpās dažus soļus, demonstrējot kleitu. – Nu kā? Vai neizskatās pēc Ēnas?

Pūķis manu joku neatbalstīja.

"Tu vienmēr izskaties pēc viņas, neatkarīgi no tā, ko tu valkā." Un ir tādi, kas to var just. Es gribēju ar tevi par viņiem parunāt, Amira. Ja pēkšņi pamanāt nirfeat vai vienkārši domājat, ka redzējāt kādu vai kaut ko aizdomīgu, nekavējoties atgriezieties!

Es dzirdēju, ka draklords veic nežēlīgas šo cilvēku medības, bet es joprojām nezināju, kā izskatās īsti nirfeats. Pēc Ilsana un citu domām, ārēji viņi ir tādi paši cilvēki kā mēs, kas labi atbilst manam minējumam. Es nemitīgi domāju, ka nirfas, kuras šeit nepatīk un no kurām baidās, ir kaut kas līdzīgs pretējas politiskās partijas biedriem vai citas reliģijas piekritējiem. Zemes vēsturē ir zināmi daudzi līdzīgi precedenti.

– Kā es varu uzzināt, vai tas ir nirfeat manā priekšā vai nē? – piesardzīgi jautāju.

– Niisara palīdzēs. Neatstāj viņu ne uz vienu soli, saproti? Apsoli man!

Es šodien negrasījos iet pēc zobena. Plāns bija iemidzināt dralorda modrību ar vairākām izejām, tāpēc es atbildēju ar vieglu sirdi:

– Kā tu saki, dralord.

Rong Hall atradās tālāk no pilsētas, tāpēc ar karieti nokļuvām galvenajā Charotte ielā un tad devāmies uz turieni, lai sasildītos un izbaudītu labos laikapstākļus. Šajās dienās pavadījām daudz laika, un pat Ilsanai patika pastaiga. Viņa smaidīja, paskatījās apkārt un visu laiku neteica neko nejauku vai kaitinošu. Varbūt viss vēl nav zaudēts?

Ceļš un pastaiga cauri tirgum prasīja daudz laika, un mums izdevās izsalkt. Kājas mani aiznesa uz tavernu “Jautrā Arctic Fox”, un meitenēm atlika tikai man sekot. Baidījos, ka laukumā atkal būs būris ar ieslodzīto, bet tajā vietā tagad uzstājās ielu mākslinieki.

Kad mēs tuvojāmies tavernai, es skatījos uz jauno zīmi. “Arktiskā lapsa”, kas uz Zemes bieži bija saistīta ar nepatīkšanām, pazuda, un tās vietā parādījās jaukais “Labā biezzupa”.

– Kas tas par stulbu vārdu? – Ilsana novilka grimases.

– Man tas patīk. Es uzreiz gribēju uzkost...” Niisara viņai nepiekrita.

– Un daži netika pajautāti! – līdzzinātājs atcirta, atkal sabojājot manu knapi izlaboto viedokli par sevi. "Amira, tev vajadzētu iemācīt kalpiem dažas manieres!"

Es apstājos un ieskatījos Ilsanai acīs, līdzības dēļ atkal piedzīvojot to pašu nepatīkamo sajūtu. Un kā viņai tas tik viegli, varētu teikt, nejauši? It kā Ilsana kopš bērnības būtu pieradusi stumdīt kalpus.

"Ilsana, lūdzu, esiet mazliet laipnāks pret cilvēkiem." Mans, un viņa neteica neko tādu, kas prasītu viņai "mācīt", vai ne? Jebkurā gadījumā tas ir jāizlemj man, vai ne? "Pirmo reizi pilī pavadītajā laikā es devu mājienu uz savu augsto amatu.

Bet man pēkšņi šķita, ka viņa to izdarīja ar spēku un tikai tāpēc, ka viņai bija svarīgi uzturēt ar mani labas attiecības: "Piedod, Amira." Vakar tu nezināji, un šodien es esmu mazliet uz priekšu. Es pat nejauši salauzu vāzi, vai varat iedomāties? "Līdzdalībnieks vainīgi paskatījās uz mani un... pasmaidīja.

– Labi. Ejam!

Es pamāju ar galvu un mēs virzījāmies uz ieeju.

Satverot brīdi, kad Ilsana neskatījās uz mums, Niisara pieskārās manam plecam:

– Paldies, nyera! – viņa pateicās man tikai ar lūpām, un es viņai uzmundrinoši piemiedzu aci.

Taverna bija pārpildīta, starp galdiem rosījās Lanka. Ieraugot mani, viņa gandrīz nometa paplāti, kas bija pilna ar netīriem traukiem.

– Amira! Es ļoti priecājos jūs redzēt! Nāc uz manu virtuvi,

labi? Kas tas ir ar tevi? – viņa jautāja, ziņkārīgi skatīdamās uz meitenēm.

Viņa atpazina līdzdalībnieku. Jā, tagad neviens viņu neatpazīs, es biju pārlicināta.

– Šī ir Ilsana, un šī ir Niisara. Vai jūs mūs pabarosiet? – Es jautāju un katram gadījumam precizēju: – Nav bezmaksas, uz vispārīgiem noteikumiem.

– Protams, protams! Izvēlieties jebkuru bezmaksas galdu. Un tu, paskaties virtuvē! – kā jau ierasts, jautrā, tuklā Lanka uzreiz metās apkalpot klientus.

Es pamanīju, ka viņai palīdz cita spēcīga meitene, apmēram mana vecuma, un biju pārsteigts, ka neliešu Konora bizness nav izmiris. Cik interesanti!

– Meitenes, gaidiet mani šeit, es tagad būšu klāt!

Atstājot Ilsānu un Nysu pie viena no galdiņiem, devos uz virtuvi, plānojot uzzināt jaunākās ziņas no Lankas un vienlaikus uzzināt, kas noticis ar tavernas bijušo īpašnieku.

Tiklīdz iegriezos virtuvē, Lanka mani ievilka saimniecības telpā un cieši apskāva. Tad viņa mani atrāva, turot rokas stiepiena attālumā, un nopētīja, it kā novērtētu manu izskatu.

– Amira, pastāsti man! – viņa gandrīz ar sajūsmu izdvesa.

Pieprasījums šķita pārāk plašs, tāpēc mēģināju sašaurināt tēmu:

– Kas man tieši jāsaka?

– Kā tas ir? Visi! – sacīja Lanka.

"Es baidos, ka tad mēs iestrēgsimies līdz vēlam vakaram,

un mani pavadoņi mani pazaudēs." Varbūt vispirms varētu īsi pastāstīt, kas šeit notika? Kam tu šobrīd strādā?

– Uz sevi, Amira, uz sevi! Vai varat iedomāties?

– Gribi teikt: "Jautrā polārlapsa"... Respektīvi, tagad "Good Chowder" ir tavējā? – Es biju patiesi pārsteigts.

– Jā! – Lanka starodama iesaucās.

– Es ļoti priecājos par tevi, bet kā tas notika? Un kur pazuda Konors?

"Vai es jums teicu, ka mūsu dralords ir laipnākais un godīgākais no valdniekiem?" Tagad esmu pilntiesīga īpašuma īpašniece, un ar mani jāsazinās nevis arklis, bet siera! Šeit! Sjerralanka, vai tas neizklausās lieliski?

Šķiet, ka manas prombūtnes laikā vienkārša kalpone pa sociālajām kāpnēm pacēlās uz augstāku šķiru, kas viņai nekad nav apnicis baudīt, pat veicot savu iepriekšējo darbu.

– Protams, lieliski! – Es no sirds priecājos par viņu. – Un es joprojām neko nesaprotu...

– Es tev tagad pateikšu.

Lanka noslaucīja rokas ar dvieli, paskatījās uz virtuvi un, pamānot ar galvu uz savām domām, apsēdās uz maza soliņa.

"Konors..." Šķita, ka viņas dzīvespriecīgums un pozitīvisms tika izdzēsts ar dzēšgumiju, tiklīdz viņa atcerējās savu iepriekšējo saimnieku. – Par to, ko šis nelietis izdarīja, viņam ir tiešs ceļš uz Nirfgārdi! Amira, es nezinu, kur tagad atrodas Konors, bet es patiesi ceru, ka viņš raktuvēs šūpojas ar cērti.

– Tātad tu zināji, ko viņš dara? – uzmanīgi jautāju.

– Protams, nē! Bet man bija aizdomas, ka viņa slepenie darījumi smird pēc sapuvušas gaļas, – Lanka īgni pasmaidīja. “Laikā, kad es šeit strādāju, pazuda piecas meitenes. Pieci, Amira! Un tu kļuvi sestais. Konors man meloja, ka vienam steidzami jādodas prom, otrs pameta darbu, nespējot tikt galā ar darba slodzi. Trešais aizbēga, nozaga viņam dažas monētas un tamlīdzīgas lietas. Bet man nekas nebija aizdomas! Es viņam ticēju! Meitenes bieži dabūja pie mums darbu un aizgāja. Dažkārt nepagāja pat nedēļa, līdz nomainījās nākamais viesmīlis, tāpēc nekas netraucēja. Darbs nav viegls, un jūs pats to redzējat. Neviena ilgi nebija pie prāta...

– Neviena, izņemot tevi? – Es nevarēju atturēties no ķircināšanas.

– Tieši tā! – Lanka viegli piekrita. "Es izrādījās stulbākais." Un arī visizturīgākais un strādīgākais. Un turklāt man ir kopīgs izskats, bez... Kā viņu sauc? – draudzene nodomāja un atcerējās: – Oho! Nekādas "eksotikas"! Es esmu piemērots pļaušanai pa dibenu. Varbūt arī vienu vai divas reizes pabūt sienā. Dažreiz viņi pat mēģināja, bet es esmu godīga meitene, un es padzinu savus pielūdzejus. Bet es nebiju piemērots tādiem nogurušiem ķēmiem kā Zonko vai Aurels. Laikam tāpēc Konors mani neaiztika. Un viņš pat maksāja vairāk par citiem, citādi nepaliktu neviena, kas piekristu pie viņa strādāt.

Viņa paglaidīja sev blakus soliņu, aicinot pievienoties, un es neatteicu, es apsēdos. Man izdevās tur noturēties pa dienu un daudz darba uzlikt kājām.

– Žadoba! Kaut es būtu nolīgusi vēl dažus viesmīļus! – Es jutu līdzī nabaga meitenei, kura katru dienu strādāja trīs cilvēku labā.

"Konors savā darbā nevienu nepieņemt!" Viņš ar nolūku nepaturēja vairāk par diviem viesmīļiem, vai tu uzdrošies? – Lanka samiedza acis.

– Kādas apdomas! – Es sapratu, uz ko viņa tiecas. Bijušā kroga īpašnieka nodevībai nebija robežu. "Un tā ir taisnība, pēc darba dienas jūs nokritāt no kājām, un otrās viesmīles nolaupīšana nakts vidū bija tikpat vienkārša kā bumbieru lobīšana."

– Pa labi! Vai varbūt Konors kaut ko iesludināja mūsu ēdienā, lai mēs varētu labāk gulēt un nerastos vēlme naktīs klīst apkārt.

"Tas ir tas, ko viņš ar mani izdarīja," es apstiprināju viņas aizdomas. – Viena lieta ir neskaidra, vai neviens nav pamanījis, cik nejutīgas meitenes regulāri tiek izvestas no šejienes? Blakus atrodas krogs, viesi, naktī patruļas ielu apsardze. Vai kādam vajadzēja kaut ko redzēt?

– Tā ir būtība! Konora līdzzinātāji meitenes nolaida pazemē un pēc tam aizveda pa slepenu eju. Es viņu atklāju pirms sešiem mēnešiem, bet nolēmu, ka viņš ved uz krogu. Kad Mirana pazuda un viņas mantas tika atstātas skapī, es pirmo reizi kļuvi piesardzīga. Konors neziņoja par viņa pazušanu, un, kad es jautāju, kāpēc, viņš draudēja mani izmest, ja es sāksu krist panikā. Piemēram, neviens negrib tā strādāt, un tad izplatīsies kādas sliktas baumas.

– Un kā viņš to izskaidroja?

"Viņš teica, ka staigājošā meitene ir jūsu Mirana, tāpēc viņa

nomira kaut kur grāvī." Es viņam neticēju, bet baidījos viņam pārnest. Visi cerēja, ka Mirka jebkurā dienā atgriezīsies un viss izdosies. Un tad tu pazudi, un es nevarēju to izturēt. Viņa, neko nesakot Konoram, tajā pašā rītā devās pie sargiem. Viņi mani iztaujāja un beigās ielika tavu portretu man zem deguna un teica: "Vai tu neredzēji zagli? Vai tad krodziņā neienāca tāda meitene? Viņa it kā nozaga draklordam kaut ko vērtīgu," Lanka nozīmīgi skatījās uz mani.

– Kā ar tevi? – Es neiekritu viņas ēsmā.

Turklāt man bija interesanti uzzināt, ko Lanka pēc visa par mani domā.

"Un es teicu, ka tu esi mans pazudušais draugs." Bet tu esi kārtīga meitene un nevarēji dralordam neko nozagt. Apsargi saskatījās, un tad ieradās burvji no drošības dienesta. Ak, un viņi man uzdeva viltīgus jautājumus! Viens ir sliktāks par otru! Toreiz es baidījos, varbūt pārāk daudz izplāpājos, nepārmet mani. Taču šķiet, ka viss nav velti. Es tagad esmu krodziņa īpašnieks, un tu? – Lanka jautājoši paskatījās uz mani.

– Un es esmu Safīra pūka ēna. Vismaz tā saka dralords," es neslēpu no sava drauga.

Esmu pārliecināts, ka Lankas palīdzībai bija liela nozīme manā atbrīvošanā. Ne velti viņa tika pelnīti atalgota.

Mans draugs skatījās uz mani kā uz dzīvu brīnumu.

"N-nyera..." viņa izspieda balsī, kas viņai nepiederēja, un mēģināja norāpties no sola.

Es viņu turēju aiz pleciem un viegli pakratīju.

– Tikai Amira, tāpat kā iepriekš! Saprātu? – un čukstēja: "Es esmu šeit inkognito."

Lanka pamāja bieži un bieži. Tad viņa pēkšņi iesmējās, ar abām rokām aizsedzot muti, acīs pazibēja asaras...

– Ko tu dari? Es biju pārsteigts.

– Lai slavēts Pūķa ciltstēvs! – Lanka aizelsusies stostījās. – Finbar Frost ir pelnījis laimi. Viņš tevi tik ilgi meklē! Tagad mēs noteikti esam izglābti!

Izklausījās tā, it kā šeit visiem draudētu briesmīgas briesmas, un tagad pavīdēja cerības. Es jutos noraizējies savā dvēselē, un es satvēru sava drauga roku.

– Par ko tu runā, Lanka?

– Vai tu nezini? – mans draugs neizpratnē skatījās uz mani un tad iesaucās. – Ak, tieši tā! Tu vēl neko neesi atcerējies, vai ne?

"Es kaut ko atcerējos, bet ne daudz," es neskaidri atbildēju. – Es joprojām jutos kā akls kaķēns, kurš nezina elementāras lietas.

Lanka paskatījās ar līdzjūtību un, pārlicinoties, ka es neizliekos, sāka stāstīt:

– Katram draklordam aizsargbarjeras kristāls jāatjauno reizi septiņos gados.

– Lūdzu, atgādiniet man, kas ir šī barjera?

"Uz Reach ārējās robežas atrodas maģiska stēla, un tur var nokļūt tikai pūķis. Pūķis, kuram ir ēna," likās, ka Lanka citēja rindiņas no mācību grāmatas.

– Jā. Kas notiks, ja viņš to nedarīs? – ES jautāju.

"Ja kristāls netiks laikus nomainīts, barjera nokritīs, un tad

tas, ko tas aizturēja, iznīcinās visu dzīvību Reach!"

Mēs ilgi skatījāmies viens uz otru. Es turpināju gaidīt, kad Lanka teiks: "Bū!", un mēs tikai pasmējāmies. Bet draugs palika nopietns. Un tad es uzdevu vēl vienu stulbu jautājumu, uz kuru atbildi droši vien zina pat bērni šeit:

– Kas apdraud Kirfaronu?

– Mūžīgā aukstuma tuksnesis. Viņa sagādās mums bargus sals, nāvējošas sniega vētras, ar kurām nāks nezināmi radījumi, kādus šī zeme nekad nav redzējusi! Un tad dzīvie apskaudīs mirušos! Un tiem, kuriem izdevās aizbēgt uz kaimiņu Reačiem...

Lenkas vārdi bija kā slikts pareģojums. Bet nē, viņa nebija transā. Nekas. Viņa vienkārši bez nosacījumiem ticēja tam, ko teica. Bet viņas pārliecība nebija pietiekama, lai pārvarētu manu skepsi.

– Jā. Kā ar Nirfām? Vai Nirfs arī nāks no tuksneša? – Es jautāju, kas, manuprāt, bija grūts jautājums.

– Protams, nē! – Lanka iesmējās. – Nirfi nāca no Nirfgardas. Rubīna pūķim, Berštonas drakloram, vajadzēja aizsargāt Reaches no viņiem. Bet kaut kas nogāja greizi, un Berštons nokrita. Pēc tam pārējie Limiti gandrīz zaudēja savus valdniekus. Nirfi ir ļoti viltīgi! Viņi sapņo sagrābt varu Reach un paverdzināt visus cilvēkus.

Šķiet, ka Kirfarongai patiešām draud nopietnas briesmas. Bija vērts to apspriest ar draklordu. Turklāt bez manis... Precīzāk, bez Pūča ēnas varētu notikt īsta kataklizma. Vai esmu gatavs uzņemties šādu atbildību?

18. nodaļa. Vai tas ir tikai es, vai arī tādu ir bijis vairāk?

Lanka, pavēstījusi man tik svarīgu informāciju, pat nenojauta, kādu iespaidu tas uz mani atstāja.

– Tagad pastāsti, kas ar tevi notika šajā laikā? Kā tas gadījās, ka no apsardzes meklētā zagļa pārvērties par Pūķa ēnu?

– Zagļa nebija, Lanka. Viņi meklēja Ēnu,” es pasmaidīju.

Drauga seja liecināja par sapratni.

– Tā ir taisnība! Labāk, lai nevajadzīgie cilvēki neko nezina. Anioru, bijušo ēnu, nogalināja nirfi. Finbārs tik ļoti bēdāja, ka viss Reach raudāja! Mana sirds sažņaudzās no sāpēm, kad pūķis metās debesīs...

Kā tas ir? Šķiet, ne velti dralords mani brīdināja uzmanīties no nirfeatiem. Lai kas viņi būtu, netīrās metodes viņiem nav svešas... Bet ko viņi panāca? Sagrābt varu pār visiem Reaches, kā teica Lanka? Vai jums nav jābūt pūķa vīram, lai to izdarītu?

– Lanka, mani pavadoņi mani ir pazaudējuši...

– Jā jā! Kas viņi ir, Amira? Vai mēs varam tērzēt viņu priekšā?

– Es domāju, ka jā. Vienu sauc Ilsana. Viņa man palīdzēja pēc nolaupīšanas. Var teikt, ka viņa mani izglāba no Aurela, – es neatklāju sava līdzzinātāja noslēpumu. – Un Niisara ir tikai kalpone. Viņa ir laba meitene, bet es nešaubos, ka viņa tika nosūtīta mani pieskatīt,” es pasmaidīju.

– Tieši tā! Tas, ka pilsētā esi bez uzraudzības, ir liels risks. Un... in... "incognita" tas tevi neglābs no tādiem sliktiem cilvēkiem kā Aurels un Zonko. Viņi joprojām jūs aizvainos. Un tiklīdz dralords palaida tevi vienam?

– Negribīgi! – ES smējos. – Ejam uz? Man ļoti gribas ēst, bet te tik garšīgi smaržo!

"Šis ir mans jaunais pavārs," Lanka staroja. "Viņš ir daudz labāks pavārs nekā Konors, un viņš ir arī izskatīgs," viņa nozīmīgi kratīja uzacis.

– PAR! Tātad, vai plānojat ģimenes līgumu? – Es pareizi sapratu drauga mājienus un biju sajūsmā.

Tomēr šajā pasaulē bija svarīgi, lai aiz jums būtu uzticams vīrietis, kurš atbalstītu un aizsargātu.

"Viss ir iespējams, bet es vēl neesmu saņēmis piedāvājumu..." Lanka bija samulsusi.

– Tātad, nav pagājis daudz laika! Cerēsim, ka tas ir priekšā. Vai pievienosies mums pie galda? – noskaidroju, gatavojoties atgriezties zālē.

– Noteikti pievienošos! Meitenes kaut kā iztiks bez manis," viņa piemiedza aci.

Bez viņas zālē strādāja divi jauni serveri, kurus es nepazinu. Viens mūs aizveda uz atsevišķu kabinetu, kur nesen biju apkalpojis neģēli Aurelu. Mēs dzērām tēju un pļāpājām diezgan ilgu laiku. Viņi ēda dralorda galda cienīgu desertu. Pats šefpavārs to mums atnesa, iespaidojot... burtiski visus! No krējuma garšas, kas saputots ar ogām uz smalkākās biskvīta kūkas,

līdz baltzobainam smaidam un tumšai ādai, kas atklāj Soliāras dzimteni. Pēc Nisa teiktā, es nesapratu vietējos cilvēkus. Tas labi saderēs ar Lanku, it īpaši, ja cilvēks ir laipns un godīgs. Mums tas būs jāseko līdzī.

“Par ko es runāju? Es dodos mājās – uz Zemi. Un pēc iespējas ātrāk!” – Es garīgi savedu sevi kopā.

Bet tagad man vajag jaunu plānu. Es nevaru pieļaut, ka Kirfarongu piemeklē tāds pats liktenis kā Bērštonam, un Lanka, tik tikko sākusī jaunu dzīvi, atkal zaudē visu...

– Amira, atceries, kā Aurels un Zonko te sēdēja un lika gaisā? – Nezinot manas domas, Lanka jautāja.

– Joprojām būtu! Vai varat iedomāties, viņš mani “pasūtīja”? Kā tu kaut ko pasūtīji, necilvēks! Es arī pietiekami daudz dzirdēju, ka viņa upuri reti izdzīvo, viņš ļoti mīl specifisku izklaidi. Ja nebūtu Ilsana, es pat nezinu, kas ar mani būtu noticis... – es uzmetu savam līdzzinātājam sirsnīgas pateicības pilnu skatienu.

Līdzdalībnieks atšķirībā no Nisa visu laiku sēdēja klusēdams un sarunā gandrīz nepiedalījās. Viņa šķita nedaudz attālināta un iegrimusi savās domās, bet, kad es sāku par viņu runāt, viņa pasmaidīja un teica:

– Katru dienu es pateicos Progenitor Dragon par mūsu draudzību ar Amiru. Un es ceru, ka mēs ar Aurelu vairs nesatiksīm...” viņa nodrebēja, acīmredzot atcerēdamās viņa “glāstus”.

“Klīst baumas, ka viņš un Šarotas mēra dēls Zonko pazuda tajā

pašā naktī, kad drošības spēki iznīcināja slepenu bordeli kalnos," vēstīja Lanka. "Zonko nekad netika atrasts, bet es domāju, ka viņa tēvs viņu kaut kur slēpj." Bet Aurelam līdzīga vīrieša līķis pirms divām dienām tika atrasts kanalizācijā.

– Nevar būt! – iesaucās līdzdalībnieks, pirmo reizi manāmi atdzīvojoties. Viņas seja bija izkropļota neglītā grimasē. "Es ceru, ka viņš nomira, ciešot kā skoomas kāpurs gaisā!"

Un es domāju, ka Ilsanai varētu noderēt labs psihologs. Žēl robežu pasaulē, tādu cilvēku nav...

– Vai tas tiešām bija viņš? – līdzdalībnieks precizēja.

"Līķis bija novecojis un diezgan nobružāts. It kā viņš pirms nogalināšanas būtu ticis nežēlīgi spīdzināts, bet vīrietis, kurš viņu atrada, visu vakaru šeit dzēra un zvērēja pie Pūķa priekšteča, ka tas noteikti ir Aurels. Notikuma vietā ieradušies drošības burvji to varēja noteikt pēc kādas īpašas zīmes.

"Pēc atlikušās auras," Nis paskaidroja. Kad mēs visi skatījāmies uz viņu, istabene steidzās paskaidrot: "Es to dzirdēju no... No Ber Coolstone." Nejauši. Tobrīd es tikai tīrīju Draklora biroju," viņa kautrīgi pasmaidīja.

Nu labi, es garīgi pasmējos. Šķiet, ka mana kalpone zina un var daudz vairāk, nekā cenšas parādīt. Man par to uzreiz radās aizdomas. Viņas runa ir pārāk izglītota un viņas uzmanīgs, sīkstas skatiens. Visticamāk, Niisaru pie manis norīkoja par miesassargu, citādi viņi nebūtu palaiduši mūs vienus uz Šarotu. Man tas jāpatur prātā, kad dodos pēc zobena.

Bet ziņas par Aurelu mani neviļus iepriecināja. It kā elpot

kļūva vieglāk. Šķiet, es klusībā baidījos kaut kur uz ielas uzskriet šim dēmonam miesā.

Kad Ilsana mēģināja noskaidrot, kas tieši viņam nodarīts, Nisa nolika instrumentus un protestēja, šķietami bikli, bet tajā pašā laikā uzstājīgi:

– Siers, šī nav galda saruna!

Taču Ilsanai šīs ziņas pamodināja zvērisku apetīti, un viņa beidzot deva desertam pienākošos pienu un pat izteica komplimentus krodziņa īpašniecei un pavārei. Pabeidzis garās pusdienas, steidzos uz aptieku. Līdz slēgšanai ir palicis tikai nedaudz laika, bet es šodien gribēju noķert Kirjanu. Ja nu viņi mūs vairs nelaidīs, tāpēc būs labs iemesls viņu apciemot. Ceru, ka strādās...

Bet nepaguvām pat līdz pusceļam aiziet līdz laukumam, kad no jau pazīstamās alejas skanēja sirdi plosošī "Meaaaaaaa!" Pie manām kājām metās oranžs kamols.

Pirms es paspēju paņemt puķu kaķēnu rokās, Niisara mani pavilka uz sāniem, tajā pašā laikā viņa mēģināja pacelt dzīvnieku ar kāju un izmest. Pēdējā brīdī veikli izvairījās, viņš aizspieda ausis un ar šņākšanu izlieka muguru. Lielais zilais zieds, kas auga uz viņa galvas, noliecās uz vienu pusi un no tik aktīvas kustības zaudēja pāris ziedlapiņas. Kaķenes milzīgajās apaļajās acīs bija skaidri redzams: "Kas pie velna šeit notiek?!"

Nu kā var spert tik mīļus kaķus, vai ne?!

– Nis, neuzdrošies! – es iekliedzos un metos aizstāvēt savu veco draugu.

– Nyera Amira, neaiztiec viņu! Viņš var būt bīstams!

– Kas tas ir? – Es dusmīgi skatījos uz kalponi.

"Blusu nesoša un lipīga," Ilsana atbildēja viņai priekšā.

Līdzdalībniece salika rokas uz krūtīm un ar neslēptu riebumu skatījās uz kaķēnu.

– S-s-s-s-amau! – viņš atcirta, atbildot ar līdzīgu skatienu. Un tad, pēkšņi atcerējies, kā kaķiem vajadzētu uzvesties, viņš satvēra sevi un turpināja cītīgi un pēc iespējas draudīgāk vilkt: "Mau-mau-mau!" Ššš!

Tā jaukuma un pieticīgo izmēru dēļ tas neizskatījās īpaši līdzīgs. Nu labi.

– Meitenes, tas ir Flower. Nav nepieciešams viņu aizvainot! – es bargi paziņoju un, kaķenītes priekšā notupusies, saucu: "Nāc ātri pie manis, mazā."

Mazais, piesardzīgi skatīdamies uz Nisu, pienāca tuvāk. Viņš berzējās pret manu plaukstu, un es paņēmu viņu rokās. Pieglaudies man pie krūtīm, kaķis pārstāja trīcēt un manāmi atslāba.

– Nyera, nesaki, ka ņemsi viņu līdzī! – Niss šausminājās.

– Tieši tā. Šis ir mans draugs, es viņu pabaroju, kad te strādāju.

Un vispār man viņš patīk. Tāpēc visiem ar to būs jāsamierinās.

Paslēpu kaķēnu savā krūtī, par laimi tas bija plaukstu pāra lielumā, tikai tas viss bija tik spēcīgs un... labi paēdis. Manā sejā parādījās smaids. Kaķis nepārprotami nebija izsalcis manas prombūtnes laikā.

–Tu esi mans labs. ES ļoti ilgojos pēc tevis. Varbūt izsalcis?

"Jā," viņš atbildēja ar visjaukāko skatienu, it kā nepamanītu ironiju jautājumā.

Bet es viņam neticēju ne mirkli.

– Vai gribi, lai es tevi saucu par Ziedu? Vai jums patīk šis vārds?

"Klausies, nedariet tā, it kā es jūs saprastu," kaķēns klusi čukstēja un paskatījās uz maniem pavadoniem aiz apkakles.

Bet Ilsana gāja uz priekšu pāri laukumam, krietni mums priekšā, un Nis, gluži pretēji, nedaudz atpalika, apskatot kādu ēku. Cilvēki staigāja apkārt un veica vakara vingrošanu. Vienā galā spēlēja ielu muzikanti, otrā kļiedza tirgotāji, kas tirgoja saldumus un rotallietas. Maz ticams, ka meitenes dzirdēja mūsu sarunu ar kaķi. Un, ja viņi kaut ko dzirdēja, tad tā bija tikai mana dūkšana, kas nebija nekas īpašs.

– Labi, labi, es atceros. Tātad, kā jums patīk vārds Zieds? Man kaut kā jāsazinās ar jums.

– Tas ir kaut kā... vieglprātīgi, vai kā? – mans mazais draugs grimasēja.

Es gandrīz skaļi smējos. Varētu domāt, ka kaķēns ar līko, nolobīto ziedu galvā izskatījās nopietns. Bet es savaldījos, lai neaizvainotu draugu, un ierosināju.

– Jūs varat visiem sevi iepazīstināt kā Cvetandilu vai Cvetoslavu, vai Cvetanu Petroviču, sliktākajā gadījumā. Un Zieds ir draugiem un radiem.

– Cvetoslavs? Šķiet, ka izklausās labi... – kaķēns šaubījās. – Tas ir nopietns vārds?

– Kas vēl! “Es atcerējos mūsu rajona policistu Svjatoslavu Staņislavoviču, ūsainu un drūmu. – Tur, kur dzīvoju agrāk, šķiet, izsauca sardzes priekšnieku. Viņš bija ļoti nopietns puisis. No viņa baidījās visi krāpnieki un huligāni

Ar šo skaidrojumu kaķenei pietika.

– Nu, labi, tu vari mani saukt par Ziedu, un lai pārējie mani sauc par Cvetoslavu, tikai pabrīdini. Un tas... Lūdzu, noņemiet to, tas ir ceļā! Tas karājas manu acu priekšā, rada vēlmi spēlēt. Nenopietni...

Kaķene vairākas reizes pārlaida ķepu pa seju, it kā mazgājoties, mēģinot noplūkt nolūzušu ziedu, bet tas tikai pilnībā aizlidoja, atstājot pliku kātu.

– Noplēst to uzreiz? – noskaidroju.

– Nu jā! Vai man nevajadzētu staigāt ar tādu negodu?

Saburzījusi seju, viņa satvēra to aiz kāta, neuzdrošinādama vilkt. Ko darīt, ja es savainoju kaķēnu?

– Jā, jau saplēš! – viņš mani pasteidzināja, un es pievilku.

– Uhh! Justies labāk! – viņš izdvesa. – Nu kā ar ēšanu?

“Tagad mēs pabeigsim savu biznesu un pabarosim jūs.” Vai arī jūs vienkārši mirstat no bada? – samiedzu acis.

“Es būšu pacietīgs,” kaķis nomurmināja un atkal palūkojās ārā no mana mēteļa. “Es atceros šo aizdomīgo, bet kura ir otrā meitene ar jums?” Nu, tas trakais, kurš man uzbruka?

– Niisara? “Viņa ir mana kalpone,” es paskaidroju.

– Jūs nezināt, kā izvēlēties savu vidi, Amira. Ap jums griežas visas aizdomīgas personības.

– Kāpēc tā? – Es tiešām sāku interesēties.

– Meklējiet paši! Kāpēc kalpone saņēma šādu reakciju? Es tik tikko izvairījos no viņas spēriena! “Pats jau esmu pamanījis, ka Nicas uzvedība atšķiras no bezrūpīgas jaunas meitenes uzvedības. “Un jūs faktiski atbrīvojāt to no būra...” kaķēns turpināja.

– Nu ko?

– Citādi! Kurus viņi tur būros, hmm?

– Kam? “Es joprojām nevarēju saprast, uz ko viņš tiecas.”

– Iet! Tie, kuri ir mežonīgi un sabiedrībai bīstami, lūk! – kaķis teica.

Tajā brīdī Iلسana apstājās laukuma malā un pagriezās, skatoties uz mani, gaidot, kad es viņu panāksu. Un Nīss panāca un gāja viņai blakus, tāpēc mēs ar Flou bijām spiesti beigt runāt. Viņš aizsnauda, es runāju ar meitenēm, un ceļš no kroga līdz aptiekai prasīja daudz mazāk laika, nekā biju domājis. Turklāt neviens mūs pa ceļam neapgrūtināja.

Aptieka jau slēdzās, kad ieradāmies, bet Kirjanu izdevās noķert.

– Amira! Es tevi sen nebiju redzējis! Man likās, ka tu aizgāji no Šarotas. Tu labi izskaties! – viņa atzīmēja, novērtējot manu izskatu un manus pavadonūs.

– Ak, šajā laikā daudz kas ir noticis, Kirjana. Noteikti visu izstāstīšu, bet vēlāk. Vai jums joprojām ir nepieciešami attēli atsauces grāmatai? Es visu darīšu bez maksas.

– Par brīvu? – meitene neticīgi skatījās uz mani.

– Jā. Tieši tāpat, pateicībā par to, ka nepametāt mani grūtībās, kad man to visvairāk vajadzēja.

"Labi, mēs to izdomāsim," Kirjana piesardzīgi piekrita un aicināja mani līdzi.

Ni gribēja sekot, bet es viņu apturēju:

"Paliec šeit, man nekas nedraud." Ja redzat Karifu, neļaujiet viņai satvert slotu.

– Paķert slotu? – Ilsana novilka grimases.

"Vecmāmiņas nav mājās, tāpēc nav no kā baidīties," Kirjana smējās, izdzirdot manu frāzi par Karifu.

Nis piekrītoši pamāja ar galvu un piebilda:

– Ja kas notiek, piezvani man, nyera.

Kad mēs pazudām pazīstamā istabā, Kirjana no plaukta izņēma biezu ādas mapi, kurā bija ievietotas palagi.

– Šeit. Šis ir mans herbārijs, es savācu paraugus uzziņu grāmatai. Es visu parakstīju speciāli. Ja iespējams, tad ļaujiet uzzīmēt tikai vienu augu uz vienas lapas, un es ievietošu aprakstu pie tā uz atsevišķas lapas.

– Labi. Ja vēlaties, es arī sadalīšu katru zīmējumu daļās.

– Kā tas ir?

– Es tev tagad parādīšu.

Kirjana man iedeva tukšu papīra lapu un ogles zīmuli, kas šeit tika lietoti, un es izvēlējos augu, kas izskatījās pēc pienenes, un ātri uzzīmēju piemēru. Vispirms es attēloju izskatu tādu, kāds tas ir, un pēc tam uzzīmēju atsevišķu pumpuru no dažādiem lapas leņķiem un daļām.

– Redziet, ja ir kādi svarīgi punkti, varat norādīt arī paskaidrojumā, un es visu uzzīmēšu.

– Amira! Šī izrādīsies īsta mācību grāmata iesācējiem ārstniecības augiem! Vecmāmiņa Kafiza jau ir veca, drīz viņa nevarēs staigāt pa kalniem, un man būs jā rūpējas par viņas darbu, bet... Vai jūs zināt, kāpēc mūsu aptieka ir tik dārga?

– Kāpēc?

– Jo tikai vecmāmiņa Kafisa nes vislabākos garšaugus, un vecmāmiņa Karifa lieliski gatavo dziras, taču tās ir tik efektīvas tikai tāpēc, ka sastāvdaļas ir vislabākās. Es tikpat labi gatavoju un zinu par augiem, bet man nepatīk doties uz kalniem. Un, ja nebūs labo augu, kas savākti īstajā laikā, mūsu plauktos tādas dziras nebūs.

– Saprātu. – es pamāju.

"Tāpēc es nolēmu apmācīt sevi par asistentiem." Es pat paņēmu dažus bērnus bērnu namā, starp ielas bērniem ir gudri, un es vēlētos viņiem palīdzēt.

Nez kāpēc viņa samulsa, un es vēlreiz pārlicinājos, cik laipna meitene ir Kirjana.

– Kirjana, es tev palīdzēšu. Un mēs kopā taisīsim mācību grāmatu un pieskatīsim un izglītosim ielu bērnus. Un varbūt mēs ar laiku atvērsim skolu, ja tā būs Pūķa priekšteča griba. "Tagad es esmu spējīgs uz daudz ko," nez kāpēc apsolīju un pēc tam garīgi aizrādīju sev.

Es atgriezšos savā pasaulē. Kāpēc es veidoju plānus?

– Amira, es neko nesaprotu. Tu atnāci šeit pirms nedaudz

vairāk kā nedēļas, basām kājām un tērpusies kleitā no Karifa vecās lādes... Bet kas ir noticis kopš tā laika? – Kirjana skatījās manī ar patiesu ziņkāri.

"Es kļuvi par Pūķa ēnu," es atbildēju un neviļus pasmaidīju.

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Rongholas pils, Kirfarong Reach

Es sekoju savai Ēnai ar alkatīgu skatienu. Nebija iespējams noslēpt, kā viņa uz mani reaģēja. Sals priecājās, mazgājot mani ar gandarījuma un laimes viļņiem.

Ēna! Īsta ēna!

Es biju tik pārņemta. Likās, ka varu tikt galā ar jebko. Ja nepieciešams, varu nolīdzināt visu Dragon Ridge.

– Kāpēc tu negāji viņai līdzī? – atskanēja Bēra balss.

Pienāca draugs un nostājās blakus.

"Es iešu, pretējā gadījumā mani mocīs nezināmais."

– Vai neticat Niisaras spējai aizsargāt Amiru? – viņš mani piemānīja.

– Neviens nepasargās Ēnu labāk kā Pūķis.

Uzvilku jaku, uzvilku pelēku apmetni un uzlecu uz ērzeļa, kas pēc mana pasūtījuma jau iepriekš bija apseglots. Hardijs, kā Nirfeat radījums, un pēc izskata kā pelēks želeja, kuru dzīve nav saudzējusi. Bet man vajadzēja tieši tādu neuzkrītošu.

Mans draugs satvēra zirgu aiz bridēm un paskatījās uz mani.

"Kāpēc jūs negājāt ar viņu pareizi, roku rokā?"

"Es nevēlos viņu nobiedēt pirms laika." Amira vēlas brīvību, tāpat kā citas ēnas. Viņa... Viņa nav tāda kā mūsu sievietes,

Bēr. Bet, kad viņa mani pieņems, mēs brīvi staigāsim pa Šarotu, bet pagaidām... Būs nedaudz jāpaciešas. – Es nevarēju aizturēt nopūtu.

Bers Kūlstouns tikai pamāja ar galvu. Maz ticams, ka viņš saprata, ko es ar to domāju. Atvadoties viņam pamāju, es pieskāros zirga sāniem un izjāju no vārtiem.

Ar savu taktikas izvēli izdarīju pareizo izvēli. Mana maskēšanās darbojās, un mani pamanīja tikai Niisara. Precīzāk, viņai kaut kas bija aizdomas, bet es laicīgi iegriezos citā ielā. Viņš atstāja savu zirgu vienā no iestādēm un devās kājām.

Meitenes vienkārši staigāja pa pilsētu, pēc tam skatījās uz visādiem nieciņiem tirgū, runāja, smējās, un neviens man nepievērsa vairāk uzmanības, kā vajadzēja pievērst svešam cilvēkam.

Izsalkusi mana Ēna devās uz pašu krogu, no kurienes viņa tika nolaupīta. Negaidīta izvēle, bet tas mani netraucēja. Jaunais iestādes īpašnieks Sjerralanka pratināšanas laikā pastāstīja daudz noderīgu lietu, kas palīdzēja paņemt Konoru un atklāt viņa līdzdalībnieku tīklu, starp kuriem bija vairāki nirrfi. Atklāti sakot, dažreiz man šķita, ka Nirfeat infekciju nevar apturēt. Neatkarīgi no tā, cik daudz jūs viņus nogalināsiet, kaut kur joprojām iznāks jauni...

Bet es biju mierīgs par Lanku. Bērs viņu rūpīgi pārbaudīja un apstiprināja, ka viņa ir godīga meitene, viņai nav nekāda sakara ar Konora lietām un viņa nesaistās ar nirfiem. Iespējams, viņas uzcītība un smagais darbs viņu izglāba no citu krogu darbinieku

likteniem.

Liktenis Lanku nelutināja. Viņa agri palika bez vecākiem, taču spēja noturēties un nezaudēt savu dzīvespriecīgo raksturu. Par laipnību pret manu Ēnu, par to, ka es neatstāju viņu grūtībās un centos viņu meklēt, kad viņa pazūd, es pavēlēju nodot šo krogu viņai.

Meitenes priekam nebija robežu, kad mani advokāti viņai paziņoja šīs ziņas un uzdāvināja aizzīmogotus dokumentus. Tagad no vienkārša arkla Lanka kļuva par sieru, taču nekļuva augstprātīga, bet nolīga labāko pavāru, ko varēja atļauties, un turpināja strādāt krodziņā, lēnām to aprīkojot. Mirana, vēl viena viesmīle, kas pazuda neilgi pirms Amiras, viņai pievienojās, un iestāde atkal atvēra durvis apmeklētājiem.

Nedaudz pagaidījis, iegāju Labajā Biezpienā, pagāju garām meitenēm, kuras vēl vilcinājās pie ieejas, un paņēmu galdiņu stūrī pie loga, pasūtot lētus dzērienus un īpašu biezzupu. Nekas pārsteidzošs. Piestāja parasts pilsētnieks, lai iekostu.

Godīgi sakot, ir pagājis ilgs laiks, kopš es tā staigāju starp cilvēkiem, neviena nepazīts. Tas bija smieklīgi.

Mana Ēna uz īsu brīdi pazuda virtuvē, bet drīz atgriezās kopā ar Lanku, un visi četri apmetās birojā pie svarīgiem viesiem. Pēc nedaudz vairāk kā divu stundu ilgas sarunas meitenes pameta krogu. Es atkal mirkli nogaidīju, pirms sekoju viņiem.

"Vai tas ir tikai es, vai arī viņu ir vairāk?" – Kaut ko sajutusi, es garīgi jautāju Frostam.

"Tā ir patiesība. Viņa pacēla radījumu. Nav bīstami, lai gan

Šeit bija daži nirfi.

Nirfeat eksperimenti ar dzīvniekiem parasti noveda pie briesmoņu parādīšanās, bet dažreiz parādījās pilnīgi īpašas radības, kuras nebija ļaunuma aptraipītas, bet bija apveltītas ar inteliģenci. Ar tādiem sastapās arvien biežāk, īpaši teritorijās, kur kādu laiku valdīja nirfi. Bet Kirfaronā tie joprojām bija reti.

Ēna un viņas svīta apmeklēja Kafizas aptieku, taču ilgi tur neuzturējās, pēc kā atgriezās pamestajā kariatē un devās uz Rongholu. Pa ceļam meiteni pārņēma tumsa. Šoferis bija uzmanīgs, kāpjot pa līkumotu ceļu uz pili. Uzbrukums notika ap manāmu pagriezienu. Kur skatu bloķēja melns laukakmens un pundurciedra biezokņi...

19. nodaļa. Draklord, vai tu ar mani flirtē?

Ceļš uz Rong Hall pili, Kirfarong Reach

Tikai tad, kad apsēdos uz ērtā karietes sēdekļa, sapratu, cik noguris esmu. Uznāca miegainība, un kājas zumēja ne mazāk kā pēc krogā pavadītas dienas. Cīnoties ar miegainību, noglāstīju puķu kaķēnu, kura murrāja kā īsts kaķis.

Ilsana, atmetusi galvu un aizvērtus plakstiņus, snauda. Nu, vai izlikās. Nys izskatījās visjautrākais no mums visiem. Apsēdusies uz pretējā sēdekļa, viņa paskatījās ārā pa logu aiz aizkara. Lai gan ko varēja redzēt piķa tumsā?

Kariete ritmiski šūpojās un ik pa laikam atsitās pret bedrēm. Pēkšņi atskanēja stiprāka kratīšana, un Ilsana panāca. Ar trulu skatienu palūkojusies mums apkārt, viņa sasita lūpas kā pēkšņi pamodināts cilvēks un atkal atmeta galvu atpakaļ uz speciālā spilvena, kas aizstāja ratos galvas balstus.

– Kas notika? – pagriezies, Nis jautāja pa speciālu logu karietes priekšējā daļā.

– Ritenis ietricās akmenī, Siera. Izskatās, ka pa dienu te lija. Ir izveidojies neliels aizsprostojums. Neuztraucieties, mēs tiksim cauri,” paskaidroja kāds nevaldāms, apaļīgs vīrietis, apmēram piecdesmit gadus vecs, kurš bija mūsu šoferis.

Lai apstiprinātu viņa vārdus, ritenis aizdomīgi čīkstēja.

– Vai kaut kas nav kārtībā? – Es biju piesardzīgs.

– Viss kārtībā, njera. Mēs kaut kā tiksīm līdz pilij. Tagad nepaies ilgs laiks.

Neskatoties uz šofera apliecinājumiem, incidents manā dvēselē izraisīja slēptu satraukumu. Man pat negribējās uzreiz gulēt. Tagad es kopā ar Nicu ieskatījos melnumā aiz loga, un kādā brīdī man likās, ka viņa uz mani skatās ar diviem degošu acu pāriem ar vertikālām zīlītēm... Mirkļis, un acis pazuda, bet no pārsteiguma nodrebēju un aizvēru aizkaru.

Niisara, pamanījusi manu reakciju, kļuva piesardzīga.

– Nyera, kas tur ir?

– Nekas. Tā vien likās, ka kāds skatās. Nepievērsiet uzmanību...

Nis, neļaujot man pabeigt, satvēra mūs ar Ilsanu aiz apkakles un pievilka mani uz grīdas. Kučieris kļiedza lāstus, un tajā pašā mirklī atskanēja briesmīgs sitiens, no kura kariete nostājās uz diviem riteniem un gandrīz apgāzās.

Kariete raustījās, izlīdzinājās un vilkās, mētājoties pāri izciļņiem. Trieciens sekoja sitienam! Mēs tikām izmesti un atsitās pret sēdekļiem. Kaut kas aizdomīgi sprakšķēja, pēc tam karietes aizmugure strauji nogrima – aizmugures ass atdalījās. Zem apdullinošas rīboņas, kariete pēkšņi satricināja un apgāzās uz sāniem...

Vai esat kādreiz dzirdējuši zirga kļiedzienu? Vai viņš nesmejas, bet tikai kļiedz? Un es nekad negribētu to dzirdēt. Bija bail pat domāt par to, kas notika ar vīrieti apstarošanas telpā.

Mēs saspiedāmie kopā, un kalpone bija man virsū, un Ilsana bija zem manis. Tiklīdz mēs pārstājām kratīties, Niss nekavējoties nokāpa no manis un jautāja:

– Nyera Amira, vai tu esi dzīvs?

"Es domāju, ka jā..." es savukārt nomurmināju, aizripojot ar mums piesprausto Ilsānu. –Kur ir kaķēns? Ziedu? Kitija Kitija! – es saucu, pārliecinoties, ka mans krūtis ir tukšs.

–Kam tās ir asinis? – Nīza jautāja, un es paliku auksta, skatīdamies savā kleitā.

"Tas nav mans... Šķiet..." viņa nomurmināja, joprojām šokēta pēc pārvadājuma avārijas.

Man trīcēja rokas un kājas, sirds dauzījās kā traka. Sasitušās vietas sāpēja, bet šķita, ka nejutu nopietnus bojājumus.

"Es salauzu lūpu," Ilsana sūdzējās, viss viņas zods bija asinīs. – Nis, tu saspiedi manu kāju! Izkāpiet! – viņa savieboties prasīja un izņēma no kabatas kabatlakatiņu.

Kādu minūti, kamēr atjēgāmies, nekas nenotika, un tad ārā kaut kas mainījās. Atskanēja rūciens. Kaut kāds slīpēšanas troksnis. Bija dzirdamas kautiņa skaņas.

– Tur kāds cīnās! – izteicu domu, kas man ienāca prātā.

Bija arī tā, it kā dzīvnieki rūktu. Bet ne suņi, bet kaut kas lielāks. Un šīs skaņas man pārņēma mānticīgu vēsumu.

– Kas tas ir? – jautāju, skatoties uz meitenēm pa vienai.

"Es nezinu," Nīsara atbildēja, no kaut kurienes izrāvusi pieklājīga izmēra dunci.

Kad kariete nokrita, mēs atradāmies durvju pusē, un

zvaigznēm nokaisītas debesis ieskatījās pretējā pusē izsisto logā. Turklāt viens stūris bija nopietni bojāts, un pa lielu spraugu varēja redzēt mirgošanu ārpusē.

Es piegāju tuvāk un paskatījos ārā, ko uzreiz nožēloju. Briesmonis ielidoja tieši mūsu redzeslokā, ko jūs pat neredzētu murgos!

Un nē, bailēm nav lielas acis. Jo dūšīgs muļķis ar lauvas ķermeni, neglīto sikspārņa purnu – nu, tāda īpaši briesmīga šķirne, atstāja neizdzēšamu iespaidu uz psihi. Un pāri visam šim ģenētisko pagriezienu rezultātam uz gaišo zvaigžņoto debesu fona šūpojās milzīga skorpiona aste!

Juzdams, ka skatos uz viņu, briesmonis lēnām, it kā nīrgājoties, devās uz karieti...

Es snovoju kā traks, bēgu no lavīnas, un tad aiz bailēm zaudēju spēju runāt un kustēties. Sastindzis, viņa skatījās uz tuvojošos nāvi un nevarēja atturēties.

Kāds tuvumā draudīgi gaudoja, šņāca un tad pēkšņi ar zobiem satvēra manu pirkstu! Pēkšņas asas sāpes atjaunoja spēju kustēties, un es atkāpos no bedres, cik ātri vien varēju.

Brīdis!

Mans metiena impulss bija tik spēcīgs, ka, samīdījis abas Ilzānes kājas, es viņu ietriecos karietes jumtā. Un, nespēdami pretoties, mēs abi noslīdām uz nosacītās grīdas. Tajā pašā laikā es atrados klēpī savam līdzzinātājam. Nesapratu, kad un kā mēs ieķērām Nisu, bet istabene arī nokrita viņai blakus, notriekta.

Brīdis!

Nis pieceļas un izliek sev priekšā no nekurienes radušos dunci, kura asmens ir dīvainā blāvi baltā krāsā. Ilsana mētājas un lamājas, cenšoties izkļūt no manas apakšas.

Brīdis!

Briesmīgs sitiens no spīlotas ķepas, un karietes dibens saplīst šķembās!

– A-a-a-a-a-a! – mēs unisonā kliežam.

– Es-i-i-a-a-a-a! – puķu kaķēns tonī iesaucas, bet nepakustas no savas vietas.

Tā kažoks stāv uz sāniem, piešķirot tai sfērisku formu. Caur to izdur daudzas adatas, padarot to līdzīgu kaktusam. Neliela smieklīga barjera starp mums un pazemes briesmoni, kuru ieraugot man acīs sariesās asaras...

Brīdis!

Būtne ar strauju rāvienu metās man pretī. Niisara kliež. Kaķene vairs neņaud, bet gaudo kā mazs vilks.

Milzu nagi zib tieši jūsu sejas priekšā... Un tad nezināms spēks kaut kur aizvelk briesmoni.

Finbar!

Tas bija Finbārs Frosts, kurš satvēra aizaugušo mantikoru zem sava indīgās astes gala un pievilka sevi pie sevis. Un tad šķiet, ka viss notiek palēninājumā...

Briesmona aste bija tik resna, ka dralorda pirksti tai nevarēja ietilpināt, taču viņš kaut kā brīnumainā kārtā, velkot sev pretī greidera izmēra mašīnu, veikli izvairījās no sejas priekšā klabošiem zobiem un iegrūda īsu zobenu radījūmam. kakls. Un

atkal un atkal!

Ātras, pārliecinošas kustības. Varbūt pat mehāniskās. Viņš vienkārši darīja savu darbu, netraucējot emocijām.

Sausa plāpāšana izlauzās cauri nakts samtam, un es uzreiz nesapratu, ka tas ir kliegzošs mirstošs briesmonis. No daudzām brūcēm viņa rīklē izplūda melns šķidrums. Aste ar nogrieztu dzeloni sita zemi, izmētājot mazus akmeņus.

Niisara bija man blakus, viņa kaut ko kliegza, un virs mūsu galvām pazibēja sudraba zvaigzne, kas lidinājās augstu gaisā kā uzliesmojums. Savā bālajā gaismā pretīgais briesmonis izskatījās vēl pretīgāks, un tam apkārt tumšos pauguros pacēlās tie paši mirušie liķi. Viens tuvumā. Vēl viens no attāluma, un vairāki gulēja gar pamanāmu vagu, ko veidoja kariete, kas bija zaudējusi kontroli.

Trīs četri. Seši! Astoņi! Un tie ir tikai tie, kas atradās redzeslokā, bet cik to bija kopā?

Ja Finbar nebūtu ieradies laicīgi, viņi mūs viegli saplosītu gabalos!

Lēnām pagriezos un paskatījos uz karieti, bet neredzēju tuvumā ne zirgus, ne kučieri. Varbūt briesmoņu uzmanību novērsa viņu upuris, un tāpēc viņi uzreiz par mums neinteresējās? Šī doma man saslima. Es aizvēru acis, mēģinot tikt galā ar pieaugošo troksni ausīs un vieglprātību, un sastingu. Finbārs uzreiz parādījās viņai blakus un aplika roku ap viņas pleciem.

– Amira, kā tev iet? Vai tas ir droši?

Pagriezis mani pret sevi, viņš sāka pētīt un pat just.

Es instinktīvi satvēru viņa rokas

– Šķiet, ka neskarts... Un tu? – nodomāju pajautāt.

Pēc cīņas ar tik daudziem dūšīgiem monstriem maz ticams, ka tas paliks neskarts. Pēkšņi nobijusies arī es sāku viņu pētīt. Viņa pārvilka rokas pār pleciem, cenšoties paskatīties sev aiz muguras. Draklords bija ārkārtīgi saspringts. Visi muskuļi ir kā akmens...

"Man viss ir kārtībā," viņš mani mierināja un tad vainīgi sacīja: "Piedod, es gandrīz kavējos!" Vēl tikai nedaudz un...

– Nē, tu esi laikā! – Es steidzos viņu nomierināt. – K-k-kas tas bija? – viņa ar neskaidru mēli jautāja, atkal sāņus skatoties uz mirušo ķēmu.

– Nirfeat radības. Es nezinu nosaukumu. Jūs nevarat tos visus atcerēties.

Es tikai pamāju ar galvu un, uzmanīgi atbrīvojoties no viņa rokām, devos uz tuvākā līķa pusi. Man ir jāskatās uz briesmoni tuvplānā, lai manas panikas smadzenes pieņemtu realitāti. Es pārlicinājos, ka tas ir miris un nenodarīs nekādu ļaunumu.

Ieraugot pretīgo, nāves smīnā saviebtu purnu, pretīgo iekšu smaka lika kuņģim iesist rīklē. Uzlecot augšā, es pagriezos un, paskrienot dažus soļus, noliecos uz pusēm. Viss, ko es ēdu krodziņā netālu no Lankas, iznāca no manis.

Šajā vājuma brīdī kāds uzmanīgi turēja manus matus. Un arī es, lai nenokristu, kad man sāk trīcēt kājas. Es pateicībā satvēru drakloda roku.

"Amira, šeit ir ūdens."

Viņš pasniedza man kolbu.

"Es gribētu nomazgāt seju," es jautāju vārgā balsī.

Finbar to uzlēja man uz rokām, kamēr es mazgāju seju un iedeva kaut ko dzert. Viņš stāvēja netālu, kamēr viņa atnāca pie prāta. Mani pēkšņi sāka drebēt no aukstuma, un viņš mani ietina savā apmetnī. Viņš atkal mani apskāva. Es neatkāpjjos. Pēc visa, ko mēs piedzīvojam, es gribēju kakao savām rokām. Un aizmirst, kā slikts sapnis, ka šādi monstri dabā patiešām pastāv.

– Kāpēc? Kāpēc viņi uzbruka? Viņi mani meklēja, vai ne? – viņa uzdeva jautājumu, uz kuru atbilde bija acīmredzama.

– Jā. Nirfi centās tevi iznīcināt, mana ēna. Tāpēc es tevi pavadīju kopš rīta. Es biju tur, gaidot nozveju katru sekundi, un es neklūdījos.

– Bet kāpēc? – Es paskatījos viņam tieši acīs. – Par ko? Es viņiem neko neizdarīju. Viņi mani pat nepazīst!

Un atkal viņa aiz emocijām izplūda stulbumu. Galu galā ir skaidrs, ka tas nav par mani. Tas ir par viņu.

Draklords nolaida galvu. Viņš spēlējās ar saviem mezgļiņiem, nedaudz skatīdamies no zem uzacīm, un nez kāpēc man bija kauns. Es jau zināju, ka bez Ēnas viņš nespēs pabeigt savu misiju. Reach un šeit dzīvojošos cilvēkus nevar izglābt. Kāda viņam ir izvēle?

Viņa sajuta vīrieša plaukstu. Viņa nedaudz saspieda pirkstus un, skatoties acīs, jautāja:

–Vai tu vari mani izglābt?

– Es darīšu visu, kas manos spēkos. Es nevaru tevi pazaudēt, Ēna.

Uzmetusi ātru skatienu uz radījuma līķi, es viņam uzsmaidīju.

– Un tu esi ļoti stiprs un drosmīgs, Finbar. Un... Ne čīkstošs. – pasmaidīju platāk. – Es... Godīgi sakot, esmu vienkārši šokā! Kā tu spēji tikt galā ar visiem? Viņi ir pretīgi un tik veselīgi!

Likās, ka dralordā būtu ievietota jauna baterija. Viņš uzreiz iztaisnojās, pagrieza savus varenos plecus, uzmanīgi paskatījās uz mani, un es pēkšņi jutos labā nozīmē mazs un trausls, un tas izrādījās necerēti patīkami.

Finbārs maigi satvēra manas rokas, viegli saspiežot pirkstus, un es piegāju mazliet tuvāk. Mana sirds atkal sāka sisties straujāk, taču šoreiz nepavisam ne no bailēm, bet gan no patīkama siltuma viļņa, kas pārņēma manu ķermeni.

Šī brīža burvību iznīcināja līdzdalībnieks. Satvērusi sevi aiz pleciem un bailīgi paskatījusies apkārt, viņa pienāca pie mums un jautāja:

– Lūdzu, piedod, dralord, bet kad mēs iesim uz pili? Šeit ir neērti... Ko darīt, ja briesmoņi uzbrūk vēlreiz? "Tajā pašā laikā viņa paskatījās uz mani ar klusu pārmetumu.

Atceroties viņas stāstus par draklordu ietekmi uz ēnām, es instinktīvi atkāpos no Finbāra un uzreiz to nožēloju.

Lai gan... Ilsanai taisnība. Mēs uzvedamies pārāk pavirši, ņemot vērā notikušo. Rong Hall omulīgā viesistaba, kamīns un silta sega, un pirms tam karsta vanna un vakariņas – tieši tas, kas man šobrīd visvairāk vajadzīgs. Jā.

"Jā! Šis! Un ne skūpst ar brīnišķīgu vīrieti, kura skatiens liek manām kājām kļūt vājām! – mēģināju sevi garīgi pārliecināt.

Godīgi sakot, tas neizdevās pārāk labi.

– Es jau saucu pēc palīdzības. Pils komanda drīz būs klāt, – Niisara sacīja, apstājoties blakus Ilsanai.

Tā tad viņa radīja šādu zvaigzni! Izskatās, ka tas ir kaut kāds signāls, nevis signāls! Nu, vai abi reizē.

"Mēs viņus gaidīsim un turpināsim ceļu," draklods sausi atbildēja Ilsana.

Mums nebija ilgi jāgaida. Pēc dažām minūtēm atskanēja zirgu klaidonis, taču pirmie gaismas lokā parādījās nevis viņi, bet lieli pelēki vilki, ne mazāki par zirgiem. Uz tiem brauca bargi karotāji, un uz lielākā, gandrīz melnā tēviņa ar pelēku purnu sēdēja pats Bers Kulstons.

Apbrīnojami!

– Kas ar tevi notika? – jautāja drošības dienesta priekšnieks, pieliecoties pie tuvākā nogalinātā briesmoņa līķa, un tad pārsteigts novilka: "Drako-viņš ir sencis!" Kur tu atradi tik skaistus vīriešus, hmm?

– Amira centās. – Dralords smīnēja un paskatījās uz mani sānis, it kā pārbaudītu, vai es netikšu aizvainots.

Man bija labi ar humoru.

– Bija lielāka iespēja, ka viņi mani atrada. Un Finbar kļuva tik izsalcis, kamēr viņš mani vēroja, ka viņš īsā laikā sasmalcināja tos salātos. Vai jūs?

Vīri saskatījās, un lielā Vēsstouna acīs pazibēja apstiprinājums.

– Bēr, paņem meitenes un ej uz pili.

– Un tu?

"Un mēs ar Amiru lidosim, lai neviena radība vairs neriskētu viņu iejaukties." Jūs taču neiebilstu jāt ar pūķi, vai ne?

Viņš atbrūņojoši uzsmaidīja man.

Par ko var sapņot cilvēks, kurš pajūgā gandrīz nokrita līdz nāvei, bet pēc tam viņu gandrīz aprija nezināms dzīvnieks? Atceros, atceros, kakao, kamīnu, karstu vannu... Bet tas bija parasts cilvēks, nevis ekstrēms cilvēks, kas varēja nolidot pa nogāzi uz kājām piestiprināta dēļa.

– Es esmu par to! – viņa izplāpājās, gandrīz vai čīkstot no patiesā sajūsmas.

Neapzinoties šo manas dabas pusi, Ilsana mēģināja mani apturēt:

– Amira, vai tu esi traka? Draklord, nāc pie prāta! Jūsu Ēna gandrīz nomira, un jūs atkal pakļaujat to riskam!

Finbārs paskatījās uz savu līdzdalībnieku ar necaurmaidīgu skatienu un sacīja:

– Pūķa maģija novērš jebkādu risku Ēnai, nyera. Lūdzu, nomierinies un seko Nier Coolstone.

Ilsana apklusā, sīta skropstas tieši tāpat kā manējās. Viņu uzreiz izsauca Niss, kurš gaidīja blakus milzīgajam vilkam Beram. Viņa skrāpēja un glāstīja dzīvnieku, it kā viņi būtu pazīstami jau ilgu laiku.

– Amira, nedari tā! – līdzzinātājs mēģināja vēlreiz, izraisot manī pēkšņa aizkaitinājuma vilni.

Man pēkšņi likās, ka viņa nemaz neuztraucas, ka es nokritīšu

un nomiršu. Drīzāk viņa iebilda pret mūsu tuvinašanos ar Finbar Frost.

– Kitija! – es atbildes vietā iesaucos un skrēju uz karietes avārijas vietu.

Šajā haosā visi bija tik nervozi, ka pavisam aizmirsu par citu pasažieri, taču viņš varēja būt nopietni ievainots.

Manu acu priekšā parādījās bilde, kur mazs kaķītis jeb kaktuss, draudīgi birstīdamies ar savām adatām, mēģināja briesmoni no manis padzīt. Man bija šausmīgs kauns, ka tik ilgi par viņu aizmirsu. Pat galva griezās no vainas sajūtas un bailēm atklāt saplēsto ķermeni...

– Zieds! Kitija Kitija Kitija! Cvetoslavs! – izmisīgi izmetot karietes atlūzas, saucu un meklēju drosmīgo kaķēnu.

Vismaz mazais blēdis varētu izvairīties! Ja vien viņš varētu kaut kur paslēpties!

Kāds uzlika roku man uz pleca.

– Nevajag, Amira. Viņa šeit nav!

Es iztaisnojos un ar sašutumu skatījos uz dralordu, bet tad Niisara man uzsauca:

– Nyera Amira, man ir kaķēns! – Kalpone norādīja uz savu krūti.

Nisa, kura pirmajā tikšanās reizē bija tik neuzticīga manam mīlulim, pārdomāja par viņu un pat rūpējās par viņu? Es atviegloti izdvesu, nometot pie kājām vēl vienu koka gabalu.

– Paldies! Pieskati viņu, lūdzu! – Es jautāju un piebildu: “Pabaro mani labi.” Dodiet viņam visu, ko viņš vēlas, viņš to ir

pelnījis.

– Tiks darīts! – apsoliņa kalpone, kuru vilkam jau bija pieķēris Bers Kūlstouns.

Sarkums, kas uzliesmoja ziemeļnieces bālajā ādā, bija pamanāms pat nenoteiktajā sudraba zvaigznes gaismā. Kāds karavīrs parūpējās par Ilsanu, un viņa neapmierināti sasmīnēja un sūdzējās par sasītušo kāju.

Līdzzinātāja uzvedība mani satracināja arvien vairāk. Viņa uzvedās kā kaprīza princese, nevis vakardienas ieslodzītais, kas notiesāts uz nāvi. Kas ir mainījies?

Draklords novērsa viņas uzmanību no sliktām domām par savu draugu.

"Vai esmu pelnījis visu, ko vēlos pēc paveiktā?"

Intīmais tonis, kurā tika uzdots jautājums, manā ķermenī radīja patīkamu zosādu.

Vai Draklords ar mani flirtē? Oho!

Man bija grūtības tikt galā ar hormoniem, es noliecu galvu uz sāniem un, pacēlusī skatienu uz vīrieti, sacīju:

"Kāds gandrīz nokavēja, tāpēc pat nezinu..." Pamanot, kā dralordam sagriežas zobi, steidzos piebilst: "Bet... Varbūt, ja mans uztraukums tiks adekvāti kompensēts, es mīkstināšu un piepildīšu kādu no viņa vēlmes." Bet tikai mazais," uzreiz ierobežojū vīrieša izvēli.

Galū galā Finbārs noteikti bija pelnījis skūpstu. Kā es...

20. nodaļa. Dragon Progenitor redz, es cenšos!

Es nevarēju iedomāties, kā būtu lidot uz pūķa, bet būtu vienkārši mulķīgi palaist garām šādu iespēju. Būs ko atcerēties, kad atgriezīšos uz Zemes.

Šī doma man pēkšņi kļuva skumji. Lai cik nežēlīga būtu Reaches pasaule, man tā pietrūks...

– Vai tu lidoji? – ieteicās dralords.

– Lidosim! “Es pamāju ar galvu, un mana sirds uzreiz sāka sisties straujāk.

Es baidījos, ka Finbar sāks deformēties, kā šausmu filmā. Drēbes plīstu, ķermenis nedabiski izlocītu... Bet nekas tamlīdzīgs nenotika. Draklords mani vienkārši pacēla un priecīgi pasmaidīja. Man pazuda elpa no pēkšņās kustības augšup. Tas bija tā, it kā es braucu ar ātrgaitas liftu!

Vienreiz! Un es paceļos virs zemes, sēžot uz pūķa muguras tieši ieplakā starp divām pūķa cekula plāksnēm, it kā īpaši paredzēta šiem nolūkiem.

– Čau! Kā tas ir? Un kur...

Mana ziņkāre nebija apmierināta. Es nesapratu procesu. Man pēkšņi sagribējās uzzīmēt šo mirkli – meiteni, kas jāj uz milzu fantāzijas ķirzakas. Un nākamajā mirklī es pilnībā aizmirsu par visu, jo pūķis izpleta spārnus un lidoja taisni zvaigžņotajās

debesīs.

Žēl, ka bija pārāk tumšs, lai visu kārtīgi redzētu no augšas. Kirfaronā pilsētu apgaismojums nav tik blīvs kā uz Zemes, un tāpēc efekts bija pilnīgi atšķirīgs.

Lidojot pāri Šarotei, es redzēju atsevišķas gaismas māju logos un maģiskas laternas uz ielām. Vīrs meža pamanīju vieglu mākoņiem līdzīgu dūmaku un spēcīgu kalnu aprises, kuru baltās virsotnes izcēlās uz naksnīgo debesu fona.

Bet cik tie ir milzīgi! Uz Zemes nav citu tādu kā viņi.

Pūķis uztaisīja pirueti, pagriežoties pret pili, un man aizrāvās elpa. Un tad pēkšņi likās, ka tālumā redzu kaut kādas ēnas. Mantikoru baisās sejas man šķita tieši gaisā...

"Finbar, varbūt ir labāk, ja mēs lidojam dienas laikā, pretējā gadījumā es aizmirsu, ka tumsā neredzu labi," es jautāju, tik tikko slēpdams paniku, kas sākās.

Es nezinu, vai pūķis mani dzirdēja. Droši vien jā, jo viņš uzreiz metās uz pils pusi un, apmetot loku, piezemējās pagalmā. Un atkal viss atkārtojās, izņemot to, ka tagad tas nebija kāpums, bet gan kritums – tieši Kirfarongas vissvarīgākā cilvēka rokās.

Mēs ilgi skatījāmies viens otram acīs, un tomēr viņš mani nolika zemē. Es uzminēju, ko viņam maksāja viņa ārējais miers. Un tas viss ir manis dēļ? Mana sirds pārsita pukstēt, iedomājoties, ka kāds tik cītīgi sargā manas jūtas.

– Vai mēs varam to atkārtot rīt, tikai dienasgaismā? – smaidot jautāju.

Es nedalījos ar viņu savās paniskās domās par redzētajiem

monstriem.

– Kad vien vēlies, Ēna. Vienkārši pajautā,” Finbārs man kaut kā pieticīgi atbildēja.

“Tad varbūt tieši no rīta?” Pēc brokastīm. Ja vien, protams, nesat brīvs? – Es nestāvēju uz ceremoniju.

– Labi. Kad esat gatavs, atsūtiet vienu no kalpiem pēc manis. Sadevušies rokās gājām līdz pils ieejai.

– Finbar, kad mēs lidojām, tu mani dzirdēji, vai ne? Es nezināju, vai jūs sapratāt manu runu pūķa formā?

– Protams, es saprotu! – Draklords pasmaidīja. “Un, ja rituāls būtu pabeigts, jūs arī mani saprastu un dzirdētu Frostu.” Viņš vienkārši vēlas ar tevi parunāt.

– Un Frosts... Kur viņš tagad ir? – Es uzdevu jautājumu, kas man nez kāpēc šķita intīms.

– Šeit. “Vīrietis iesita sev ar dūri pa krūtīm. Un, redzot pārpratumu manās acīs, viņš piebilda: “Tu pats visu sapratīsi ar laiku.”

Draklords aizveda mani līdz pat kambaru durvīm un, novēlējams ar labu nakti, aizgāja. Gandrīz uzreiz pēc tam Severs pienāca pie manis un jautāja, vai man kaut ko nevajag?

– Varbūt mums vajadzētu nosūtīt kādu, lai aizstātu Niisaru, kamēr viņa ir ceļā? – viņš ierosināja.

– Paldies. Nav vajadzības. Ļaujiet viņiem pasniegt man vieglas vakariņas. Tas ir pietiekami.

Pēc pieredzes man īpaši negribējās ēst, bet pēc vannas viss varēja mainīties. Kad esmu stresā, es kļūstu izsalcis. Labāk tagad

mazliet uzkost, nekā ciest no izsalkuma līdz rītam.

Uzkāpjot karstā vannā, burbuļojot no gaisa burbuļiem, es atmetu galvu uz sāniem un aizvēru acis. Iekšā valdīja apjukums. Pirmo reizi Ruslana tēls izbalēja, un es nevarēju precīzi atcerēties, kā viņš izskatījās. Bet dralorda seja viņa iekšējā skatienu priekšā parādījās it kā dzīva.

Kungs, ļauj viņam būt dzīvam un laimīgam, pat ja ne ar mani...

Beigās es pazudu, un, kad atgriezīšos, ko es viņam teikšu? Kā es varu izskaidrot, kur es tik ilgi biju un kā izkļuvi no lavīnas?

Ko darīt, ja es uz Zemes nekad netiktu ārā no lavīnas?

Šī doma lika man lēkt, ūdens šļakatām.

Ko darīt, ja manis tiešām vairs nav? Vai arī es eksistēju, bet vairs nedzīvoju?

Nē nē! Es pat negribu par to domāt! Es pakratīju galvu, aizdzenot nepatīkamās domas.

Un es stingri nolēmu, ja tikšu pie burvju zobena, lūgšu mani atgriezt mājās ar precizējumu, lai arī mani var laicīgi atgriezt. Vēlams pirms šīs neveiksmīgās dienas.

No neliela šoka smadzenes pacēlās un sāka analizēt notikušo. Bet šoreiz mani interesēja monstri, draklord vai atgriešanās uz zemes, un nedaudz kas cits. Kaut ko es uzreiz nepamanīju. Kā tas nākas, ka pēc karietes apgāšanās mēs visi izdzīvojām? Loģiski, ka man vajadzēja būt skrambām un zilumiem. Vai pat lūzumi. Atceros, kā vairākas reizes iesitu sev, bet tagad nekas nesāp...

Ātri pabeigusi mazgāšanos, viņa izgāja no vannas istabas un,

nesaģērbusies, piegāja pie pilna auguma spoguļa, rūpīgi nopētot sevi no visām pusēm. Patiešām, neviena ziluma!

Nice atgriezās, kamēr es sēdēju viesistabā, dzēru karstu tēju, pareizāk sakot, aromātisku zāļu novārījumu, pie vakariņām. Kalpone bija bāla un izskatījās ārkārtīgi nogurusi. Pat tumšie loki bija zem acīm, piešķirot sejai zaļganu nokrāsu. Savās rokās viņa turēja ātri guļošu Ziedu.

– Niera Amira, kā tu jūties? – viņa klusi jautāja.

– Brīnišķīgi! Bet acīmredzot jums nekaitētu vakariņot un apgulties. – saraucu pieri, bet uzreiz pasmaidīju, pieņemot no viņas kaķēnu, un piedāvāju. – Varbūt tev vajadzētu piezvanīt Nyer Kenrig?

– Nav vajadzības. Neuztraucieties, Amira, tas ir tikai maģisks izsīkums. Man bija jātur vairogs, lai mēs visi būtu drošībā, kad kariete avarēja. Tas prasīja daudz enerģijas.

– Tāpēc uz manis nav nevienas skrambas! Tātad jūs mūs izglābāt?

Es jau zināju, ka Nisa ir burvis, kā arī to, ka viņa ir mana miesassargs, bet nedomāju, ka viņa uz ko tādu ir spējīga!

Nolikusi Puķu uz dīvāna, es cieši apskāvu samulsušo meiteni.

– Nis, paldies! Pastāsti man, kā es varu palīdzēt?

"Tev neko nevajag, njera." Tā ir patiesība. Tagad izdzeršu sniegogu tinktūru ar salnām ogām, pagulēšu un viss pāries. Rīt es būšu pilnīgi labi un varēšu jūs apkalpot kā parasti.

Niisara maigi man uzsmaidīja, un es jau neskaitāmo reizi atzīmēju viņas cēlumu. Smalki vaibsti, graciozas kustības,

pareiza runa, taisna mugura, neskatoties uz to, ka viņa knapi var nostāvēt kājās. Es pamanīju un nevarēju nobrīnīties:

"Nis, tu esi gudrs, tad kāpēc tu šeit kalpo?"

– Nyera Amira, tu esi Pūķa ēna. Tas ir liels gods jums kalpot. Bet papildus tam, ka esat ēna, jums ir arī laipna sirds un spēcīga griba. Tiklīdz tavas šaubas tiks kļiedētas, tu stāvēsi aiz mūsu drakloda pleca, un visa Kirfaronga paklanīsies tev. Un es būšu klāt tik ilgi, kamēr tev mani vajadzēs. Tā ir manas dzīves jēga.

Es izbrīnīta skatījos uz viņu.

– Izklausās pēc prognozes. Tikai nesaki, ka tu...

– Es esmu k'ha-ter, ieguva. Ledus un ūdens runātājs.

Es izbrīnīta skatījos uz kalponi. Man dīvainais vārds, ko viņa mēdza dēvēt, asociējās ar saindēšanos ar pelēm. Bet tagad es saprotu, kas ir šie k'ha-teri. Magi ir īsti burvji un, šķiet, nepilnas slodzes gaišreģi!

– Šis... Tas ir vienkārši lieliski! Vai varat kaut ko paredzēt?

– Ne viss. – Nis pasmaidīja. "Ledus ne vienmēr vēlas ar mani runāt, un ūdens ir pārāk mainīgs, lai tam bez nosacījumiem uzticētos." Arī šoreiz viņa brīdināja par briesmām, bet es viņu pārpratu. Domāju, ka uzbrukums būs vēlāk... Kā redzat, kļūdījos. Atvainojiet, Nyera Amira, es tikai nesen izgāju iesvētīšanas rituālu..." Niisāra kļuva neērti un noslīdēja.

– Bet jūs zināt, kā uzlikt izcilus vairogus! – es viņu uzslavēju. "Pateicoties jums, manas rokas un kājas ir neskartas." Liels tev paldies!

Apskāvu Nicu un tad apsēdināju viņu pie galda, kur zem jēra

gaidīja vēl viena vakariņu porcija, ko tik apdomīgi biju palūgusi Severam.

"Man šķiet, ka jums noderētu atspirdzinājums."

– Paldies, es...

Uztvēris manu skatienu, Nis pasmaidīja un, aizmirsis par neveiklību, sāka ēst sagrieztu gaļu, svaigus garšaugus un tvaicēta romaka apelsīnu gredzenus, kas tik līdzīgi vietējiem burkāniem. Bija arī kaut kas līdzīgs tomātiem, un kaut kas pavisam nepazīstams – iegarens. Vai nu plūmes vai mazi gurķi, kuru garša nelīdzinās nekam, ko zinu.

Kad kalpones šķīvis bija tukšs, es personīgi piepildīju viņas krūzi ar karstu buljonu un pietūmu trauku ar svaigām maizītēm, kas līdzīgas bērniņas "astoniem", pie kurām nebiju tikusi.

– Tas, protams, nav sniega lauks, bet arī nav slikts.

Nīsa pateicīgi pamāja ar galvu un, iebāzusi zobus mīkstajā mīklas izstrādājumā, aizvēra acis. Viņas seja kļuva sārta un vairs nebija nobijusies ar savu nāvējošo bālumu. Es atbalstīju galvu rokās un ar prieku skatījos, kā viņa ēd.

Pazibēja doma, ka būtu vērts aizbraukt pie Ilsanas, bet nez kāpēc negribējās. Noteikti mans līdzdalībnieks lasīs man lekciju par to, cik neapdomīgi es uzvedos pret dralordu, un tas sabojā manu negaidīti augsto garastāvokli. Nē, es neiešu!

Esmu dīvains cilvēks. Tā vietā, lai uztraukties par uzbrukumu, priecājos, ka viss beidzās labi. Izbaudu vannu, ēdienu, siltumu... Kāpēc uztraukties, ja viss beidzās labi?

Es nevarēju izmest no galvas dralorda tēlu, kurš kā filmas

varonis tika galā ar pēdējo briesmoni. Un lidot uz pūķa ir absolūti fantastiski! Šķiet, ka nevarēšu aizmigt. Tāpēc ar nepacietību gaidīšu rītu, kad atkal pacelsimies lidojumā.

Es tik daudz sapņoju, ka iztēlojos sevi lecām no pūķa muguras un steidzos ar snovbordu uz vietām, kur neviens nekad nav bijis...

– Nyera Amira, es pastāstīšu saviem mazbērniem, kā pati Pūķa ēna mani pabaroja! – Nis, kurš bija diezgan atdzīvojies, pateicās. – Atcerieties, ja jums nepieciešama palīdzība vai padoms, jūs vienmēr varat sazināties ar mani. Pat ja tas ir kaut kas ļoti intīms. Kaut ko tādu, ko nevar uzticēt nevienam citam. Es apsolu, ka paturēšu tavu noslēpumu pat no Draklonda.

Viņa skatījās uz mani tieši un runāja no sirds, bet es tik un tā jutu, ka tur ir āķis. Varbūt viņa tagad dod mājienu uz zobenu? Un tomēr es nevarēju ignorēt viņas impulsu.

"Tur ir kaut kas, Nis..." Es vilcinājos un precizēju: "Tu tiešām nevari pateikt Draklordam?"

– ES neteikšu! Viss paliks starp mums. ES zvēru!

– LABI. Tad... Vai jūs varētu kaut kā uzzināt, vai viens cilvēks ir dzīvs? Viņš man bija dārgs manā iepriekšējā dzīvē, pirms es kļuvi par Pūķa ēnu.

Runāt ar Nisu par Ruslanu izrādījās nedaudz neveikli, un es jutos apmulsusi pret savu gribu.

Kalpone impulsīvi satvēra manu roku un runāja:

– Nyera Amira, tu neesi pirmā Ēna, kura pirms tikšanās ar draloru bija iemīlējusies citā. Ēnām bija jāpārtrauc saderināšanās

ar savu mīļoto. Tas ir normāli, ka jūs neesat aizmirsis šo cilvēku un uztraucaties par viņu.

Es pamāju ar galvu, priecājos, ka viņa visu saprata pareizi. Pēc tam melot Niisarai bija divtik nepatīkami, taču es neuzdrošinājos atteikties no savas leģendas. Ne tagad. Agri...

"Es neko daudz no pagātnes neatceros, bet mēs ar viņu nebijām saderinājušies. Vispār šis vīrietis nebija mans līgavainis, bet šodien pēkšņi atcerējos, ka mēs kopā kalnos iekļuvām lavīnā, un tad es pamodos ārstniecības augu mājā. Viens. Nis, vai tu vari uzzināt, vai viņš izdzīvoja? Ar šo man pietiks.

Es baidījos, ka meitene man sāks jautāt, kā tas viss notika, kur tieši un citas detaļas, bet viņa vienkārši teica:

– Saprātu. Man vajag daudz ūdens.

– Vannas istaba?

– Labi!

Entuziasma pilni, mēs kopā steidzāmies uz vannas istabu.

– Atvainojiet. Es aizmirsu noskalot ūdeni..." Es saraucu degunu.

– Nekas. Tātad vēl labāk. Tas uzlabos burvību. Nyera, stāvi šeit un samitrini plaukostas.

Es darīju, kā viņa lika, un Niissara ieņēma vietu akmens bļodas otrā pusē, arī iemērca rokas un sāka dziedāt.

Nē, tā nebija dziesma! Nys nolasīja burvestību man nepazīstamā melodiskā valodā, un man pa pakausi saskrēja elektrība. Ūdens akmens bļodā plūda koncentriskos apļos no malām uz centru. Pulsēja arvien biežāk, bet nekas cits nenotika.

Es vēroju vilņojošo virsmu it kā apburta, tāpēc vilcinājos, kad Niisara apklusā un gāzās pāri sāniem ūdenī. Sapratusi, ka meitene ir zaudējusi samaņu, es lecu viņai pēc un ātri, cik vien varēju, pacēlu viņas galvu virs ūdens.

– Nis! Jauki! – uzsaucu, uzsītusi kalponei pa vaigiem.

Viņai nebija laika pietiekami iedzert, taču viņa joprojām nenāca pie prāta.

Tikai tagad es atcerējos viņas vārdus par maģisko spēku izsīkumu un nolādēto. Ko viņai tur vajadzēja? Sniegpārsla?

Teorētiski viss, kas viņai bija nepieciešams, tika glabāts viņas guļamistabā, bet es nevarēju atstāt Nysu ūdenī. Vanna bija pietiekami dziļa, lai notiktu kaut kas neatgriezenisks. Taču mani mēģinājumi vest meiteni pie prāta bija nesekmīgi.

Mēs neaizvērām vannas istabas durvis, un Cvetiks, trokšņa pamodināts, skrēja, izjucis un absurdi miegains. Īpaši smieklīgi izskatījās viņa labais sāns, nevienmērīgi klāts ar sasmalcinātiem apelsīnu pumpuriem.

–Vai tu esi traks?! Vai vēlaties izmantot maģiju, kad viņa ir izsmelta? Tātad mēs to saņēmām! – Viņš sāka mani rāt.

– Ak! – es biju šausmās. – Cik nopietnas būs sekas?

– Iespējams, ļoti nopietni!

es nošņācu. Tas ir tas, ko nozīmē neizprast maģijas sarežģītību. Es pat nedomāju apturēt nabadziņu, bet viņa ar prieku mēģināja iegūt Pūķa ēnu. Garīgi aizrādīdama sevi par savu stulbumu, viņa jautāja:

– Puķe, kā es varu viņai palīdzēt? Nis kaut ko teica par

sniegogu un salnu ogu novārījumu...

– Šausmas! Abi ir tīra inde! Neuzdrošīniet to darīt pats!

"Es nedomāju," es aizelsusies nomurmināju, mēģinot izcelt Niisaru no vannas istabas.

Tik trausla pēc izskata meitene izrādījās pārsteidzoši smaga. Un man traucēja ar ūdeni piesātinātais garais svārki siltais halāts, ko pēc peldes uzmetu pāri naktskreklam. Viņš arī pieņēmas svarā un apmulsa kājās. Padodoties, es iesēdināju Nisu atpakaļ ūdenī un izmetu viņu no ceļa. Tad viņa pati izkāpa no bļodas un, sagrābusi kalponei aiz padusēm, beidzot izvilka viņu ārā. Nolikusi zem galvas kaudzi dvieļu, viņa jautāja kaķenam:

"Sekojiet viņai acu priekšā, un es izsaukšu kādu palīgā." Kāds, kurš saprot visu šo burvību...

– Nekādu problēmu! Vienkārši nomainiet drēbes. Koridoros ir auksts, un jūs visi esat slapji. Un šis... Atnes man kaut ko ēst tajā pašā laikā, citādi tu man neatstāsi ne kripatiņas," viņš pārmetoši teica. – Un es pamodos ar lopisku apetīti. Un vispār es šodien esmu tik daudz pārdzīvojis! Esmu tik daudz pārdzīvojis! – viņš asarīgi pabeidza.

Es netērēju laiku drēbju maiņai. Spriežot pēc Niisara stāvokļa, sekundes varētu skaitīt. Bet, līdz ādai slapjā krekļā izlecot aukstajā koridorā, es to acumirkli nožēloju. Nē, man joprojām nebija auksti. Vienkārši tik neizskatīgā stāvoklī mani atklāja draklords, kurš pagriezās aiz stūra.

Sākumā Finbārs samazināja ātrumu un izbrīnīti skatījās uz mani, un tad steidzās man pretī.

– Amira, kas noticis? Kāpēc tu... esi tāds?

Ar ievērojamu piepūli viņš paskatījās prom no manām krūtīm un ieskatījās manās acīs.

Muļķības! Tagad viņš zina, cik daudz es... Nu, labi, lai ir auksti.

Viņa satvēra viņa roku un pavilka līdzi.

– Ātrāk! Jauki ir vajadzīga palīdzība!

Bez turpmākas runas dralords man sekoja, un pie durvīm un nepavisam ne taktiski satvēra mani aiz elkoņa un iegāja pirmais. Es neesmu apvainojies. Es uzminēju, ka viņam bija aizdomas par draudiem un viņš tikai mēģināja mani aizsargāt.

– Viņa ir vannas istabā! Es zaudēju samaņu, kad...” Es apstājos, nevēlēdamies paskaidrot, kāpēc kalponei vajadzēja izmantot maģiju, un atkal meloju: „Kad es tīrīju pēc vannas.”

Finbar nepamanīja manu vilcināšanos. Steidzoties uz Niisaru, viņš pārbaudīja pulsu un ziņoja:

– Mums vajag Kenrīgu. Sēdi šeit un nelaid nevienu iekšā. Es par viņu parūpēšos.

Viegli kā spalva, draklords pacēla bezsamaņā esošo meiteni savās rokās, un es atkal brīnījos par viņa spēku! Nest trauslo Nīsu, protams, nav tas pats, kas vilkt dūšīgu briesmoni aiz aste, bet pat tas man bija grūti. Un šķiet, ka viņš nepamana viņas svaru!

Skatoties uz dralordu ar Nīsu rokās, es pēkšņi sajutu greisirdības lēkmi, un nekādi iekšējie argumenti nespēja izlīdzināt šo iespaidu. Es jutos slikti. Tas ir nepatīkami un viss!

– Pasteidzies! – viņa steidzināja viņu, apmulsusi no savas reakcijas.

Es nevēlos to redzēt un nevēlos, lai tas vēlāk ietekmētu mūsu attiecības ar Niisaru.

Slapjais krekls, jau pavisam auksts, kļuva pretīgs. Es gribēju to pēc iespējas ātrāk noplēst un pārgērbties sausās drēbēs, bet dralords, laimei klājās, vilcinājās, it kā viņam būtu vienalga, vai Niisara nomirs vai gaidīs, kamēr satiksies ar ārstu.

Viņa lūdzoši paskatījās uz viņu.

"Finbārs..."

"Es nesapratu, kas tieši šeit notika, un man ir bail tevi pamest."

– Nekas nav noticis. Nys bija pārpulējies, sargājot mani šodien. Un šeit es esmu drošībā. Tas ir droši, vai ne?

Draklords kaut ko klausījās un tad pamāja ar galvu, bet pie gaiteņa durvīm viņš atkal pagriezās.

– Es aizslēgšu sevi! – es viņam pārliecināju

– Labi. Es nosūtīšu Bēru un pavēlēšu sargiem sargāt kameras un nevienu nelaist iekšā.

– Jā jā. Tagad ātri aizvediet viņu uz Nier Kenrig! Es sev nepiedošu, ja notiks kaut kas nelabojams.

Gandrīz izgrūdusi dralordu pa durvīm, es aizslēdzos, lai gan biju pārliecināta, ka tas nav vajadzīgs. No kā man jābaidās drošā pilī? Vai tas ir tikai tu pats?

Cvetiks parādījās viesistabā no dīvāna apakšas un sāka laizīt savu ķepu gluži kaķim līdzīgā veidā.

–Vai tu esi sevi redzējusi spogulī? – viņš mājīgi jautāja.

– Nē Ko? – jautāju, dodoties uz ģērbtuvī.

Uzmetot skatienu man uz sāniem, kaķēns atkal koncentrējās uz savu ķepu. Viņš neuzskatīja par vajadzīgu atbildēt uz manu jautājumu. Tā vietā es dzirdēju kaut ko aiz muguras:

"Protams, jūs nenesāt neko ēdamu."

– Kad man būs laiks, man ir interesanti uzzināt...

Es apstājos, kad spogulī ieraudzīju, ka krekla plānais kambriskais audums ir slapjš un kļūvis gandrīz caurspīdīgs. Nē, es pieņēmu, ka esmu ģērbusies nedaudz atklāti, bet ne tik daudz!

Un šādi es staigāju Draklonda priekšā?!

Ja viss ir tā, kā saka Ilsana, nav pārsteidzoši, ka Finbārs nevēlējās doties prom, riskējot ar Nys dzīvību un veselību. Kā būtu, ja viņš to visu uztvertu kā mājienu? Nolēmu, ka ar istabeni visu esam nolikuši speciāli, tāpēc nesteidzos viņai palīdzēt? Ak...

Krāsa metās uz maniem vaigiem, un es pat jutos karsti. Beidzot novilkusi slapjo kreklu, pārgērbos kaut ko līdzīgu parastām zemes pidžamām un pakāpos zem siltas segas. Šeit. Tagad labi. Bet kā es rīt skatīšos Finbaram acīs?

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Rongholas pils, Kirfarong Reach

Pa ceļam pie ārsta mani sagaidīja drūms un noguris Bērs Kūlstouns. Ieraudzījis manu nastu, viņš apsēdās man blakus un jautāja, ar acīm sekodams pilienu pēdai uz akmens grīdas.

– Fin, kas noticis?

– Niisara zaudēja samaņu un iekrita vannā. Ēna viņu izvilka

un sauca mani palīgā.

– Vai tiešām? Bet kāpēc viņa ir bezsamaņā? Vai tu sevi sāpināji?

– Acīmredzot nē, bet to mums pateiks Kenrīga, vai arī viņa pati, kad pamodīsies. Bet es noteikti zinu, ka meitenei ir smags maģisks izsīkums. Šķiet, ka šovakar pārcentos.

Idejas apgaismots, es apstājos un nodevu k'hatēr Beram.

– Parūpējies par viņu. Man jāatgriežas pie savas Ēnas.

Mana drauga acu zilītes paplašinājās, viņš uz brīdi sastapās ar manu skatienu un tad uzmanīgi apskāva meiteni sev klāt. Man nešķita, ka viņa lūpas nemanāmi pieskārs viņas matiem virs pieres. Beru jau sen bija iepaticies Niisara. Pirmo reizi kopš sievas zaudēšanas viņš vismaz par kādu nopietni ieinteresējās, un es visu laiku gaidīju un gaidīju, kad šis akmens lācis atdzīvosies un sapratīs, ka dzīve turpinās. Turklāt viņa jūtas pret k'ha-ter bija abpusējas.

Bet Bērs nespera nevienu soli Nisa virzienā. Reiz es viņam tieši par to jautāju, bet viņš to vienkārši atmeta. Viņš teica, ka attiecības viņam nav vajadzīgas. Tad piedraudēju, ka piespiedīšu viņu precēties, un... mani rupji izsūtīja, neskatoties uz visu manu dralordismu.

– Fin, es vedu Niisaru uz pili. Viņas stāvoklis toreiz nebija tik kritisks. Viņa teica, ka pietiek izdzert dziru un pagulēt. Izrādās, ka viņa krāpās? – Bērs jautāja.

"Tāpēc uzdodiet viņai šo jautājumu, kad viņa nāks pie prāta, un tagad es to uzdošu Ēnai."

Es nevarēju sagaidīt, kad atgriezīšos pie Amiras. Attēls, kurā viņa parādījās manā priekšā, sakustināja manas asinis un iededzināja uguni manos gurnos. Jā, tādu, kuru vienkārši nevar izlaist. Cerēju uz veiksmi, jo pamanīju, kā šovakar pārplīsa nepieejamības siena, ko starp mums bija uzcēlusi Ēna. Es pamanīju viņas skatienā ledaino greizsirdības liesmu. Varbūt esmu tikai viena skūpstā attālumā no galīgās uzvaras, un tad barjera sabruks un Ēna būs manās rokās...

Eh! Žēl, ka man nav pa rokai dzesēšanas līdzekļa. Es būtu izveidojis saikni ar viņu, un tad viss būtu bijis pavisam savādāk.

"Šeit tu! Beidzot tu domā kā vīrietis. Un nestāviet uz ceremoniju kopā ar viņu!» mudināja Frosts.

"Vai esat pārliecināts, ka esat safīra pūķis?"

"Kāds stulbs jautājums?!"

"Tu vienkārši uzvedies kā dzintars," es viltoju.

– Neuzdrošini mani salīdzināt ar to dienvidnieci!

Pūķa sašutums mijās ar nicinājumu.

"Nu kā lai nesalīdzinu? Klīst baumas, ka dzintarais ir ārkārtīgi nesaturošs savā iekārē un slauc zem sevis visas sasniedzamības ēnas.

"Uhh! Jūs runājat pretīgas lietas! Mums nav vajadzīgas visas ēnas, mums vajag tikai šo! Viņai ir taisnība, un es kļūstu traks, atrodoties blakus, kamēr jūs veicat ceremonijas!

"Patiesībā es cenšos mūsu labā, bet jūs nepalīdzat." Pret! – es skaļi atcirtu un aizsedzu sevi no pūķa emocijām ar vairogu.

Frostam tas riebās, kad es to darīju, taču arī man tas nebija

viegli. Viņam nepietika izmantot manu stāvokli un pasliktināt visu, domājot, ka viņš rīkojas labā. Viņš tā nerīkotos, ja būtu izveidojusies saikne.

Es nopūtos, saprotot, ka tas ir tieši tas, ko pūķis vēlas. Bet Amira ir sieviete no citas pasaules, ar viņu nav iespējams citādi. Pūķa ciltstēvs redz, kā es viņas klātbūtnē cenšos nesagrozt lietas, kad manās acīs kļūst tumšs, un prātā nāk simts tūkstoši ideju, kur un kā tieši sagādāt mums abiem prieku...

Par to domājot, es piegāju pie Amiras kambariem un pieklauvēju.

21. nodaļa. Dzīve! Kā es mīlu dzīvi! Viņa ir skaista!

Rongholas pils, Kirfarong Reach

Man šodien bija jāskatās dralordam acīs. Es tikko biju iekārtojies gultā, kad pie durvīm piekļāvēja. Atceroties, ka Finbārs apsolija nosūtīt Beru Kūlstounu, es negribīgi vilkos, lai to atbloķētu. Bet uz sliekšņa bija neviens cits kā robežu valdnieks pats Kirfarongs.

– Vai esi nomainījusi drēbes? – viņš ar vilšanos un atvieglojumu reizē jautāja.

Tas bija tik acīmredzami, ka es pasmaidīju.

– Bet neej gulēt slapjš. Auksts.

"Tieši tā," viņš pasmīnēja, bet tad kļuva nopietns. – Parunāsim?

Atkāpjoties, es iegāju viesistabā un apsēdos uz dīvāna. Finbārs ieņāca un ieņēma savu vietu pretējā galā.

– Tu tik ātri atgriezies... Kā klājas Nisam? Viņai viss kārtībā?

"Es to iedevu Beru." Es nolēmu, ka būtu labāk, ja viņš par viņu parūpētos. Viņam tas ir noderīgi.

– Vesels? Kādā nozīmē tas nozīmē? – Es nesapratu, ko viņš ar to domāja. Un tad pēkšņi es sapratu! – PAR! Tātad viņi ir kopā? – viņa bija sajūsmā, atceroties, kā Bērs pieķēra Nisu savam vilkam un cik meitene tajā pašā laikā bija samulsusi.

Tagad mana greizsirdība, kas uzliesmoja pilnīgi bez iemesla, ir rimusies.

– Nē, man par lielu nožēlu. Bet varbūt šodien kaut kas mainīsies? – draklords cerīgi pasmaidīja.

Viņš runāja par citiem, bet skatījās uz mani tā, ka dubultā nozīme bija viegli nolasāma. Mana mute uzreiz kļuva sausa, un es piecēlos, lai ielietu sev ūdeni. Bet drīzāk, lai nebūtu tik tuvu šim vīrietim. Kļuva arvien grūtāk nepadoties drakloda valdzinājumam, it īpaši pēc tik notikumiem bagāta vakara.

Bet es neredzēju jēgu attīstīt attiecības, jo ļoti drīz es došos mājās. Un, ja man neizdosies, tad... Tad padomāšu.

– Nedaudz ūdens? – viņa ieteica slēpt apmulsumu.

– Nē paldies. Labāk pastāsti, kas te īsti notika? – jautāja Finbārs.

Es nopūtos un nolēmu būt vismaz puslīdz godīga.

"Nisa man atzina, ka viņa ir k'ha-ter un ka uzbrukuma laikā viņa mūs apklāja ar savu maģiju. Pēc ēšanas viņa jutās labāk. Mēs runājām, un es uzzināju, ka viņa var runāt ar ledu un ūdeni. Viņa teica, ka tas nav grūti, tāpēc es lūdzu viņai par labu. Vēlējos noskaidrot, kas noticis ar vīrieti, kurš kopā ar mani iekļuva lavīnā kalnos. Es... Es pamodos viena zālīšu būdā, un es nezinu, kas ar viņu notika. Es nezināju, ka no Niisaras tas prasīs tik daudz enerģijas, citādi es nebūtu lāvis viņai mēģināt!

Bija sajūta, ka es basām kājām staigāju pa žileti. Viena neveikla kustība un notiks kaut kas nelabojams. Finbārs mani pieķers melos un apsūdzēs burvju zobena zādzībā. Vai arī viņš

atkal sāks runāt par Zemi un tad pasludinās mani par Nirpheat, un es nonākšu laukumā būrī. Tas ir labākajā gadījumā, un sliktākajā gadījumā viņš man vienkārši izpildīs nāvessodu uz vietas. Nemaz nešaubījos.

Draklords neko nejautāja un ne par ko neapsūdzēja, bet vienkārši aizbēga no maniem kambariem. Es neizpratnē skatījos uz durvīm, kas aizcirtās aiz viņa.

– Un kas tas bija? – viņa neizpratnē nomurmināja.

Domājot, kas izraisīja šādu reakciju, viņa atkal apsēdās uz dīvāna un sāka gaidīt, un ne velti. Apmēram divdesmit minūtes vēlāk parādījās North.

– Nyera Amira, draklords atvainojas par savu pēkšņo aiziešanu, taču tam ir iemesls. Jūs teicāt, ka nepiedosiet sev, ja kaut kas notiktu ar jūsu kalponi Niisaru, tāpēc viņš nevarēja atļauties tērēt laiku skaidrošanai.

– Es neko nesaprotu! Ziemeļi, kas ar Nisu vainas?

"Lietas izrādījās daudz sliktākas, nekā mēs domājām." Bet tagad, kad draklords saprata viņas stāvokļa iemeslu, viss būtu kārtībā. Viņa burvība ir pietiekama, lai viņa paliktu dzīva.

Severs pieklājīgi paklanījās, un pat manas acis satumsa. Es satvēru sekretāru aiz kamzola atlokiem un pakratīju.

– Kas?! Nis... Viņa nav... Saki, ka ar viņu viss būs kārtībā!

– Nomierinies, ieguva Ēnu! Sliktākais ir beidzies. Ne velti Nyer Kenrig ir labākais dziednieks Kirfaronā. Taču Niisara kādu laiku paliks viņa aprūpē. "Neuztraucies un ej gulēt," Severs sāka mani mudināt.

Atlaidu sekretāri un atkāpos, juzdamās neveikli.

– Piedod... es vienkārši uztraucos.

– Nekas, nyera. Notiek. Pats Draklords jums pastāstīs sīkāk, ja uzskatīs par nepieciešamu. Un tālāk. Ja plānojat ar viņu lidot rīt, esiet gatavs pēc brokastīm. Kas man viņam jāsaka?

"Pastāstiet viņam, ka es ar nepacietību gaidu lidojumu, un manā vārdā paldies viņam par palīdzību."

"Paldies tev pašam," sekretāre pasmaidīja.

Novēlējis man ar labu nakti, viņš aizgāja un es devos gulēt. Kādu laiku viņa griezās no vienas puses uz otru, uztraucoties par Nysu, un tad sauca kaķēnu, kas bija kaut kur pazudusi.

– Puķe, ej gulēt.

– Nebrauks. Esmu apvainojies uz tevi! – viņš teica no kaut kurienes ģērbtuves.

Kaķa daba joprojām lika par sevi manīt, izpaužoties tik smieklīgos sīkumos. Viņš pastāvīgi prasa ēst un gul, skapī. Ko vēl no viņa var sagaidīt? Es ceru, ka tas nesāks plēst tapetes? Šķiet, ka tie šeit ir no zīda.

– Viss ir par ēdienu, vai ne? – es ierosināju.

– Un tu esi ātrs. Varbūt no tevis sanāks kas labs...

– Tagad mēģināsim kaut ko atrisināt. Kam tu dod priekšroku?

– Tagad tā ir lieta! Tā ir pavisam cita saruna!

Kaķene uzreiz atradās gultā un palika galvu man zem rokas, es ar prieku noglāstīju tās gludo kažoku. Un es domāju, ka būtu jauki viņu nomazgāt. Galu galā viņš dzīvoja uz ielas. Bet ne šodien. Šodien jau bija pietiekami saspringta.

– Ko tad tu gribi vakariņās? – noskaidroju.

– Gaļu un pienu, kungs! – Cvetiks teica, apmierināti murrājot.

Paņēmusi viņu rokās, es devos uz izeju, nebeidzot glāstīt un skrāpēt mazo žagaru. Paskatījusies ārā, viņa lūdza apsargiem visu iepriekš minēto, un drīz vien kaķenīte bija pilna līdz vēderam.

– Klausies, Cvetik, man ir jautājums. Delikāts.

– Runāt? – labi paēdis kaķēns bija dāsns.

– Vai paplātē ielej pelnus vai zāģu skaidas?

– Kas tas par paplāti? – kaķēns bija pārsteigts.

– Parasta. Vai varbūt jūs vēlētos darīt lietas uz ielas? Tu ēdi tik daudz, ka baidos, ka varētu pārsprāgt?

"Tas nesaplīsīs," viņš mani mierināja. – Runājot par "biznesu", man labāk patīk iet ārā. Man patīk svarīgas lietas darīt svaigā gaisā.

Smagais kaķēns ar manāmām grūtībām uzkāpa uz palodzes un paskatījās ārā pa logu.

"Tas ir diezgan augstu augšā, trešajā stāvā," es brīdināju.

– Es varu tikt galā. Man ir savi noslēpumi. Tikai neaizslēdz durvis, lai es pats varētu tās atvērt.

Rīts pienāca ar brokastīm, kuras mums atnesa nepazīstama istabene, neaizmirstot par kaķēnu, kas viņu ļoti iepriecināja. Viņa teica, ka pūķu kungs jau gaida, un piedāvāja palīdzēt sagatavošanās darbos. Es atteicos. Es varēju mazgāties un ģērbties viena pati, un es sapratu, ka man pietrūkst Nisa. Īsā laikā pārsteidzoši pieradu pie ziemēnieces. Es pat sāku viņu uzskatīt

par draugu.

Ātri pabeigusi ūdens procedūras, viņa uzvilka mīkstas bikses, kā zamšādas, un apvilka īsus ādas svārkus, kas sastāvēja no platām svītrām, kas rotātas ar raupjiem izšuvumiem. Uzvilku vilnas adīto džemperu un apsēdos brokastīs.

Tiklīdz mēs ar Cvetiku sākām ēst, koridorā izcēlās skandāls. Es pārtraucu košļāt un klausījos. Viņi strīdējās tieši pie manām durvīm, bet nebija iespējams saprast, par ko tieši viņi runā. Tomēr skaņas izolācija pilī bija lieliska biezo sienu dēļ.

Kaķenes dzirde bija asāka nekā manējā. Pacēlis skatienu no bļodas, Cvetik paskaidroja:

"Jūsu aizdomīgais draugs mēģina tur tikt cauri, bet apsargi viņu nelaiž iekšā." Viņš saka, ka dralors nav pavēlējis.

– Vai tiešām? – es nobrīnījos un, nolikusi galda piederumus malā, devos to atvērt.

– Vai tiešām vēlaties sabojāt savu garastāvokli?

Kaķenes jautājums mani aizķēra pusceļā, liekot apstāties.

Es nopietni domāju, vai es gribu redzēt Ilsānu? Līdzdalībnieks lieliski spēja sabojāt garastāvokli. Un tagad viņa ir nepārprotami aizkaitināta, un diez vai mēs varēsim mierīgi runāt par tālām tēmām. Man nebija šaubu, ka viņa tūlīt sāks nomelnot Finbaru, bet es to nemaz negribēju. Bet mēs nebijām runājuši kopš vakardienas, un es jutos nedaudz vainīgs. Šo nevēlēšanos sev skaidroju ar nogurumu, stresu un nepieciešamību būt vienam, un tad pievienoju raizes par Nisu un drakloda vizīti.

Briesmīgi! Bet es gribēju, lai Ilsana aiziet, un tāpēc likās, ka es

viņu nodevu... – Amira! Viņi mani nelaidīs! “Šoreiz tas diezgan skaidri nāca no aiz durvīm.

Bezpalīdzīgi paskatoties apkārt, viņa sastapās ar apaļajām spilgti oranžajām kaķēna acīm. Viņš gandrīz cilvēcīgi pakratīja galvu. Troksnis koridorā jau bija pierimis, bet es joprojām stāvēju tajā pašā vietā. Tad viņa glēvi atgriezās pie galda.

– Pareizs lēmums! – Cvetiks mani atbalstīja. – Tagad labāk padomā par kaut ko citu.

– Saki, kāpēc tu tik ļoti ienīsti Ilsānu? – Es sadusmojos ar kaķēnu.

Aizkaitinājums izlauzās pats no sevis, taču Cvetiks neapvainojās. Viņš pēkšņi ielēca man klēpī, piecēlās uz pakaļkājām un berzēja galvu pret manu zodu. Neapmierinātība uzreiz pazuda, to nomainīja kaķim līdzīgs maigums, un es pasmaidīju.

– Lūk. Daudz labāk! – Cvetiks bija sajūsmā. – Un manas aizdomas ir saprotamas. Ilsanā es jūtu nirfea smaržu, bet vēl nevaru to pierādīt...

Kaķēns runāja pilnīgi nopietni, un viņa teiktais mani nedaudz šokēja. – Uzgaidi minūti! "Vai jūs sakāt, ka Ilsana..." es iesāku.

– Viņa nav līdzdalībiece. Viņa pati ir nirfa. – Cvetiks mani pārtrauca. – Amira, es par to esmu pārliecināta un varu to pierādīt. Nirfi ir ļoti bīstami. Jums vajadzētu turēties tālāk no viņas, dralordam ir taisnība.

Apsūdzība bija nopietna. Ievelkot dziļu elpu krūtīs, lai protestētu, es to lēnām izelpoju, lai nesaka mazajam draugam

nepatīkamas lietas. Es atradu citus argumentus:

"Bet kā tad draklords atļāva viņai dzīvot savā pilī blakus Ēnai?" Runā, ka Finbārs uz vietas iznīcina visus atrastos nirfus. Jā, tu vakar pats visu redzēji! Starp citu, arī Ilsana varēja ciest. Viņa bija ar mums.

Kaķene uzreiz neatbildēja. Nervozi kasīdamies aiz auss, viņš nolaizīja sānu un pēkšņi uzplauka vairākas puķes uz otras.

– Ak!

Negaidot, ka plaukstā iedursies elastīgie pumpuri, es nodrebēju, gandrīz izmetot kaķēnu no klēpja.

– Atvainojiet. Es nevaru to kontrolēt, ”viņš samulsa un atgriezās pie iepriekšējās tēmas. – Tātad, par dralordu. Tas ir tas, kas mani mulšina. Ja Finbar Frost viņai uzticas, kāpēc es jūtos savādāk? Tam nevajadzētu būt...

Kaķēns izskatījās patiešām apmulsis.

– Vai varbūt tas ir kaut kas cits? – piesardzīgi jautāju, pakasot viņam aiz auss. – Varbūt tu vienkārši esi greizsirdīga?

Tiešām. Cvetiks ir vientuļš inteliģents radījums, kurš savas neparastības dēļ spiests vadīt slepenu dzīvesveidu. Saticis mani, viņš atrada īstu draugu, kurš viņu pabaros un neapvainosies. Šajā ziņā Ilsana viņam ir līdzīga, tāpēc viņi nepatīk viens otram. Tas ir tikai karš par manu uzmanību. Tas notiek. Tsvetiks ir viltīgs, ar to nevar strīdēties, bet vai ir vērts viņa vārdus uztvert nopietni? Apsūdzībai, ka Ilsana ir nirfeat, var būt tālejošas sekas. Un es vairāk uzticos drakloda viedoklim. Kuram, ja ne slavenajam cīnītājam pret Nirfeat infekciju, vajadzēja atpazīt ienaidnieku

Ilsanā? Un tomēr viņš ielaida viņu pašā Kirfarongas sirdī – savās mājās.

Pirms kaķēns paguva atbildēt, pie durvīm atkal piekļāvēja.

– Labrīt, Amira! Kā tu gulēji? – jautāja dralords, kuram bija apnicis gaidīt mani un viņš nolēma apciemot.

– Labi, Finbar! Es, godīgi sakot, negulēju pārāk labi. Tu vakar tik pēkšņi aizgāji... Es uztraucos par Nysu.

– Atvainojiet. Pēc tava stāsta es sapratu, kas tieši ar viņu notika. Nebija iespējams vilcināties, un turklāt Kenrigam bija vajadzīga mana palīdzība, lai ar pūķa maģijas palīdzību noturētu Niisaru šajā pasaulē.

Es jutos karsti. Nys gandrīz nomira mana lūguma dēļ, un es jutos atbildīgs. Mana balss trīcēja no novēlotām šausmām.

– Finbar, es... es nebiju iedomājusies sekas... Kā ar Nisu? Par ko viņa domāja? Kam, ja ne viņai, tādas lietas būtu jāsaprot?

– Viņa vēl ir jauna un nepieredzējusi. Pārvērtēju sevi.

"Es ceru, ka tagad ar viņu viss būs kārtībā?" – ar cerību jautāju

– Niisara ir ārpus briesmām. Kenrīgs viņu iegremdēja dziedinošā miegā, un Bērs dežurēja netālu, pat pametot visas savas lietas. No rīta es viņu atradu guļam pie viņas gultas, vai varat iedomāties? Jums vajadzēja redzēt, cik samulsis slepkava bija, kad es viņu pieķēru.

Draklords atbrūņojoši pasmaidīja, un es pasmaidīju pretī. Godīgi sakot, man bija grūti iedomāties Beru Kūlstounu kā apmulsušu. Pārāk nepiemērota emocija tāda izskata vīrietim.

– Tas ir jauki. Ceru, ka viņiem tomēr izdosies.

"Es arī tā ceru," draklords man piekrita un ieteica: "Ejam?"

– Ak! Mani mati vēl nav izžuvuši..." es neizpratnē teicu.

Finbārs tikai pasmaidīja un kaut ko čukstēja. Silta gaisa straume plūda cauri telpai, maigi noglāstīja manu pakausi, un es pārsteigts atklāju, ka problēma ir atrisināta.

Oho! Šī ir īsta maģija! Cik ērti!

– Paldies! Jūs vienkārši esat burvis! – no sirds pateicos un ieskrēju guļamistabā.

Es ielecu ģērbtuvē un uzvilku ādas jaku. Viņa uzvilka zābakus līdz ceļiem. Viņa ātri sapinusi savu vaļīgo bizi un prātojusi, vai uzvilkt cepuri, taču atcerējās, ka pat vakar vakarā nemaz nebija auksti, un nepaņēma.

Kritiski apskatījusi sevi spogulī, biju apmierināta. Mans izskats bija diezgan piemērots pūķa jātniekam.

– Tu izskaties labi! – pamanīja Cvetiks, kurš bija paslēpies ģērbtuvē no brīža, kad dralords ienāca viesistabā.

– Paldies! – Noglāstīju kaķēnu. – Neesiet garlaicīgi un uzvedieties labi. Un... Puķe, esi uzmanīgs, labi?

Šajā brīdī mēs šķīrāmies, un es, atgriežoties viesistabā, paziņoju:

– Esmu gatavs!

Vīrieša apbrīnojošais skatiens kļuva par manu balvu. Šķita, ka viņam patika arī mans tērps. Un es domāju, ka šeit ir uzskaitītas tikai kleitas.

Kad kopā izgājām gaitenī, es atklāju, ka sargi stāv ne tikai pie manām, bet arī pie Ilsanas kambarēm.

– Finbar, vai kaut kas notika? – Es biju piesardzīgs.

– Jā. Vakar jūsu karietei uzbruka briesmoņi, tad viens no spēcīgākajiem k'ha-ter atradās uz nāves sliekšņa. "Es pavēlēju pastiprināt drošības pasākumus pili," dralords atbildēja ne bez ironijas.

Bet man nez kāpēc šķita, ka šeit ir pavisam cita lieta, un atkal man radās sirdsapziņas sāpes. Manis dēļ mums uzbruka, un es neatradu laiku, lai morāli atbalstītu savu draugu...

LABI. Es iegriezīšos pie Ilsanas, tiklīdz atgriezīšos. Paēdīsim pusdienas kopā. Vai arī paēdīsim vakariņas. Redzēsim, kā būs...

Tā nomierinājis savu sirdsapziņu, es sekoju draklordam. Uz kāpuši vairākas kāpnes, nonācām tieši uz pils mūra, no kurienes pavērās galvu reibinošs skats uz kalniem un Šarotu zemienē. Šeit bija aprīkota arī īpaša platforma, pietiekami ietilpīga, lai no tās varētu pacelties īsts pūķis.

– Vai tu esi gatavs? – jautāja Finbārs.

– Jā. "Es pamāju ar galvu, sajūtot gaidu savilņojumu, un tieši tajā brīdī es atrados vīrieša rokās. – Ak!

Mana sirds pukstēja straujāk, kad mūsu skatieni sastapās. Draklords paskatījās lejup no augšas, un viņa seja bija tik tuvu, ka zosāda noskrēja pa ādu. Es izmisīgi vēlējos pastiept roku un nobraukt ar roku gar viņa rugājiem klāto vaigu, lai sasniegtu viņa lūpas...

Viņa savaldījās, skatoties uz mazajām krunciņām acu kaktiņos, zem tām gulēja ēnas. Vīrietis izskatījās noguris. Varbūt viņš pat nav gulējis visu nakti? Un es redzēju arī apslāpētu

kaislību aptumšotajos zīlītes. Varu derēt, ka viens neuzmanīgs mājiens mēģinājumā viņu noskūpstīt, un viņš mani noliks tepat uz akmens platformas...

Es nezinu, no kurienes manā galvā radās šīs domas, bet kaut kādu iemeslu dēļ tās mani nebiedēja. Gluži pretēji, vēdera lejasdaļā izveidojās slepens sasprindzinājums, un es nopietni domāju, vai to provocēt? Ilgu brīdi viņa apturēja sapni par kaislīgu skūpstu, bet neatdeva to pat ar skropstu plīvošanu. Un nākamajā mirklī viņa atkal noelsās, atrodoties pūka mugurā.

Man daudz vairāk patika lidot dienasgaismā. Majestātiski izpletis spārnus, pūķis pacēlās virs galvaspilsētas, tad pagriezās pret kalniem. Bet es izbaudīju ne tikai skatus, bet arī apbrīnoju saulē mirdzošās slīpētās zvīņas. Negaidīti viņa izrādījās sniegbalta. Bet ķemme un citas tapas un spīles iepriecināja ar cēlu safīru dziļi zilo nokrāsu. Apbrīnojama kombinācija!

"Es nedomāju, ka tu esi balts." Tas ir negaidīti un ļoti skaisti. Es gribu tevi uzzīmēt. Vai var?

Pūķis, kā jau gaidīts, nereaģēja, bet pēkšņi gludi pagriezās un sāka lejā. Mēs piezemējamies tieši Šarotas galvenās iepirkšanās ielas vidū, aizbaidot garāmgājējus. Viņi steidzīgi atbrīvoja vietu nolaišanās vietai, taču tālu netika. Ieraugot mūs pirmo reizi kopā, viņi smaidīja un priecājās, sacenšoties viens ar otru, saucot vēlējumus un sveicienus:

- Ilgu mūžu, draklord!
- Slava pūķim un ēnai!
- Beidzot viņš viņu atrada! Lai slavēts Pūķa ciltstēvs!

Sievietes mūs svētīja un raudāja no laimes. Finbāru sauca par glābēju. Vīri nometās ceļos un zvērēja uzticību kapam. Man šķita, ka atrodos vēsturiskas filmas uzņemšanas laukumā, un tajā pašā laikā visā notiekošajā nebija pilnīgi nekādu nepatiesību. Cilvēki to neteica aiz bailēm, viņi bija patiesi! Tiešām mīlēja savu dralordu!

– Finbārs Frosts ir atradis savu Ēnu. Izplatiet šo ziņu visā Kirfarongā! – Finbārs viņus sodīja un plati pasmaidīja.

Nelaižot mani vaļā, viņš paskatījās apkārt un iegāja tuvākajā veikalā.

– Sveiki! – viņš mani pārlicināti sveicināja un nolika kājās.

Mums pretī izlēca garš, saliekts vīrietis, apmēram piecdesmit gadus vecs. Milzīgā pincenā un ar inteligentu seju.

– Ak, draklord! Kāds gods! “Veikala īpašniekam sāka trīcēt rokas. – Vai tu kaut ko vēlies?

– Ja atmiņa mani neviļ, šis ir labākais mākslinieku veikals visā Kirfarnogā?

– Pa labi. Un es jums to pierādīšu! Man ir viss, ko sirds kāro. Nu... Gandrīz viss. Soliyar dzintara krāsa jau sen ir pagājusi. Un Bershtonsky koši ir deficīts. Saglabāju pāris burciņas, bet tas arī viss. Lūdzu, izvēlies,” veikala īpašnieks sāka trakot.

Tikai tagad Finbārs mani atkal piecēla kājās.

– Ņem visu, ko tev vajag, mazulīt.

Vīrieši aizkustināti paskatījās uz mani. Blakus tādiem milžiem es tiešām likos mazs, lai gan pārlicinoši biju vidēja auguma. Un tad viņa sāka skatīties apkārt un atlasīt preces. Vienā

stūrī atradās molberti, un uz letēm gulēja dažāda svāra un krāsu papīra loksnes. Otas, zīmuļi, krāsas. Tas viss ļoti atšķīrās no materiāliem, pie kuriem biju pieradis, nebija tik tehnoloģiski attīstīts, bet tas bija vienkārši! Tos varētu veiksmīgi izmantot un radīt šedevrus.

Par ko? Kāpēc es to daru? Priekš kam man tas viss, es bēgu prom, mana mākslinieka dvēsele uzmundrināja un uzmeta kūleni. Faktūras, krāsas, dabīgas krāsas! Kādu laiku es vienkārši pazudu! Es pamodos tikai tad, kad no manis izvēlēto materiālu kalna izritināja zilas krāsas pudele un saplīsa. Skatoties uz traipu, kas izplatās pa grīdu, es pacēlu skatienu. Negadījumam bija prātīgs efekts.

– Ak! Atvainojiet, lūdzu...

– Nekas nekas! Es to tūlīt iztīrīšu. Man ir daudz šāda veida krāsu. Tas ir izgatavots no ziliem ziediem, tas nodrošina noturīgu pigmentu. Un puse no mūsu nogāzēm ir aizaugušas ar ziliem ziediem.

Zem veikala īpašnieka nomierinošās murmināšanas es sāku domīgi šķīrot savus atradumus. Es ņemšu šīs lapas augu katalogam, ko apsolīju Kirjanai. Šīs ir krāsas, kas man noteikti būs vajadzīgas. Bet manai idejai noderēs šis lielākais audekls. Bet man nevajag to, to un to.

Pat pirkstu gali sāka niezēt, es biju tik nepacietīgs, lai ķertos pie darba.

Vai arī jāņem divas lielākas loksnes, gadījumā, ja sabojāju pirmo? Papīrs nebija lēts, un es, pateicoties darbam krogā, jau

iepazinos ar vietējām algām un cenām, sāku domāt, mēģinot novērtēt, vai man pietiks ar vienu audeklu, vai man vajadzētu paķert otru?

Labi, lai tā būtu! ES padevos. Kā ar krāsām? Bershton scarlet maksā pasakainu naudu, varbūt man to nevajag?

Draklords izņēma dārgo burku no manām rokām.

– Lūdzu, iesaiņojiet visu. "Mēs to paņemsim," viņš nolēma manā vietā.

– Šī ir dāvana! Es neņemšu no tevis naudu, dralord. Vismaz nogalini mani! – veikala īpašnieks sāka strīdēties, kad runa bija par samaksu.

– Nekādā gadījumā! Mēs spējam samaksāt! – es pretojos.

Preces māksliniekam šajā pasaulē nebija lētas, un dralordam netrūka naudas. Un vispār man patika šis cilvēciņš, aizrautīgs ar savu biznesu, kurš par katru savu produktu varēja pastāstīt visu, sākot no vietas, kur augs augs, no kura izgatavots pigments, līdz pat precīzam iznākšanas datumam.

– Nyera Shadow, lai tā būtu. Es iekasēšu maksu tikai par gleznu. Uzraksti man kaut ko tādu. Kad cilvēki par to uzzinās, manā veikalā pircējiem nebūs gala. Vai jūs solāt?

– ES apsolu! – es pamāju, paķerda citu audeklu.

Viņa to izdarīja, nenovēršot skatienu no sarunu biedra, un vīrieši aizkustinoši iesmējās. Nez kāpēc deguns pēkšņi sajuta tirpšanu. Vai man būs laiks tik neapdomīgi izpildīt savu solījumu? Un vai ir vērts to darīt? Drīz viņi šeit nolādēs manu vārdu. Tā vārds, kurš aizbēga, atstājot Kirfaronu likteņa

žēlastībā...

Mēs ar Draklordu izmantojām aizmugurējās durvis un izgājām uz dzīvojamo ielu pretējā pusē. Vesels pūlis jau bija sapulcējies uz iepirkšanās ielas iepretim galvenajai ieejai, un Finbārs teica, ka vēlāk runās ar cilvēkiem, un šodien ir lidojuma diena.

Izgāju no mākslas piederumu veikala nedaudz nomāktā noskaņojumā. Ja draklords pamanīja šīs izmaiņas manī, viņš to neizrādīja. Viņš tikai teica:

– Amira, es gribu tev parādīt vietu... Domāju, ka tev tur patiks.

Viņš atbrūņojoši pasmaidīja, un nākamajā mirklī atkal pacēla mani un pārvērtās par pūķi.

– Mūsu pirkumi! – es kļiedzu, bet atbildes nebija.

Šoreiz Finbar lidoja ātri, atstājot pilsētu arvien tālāk. Man patika lidojuma ātrums un sajūta. Pūķa mugurā es aizmirsu par visu.

– Finbar, es gribu ātrāk! – jautāju, un pūķis uzreiz palielināja tempu.

Un pēkšņi viņš strauji ienira lejā, tā ka man aizrāvās elpa. Es kļiedzu no sajūsmas, kad mēs ātri metāmies pāri zaļajām ganībām, biedējot sniegbaltās aitas. Pēc tam pilnā ātrumā iebrāzāmies kanjonā virs trokšņainas upes, strauji griežoties no vienas puses uz otru. Pūķis manevrēja starp akmens sienām, un, kad priekšā parādījās strupceļš, tas strauji pacēlās augšup.

Ātrums, brauciens, risks!

Aizmirstot par skumjām, es pilnībā padevos šim brīdim. Adrenalīns burbuļoja man ausīs, kad es lidoju debesīs ar izstieptām rokām.

Dzīve! Kā es mīlu dzīvi! Viņa ir skaista! Kirfaronga ir skaista! Arī kalni ir skaisti! Un pūķi! Un Finbar Frost ir vismīļākā no tām!

Mani pārņēma visaptverošas laimes sajūta, un tad es pēkšņi iedomājos par Ruslanu...

22. nodaļa. Šādi darbojas maģiskais savienojums

Nē. Kaut kas šajā jautājumā ir jādara. Es nevarēšu pilnībā nomierināties, kamēr neuzzināšu, vai Ruslans izdzīvoja. Arī tāpēc man ir tik svarīgi atgriezties uz Zemes. Brīdiniet viņu par briesmām. Darīt visu iespējamo, lai tas freeride nenotiktu, bet tad... Es vairs nebiju pārliecināta, ka man tiešām ir vajadzīgs šis puisis. Interesanti, vai ir iespējams izteikt vēlēšanos, lai vēlāk varētu atgriezties robežu pasaulē?

Pirmo reizi nopietni domāju par palikšanu, un pašas domas mani šokēja, liekot ienirt sevī. Sajutis manu garastāvokli, pūķis samazināja ātrumu un pārtrauca slīdēt. Tagad mēs gludi peldējām, apmetām apli pāri kalniem un drīz vien nolaidāmies nelielā gleznainā plato. Tur bija neliels ezers, ūdenskritums, un netālu varēja redzēt ieeju lielā alā.

– Esam ieradušies! – Finbārs teica, kad es atkal atrados viņa rokās. – Vai tev patika?

– Ļoti! – es sajūsmā atbildēju un, impulsīvi viņu apskaujot, nolēcu zemē. Un pēkšņi es ieraudzīju brūnu somu, kurā mākslas veikala īpašnieks bija iesaiņojis mūsu pirkumus. – Finbar, soma! Vai tu viņu paņēmi līdzī?! – pārsteigta iesaucos.

– Jā. Man likās, ka tu nepacietīgi ķeries pie darba, kāpēc gan to neatstāt tur?

Patiešām, es ļoti gribēju uzrakstīt to, ko biju plānojis. Un vieta, kur mēs ieradāmies, tam bija ideāla. Ideāli manai idejai! Un modelis ir pie rokas, tad ko jūs gaidāt?

– Finbar, vai drīkstu tev kaut ko pajautāt? – es insinuējoši iesāku.

– Noteikti! – dralords labprāt atbildēja, nenolaižot acis no manis.

– Vai tu būsi mans modelis? Es gribu tevi uzzīmēt.

"Es mēģināšu," viņš piesardzīgi piekrita.

– Tikai... es gribētu tēlot pūķi. Vai var?

Pēc trim stundām, apmierināts ar sevi, es atkāpos no molberta. Šajā laikā pūķim diezgan apnika stāvēt vienā un tajā pašā pozā. Es piegāju un paglaudīju viņam pa seju.

– Labi padarīts. Sanāca lieliski, bet pagaidām nerādīšu! Vēl nav pabeigts.

Pūķis ietinās miglā un pārvērtās par cilvēku. Nupat pūķa seja skatījās uz mani ar neticami zilām acīm ar vertikālu zīlīti, un tagad tas jau ir vīrietis! Un atkal man nebija laika kaut ko saprast. Maģija, un tas arī viss!

Finbar bija ļoti tuvu, un mana sirds pārsita pukstēt un tad sāka darboties. No pārsteiguma mana galva sāka griezties, un es satricinājos, paklupu zālītē paslēptā akmenī. Vīrieša roka uzreiz parādījās manā viduklī. Viņa to turēja, neļaujot tai savainoties. Viņa pievilka mani sev klāt. Es sāku elpot ātrāk, sajutu patīkama siltuma vilņus, kas izplūst no viņas, saviļņojot manu ķermeni, iedarbinot sevī senus instinktus. Es iekodu lūpā...

Draklonda plauksta gulēja uz mana vaiga. Viņa īkšķis viegli berzēja viņa mutes kaktiņu.

– Tev ir krāsa...

– Ak! “Es instinktīvi aizsedzu viņa roku ar savējo.

Un mirkli vēlāk viņš mani noskūpstīja, un tas bija tieši tas, kas man bija vajadzīgs. Mēs izmisīgi skūpstījāmies, ilgās gaidīšanas dzīti līdz galējībai, un nevarējām pilnībā izbaudīt viens otru. No manas puses notika tieši tā. Kādā brīdī es pat iekodu Finbāra lūpā un sajutu asiņu sāļo garšu uz savas mēles.

Draklords sastinga un tad lēnām atrāvās, pārsteigti skatīdamies man acīs.

“Ēna...” viņš izdvesa tik cieši, ka manas kājas padevās.

Tagad šis vārds nekaitināja, tieši otrādi. Tas izklausījās kā mīļš segvārds.

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Dragon Ridge, plato blakus safīra pūķa alai, spēka vieta, Kirfarong Reach

Ēnai garšoja manas asinis, un maģiskās ķēdes spilgti uzliesmoja, saistot mūsu plaukstas. Tas bija kā zibens spēriens! Maģija ieplūda manī spēcīgā straumē, piepildot simtkārtīgi pieaugušo rezervi. Visas šīs izmaiņas bija jūtamas īpaši asi, un tas bija tik jauns! Tik neparasti, ka sagriezās galva!

Tātad, cik daudz stiprāks par mani tagad ir smaragds un dimants? Viņi bija spēcīgāki, taču tagad spēku samērs ir atgriezies normālā stāvoklī.

“Finbārs! Finbar! Kā šis? Kas tas ir?” – pūķis mēģināja mani

uzbudināt.

“Saistoši, Frost. Šis ir saistījums. Rituāls ir gandrīz pabeigts, atlikusi tikai neliela lieta...”

"Kas?! Bet Cooler nav, un Limits viņu tomēr pieņēma! Pilnībā un neatsaucami pieņēma mūsu ēnu!

“Pieņemts. Tiešām saņēmu, Frost!

Saskaņā ar dimanta pūķa teoriju, visas Ēnas parādījās blakus dralordu zobeniem, tikai pēc Pūķa Priekšteča gribas. Viņus visus vilka pieskarties burvju ierocim, pieskarties tam. Nav pārsteidzoši, ka šajā gadījumā nepieredzējuši zemnīcas sagriežas uz asiem asmeņiem. Vai varbūt arī tas tika izveidots speciāli? Jebkurā gadījumā mana Ēna apstiprināja viņa teoriju, un, šī pēkšņā ieskata pārsteigta, es jautāju:

– Amira, vai tu ar asinīm pabaroji robežu atslēgu?

Meitene nodrebēja manās rokās.

Nobijies? Bet man tas kļuva tikai par labu zīmi. Tas nozīmē, ka viņai patiešām ir atvēsinošais, viņa to tikai kaut kur slēpj.

–Par ko tu runā? – Pēc pauzes Amira jautāja mainītā balsī.

“Viņa mēģina mūs maldināt! Ēnai to nevajadzētu darīt! – pūķis bija sašutis

“Viņa vienkārši baidās. Dod viņai laiku,” es viņu mierināju. – “Vai tu neesi laimīgs, Frost?”

“Neticami priecīgs! Es tik ilgi gaidīju, bet tagad esmu noraizējies, ka nirfi tiks pie zobena, pirms jūs pabeigsit spēlēt šīs spēles!

“Viss būs labi. Neuztraucieties. Esmu pārliecināts, ka mums

nebūs ilgi jāgaida."

Nedaudz nožēloju, ka tagad pieminēju zobenu un sabojāju brīdi, tāpēc tēmu neattīstīju. Tā vietā viņš pievilka Amiru sev klāt un vēlreiz noskūpstīja viņu, dodoties atpakaļ uz vietu, kur mēs beidzām. Ja viss notiks tieši tagad, mēs pabeigsim rituālu. Kļūsim par īstu pūķi un ēnu. Šoreiz taisnība.

Tagad, kad starp mums bija izveidojusies saikne, viss bija pavisam savādāk. Mierīgāks, maigāks. Es jutu pārlicību, kas pārņēma manu sievieti. Spriedze pameta viņas ķermeni, un viņa atbalsojās manās kustībās, ar prieku pieņemdama glāstu. Cenšoties mani nenobiedēt, es izraisīju Ēnas vēlmi. Lēnām, viskozām kustībām viņš noglāstīja viņas elastīgos sēžamvietas un slaidos augšstilbus. Viņa piespieda savu lokano ķermeni pret mani, vaidot no vēlmes, kas viņu pārņēma. Un es viņai nedevu pārtraukumu, lai viņai nebūtu laika domāt par kaut ko citu, izņemot mani. Lai nogrieztu visas atkāpšanās iespējas.

Paņēmusi Amiru savās rokās un turpinot skūpstīt, ienesu viņu alā. Spēka vieta bija ideāla rituāla pabeigšanai. Pūķa maģija caur maģiskajām ķēdēm ieplūda mūsu ķermeņos, padarot vēlmi nevaldāmu. Amira viegli ļāva man viņu atbrīvot no drēbēm. Viņa nebija kautrīga. Un man arī šķita, ka viņa nemaz nesasalst. Neskatoties uz to, es ar maģiju sasildīju telpu ap mums un ļāvu viņai novilkt manas bikses.

Viņa bija ļoti drosmīga, tāpēc viņa atšķīrās no lielākās daļas mūsu meiteņu. Un es apbrīnoju viņas noslīpēto ķermeni. Mazas, skaistas krūtis ar asām virsotnēm, kas nedaudz izvirzītas uz āru.

Es uzreiz noķēru vienu ar lūpām, bet otru saspiedu ar plaukstu. Viņa gribēja to rupjāku, stiprāku, stingrāku, un es vairs nevarēju atturēties.

Un tad Ēna man sagādāja pārsteigumu. Viņa izrādījās jaunava...

Amira Eldarova, Safīra pūķa ēna

Dragon Ridge, safīra ala, spēka vieta, Kirfarong Reach

"Esi uzmanīgs, šī ir mana pirmā reize..." es čukstēju, šausmīgi samulsusi.

Kaut kas traks notika, bet es negribēju apstāties. Viņa tajā noslika, it kā bezdibenī. "Labāk ir darīt un nožēlot, nekā nedarīt un vēl vairāk nožēlot, ka to neizdarījāt," reiz teica kāds gudrs, un viņam bija sasodīti taisnība, lai gan es ne vienmēr piekritu šim apgalvojumam.

Finbar bija tas vīrietis. Ideāli. Man radīja visu pasaulu dievi, un tagad man bija pilnīgi vienalga, vai tas ir maģijas dēļ, vai arī šīs sajūtas ir manas. Es vairs nevarēju melot sev un turēt distanci no viņa. Es to visu nevarēju izdarīt! Tāpēc es viņam atdevos ar visu savu dvēseli un ķermeni. Viņa tajā izšķīda kā kakao karstā pienā. Viņa rokas, lūpas, mēle man sagādāja nesalīdzināmu baudu, bet noteikti bija kas cits. Kaut ko es nesapratu, bet tas tikai pastiprināja sajūtas...

Kad viss notika, es pilnībā zaudēju sevi baudas okeānā. Nebija nekādu sāpju, tikai saspringta sāta sajūta, zosāda uz rokām un vēlme raudāt no laimes. Tik neticama vienotība, ka man kļuva bail par to, kas notiks tālāk.

Galu galā tas kādreiz beigsies...

– Es tevi mīlu, Amira. ES mīlu! – Finbārs nočukstēja tieši tajā brīdī, kad es biju mata tiesu no augšas.

Šie vārdi deva paātrinājumu un aizveda mani kosmosā. Zvaigznes acīs, salda pulsācija. Šķita, ka viņa vaidi nāk no tālienes... Man likās, ka esmu miris un augšāmcēlies, tas bija tik labi. Es nenācu pie prāta uzreiz. Draklords klusi gulēja un apskāva mani tikpat cieši kā aizdomīga vecmāmiņa metro apskāva savu maku. Salīdzinājums lika man pasmaidīt un es aizkustējos. Viņi uzreiz mani noskūpstīja templī.

"Finbārs..."

Manā kaklā pēkšņi izveidojās kamols. Laimes un kopā būšanas brīdis bija tik intensīvs, ka man pēkšņi kļuva bail.

– Tu raudi, mīļā? – mans pūķis kļuva piesardzīgs.

– Nezinu. "Es jūtos tik labi, ka man ir bail..." viņa godīgi atbildēja.

– Nebaidies ne no kā, es vienmēr būšu ar tevi. Mēs tagad esam kopā mūžīgi, Amira. Tu esi mana ēna, es esmu tavs pūķis.

– Kāpēc Ēna? Kāpēc tik dīvains vārds? – ES jautāju.

– Tāpat kā nav gaismas bez ēnas, tā arī pūķis bez ēnas nav vesels. Viņš ir tikai ēterisks spoks, un tikai blakus patiesam pārim viņš atrod īstu laimi un spēkus. Spēks darīt to, kas jādara.

– Vai es tev esmu vajadzīgs šim nolūkam? Lai kļūtu vēl stiprāks? "Es nevarēju noslēpt vieglo vilšanos savā balsī.

Es atbalstījos uz elkoņiem un paskatījos draloram acīs.

– Katrs vīrietis kļūst stiprāks blakus inteliģentai un skaistai

sievietei. Galu galā tagad viņam ir jāaizsargā viņa no citu tēviņu uzbrukumiem. Aizsargājiet savas mājas un bērnus. Vai mums būs bērni? Savu zemi, ja vajag,” viņš mierīgi paskaidroja.

– Aizstāvēt Kirfarongu?

– Jā. Galu galā jūs tagad esat šeit. Amira, tu man nevajag pēc varas. Tas ir spēks, kas man ir dots jums. – Finbārs piespieda manus pirkstus pie savām lūpām. Noskūpstīja.

Sākumā gribēju apvainoties, bet pēc visa teiktā sapratu, ka viņam ir taisnība. Vīrieši bieži uzplaukst, kad atrod patiesu mīlestību. Kāds atrod jaunu darbu, par kuru maksā vairāk. Daži cilvēki sāk apmeklēt sporta zāli, citi sāk cītīgi mācīties, lai nodrošinātu ģimeni. Pie mums viss ir banāli. Tātad, kāpēc lai draklords maģiski nekļūst stiprāks, jo uzdevumi, ar kuriem viņš saskaras, ir nedaudz atšķirīgi.

Šķiet, ka visu sapratu un pieņēmu. Prasīja:

– Nu ko tagad?

– Nezinu. – Finbārs paraustīja plecus. -Vai tu pārvāksies uz manu guļamistabu?

Es iesmējos un iegrūdu viņam krūtīs.

– Ne tik ātri! Jūs izmantojāt manu naivumu un pieredzes trūkumu, un tagad jums ir jāprecas!

Tas bija tikai joks, bet...

– Mēs noteikti apprecēsimies, Amira. Citādi tas nevar būt. Veiksim rituālu kā nākas – Pūķa cilts alā. Pavadīsim brīvdienas. Vispirms ģimenes svētki Drakendortā, bet pēc tam svētki cilvēkiem Kirfaronā. Ceru, ka nelūgsi pārceļt kāzas uz rudeni?

Es tikai pamirkšķināju acis un neuzdrošinājos viņam atbildēt. Nu kā gan varētu būt savādāk? Pirmo reizi mūžā viņi man izteica piedāvājumu, un tādā veidā, it kā viss jau būtu izlemts, un es piekritu.

– Cik tu esi ātrs! Viss ir tik negaidīti... Es padomāšu, labi?

Mani pēkšņi iešāva ideja. Varbūt jums nevajadzētu spēlēties ar zobenu? Ja dralords ir tik varens burvis, varbūt man vajadzētu viņam visu izstāstīt tā, kā ir, un lūgt palīdzību? Ir vienkārši biedējoši runāt ar viņu par Ruslanu. Ko darīt, ja viņš ir greizsirdīgs? Tāds kā viņš vienkārši nevar būt greizsirdīgs...

LABI. Mums vajag nomierināties. Padomājiet par to, kad esmu viena, nevis tagad, kad viņš to dara ar mani!

Draklords atkal mani neatlaidīgi glāstīja, un man tas nebija nekas pretī.

Mēs gatavojāmies doties mājās tikai tad, kad sāka krēsnot. Es biju neticami izsalcis. Kad izbraucām uz reisu, nepūlējāmies sarūpēt ēdienu, un vēders bija pielipis pie muguras, kā teica mamma. Savācis otas un krāsas, es uzmanīgi sarullēju nepabeigto gleznu, neparādot to draklordam. Bet viņš kā godīgs cilvēks nelūrēja. Tiesa, viņam nebija laika. Mēs vai nu mīlējāmies, vai plunčājāmies kalnu ezera vēsajā ūdenī. Hee hee.

– Cik ilgā laikā mēs nonākam pilī? Stunda?

Es nevarēju adekvāti novērtēt lidojuma laiku.

"Neuztraucieties, tas būs ātri, ja mēs izmantosim Dragon Paths," Finbar mani mierināja. – Pavakariņosim kopā mājās?

Man tas ļoti patiktu, bet man vajadzēja būt vienai un padomāt

par notikušo. Un arī pabeidz gleznu, lai viņu pārsteigtu.

– Finbar, man jāsaprot, kas notika. Vai es varu šodien būt viens? – jautāju, glāstīdama viņa vaigu.

Draklords apklāja manus pirkstus ar plaukstu un piespiedās tiem kā liels kaķis.

"Tātad tu šodien nepārvāksies pie manis?" – viņš mazliet skumji jautāja.

Es pakratīju galvu.

– Atvainojiet. Tas ir nedaudz par ātru. Es vēl neesmu gatavs šādām pārmaiņām. Tikai neapvainojies, labi?

– Ir labi. Es gaidīšu, kamēr tu būsi gatavs. Es tikai turpināšu tevi pārliecināt. – Finbārs pasmaidīja un paņēma mani rokās.

Ceļš uz pili tiešām neaizņēma daudz laika. Pūķis pacēlās vajadzīgajā augstumā, un tad mana redze kļuva tumša. Mirkļis, un viss kļuva skaidrs, bet zem mums pavērās pavisam cita ainava!

– Oho! Tā ir īsta teleportācija! – iesaucos un uzreiz iekodu mēlē.

Ko darīt, ja šāds jēdziens šeit netiek lietots? Radīsies papildu jautājumi.

"Tie ir pūķu ceļi," manā galvā skanēja Finbāra balss.

Es pat pārsteigumā pielēcu.

– Kas tas ir! Kas tas bija? Finbar?

“Amira, nebaidies. Šī ir tikai viena no mūsu jaunajām spējām. Tagad mēs varam sazināties garīgi, pat ja jūs lidojat ar Frostu.

– Vai es lidoju ar Frostu? – atkārtoju pēc viņa.

"Nu jā. Finbārs neprot lidot," manā galvā ierunājās pilnīgi

jauna balss.

"Frost, es to lūdzu! Amira, nebaidies, tas ir tikai pļāpīgs pūķis. Nepievērsiet uzmanību!" – Finbārs bija sašutis.

Es nervozi iesmējos un nomurmināju:

– Šizofrēnija, sveiks!

"Mani sauc Frost, Ēna. Tu sajauci manu vārdu," pūķis visu uztvēra pārāk burtiski.

– Jā! "Es nez kāpēc pamāju ar galvu un ķiķināju, bet pēc tam izlaboju: "Priecājos iepazīties, Frost." Es nekad agrāk savās domās nebiju ar nevienu runājis. Esmu nedaudz šokā, tāpēc smejos. Starp citu! Vai tu lasi visas manas domas?"

"Mēs nemākam lasīt domas, Amira. Neuztraucieties. Un jūs mūs dzirdat tikai tad, kad mēs jūs apzināti uzrunājam. Šādi darbojas maģiskais savienojums," skaidroja Finbars.

– Tas ir skaidrs...

Es biju nedaudz šokēts par šo jauninājumu. Bet, jāatzīst, tas ir ērti!

"Tu pieradīsi. Vai tev nepatika lidot ar mani?" – Frost iedvesmoja.

– Ļoti! Tu esi tik ātra un neticami skaista! – es uzslavēju pūķi.

"Paldies!" – viņš atbildēja pavisam citā tonī, it kā būtu izkusis.

Draklords aizveda mani uz kamerām un apstājās. Paklausot viņa zīmei, visi apsargi atstāja telpu.

"Es negribu tevi atstāt..." sacīja Finbars.

Dvēseles dziļumos es arī sapņoju aizmigt viņa rokās, bet tas bija bīstams ceļš, un man vajadzēja rūpīgi padomāt. Izlemiet visu

beidzot paši un izlemiet par saviem nākotnes plāniem: doties mājās vai palikt robežu pasaulē, pametot savu bijušo.

Bet vai esmu gatavs šādam solim?

Šobrīd jūtos labi, bet kas būs rīt? Vai pieļaušu liktenīgu kļūdu, ko nožēlošu visu atlikušo, iespējams, īso mūžu...

Un, lai domātu objektīvi, tuvumā nevajadzētu būt kairinošam faktoram vīrieša izskatā, kuram es šodien atdevu savu jaunavību. Par laimi, mana sirds joprojām bija ar mani, bet tas nav droši...

Draklords noskūpstīja manas lūpas, kuras jau bija pietūkušas no skūpstiem, un tad atvēra durvis. Man atkal šķita, ka viņš kaut ko klausījās, pirms teica:

– Ej. Jums tiks atnestas vakariņas. Ja jūs mainīsiet savas domas, es vienmēr priecāšos jūs redzēt.

Es tikai noslēpumaini pazibināju acis, tad paņēmu no viņa somu un aizvēru durvis tieši sava deguna priekšā. Un nav jēgas stāvēt pār savu dvēseli tik jēgpilni!

Citādi es tiešām varu mainīt savas domas, bet es nevaru! Nekādā gadījumā!

Knapi biju tikusi līdz viesistabas vidum, kad pie durvīm piekļāvēja.

– Finbārs! Ļaujiet man sevi sakārtot!

Ar šiem vārdiem es atvēru durvis, bet uz sliekšņa parādījās Ilsana.

– Var? “Līdzdalībnieks zaglīgi paskatījās apkārt un, mani kustinot, ieslīdēja iekšā.

Pēdējais, ko es gribēju redzēt šobrīd, bija Ilsana, bet man

nevajadzēja viņu izmest pa durvīm?

– Amira, vai varat iedomāties, viņi mani nelaida ārā no maniem kambariem! Gribēju vakar atnākt pie tevis, pārrunāt notikušo, atbalstīt, bet teica, ka tu atpūties!

"Es tiešām atpūtos." Parunājos ar pūķu kungu un devos gulēt.

– Un no rīta? Es gribēju ar tevi paēst brokastis. Uzziniet, vai viss ir kārtībā, bet viņi mani vairs nelaida! Viņi piespieda mani atgriezties savā vietā un pat norīkoja apsargus, vai varat iedomāties! It kā es atkal būtu cietumā!

"Ilsana, dralords ir noraizējies par notikušo. Viņš pastiprināja drošības pasākumus pilī. Ir labi. Piemēram, es arī nekur negāju ārā un pie manām durvīm jau no paša sākuma stāvēja apsargi.

Atkal piekļauvēja pie durvīm, un mēs ar līdzdalībnieku saskatījāmies.

– Nesaki viņiem, ka esmu šeit! Viņi mani atkal aizslēgs, un ir labi, ja šoreiz tas nebūs kamerā. Man tas viss nepatīk. Man nepatīk! – Ilsana satrūkās.

"Neuztraucieties, es tagad to nokārtošu," es apsoliēju un dusmīgi atvēru durvis.

Aiz viņas bija tikai jauna kalpone ar lielu paplāti rokās. Papildus traukam, kas pārklāts ar jēru, viņi man atnesa sulīgu baltu ziedu pušķi vāzē un plakanu kastīti, kas prasmīgi izgatavota no tumša, gandrīz melnkoka koka.

"Tas ir no Finbar!" – nodomāju un pasmaidīju, ielaižot istabeni.

Kad viņa visu nolika uz galda un grasījās doties prom, es viņu

apturēju ar žestu un jautāju savam līdzdalībniekam:

– Ilsana, vai tu jau paēdi vakariņas?

– Nē. "Gabals man neiekrita kaklā," nomurmināja līdzdalībnieks.

"Lūdzu, atnesiet vēl vienu porciju un piederumus nyeraī Ilsanai," es jautāju.

– Labi, iegūsti Ēnu. Šo minūti! – Istabene aizcirtās un steidzīgi devās prom.

Es viņai sekoju un paskaidroju apsargiem pie durvīm, ka mums nevajadzētu traucēt mūsu saziņai ar manu draugu, ja vien nav tieša drakolorda pavēle. Spriežot pēc viņu sejām, tiešām nekādas tiešas kārtības nebija.

Atgriezoties viesistabā, ievēroju, cik smalki smaržo man sūtītie ziedi, un pasmaidīju.

– Kas tas ir? – līdzzinātājs piesardzīgi jautāja.

"Pušķis," es atbildēju nedomājot.

"Es redzu, ka tas ir pušķis," viņa pamāja. – Kas ir kastē?

– Tagad redzēsīm.

Man arī bija šausmīgi interesanti, un es atvēru kastes slēdzeni un atmetu vāku. Iekšpusē, virs satura, bija zīmīte, kas uzrakstīta uz apzīmogotas lapas ar monogrammām. Tikai daži vārdi, kas... Ko es nevarēju izlasīt, jo manas prasmes runāt vietējā valodā nemaz neaptvēra rakstīšanu.

Zem banknotes bija grezna safīra kaklarota un pieskaņoti auskari. Lieli akmeņi, kas implantēti baltajā metālā tikai ar burvju palīdzību. Zelts? Platīns? Vai vēl kaut kas, ko es nezinu?

Visa šī bagātība skaisti gulēja uz samta balta spilvena. Krāsas precīzi atbilst pūķim, un es nevarēju atraut acis no šādas greznības!

“Amira...” Ilsana pārmetoši paskatījās uz mani. – Dāvana no draklora, vai ne?

– Un no kā vēl? Kurš cits man to atsūtītu?

– Viņš raksta, ka viņam tevis pietrūkst un viņš vēlas tevi atkal redzēt. Bet jūs tikko izšķīrāties? – līdzzinātājs nolasīja zīmīti, atvieglot manu uzdevumu. – Amira, ko tas viss nozīmē? Paskaidro man!

Dusmīgs es izaicinoši paskatījos uz viņu un teicu:

– Kāpēc man būtu tev jāskaidrojas?

– Amira, es tev tā teicu! Es lūdzu tevi turēties tālāk no viņa, bet ko tu dari? – līdzzinātājs negribēja nomierināties.

– Ilsana, izvairīsimies no skandāliem, lūdzu. Esmu diezgan nogurusi un ļoti izsalcis. Vienkārši traki! Tātad, kamēr mēs nepaēdīsim, bez sarunām! Punkts.

23. nodaļa. Gada aukstākā nakts

Pārkārtojusi pušķi un dārgo dāvanu uz kamīna, es apsēdos pie galda. Zem jēra bija paslēptas greznas vakariņas. Daži karsti zivju rullīši ar krējuma mērci. Garšīgs piedeva no vietējiem graudiem, gaļas sautējums un vairāku veidu svaiga maize. Un vēl kaut kas neticams. Kopumā Kirfaronā zivis tika turētas lielā cieņā.

Drīz vien istabene atgriezās ar vakariņām Ilsanai, pie viņas bija pavāre, kura atnesa veselu paplāti ar dažādiem dzērieniem, konditorejas izstrādājumiem un saldumiem. Izrādījās īsts mielasts, kuru godinājām.

–Kur ir Nis? Kāpēc viņa par mums nepieskata? – līdzzinātājs pēkšņi jautāja.

"Nisa vakar cieta nopietnāk, nekā viņa sākumā domāja. Viņa vairākas dienas paliks Kenrigas ārsta istabā. Mēs varam viņu apciemot rīt, ja vēlaties.

– Pfft! Kaut es nebūtu apmeklējis kalpus! – Ilsana augstprātīgi atbildēja.

Biju šokēta par šādu attieksmi. Nu splaudās princeses tēls! Jā...

Guļamistabas loga vērtne klusi čīkstēja, un uz palodzes parādījās Cvetiks. Cītīgi murrādams, viņš ielēca man klēpī, un es sāku viņu glāstīt un skrāpēt. Līdzdalībnieks naidīgi skatījās uz kaķēnu, bet klusēja.

– Vai tev manis pietrūka, mazulīt? Lūk, ēd. – es viņu pacienāju ar zivs gabalu.

Pēc ēšanas biju pārgurusi, bet nebija laika atpūsties. Es ļoti gribēju pabeigt attēlu. Atklāti sakot, es sen nebiju izjutis tik lielu iedvesmas uzplūdu. Atverot somu, es sāku izlikt visu nepieciešamo. Uzstādiat molbertu. Piefiksēju uz tā audeklu un apbrīnoju no dzīves uzgleznoto pūķi.

Ilsana pienāca klāt un sašutusi skatījās uz manu darbu.

– Kas tas ir? Kas tas ir? – viņa jautāja.

– Sals. Skaisti, vai ne? – viegli nīrgājoties atbildēju, bet līdzdalībnieks mani dabūja. Nu ir pienācis laiks atzīmēt t. – Ilsana, mums nopietni jāparunā.

– Un kāpēc man tas jau iepriekš nepatīk?

Līdzdalībnieka skatiens kļuva piesardzīgs.

– Varbūt tāpēc, ka saruna nebūs viegla? Es pamanīju, ka jūs jūtaties neērti Ronga zālē. Jūs neuzticaties draglordam, jums pastāvīgi ir aizdomas par kādu triku. Tev šeit viss nepatīk! Es to vairs nevaru izturēt. Tas mani apbēdina, vai zini?

"Tas ir Finbārs Frosts, kurš uz tevi atstāj tādu iespaidu, Amira!" Tas ir normāli, ka jūs viņu fascinē. ES tevi brīdināju...

– Ilsana, Finbārs man nevēlas ļaunu! – es pārtraucu savu līdzdalībnieku.

– Runā tava nepieredze. Tici man, vīrieši ir mātīgi!

– Tici man, es par vīriešu viltību zinu ne mazāk kā tu! Nedomājiet, ka esmu pilnīgs muļķis! – es uzliesmoju. "Un es ienīstu, ka jūs pastāvīgi apmelo dralordus." Tas sabojā manu

garastāvokli!

– Amira-Amira, es novēlu jums tikai to labāko! “Ilsana satvēra manu roku. – Dosimies prom no šejienes, kā plānojām. Jautājiet! Tiksimies pie zobena un dosimies uz Bērštonu, kur mūs nekad neviens neatradīs!

Tas bija viņas “neviens nekad neatradīs”, kas mani īpaši satrauca.

“Ilsana, man nav jāslēpjas un jāslēpjas. Ne es te esmu bēglis!

Tas izrādījās smagi, bet Ilsana to bija pelnījusi.

“Bet...” viņa neizpratnē mirkšķināja acis.

– Ej prom! – es viņu pārtraucu, dusmīga par asarām, kas dzirkstīja viņas acīs, tik līdzīgas manējām. – Nē, es runāju nopietni. Ja tev tā labāk, ej prom, Ilsana! Jūs varat brīvi darīt, kā vēlaties. Patiesībā nekas tevi šeit neattur. Es pat palūgšu draklordam nodrošināt jums līdzekļus braucienam. Dodieties, kur vien vēlaties. Drekendortam, Torisvenam un pat jūsu mīļotajam Bērštonam. Ja vēlēties, rakstīsim viens otram vēstules...

Un viņa garīgi piebilda: "Tikai vispirms es iemācīšos lasīt un rakstīt."

–Tu tagad nopietni? – vaicāja līdzzinātājs, šokēts par manu priekšlikumu. – Tas ir, viss? Vai mūsu vairs nav? Es esmu viens, un tu viens pats?

Viņa piecēlās no galda un paskatījās uz mani ar vispārēju pārmetumu.

"Es tev palīdzēju izklūt no būra." Jūs mani piesedzāt bordelī,

par ko esmu pateicīgs. Mēs esam pat. Ilsana, es gribētu saglabāt mūsu draudzību, bet es nevēlos dzirdēt sliktas lietas par Finbar, labi? – klusi, bet pārlicināti teicu.

– Amira, es tevi neatpazīstu! – nočukstēja līdzzinātājs, kurš bija šausmās par maniem vārdiem. – Kur tu biji šodien? Ko dralords tev nodarīja? – Ilsana nometās ceļos manā priekšā. – Saki, Amira, vai viņš tev pieskārs?

"Viņš man pieskārs visur, kur vien varēja!" "Es to izplāpāju un aizgāju no meitenes, kura nometies ceļos. "Ilsana, ļaunākais jau ir noticis, jums nav jāuztraucas."

– Nē, tu melo! Jūs to visu sakāt speciāli, lai mani kaitinātu! – līdzzinātājs man neticēja.

– Jā, Ilsana. Es gulēju ar draglordu un, kā redzi, ar mani viss ir kārtībā. Es nepārvērsos par viņa vergu. Es dzīvoju, kā dzīvoju, daru un domāju, kā uzskatu par pareizu. Nevajag domāt, ka es pārvērtīšos par paklausīgu jēru, kas skatās vīrieša mutē. Varbūt pie jums tā ir, bet ne pie mums! Lielākajai daļai mūsu sieviešu ir savs viedoklis un viņi iestājas par savām tiesībām.

– Par ko tu runā, Amira? Ak! Vai atceries, no kurienes nāc?

– Nē! Es tikai zinu, tas arī viss! – es nomurmināju, neapmierināta ar to, ka esmu atkal par daudz izplāpājusies.

Ilsana piecēlās no ceļiem un ar riebumu paskatījās uz kaķēnu, kas bija nositis pēdējo zivju rituli.

– LABI. Domāju, ka iešu. Man ir jādomā par visu. Tu... Tev nav nekas pretī, ja es šeit palikšu vēl dažas dienas, vai ne? – Ilsana bailīgi jautāja, kas man nevilus lika justies vainīgai

Muļķības! Kāpēc viņa izskatās pēc piekauta suņa? Bet man tas bija jāsaprot, es to vairs nevarēju uzvilkt.

Es piegāju pie sava līdzzinātāja un satvēru viņu aiz pleciem un ieskatījos viņas sejā.

"Ilsana, es negribēju tevi aizvainot, bet es neļāušu nevienam iejaukties manā dzīvē." Pat ar labiem nodomiem. Tagad es domāju, ka man ir labāk palikt kopā ar Finbar, nekā atkal nonākt uz ielas. Man patīk Draklords. Es viņam iedošu zobenu un visu paskaidrošu. Es domāju, ka viņš sapratīs. Atvainojiet, ja es neattaisnoju jūsu cerības, bet man bija vairāk nekā pietiekami piedzīvojumu. Man vajag mieru. Es tevi nedzenu, es tikai dodu tev izvēli. Ja vēlaties, palieciet šeit ar mani tālāk, bet tad visas runas par drakloru negatīvā veidā tagad ir tabu. Piekrita?

Līdzdalībnieks pieklājīgi pamāja ar galvu.

– Ar labu nakti, Amira.

– Labi! – es atbildēju.

Kad aiz Ilsanas aizvērās durvis, es sirdī izplūdu:

– Ak, un viņa ir grūts cilvēks!

"Pasteidzies, nīrf," kaķēns atbildēja. "Es ienīstu, kad viņa tā uz mani skatās." Un man nepavisam nepatīk, ka tev ir līdzīgas acis. Tam nevajadzētu būt...

"Arī es tā domāju, bet šķiet, ka tā ir kaut kāda vāja problēma, uz kuru pat Finbāra burvji nereaģēja." Bet... Man, godīgi sakot, arī nepatīkami.

Es apsēdos uz krēsla un apskāvu kaķēnu.

– Iesim zīmēt? Paskaties, ko es varu darīt.

– Ļoti skaists! Tev ir īsts talants! – Cvetiks uzslavēja. "Nebūtu kauns kaut ko tādu pakārt redzamā vietā." Un šodien es devos izlūkgājienā. Es atradu tik daudz interesantu lietu! Klausieties: resnā sieviete saimniecības ēkā cep vienkārši brīnišķīgas pankūkas ar gaļu! Jums vajadzētu tos izmēģināt.

Cvetik sāka stāstīt, kā izkāpis pa logu un staigājis pa pils pagalmu, iepazīstot iedzīvotājus. Kamēr viņš plāpāja, es pabeidzu savu darbu un, atstājot krāsas nožūt, paņēmu jaunu. Nez kāpēc man ļoti gribējās uzrakstīt citu stāstu.

Šoreiz pagāja ilgāks laiks, un, kad es pabeidzu, aiz loga jau ausma rīts. Cvetiks ilgu laiku gulēja savā gultā, un uz mana audekla bija pikanta aina. Atkal pūķis un... Kails jātnieks uz viņa. Lidojums, debesis, kalni. Izstieptās rokas un sajūsma meitenes sejā, kuru pat domās samulsu saukt par sevi, izrādījās brīnišķīgi. Un nevajag izlikties, tas biju es. Kurš vēl? Skatoties uz sava darba rezultātu, es stulbi pasmaidīju, piedzīvojot neparastu satraukumu.

– Skaists! Un šausmīgi nepiedienīgi! Man patīk! – nemanot piezagusies, pamodinātais Cvetiks novērtēja manus centienus.

– Ej prom! – es samulsu.

– Un es iešu. Es varbūt iziešu pastaigāties.

Kaķēns uzlēca uz palodzes un izgāja ārā, lai veiktu savu puķu kaķu biznesu. Es vaļīgi aizvēru durvis aiz viņa, lai nepūstu vējš, bet neaizslēdzu tās nemaz. Padomājusi, ienesu ģērbtuvē otro gleznas variantu un pagriezu pret sienu tā, lai no ieejas nebūtu redzams.

Visi. Tagad guli!

Es pamodos no sajūtas, ka istabā ir kāds cits. Viņa atvēra acis un ieraudzīja draloru. Viņš stāvēja blakus un augstprātīgi skatījās. Šajā skatienā nebija ne kaisles, ne mīlestības, ne maiguma. Pavisam nekas!

– Finbārs? Ko tu šeit dari? – Mana balss skanēja aizsmakusi.

Steidzīgi piecēlos sēdus gultā un pievilku segu pie krūtīm. No miega trūkuma sāpes saspieda manus deniņus, un mana sirds sāka nemierīgi pukstēt, gaidot nepatikšanas.

– ES esmu noguris. "Man ir apnicis gaidīt un spēlēt tavas spēles, Amira," draklords auksti un vienaldzīgi noteica.

– Es tevi nesaprotu...

– Tā ir patiesība? – Vīrietis pasmaidīja, bet smaids uzreiz pazuda no viņa sejas. – Kur ir mans zobens, Amira? – viņš pēkšņi iesaucās, pieliecoties pie manis.

Es jutos karsti. Es aizvēru acis, iespiedos spilvenā un nomurmināju:

–Kādu vēl zobenu?

– Neizliecies! Es zinu, ka jums tas ir!

Vai uz tevi kādreiz ir kļiedzis vesels pieaugušais vīrietis? Nav īpaši patīkami. Un tas ir trīs reizes sliktāk, ja atrodaties gultā, neesat ģērbies un esat tik tikko gulējis pāris stundas.

– Finbar, tas sāp! nekliedz, lūdzu!

Es mēģināju piecelties, instinktīvi vēlēdamās tikt prom no draudiem. Es negaidīju, kas notika tālāk. Uzspiedis mani atpakaļ uz spilvena, dralords bija augšā.

– Es likšu tev atzīties, miskaste! Tu man visu izstāstīsi, nolādētais Nirfeat!

Trieciens pa seju mani uz brīdi apstulbināja, un sākās pilnīgs murgs. Es kliezdu un mēģināju atbrīvoties, bet nespēju pārvarēt vīrieti. Finbārs ar vienu roku satvēra abas manas plaukstas un aizlika rokas man aiz galvas. Es saplēsu sava krekla apkakli, atklājot krūtis, un viņa celis rupji pagrūda, izpletot manas kājas.

– Nē, ko tu dari! Nē! Ah-ah-ah!

"Vai jūs domājat, cik ilgi es tevi tiesāšu?" Kur ir zobens! Atzīsties vai...

– Draklord, kas šeit notiek? – guļamistabā atskanēja Severa satriektā balss. – Vai tā... Bet tu... Vai ir cienīgi šādi uzvesties ar Ēnu? – Parasti plāpīgais sekretārs uzreiz nespēja sakopot domas.

Finbārs mani atbrīvoja, un es uzreiz izripoju no gultas, smērējot asaras. Viņa mēģināja izlēkt no guļamistabas, taču viņu satvēra aiz krekla apkakles, gluži kā kaķēnu aiz skausta. Audums stiepās no velkona, draudot mani nožņaut vai salauzt kaklu. Man nācās piebremzēt un ar pirkstiem satvert apkakli.

– Kā tu uzdrošini man to pateikt, skum? – draklords nošņāca. – Ej prom!

Severs kļuva tik bāls, ka šķita, ka viņš tūlīt noģībs, un tomēr viņš nekustējās.

– Draklord, nāc pie prāta! Šī ir tava Ēna... Ko teiks cilvēki? – viņš sāka aizrādīt no sliedēm nokāpušo kungu.

– Man vienalga cilvēki! Un Ēna... – Draklords mani satricināja, un pagriezis mani pret sevi, viņš plēsonīgi

pasmaidīja. "Ēna ir izdarījusi kaut ko nepareizi, un tā ir jāsoda."
Vispirms iemetiet to "aukstajā".

– Kas?! – Izbrīnītais Ziemeļs iepleta acis. – Bet...

– Vai es izteicos neskaidri?

Sekretāre paskatījās uz mani neizpratnē.

– Piedod, Nyera Amira...

Mums abiem situācija bija bezcerīga. Mani trīcēja šausmas un apjukums. Es nesapratu, kas notika vienas nakts laikā, bet visvairāk es gribēju būt prom. Pat ja tas ir sava veida "auksts".
Vienalga!

"Nyera, uzmet kaut ko..." Severs iesāka.

– Ļaujiet tam iet šādi! – Finbārs Frosts iesaucās.

Un es skrējienā metos ārā no guļamistabas, paklupu un sapinoties saplēstajā apakšmalā.

– Sargi! Aizved viņu uz auksto istabu! Stop! "Visi sastinga, nepaspējot spert pat divus soļus, un dralords pienāca man klāt un, satvēris mani aiz zoda, ieskatījās man acīs. – Rūpīgi pārdomā savu uzvedību, Ēn. Un tajā pašā laikā atcerieties, kur atrodas zobens. Man viņu ļoti vajag.

Finbārs pēkšņi pieliecās un noskūpstīja mani uz lūpām. Vienkāršs pieskāriens, gandrīz šķīsts, bet man likās, ka mani skūpstīja miris...

– Es-Es nesaprotu, kas viņam nāca pāri... Es-Es nekad neesmu viņu redzējis tādu. Piedod, Nyera Amira..." Severs nomurmināja vēlāk, pa ceļam uz cietumiem.

Sekretāre trīcēja, viņa seja bija sarkana, un viņš bija pilnīgi

satraukts par notikušo. Atdalītie, bet drūmie apsargi klusēja, taču bija skaidrs, ka viņi nav priecīgi izpildīt šo pavēli.

"Jūs nevarējāt nepaklausīt, es neesmu aizvainots," es mierināju cilvēkus.

Arī es drebēju no pieredzes, turklāt visu ceļu, kamēr nokāpām cietumā, nācās turēt savu kreklu, kas bija saplēsts uz krūtīm.

"Viņi var mani sodīt, bet es nevaru tevi atstāt šādi." "Severs novilka savu kamzoli un uzmeta to man pār pleciem.

Es ietinos biezā audumā, ko sildīja cilvēka ķermenis, un tik tikko aizturēju asaras, atrodoties mazā istabā ar nelielu logu. Aiz manis noskanēja skrūve, un es paliku viena.

"Auksts" tā tika saukts kāda iemesla dēļ. Gar kailajām akmens sienām ložņāja sals, un pa logu pūta bezdievīgs vējš. Bet es joprojām nejutu aukstumu. Es tikai zināju par viņu, un tas arī viss. Dīvaini...

Laikam no stresa, pēkšņi atcerējos brīdi, kad pamodos zem sniega. Toreiz es atradu Cooling. Es tos izraku.

"Es negribu ciest no aukstuma... Es nevēlos nosalt!" – Es atcerējos savus vārdus.

Sākums. Muļķības. Bet tieši tad es negaidīti iesildījos. Varu derēt, ka miršu no aukstuma, un tad pēkšņi pārstāju to just. Cik ilgi es esmu Limits pasaulē? Droši vien mēnesi? Es neatceros, ka kopš tā laika būtu bijis auksts pat vienu reizi. Ņemsim, piemēram, vakaru, kad mums uzbruka radības. Naktī kalnos bija vēss. Ilsana un Nis bija sasprausti pret vēju, bet es to gandrīz nepamanīju. Un tagad, basām kājām stāvot uz akmens grīdas, es

neko nejutu...

Draklords klūdījās ar sodu? Vai arī es vienkārši nezināju, ka tas man nedarbosies?

Ja tā, tad man ir neticami paveicies.

Diemžēl, papildus aukstumam, mani mocīja izsalkums, slāpes un normālu ērtību trūkums. Vai par tādu nevajadzētu uzskatīt sarūsējušo netīro spaini stūrī? Severa kamzolis naktī nomainīja manu gultu, taču neglāba mani no akmens grīdas cietības. Bet pats ļaunākais bija morāli.

Ilsanai taisnība. Draklords izrādījās mānīgāks par visiem pasaules vīriešiem. Es iekritu lamatās, no kurām būs ļoti grūti izkļūt. Viena iespēja no miljona.

Es gulēju kārtīgi, mētājos un grozījos no vienas puses uz otru. Es pat mēģināju to darīt sēžot, bet man tas bija neērti jebkurā pozā. Un, ja man izdevās aizmigt, tad man bija tikai murgi, no kuriem es visu laiku aizķēros. No tiem un no plānās, dvēseli nogurdinošās un tracinošās vēja svilpes. "Auksts" izrādījās īsta moku kamera.

No rīta pēc manis ieradās Ziemeļi. Vienatnē, bez sargiem.

– Nyera Amira, iesim ātri. Pūķu kungs vakar aizlidoja, un es neuzdrošinājos viņam nepaklausīt. Atvainojiet. Lūk, es tev atnesu zābakus un apmetni. "Viņš man pasniedza mantu kaudzi.

Es joprojām necietu no aukstuma, bet es to nereklamēju. Viņa tikai pateicās sekretārei un, uzvilkusi kurpes, uzmeta pār pleciem lielu siltu lakatu.

– Paldies par kamzoli, Sever. Ja tas nebūtu viņa, es droši vien

būtu miris,” es pateicos sekretārei, nošņācot.

Izlikties par saaukstēšanos nemaksāja neko. Viņa acis bija pietūkušas no raudāšanas, viņa seja bija sarkana, un viņa rokas bija ledainas uz tausti.

– Kā ar Ilsānu? – uzmanīgi jautāju.

Pēkšņi līdzdalībnieku piemeklēja tāds pats liktenis.

"Viņa joprojām atrodas savās istabās." Par viņu nebija nekādu rīkojumu.

– Paldies, Sever. Kā ar mani?

– Jūs varat brīvi darīt visu, ko vēlaties. Nekas cits netika teikts.

Es pamāju ar galvu, saprotot, kādu iespēju šis vīrietis man dod. Es nezinu, kāpēc viņš ir tik laipns pret mani, bet es nedomāju tagad uzzināt. Mana intuīcija man teica, ka man pietrūkst laika.

Ignorējot apsargus, es piekļāvēju pie Ilsanas durvīm.

– Var?

Līdzzinātājs mani vēsi sveicināja.

– Amira? Kur tu biji visu dienu? Vai atkal izklaidējies ar Draklordu?

Es šņukstēju, iecirtu nagus plaukstās un negaidīti atkal izplūdu asarās.

– Amira, kas noticis? Vai viņš tevi aizvainoja? “Ilsana steidzās man pretī.

– Tev bija taisnība! Draklords dabūja to, ko gribēja, un tagad... Tagad viņš pieprasa atteikties no zobena. Viņš mani sauca par Nirfeat, vai varat iedomāties?

– Kāds murgs! “Līdzdalībnieks mani apskāva. – Kādas

šausmas, Amira. Mums steidzami jābēg. Tagad! Galvenais ir tikt pie zobena, un no turienes līdz Bērstonam. Pēc tam Draklords mūs vairs neatradīs.

Viņas priekšlikums man šķita saprātīgs, tikai es nebraucu uz Bērstonu, bet gan mājās – uz Zemi

Apsargi joprojām dežurēja mūsu kamerās. Es lūdzu piezvanīt sekretāram, un viņam nebija ilgi jāgaida.

– Ziemeļi, man ir kāds labvēlība jums pajautāt. Vai jūs varētu pavadīt Ilsānu un mani uz aptieku? Man ar Kirjanu jāapspriež ārstniecības augu katalogs un jāparāda skices.

Sekretāre paskatījās uz mani ar sapratni un atbildēja:

– Protams, nyera Shadow. Kā vēlies. Vai jūs vēlētos iziet ārā tagad, vai jūs vēlētos vispirms paēst brokastis?

"Mēs ēdīsim pilsētā," Ilsana steidzīgi atbildēja manā vietā.

Nebija laika vilcināties. Katra izniekota sekunde varēja pārvērsties jaunā murgā, un es devos uz savu istabu, lai sagatavotos bēgšanai. Istabā valdīja haoss. Dzīvojamā istabā viss bija apgriezts otrādi, un no pūķa, kas tik mīli uzgleznots uz audekla, palika tikai lūžņi. Tomēr tas nav žēl! Tur viņš pieder!

Gandrīz uzreiz parādījās Ilsana Severa pavadībā, un man bija jāsteidzas.

– Zieds? – ES zvanīju. – Zieds! Zieds!

Es negribēju pamest kaķēnu. Vajadzēja viņam vismaz izskaidrot situāciju. Taču šķita, ka kaķa nav gērbtuvē, un atliek vien cerēt, ka viņš ir izbēdzis no dralorda dusmām un kaut kur paslēpies. Kaut kur ne šeit...

Es paskatījos uz logu, kura vērtne bija cieši aizvērtā, un, atcerējusies mūsu vienošanos, atvēru to vēlreiz. Es ceru, ka Cvetik atgriezīsies, redzēs, kas šeit notika, un visu sapratīs.

Pārsteidzīgi saģērbos, domājot, vai ņemt līdzī siltas drēbes, vai man tās nemaz nav vajadzīgas?

– Amira? – Iلسana man nepacietīgi uzsauca.

– ES nāku! – es atbildēju, neizkustoties no savas vietas.

Viņa piegāja klāt un pagrieza molbertu. Viņa ar riebumu paskatījās uz kailo jātnieci, nožēlodama, ka to uzzīmējusi. Viņa norāva zīmējumu un dusmīgi nometa to uz grīdas. Viņa gribēja samīdīt zem kājām un iznīcināt, bet durvīs parādījās līdzdalībnieks.

– Amira, nāc ātri, pirms ziemeļi pārdomā. Viņš ir briesmīgs glēvulis! – viņa čukstus plāpāja.

Ziemeļi mums palīdzēja, riskējot un riskējot, mēs negribējām viņu atmaskot. Bet, ja viņš mūs neizvedīs no pils tieši tagad, kamēr draklords ir prom, Niisara ir pie gultas un pat Bērs Kulstons ir aizņemts ar viņas pieskatīšanu, tad mēs nemaz nevarēsim aizbēgt. Ar naidu skatoties uz audeklu, es steidzos uz izeju.

Tikām ārā no pils bez problēmām. Šķiet, ka mana nakšņošana “aukstumā” tika turēta visstingrākajā pārlicībā. Cilvēki mani sveicināja, paklanījās un vēlēja veselību. Es atbildēju ar pateicību un garīgi lūdzu, lai neviens mūs neapturētu.

Tikai šoreiz karieti pavadīja vesela sargu grupa – visi zirga mugurā. Visu ceļu līdz Šarotei es ļoti kratījos. Likās, ka mums

tūlīt tiks pavēlēts apgriezties.

"Niers, es atnesu brokastis un zāļu tēju." Pievienoti nomierinoši augi. Es nezinu kā jums, bet es dzeršu. – Ziemeļi mums nedroši uzsmaidīja.

Viņš ielēja sev karstu, aromātisku šķidrumu no pudeles, kas ietīts vilnā, un es pamanīju, cik ļoti viņam trīc rokas. Patīkamā garšaugu smarža piepildīja vietu karietē.

"Sver, lūdzu, apsmidziniet arī mani," es jautāju.

Puisis vāji pasmaidīja. Šķita, ka viņš balansēja uz ģīboņa robežas no šausmām. Viņš baidījās un joprojām man palīdzēja, nododot virskungu un riskējot ar savu dzīvību.

Ar abām rokām turot metāla krūzi ar ādas sloksni, mēs malkojām pikanto dzērienu, un mūsu dvēsele patiešām kļuva siltāka un vieglāka. Pat Ilsana vairs nešķita tik bāla, tikai viņas acis drudzaini mirdzēja, liecinot par ārkārtīgu sajūsmu.

"Es nevaru dabūt ne gabalu savā kaklā, bet man šķita, ka tu esi izsalcis."

Sekretāre atkal pastiepa roku grozā un izvilka aukstās gaļas un siera sviestmaizes uz grauzdētas maizes. Un arī bļoda ar sasmalcinātiem dārzeņiem. Atcerējos, ka man patīk tā ēst. Nevēlēdamies viņu apbēdināt, paņēmu vienu sviestmaizi. Viņa iekoda, košļāja un norija spēcīgi, gandrīz nejūtot garšu.

– Kā tu tagad vari ēst? – vaicāja līdzdalībnieks.

– Es nevaru, bet man ir. Neesmu ēdusi kopš vakardienas rīta un nezinu, kad man atkal būs jāēd.

Vēders pēkšņi satricināja, laimīgi pieņemot ēdienu, un tad

sviestmaize aizgāja ar blikšķi. Es apēdu veselus divus. Ilsans izmantoja vienu, piekrītot maniem argumentiem. Severs neko nevarēja ēst, viņš tikai malkoja buljonu no savas krūzes.

Kad nonācām līdz aptiekai, kopā ar mums iekšā ienāca divi apsargi, pārējie sargāja ārā. Mēs ar Ilsanu zagšus saskatījāmies viena uz otru. Kamēr viņi bija šeit, mēs diez vai varētu aizbēgt. To saprata arī Bālais Ziemeļs, taču, ieraugot Kirjanu aiz letes, viņš likās pilnīgi bez vārdiem, par visu aizmirsis.

– Nyera, Amira! Es ļoti priecājos jūs redzēt! “No letes mums pretī iznāca farmaceita mazmeita.

Viņa man paklanījās un tad sarauca pieri, redzot zilumu manā vaiga kaulā, taču klusēja, skatīdamies sānis uz stingrajiem kolēģiem, kas mūs pavadīja.

“Sveika, Siera,” sekretārs kautrīgi sveicināja, nenovēršot entuziasma pilno skatienu no Kirjanas, un pat pārstāja trīcēt.

– Kirjana, man tev kaut kas jāparāda. Lieta ir steidzama.

– PAR! Ja tā, tad ejam! – Meitene mūs uzaicināja blakus istabā.

Apsargi gribēja mums sekot.

– Mēs nepaliksim ilgi. Paliēc šeit, lūdzu, pietiks ar ziemeļiem,” es nobloķēju viņiem ceļu.

Sekretāre mani atbalstīja, un apsargi, mums par laimi, nestrīdējās. Šķiet, ka viņi arī neko nezināja par manu konfliktu ar draklordu. Kad iegājām istabā, kas atradās blakus aptiekai, es nepukstēju un teicu:

– Kirjana, man vajadzīga tava palīdzība. Dzīvības un nāves

jautājums!

– Noteikti! Jebkas priekš pūķa ēnas! – meitene atsaucīgi atbildēja un kaut kā sarāvās. – Kas ar tevi notika?

Viņa pastiepa roku, un es jutu siltumu, kas plūst no dziednieka pirkstiem, un es uzreiz sajutu atvieglojumu. Viņa izārstēja manu zilumu.

"Draklord, viņš..." es vilcinājos, nezinādama, kā to pateikt, lai Kirjans man neticētu.

Kirfarongas iedzīvotāji patiesi tic, ka Finbārs Frosts ir laipnākais un godīgākais valdnieks, un es grasījos viņu apsūdzēt šausmīgās lietās.

Ziemeļi izglāba situāciju.

– Siera Kirjana, valstiski svarīga lieta. Draklords lidoja uz Drakendortu darba darīšanās, un viņa prombūtnes laikā pilī tika atklāts diversants. Mēs to vēl neesam izdomājuši, bet Pūķa ēna ir apdraudēta. Viņai uzbruka jau aizvakar vakarā, par laimi, dralords ieradās laicīgi un palīdzēja. Tagad situācija ir daudz sliktāka. Ikviens var būt nirpeatoms. Pat tie sargi, kas gaida ārā, – viņš piebilda, noklusēdams balsi. Bez draklora mēs to nevaram saprast.

– Kāds murgs! Tātad, kas mums jādara? – Kirjana noelsās.

"Kā draklorda sekretāre es nolēmu paslēpt Njēru Ēnu, bet man viss jādara tā, it kā viņa aizbēgtu pati." Tas ir nepieciešams, lai neviens nesaprastu, kur to meklēt.

"Es domāju, ka Kafisas būda derēs." Nodevēji par to nenojauš, un es varu gaidīt drakloda atgriešanos," es viņa meliem

pievienoju mazliet savu.

Turklāt man patiešām vajadzēja būt šajā būdā.

24. nodaļa. Varēju jau nojaust, kā tas viss beigsies!

Dažu minūšu laikā mēs izstrādājām visu īpašu operāciju.

– Jārūpējas, lai ziemeļi ne par ko netiek turēti aizdomās! – es uzstāju.

"Vienkārši iesit man pa galvu, un ar to viss beigsies." Tikai ne pārāk daudz sāpju..." sekretārs ierosināja, bet, pirms viņš paguva runāt, viņam uz galvas uzkrita papīra atsvars.

– Ilsana! – pārsteigta iekliedzos.

– Kas? – līdzzinātājs izaicinoši atbildēja, turēdams pie sekretāres ļenganās ķermeņa un noguldījis uz grīdas.

Mēs ar Kirjanu palūkojāmies uz izeju un tad metāmies uz bezsamaņā esošajiem ziemeļiem.

– Ja tu viņu nogalinātu? Viņš asiņo! – es biju sašutis.

Man nepatika līdzzinātāja patvaļa.

– Dzīvs! – Kirjana noteica, noraidoši paskatoties uz Ilsana sānis. "Bet būtu labāk, ja es to darītu." Viņš nemaz nebūtu cietis.

– Visam vajadzētu izskatīties ticami, vai arī gribi, lai tevi tur aizdomās? Un tāpēc jums ar to nav nekāda sakara. Jūties brīvi mest visu man virsū. – Līdzzinātājs atkal paskatījās uz izeju, kur gaidīja apsargi. Viņi var ierasties šeit jebkurā brīdī: "Amira, ir pienācis laiks mums doties prom." Vai šeit ir cita izeja? "Viņa jautājoši paskatījās uz Kirjanu.

Viņa pamāja ar galvu un brīdi padomāja, tad ienira skapī un atgriezās ar lupatu kaudzi.

– Lūk, nyera, uzvelc!

Viņa man pasniedza vecu kleitu un melnu vilnas šalli. Viņa man palīdzēja ietīties šajā visā pār manām drēbēm.

"Es došos uz Kafizas būdu, bet neesmu pārliecināts, ka pats atradīšu ceļu," es šaubījos.

"Kafiza vecmāmiņa ir slima un atpūšas pie mums. Bet šeit ir viņas Tishka. Tu ar to brauksi. Vērsis pats uzskrien kalnā, viņam nepatīk galvaspilsēta. Un, ja kāds tevi pamanīs, tad nolems, ka tā bija vecmāmiņa, kas gāja pirkt zālītes. Parasta lieta. Vienkārši... Njēra, lūdzu, nedaudz paslīd. – Kirjana pievērsās Ilsanai. – Es varu tev piedāvāt ķīpu. Tishka ir spēcīgs, viņš var viegli aizvilkt divus cilvēkus. Pilsētā nāksies paciest nelielas neērtības, bet kalnos izkāpsiet no somas un dosieties kājām.

"Neuztraucieties par mani, es neiešu ar Amiru," Ilsana negaidīti atteica. "Es novērsīšu apsargu uzmanību, sajaukšu pēdas un panākšu tevi nedaudz vēlāk." Gaidi mani kalna pakājē. Kur ceļš pagriežas. Uzkāpiet to nedaudz augstāk un paslēpieties biežokņos, bet neaizmirstiet piesiet vērsi, lai viņš neaizietu bez jums. Pasteidzies! Kad tiek atklāts jūsu zaudējums, jums jāatrodas pēc iespējas tālāk.

"Ja kāds jums kaut ko jautā, vienkārši neatbildi, ieguva." Vecmāmiņai Kafizai ir grūts raksturs. Neviens nebūs pārsteigts, ja nesasveicināsi vai pat nezvērēsi," Kirjana mani pamācīja.

– Saprātu. Liels paldies, mīlā. Es nekad to neaizmirsīšu. – es

apskāvu laipno meiteni.

Kamēr Kirjana izveda Tišku, mēs ar līdzdalībnieku palikām divatā.

– Ilsana, varbūt tas joprojām ir ķīpā? – es ieteicu, nez kāpēc noraizējusies.

– Viss būs labi. – Līdzzinātājs uzmundrinoši pasmaidīja.

Pēkšņi sapratu, ka šī atkal ir tā pati Ilsana, ar kuru bijām tikušies, un tas man pat lika justies atvieglotam, bet es domāju, ka tomēr ir vērts viņu brīdināt:

– Ilsana, tavas acis atkal tādas pašas...

– Maģija bija vāja, efekts rimās. Esmu viņu jau pārāk ilgi atbalstījusi, bet vairs nevaru. Un mums viņš vairs nav vajadzīgs, mēs tik un tā aizbrauksim.

"Un tā ir taisnība," es piekritu.

Kirjana atgriezās, un Ilsana viņu uzrunāja:

–Vai es varu aiziet uz tualeti? Saprotu, ka nav īstais laiks, bet citādi tālu neskriešu. "Viņa uzmeta apmulsušu seju.

– Ejam, es tevi satikšu! – Kirjana viņai zinoši uzsmaidīja. – Amira, vai vari pagaidīt?

– Noteikti!

Kirjana gandrīz nekavējoties atgriezās. Piegājusi man klāt, viņa pasniedza man medaljonu uz sudraba ķēdes un čukstēja:

"Amira, pieņem šo dāvanu," viņa mani vienkārši uzrunāja, kamēr bijām vieni. "Es saņēmu šo lietu no savas vecvecmāmiņas. Viņa bija k'ha-ter. Tas nav tikai medaljons. Šis ir sens artefakts. Tas var nogādāt īpašnieku drošībā. Pēc tam notika karš ar

Nirfeats, un K'ha-ter tos nēsāja sev līdzi, lai izvairītos no bezcerīgas situācijas. Tikai nerādiēt to nevienam. Pat Ilzāne,” viņa pazemināja balsi līdz tikko dzirdamai.

– Es to nevaru pieņemt! – Es pakratīju galvu.

Es negribēju atņemt Kirjanai tik vērtīgu lietu. Diez vai tas man noderēs, es nolaidīšos.

"Mans pienākums ir palīdzēt Pūķa ēnai." Kas zina, kur jūs varētu gaidīt jūsu ienaidnieki? Lūdzu, neatsaki! Es sev nepiedošu, ja kaut kas notiks.

– Tad labi. Ja nevajadzēs, atdošu jums, un, ja kaut kādu iemeslu dēļ nevarēšu to izdarīt personīgi, atstāšu Kafizas būdā – galda atvilktnē – šo jautājumu atrisināju visvienkāršākajā veidā. – Un... Kirjana, liels paldies!

Es apliku dāvanu ap kaklu un paslēpu zem drēbēm. Mēs ar Kirjanu atkal apskāvāmies.

– Tagad ejam ātri! "Meitene mani izveda pa sētas durvīm.

Aiz aptiekas atradās neliels mājīgs pagalmis, ko ieskauj ažūra kalts dzelzs žogs. Ārā puķu dobēs auga krāsaini ziedi. Vārti veda uz dzīvojamo ielu paralēli iepirkšanās rajonam. Pēc minūtes, uzmanīgi saliecies, es to uzsitu augšā, vadot Tišku.

Bet tas nebija ilgi. Vērsis steidzās, un drīz vien viņš mani vilka līdzi pavadā, un es tik tikko varēju sekot līdzi. Tas izskatījās, maigi izsakoties, dīvaini. Diez vai vecene bija spējīga kā jautra kaza lēkāt augšup pa nogāzi, lai gan no divpavedienu Kafizas ko tādu nevarēja sagaidīt. Bet tikko sāku aizrīties, bet ar fizisko veselību viss kārtībā. Bet vēl nedaudz, un man būs jāvelk groži.

Tāpēc es pieliku pūles un panācu bulli. Satvērusi viņa garo kažokādu, viņa uzkāpa viņam uz muguras. Tas nesanāca pārāk eleganti, bet nu labi!

Vērsis, kuram vairs nebija enkura, gāja jautrāk, un es iekārtojos ērti un būtu izbaudījis braucienu, ja vien nebūtu gaidījis dzenāšanu. Tas bija satraucoši un lika man šad un tad atskatīties.

Mēs jau bijām sasnieguši pilsētas robežu, bullis rikšoja pa līkumotu ceļu starp būdām un būdām, bet aizsargu pulks mums aiz muguras nekad neparādījās. Ilsanai droši vien izdevās apmānīt apsargus, bet kas ar viņu notika?

Kad bullis sasniedza redzamo vietu, par kuru runāja līdzdalībnieks, es neapstājos. Man bija svarīgāk tikt pie būdas pēc iespējas ātrāk. Ja zobens patiešām piepilda vēlmes, es varu nosūtīt Ilsanu uz Bērštonu, netērējot laiku paskaidrojumiem.

Pieņēmusi lēmumu, es pat nopriecājos, ka mūsu šķiršanās ar manu līdzzinātāju jau ir notikusi. Man pret viņu bija ļoti divdomīgas jūtas. Pēdējā laikā mūsu attiecības ir pasliktinājušās. Ilsana neatlaidīgi nomelnoja draklordu, un tas mani sanikvoja. Precīzāk, es domāju, ka viņa mēģina viņu nomelnot, bet varbūt viņa nav tik kļūdījusies? Finbar Frost bija nežēlīgs pret tiem, kurus viņš klasificēja kā nirfeates. Man bija žēl, ka es neklausījos un ļāvu sev iemīlēties šajā cilvēkā. Tad tagad tik ļoti nesāpētu...

Pār maniem vaigiem sāka plūst nelūgtās asaras, kuras biju aizturējusi visu rītu. Jā, Finbārs lieliski izlikās iemīlējies, dāvināja dāvanas, teica tādus vārdus un pat nopirka man krāsas,

meklējot atzinību, un tas viss sava zobena dēļ. Un, kad tas viss nedarbojās, viņš nolēma mani vienkārši iebiedēt. Bet kas būtu noticis, ja es viņam uzreiz būtu iedevis zobenu? Vai jūs tagad sēdētu “aukstā kamerā” vai būrī laukumā? Vai arī viņa būtu pilnīgi mirusi?

Manā dvēselē rosījās šaubu tārps. Manā galvā ienāca visi maiguma brīži, kas bija starp mums. Izskats, vārdi... Drakloda nežēlība mūsu pēdējā tikšanās reizē to visu izsvītvoja. Es nevaru būt kopā ar viņu, zinot, ka viņš uz to ir spējīgs. Viņš teica, ka esmu viņa Ēna, ka esmu vajadzīga, ka esmu svarīga Kirfarongas un pasaules glābšanai. Bet kur ir patiesība?

Asaras plūda brīvi. Bet es ticēju, ka varu būt laimīga. Ka man būtu izvēle aiziet vai palikt. Bet pavisam aizmirsu, ka viņš nemaz nav cilvēks, bet gan pūķis...

– Bezsirds ķirzaka! – viņa skaļi zvērēja un nošņāca.

Varbūt draklords tiešām nav ļauns, taču viņš mani neuztvēra kā cilvēku, bet jau no paša sākuma viņam bija aizdomas par nirfeat. Tāpēc viņš ielaida viņu savā pilī un izdomāja visus šos melus, meklējot Ēnu, lai maldinātu un ievilinātu viņu lamatās. Viena lieta ir neskaidra: kā viņš zināja, ka man ir zobens? Kāpēc tu par to esi tik pārliecināts? Un labi, ka neatzinos. Tad viņš būtu paņēmis Atvēsinošo, un man nebūtu atlicis cerības. Draklords ir nežēlīgs pret Nirfeats. Ko tas bija vērts Ilsanam, kurš sēdēja būrī, lai visi nīrgātos! Vai to viņi dara dzīvam cilvēkam? Vai viņi spīdzina pirms nāvēssoda izpildes?

"Es varēju uzreiz uzminēt, kā tas viss beigsies!" –

nomurmināju un noslaucīju asaras, aizliedzot sev turpmāk raudāt.

Es atgriezīšos mājās un aizmirsīšu Kirfarongu un draklordu kā sliktu sapni. Vai arī es palūgšu zobenu, lai palīdzētu man aizmirst. Ceru, ka viņš arī to spēs...

Iegrimis emociju bezdibenī, pat nepamanīju, kā bullis mani atveda uz zālīšu būdiņu. Ceļojums izvērtās pārsteidzoši mierīgs. Es pat nevarēju noticēt, ka viss izdevās, un man nebija jāizvairās no dzīšanas vai jāmaina plāni.

– Paldies, Tiska! Tu, mani izglābi! “Es apskāvu pinkaino vērsi, noskūpstīju viņa lielo, slapjo degunu, un tad piesēju viņu pie gariem grožiem tajā pašā vietā.

Nav labi, ja viņš kaut kur aiziet un apmaldās. Tad Kafiza vecmāmiņa paliks bez uzticīga drauga un transporta. Izstiepusi ķermeni, kas bija stīvs no ilgas izjādes zirga mugurā, viņa nometa no galvas dziļo kapuci un atritināja šalli. Mani šeit tik un tā neviens neredzēs. Pēdējo reizi skatoties apkārt majestātiskajos kalnos, kurus īsti izpētīt nebiju spējis, sajutu mokoša sajūta. Bez šaubām, daļa no manas sirds uz visiem laikiem paliks šeit...

Lai vairs nedomātu par draglordu, viņa steidzās uz būdu, bet apstājās durvju priekšā un nez kāpēc piekļauvēja. Neviens man neatbildēja, un es pavilku durvis pret sevi. Tas izrādījās iekšā tukšs, tāpat kā manā pēdējā vizītē. Zem griestiem vēl kaltēja zālītes, kuras, šķiet, kļuva tikai lielākas. Pie sienas bija lāde, un gulta bija glīti noklāta ar raibu gultas pārklāju. Vieta, kur sākās mans apzinātais ceļojums pa šīm zemēm, mani sirsnīgi sveica.

Uzskatot to par labu zīmi, viņa sev pavēlēja:

– Ir laiks!

Uzkāpusi gultā, viņa sāka izmisīgi rakņāties pa balķi, meklējot zobenu, taču viņas roka turpināja atsities pret raupju koku. Es iedūru šķembu pirkstā un iedūru seju sausu augu ķekaros, kas ielīda man mutē un degunā. Man bija cieši jāsarauj acis, lai neizrautu acis. Man šķita, ka zobena vairs šeit nav. Ka viņa trūkst, un es jutu vieglu paniku, bet tad piecēlos uz pirkstgaliem un paskatījos mazliet tālāk. Beidzot pirksti atsitās pret kaut ko metālisku! Izrādās, es nedaudz aizmirsu, kur tieši uz sijas novietoju zobenu.

Piekāpjoties gultai tuvāk, viņa aptaustīja rokturi un pavilka, bet Atvēsinošais likās kaut ko aizķēris un negribēja padoties. Lai gan skaidrs, kāpēc, pāri sijai tika mestas jaunas virves, uz kurām tika žāvētas veselas dažu ziedu slotas. Tie bija apjomīgi un diezgan smagi, tāpēc cieši piespieda Cooling.

Es pievilku stiprāk, sākumā zobens pretojās, un tad pēkšņi tas noslīdēja no stara, un es, zaudējot līdzsvaru, instinktīvi soļoju uz priekšu. Zem manas kājas nebija atbalsta. Es kliezdu un pamāju ar rokām. Asmens kaut kam pieskārās, un no augšas krita kaltēti ziedi, piepildot būdu ar asiem augu aromātiem. Atvēsinošais izslīdēja man no rokas un grabēja pa dēļu grīdu...

Mans kritiens beidzās nedaudz agrāk -... dralorda rokās!

Mēs ar Finbāru klusēdami skatījāmies viens uz otru, un manā galvā šaudījās domas: “Kā viņš mani atrada? Izsekots? Vai arī viņš to visu izdomāja ar nolūku?”

Nu protams! Visa šī bēgšana un palīdzība no ziemeļiem ir izdomājums, un es pats vedu draklordu uz slēptuvi! Tas izskaidroja vajāšanas trūkumu.

Finbārs īsi paskatījās uz grīdu, tad atskatījās uz mani.

"Ēna, tātad tur jūs paslēpāt Atvēsinošo!" Bet kāpēc? – viņš pārmetoši jautāja.

– Ļauj man iet! – prasīju un mēģināju izlauzties, bet dralords mani satvēra tikai ciešāk. Viņš iegrauca savus pirkstus manos augšstilbos, gandrīz izraisot sāpes. – Atlaid mani, ķēms! Neuzdrošinies pieskarties! – es nobijos.

Bet viņš pat nedomāja mani klausīties, tā vietā viņš noliecās un ar lūpām pieskārās manām lūpām. Īss, kaislīgs un kaut kā sāpīgs skūpstis dega ugunī un apgrieza visu manā dvēselē kājām gaisā.

Izjukusi es pamāju ar roku un iedevu dralordam skaļu pļauku pa seju.

Iestājās klusums, tikai Finbāra acu zīlītes pēkšņi kļuva vertikālas.

– Ko tu atļaujies darīt, Ēn? – viņš bargi jautāja.

– Beidz izlikties! Es neesmu tava ēna! Es esmu nirfeat! Tātad? – es iekliedzos viņam sejā un raustījos, cenšoties atbrīvoties.

Šoreiz viņš mani atbrīvoja, un es aizgāju. Kaut kas džinkstēja zem manas kājas. Divreiz nedomājot, es pacēlu Cooling One no grīdas un pavēru galu uz draklordu.

– Netuvojies! Neuzdrošinies!

– Amira, iedod man ieroci! – viņš norūca un pieliecās pie

manis.

– Beidz! – asmens gandrīz atsitās pret Finbāra kaklu.

Un viņš tikai pacēla galvu augstāk, atverot savu neaizsargāto rīkli. Un, kas ir vispretīgāk, viņš paskatījās uz mani kā iepriekš. Tas pats skatiens, kas lika stubbai sirdij pukstēt straujāk. Manas krūtis saspiedās, un asaras tecēja pār maniem vaigiem.

Draklords aizvēra acis un nopūtās, tad pastiepa roku un runāja mierīgā, aptverošā balsī.

"Amira, tu neesi Nirfeat, pretējā gadījumā jūs nevarētu pieskarties zobenam ar kailu roku." Dodiet man atvēsinošo, un mēs parunāsim. LABI? Pastāsti man, kas notika? Kas mainījās, kamēr es biju prom?

Manu acu priekšā parādījās asiņains plīvurs. Viņš jautā, kas ir mainījies?! Kas tā ir, kaut kāda ļauna un labā policista spēle? Vai nu es viņam esmu nervozs vai nē? Kā viņš uzdrošinājās mani tā nīrgāties!

"Es pavadīju visu nakti aukstajā telpā pēc jūsu pasūtījuma, tas ir mainījies, Finbar!" Tā ir lieliska ideja viņu atgūt! – es izblāvu, vēršot acis uz asmeni.

– Amira, nē! "Es..." dralords iesāka, bet es negribēju viņā klausīties, izmantojot Kirjanas dāvanu paredzētajam mērķim.

25. nodaļa. Pēc haosa

Finbar Frost, Draklord no Kirfarong Reach

Dažas dienas agrāk

ES biju laimīgs. Tik laimīga, ka gribēju dziedāt un kalnus kustināt. Un arī doties uz Amiru un turpināt iesākto. Mīli savu ēnu visu nakti bez apstājas. Runājiet par jūtām, iepazīstiet viņu vēlreiz, bet...

Es apsolīju Amirai šovakar atstāt viņu mierā, un tāpēc nevarēju atrast sev vietu.

– Ziemeļi! – es saucu, un sekretāre parādījās pēc kādām desmit minūtēm.

"Jūsu vārds bija Draklords?"

– ES zvanīju. Kā klājas Beram un Niisarai?

– K'ha-ter īsi pamodās un atkal aizmīga. Viņai ir vieglāk. Bērs pa dienu devās prom, veica darījumus, bet pēc tam atgriezās. Atnesa ziedus. Viņas mīļie ir nevainīgi," viņš piebilda savvērnieciskā tonī.

– Oho! – biju mānīgi priecīga par savu draugu.

"Es redzu, ka jums ir labs garastāvoklis, draklord?" Kā bija pastaiga, vai tā bija veiksmīga? – Ziemeļi arī no sirids priecājās.

– Pastaiga izvērtās brīnišķīga! Apmeklējām Šarotu un safīra alu.

Es to pateicu diezgan nejauši un novērsos, lai ielietu sev vīnu. Bet galvenokārt tāpēc, lai nesastaptos ar sekretāres skatienu. Viņš

man tagad ir pārāk daiļrunīgs. Viss atklāsies.

– Ak! Vai esi redzēts? Kā cilvēki pieņēma Nyera Amira? Vai viņai patika safīra alā? "Severs mani apbēra ar jautājumiem un piebilda: "Ir liels gods tur būt." Daudziem tas ir nesasniedzams sapnis!

"Man nebija ne jausmas, ka cilvēki Šarotē būs tik laimīgi." Viņi gaviļēja. Sievietes lēja laimes asaras. Un daži vīrieši nebija kautrīgi. Esmu pārliecināts, ka šovakar svinēs visa galvaspilsēta. Pastāstiet viņiem palielināt patruļas uz ielām un ļaut tiem, kas no rīta pārspīlē bez sabiedriskā darba. Lai tauta izklaidējas.

– Šīs vēl nav oficiālas svinības, draklord?

– Protams, nē. Par kāzām paziņosim vēlāk. Kad Ēna dod piekrišanu.

– Kur jūs plānojat rīkot ceremoniju?

Es gribēju atbildēt, ka jautājums ir dīvains, bet pēkšņi es sapratu, uz ko brauc mans palīgs, kas ir gudrs pēc saviem gadiem.

– Pūķa priekšteča alā, kur vēl? Ziemeļi, rīt es šeit nebūšu.

– Cik ilgi?

– Visticamāk, es atgriezīšos pēc dienas. Es došos ciemos pie kaimiņiem, un diez vai viņi mani tik viegli atlaidīs. Noteikti Nyera Vasilina nekavējoties parūpēsies par dāvanām un sagatavošanu, un Nyera Marina neatpaliks no viņas. Man būs jāatbild uz tūkstoš jautājumiem.

– Sapratu. Kas man jāsaka Nyera Amira, kad viņš pamostas?

"Atvainojiet viņai un nosūtiet viņai ziedus kopā ar brokastīm, pusdienām un vakariņām." Tikai nesaki viņai, kur es esmu. Es

tev visu pastāstīšu pats, kad atgriezīšos. Būs pārsteigums.

– Kā tu saki, dralord.

Severs aizgāja, un es dzirdēju, kā viņš dod pavēles sargiem. Tiklīdz paliku viena, man gribējās nospļauties uz visu un lauzt solījumu Amirai. Mani viņa pievilka ar šausmīgu spēku, un, ja viņa nebūtu bijusi zemieta, es būtu darījusi tieši tā.

Vēl nedaudz pacīnījies, es sapratu, ka, ja palikšu pilī, agri vai vēlu nokļūšu Ēnas guļamistabā, un, visticamāk, viņa būs dusmīga. Tāpēc viņš apņēmīgi izgāja uz balkona un, pārlecot pāri margām, noplātīja rokas. Pārvēršoties par pūķi, viņš pacēlās no pašas zemes naksnīgajās debesīs un devās pa Pūķu takām līdz Kirfarongas robežai ar Drakendortu.

"Finbārs?" – Reginhards Berlians pārsteigts atbildēja uz manu garīgo aicinājumu.

"Vai es varu tevi apciemot?" – Es nepukstēju.

"Kaut kas notika? Tu šajā stundā..." – dimanta pūķis uzreiz saspringa.

"Viss ir kārtībā, brāli. Atnācu, lai padalītos ar lieliskām ziņām. Man ir īsta ēna, un man ir vajadzīga jūsu palīdzība. Vai, precīzāk, sievas palīdzība."

"PAR! Šis notika! Lai slavēts Pūķa ciltstēvs! Finbar, jūs pats nokļūsit Dort Hall. Es nevarēšu tevi satikt uz robežas. Mazliet aizņemts..."

"Tas ir labi, es varu tikt galā."

Lieta saprotama, briljantiem uzauga bērniņš, topošais mantinieks, bet smaragdiem vēl nebija neviena, un pie Eirenas

Emeraldas un viņa sievas Marinas varēja ierasties jebkurā diennakts laikā. Bet tas joprojām bija oficiāls jautājums, kas jāievēro un jārisina pēc darba stāža.

Kad es tur nokļuvu, bija jau vēls. Reginhards mani sagaidīja pagalmā:

– Līna guļ, dēls šodien bija nerātns. Viņa bija nogurusi. Viņš nevēlas nodot bērnu auklītēm. Viens pats.

– Tās ir dīvainas, šīs zemnīcas. Tik daudz konvenciju. – Es izlauzos platā smaidā.

– Draugs! Izrādās, ka...

– Jā! Mana Amira arī ir no Zemes, bet viņa man to neatzīs. Bailes.

– Kāpēc tu viņu tik ļoti nobiedēji?

– ES nē. Citi mēģināja. – viņas vārdiem es sāku stāstīt Regam stāstu par savu Ēnu.

– Šausmīgi! Ceru, ka tu to bordeli nodedzināji līdz zemei?

"Viņš neatstāja neapgrieztu akmeni." Bet es joprojām nesaprotu, kā viņi to visu izdarīja man zem deguna... Varbūt esmu pārāk mīksts, laiks pievilkt skrūves.

– Lai ko jūs teiktu, dzīve Kirfaronā, ko sargāja barjera, ritēja kā parasti. Jūs nepadevāties Nirfeats viltībām, palikāt tronī un izglābāt savu Reach no iznīcināšanas un apgānīšanas. Tātad cilvēki atslābinājās.

– Varbūt tev taisnība. Bet galvenais ir tas, ka tagad varu aizsargāt Kirfarongu no tā, kas nāk no Mūžīgā aukstuma atkritumiem.

– Tev ir paveicies, laika pietiek.

– Jā, tāpēc es atnācu pie tevis. Gribu vienoties par kāzu datumu. Svinēsim to pēc senām tradīcijām tavā mājā, tad manējā. Bet vispirms man vajag Vasiļinu un Marinu, lai parunātos ar Amiru. Izskaidroja viņai visu, kas viņai jāzina.

– Es saprotu. Lidojiet pie mums jebkurā laikā, kad tas jums ir ērti.

– Paldies, Reg. Es zināju, ka tu man neatteiksi.

– Par ko tu runā. Vai paliksi līdz rītam? Vasiļina priecāsies dzirdēt ziņas.

– Protams, ja tu uzturēsi man kompāniju. Jūs joprojām nevarēsiet aizmigt. "Es apsoliju viņai šonakt nepieskarties, bet tā ir īsta spīdzināšana," es sūdzējos.

Reginhardus Berlians zinoši iesmējās.

"Nāc, man ir ļoti pieklājīgs vīns un esh-kam-akka, dāvana no Eirenas."

Mēs devāmies gulēt tikai no rīta, un es pamodos pusdienlaikā. Vasiļina negribēja mani palaist bez barošanas. Un tad viņa viņu pilnībā apbēra ar jautājumiem un pat piezvanīja savai harpijas kalponei un pieprasīja, lai viņa uzzīmē vairākas kleitas Amirai.

– Šeit. Dodiet to savai līgavai. Un arī šis un šis. Agripina, uzzīmē arī snovbordus. Uzgaidi minūti! Es uzrakstīšu viņai vēstuli mūsu valodā! Tad viņa tev noteikti ticēs!

Es nevarēju atteikt gādīgo Dimanta pūķa ēnu un pacietīgi darīju visu, ko man lika. Turklāt tas bija manās interesēs. Šī iemesla dēļ es tiku pie smaragda pūķa tikai vakarā un priecājos

par jaunumiem. Viņi nelaida mani mājās, atstājot mani līdz rītam.

– Ļaujiet viņai to pārdomāt un pietrūkst! – Marina pārlicināja. – Mēs, meitenes no Zemes, kaut ko novērtējam tikai tad, ja to pazaudējam. Viņai noderēs garlaicīgi kaut vai uz īsu brīdi.

Viņa maigi paskatījās uz savu vīru.

– Un, ja es būtu tavā vietā, es ne mirkli neatlaistu savu Ēnu, bet... Ko es varu darīt? Jāņem vērā arī viņu intereses, lai cik skumji tas nebūtu.

Smaragda pūķis nekavējoties saņēma plauku pa plaukstu locītavu no savas sievas.

"Mani kaut kas traucē," es stāstīju draugiem.

Patiešām, no brīža, kad es pamodos, mani mocīja nemiers, ko es centos ignorēt.

"Tu vienkārši uztraucies, ka atstājāt viņu vienu." Tas ir normāli, it īpaši sākumā. Jūsu savienojums tik tikko ir nodibināts, un pūķis pieprasa būt tuvu.

Frosts patiešām prasīja, mazgājot mani ar neapmierinātības vilņiem.

– Atgriezies un kompensē zaudēto laiku. Es domāju, ka tava Ēna būs tikai laimīga. – Marina piemiedza aci un jautāja: "Vai tu vari ar viņu parunāt no attāluma?" "Un viņa sev atbildēja: "Lai gan nē." Ir pārāk agrs. Kad mēs to pirmo reizi dabūjām ārā? – Viņa paskatījās uz savu vīru. – Pēc mēneša? Nē, vēl vēlāk.

Mēs atkal sākām runāt, un es atkal nomodos vēlu, bet, tiklīdz

pamodos, es gatavojos doties atpakaļ.

– Lūk, ņem. Šeit ir vēstule un dāvanas no mums. – Marina man pasniedza somu.

Viņi kopā ar Eirenu mani pavadīja līdz Torisvenas robežai, un es lidoju mājās.

Un mājās mani sagaidīja nepatīkams pārsteigums. Redzot pogromu, kas tika pastrādāts manas Ēnas kambaros, es nometu no rokām visas dāvanas.

"Finbar, viņa šeit nav..." Frosts teica.

– Es zinu! – Es to pamāju.

Bet tomēr viņš lēnām gāja uz priekšu, zābaki kraukšķēja uz saplīsušajiem traukiem. Pat otas bija salauztas, un uz grīdas gulēja tīri palagi, pārklāti ar krāsu. Man palika slikti. Starp šo negodu es pamanīju mazus lūžņus, uz kuriem kaut kas bija uzzīmēts. Es paņēmu vienu lielāku gabalu un nopētīju rūpīgi uzzīmēto pūķa spārnu.

Mana sirds izlaida sitienus, bet es piespiedu sevi doties tālāk – uz guļamistabu. Kambaros nebija asiņu smakas, taču tas to nepadarīja vieglāku. Mana Ēna ir nolaupīta, par to nav šaubu!

Jau grasījos doties prom, kad pie ģērbtuves sliedīšņa ieraudzīju apgāztu molbertu un tam blakus vēl vienu zīmējumu, kas nožēlojami gulēja uz grīdas. Paņēmusi to, es sastingu un aizturēju elpu, skatoties uz satriecoši skaisto attēlu. Kailā meitene sēdēja uz pūķa, rokas izstiepta un galva atmesta atpakaļ. Manas Ēnas talants ar pārsteidzošu precizitāti pauda Frosta zvīņu spīdumu saulē un sajūsmu, ko Amira izjuta mūsu kopīgā lidojuma laikā.

Bet šeit bija arī kas cits. Viņa to nezīmētu, ja... Ja viņa pret mani neko nejustu.

Pagriezies, es kliežu: Man kaklā sacēlās kamols, krūtis sāpīgi savilkās. Mani plosīja niknuma un sašutuma nagi.

– Ziemeļi!

Sekretāra vietā parādījās apsargs, kas apsargāja kameras.

– Draklord, ziemeļu nav. Viņš pavada Nyera Amira un Nyera Ilsana uz pilsētu. Viņi gatavojās apmeklēt aptieku.

– Kas?

Man pat palika aukstas kājas no šīs ziņas. Ziemeļi un Ilsana? Vai mana sekretāre ir nodevējs? Vai arī viņš aizrāvās ar Nirfeat jaukajām runām un sāka viņai palīdzēt? Beram taisnība, vajadzēja nekavējoties saspīest šo rāpuli un kaut kā izskaidrot lietas Amirai. Vai arī rīkojies viltīgāk un sarīko viltus draudzenes bēgšanu. Lieciet viņai uzrakstīt atvainošanās vēstuli Amirai un izmest viņu no pils, bet es gribēju, lai viss būtu godīgi...

– Cik ilgi viņi ir palikuši?

– Ilgu laiku. Ir jau kādi trīs. Viņi, iespējams, drīz atgriezīsies.

"Viņš par to runā tik mierīgi, un nekārtība viņu nemaz neuztrauc," aizvainots atzīmēja Frosts.

– Kas te notika, tava māte? – noņurdēju, sašutusi par to pašu. "Mans tonis tik ļoti nobiedēja sargu, ka viņš vienkārši aizvēra acis. Es satvēru viņu aiz krūtīm. – Atbildi man, kurš to visu izdarīja?"

– Tātad tas ir... Tu pats, draklord. Tikai vakar. Nyera Ēna tika nosūtīta uz "aukstumu", bet šeit viss tika iznīcināts... – kuplais

puisis man neizpratnē atbildēja, izskatīdamies pārmetoši.

Es palaidu viņu vaļā un paspēru soli atpakaļ, neticot tam, ko dzirdēju.

– Es aizsūtīju Nyera Shadow uz “aukstumu”?! Jūs esat maldināts! Un mani arī! Nyera Ilsana ir nirfeat, Nyera Amir ir briesmās! Zvani Beram, ļauj viņam visu sakārtot šeit! Es eju uz aptieku.

Apsarga acis iepletās par dzirdēto. Īsi pamājis ar galvu, viņš aizbēga, lamādamies līdz plaušām. Bet tieši tad, kad grasījās doties prom, no gultas apakšas parādījās maza sarkana kaķa galva ar zilu ziedu vienā pusē:

– Draklord, es esmu Puķe. Tas ir, Cvetoslavs. Lūdzu, nenogaliniet, vienkārši klausieties! – viņš cilvēcīgi plāpāja.

Sākumā gribēju teikt, ka vēlāk viņu klausīšos, bet kaut kas Nirfu radītās būtnes vārdos lika apstāties.

– Runājiet ātri!

– Viņa to izdarīja! Nirfeatka, kurai nez kāpēc atļāvi atrasties savā mājā. Amira ir stulba. Man bija viņas žēl. Viņa ticēja, lai gan ne tik ļoti kā iepriekš. Ilsana viņu ir samulsinājusi un apmānījusi! Izlikās par tevi. Viņa... Viņa ir dīvaina. Ne kā cilvēkiem, bet ne kā citām nirfām. Viņa ir bezķermenisks gars, kuram nepieciešams ķermenis, lai pastāvētu. Cilvēks, putns vai dzīvnieks. Bet ne kā manējais. Tas nav iespējams.

Es zināju, ka tādi garī pastāv, un nirfi iepludina tos dažādos monstros. Bet šī ir pirmā reize, kad dzirdu, ka viņi paši maina ķermeni.

– Bet tā nenotiek!

– Es to redzēju savām acīm. Gars izlidoja no Ilsanas, un viņa nokrita beigta! Tad viņam bija apsargs, un tad viņš kļuva par tavu izskatu! Gribēju brīdināt Amiru, bet radījums mani pamanīja un izmeta pa logu taisni bezdibenī! Es gandrīz nomiru, brīnumainā kārtā varēju saņemties un tikt ārā, man bija grūtības atrast ceļu uz pili, bet Amiras vairs nebija! Draklord, lūdzu, izglāb viņu! Viņa ir laba, viņai jāizdzīvo!

Es, ne mirkli nevilcinoties, izlecu no pils un tiku nogādāts taisnā ceļā uz Šarotu – uz labi zināmo aptieku. Iebrucis viesistabā, atradu šādu attēlu: Severs sēdēja uz dīvāna ar pārsietu galvu, bet netālu rosījās farmaceita Karifa mazmeita Kirjana.

Ieraudzījis mani, sekretārs nobālēja, kļuva sarkans, tad pielēca un, apsedzot meiteni ar krūtīm, izplāpājās:

– Kirjanai ar to nav nekāda sakara! Tas viss esmu es! Sodi mani, dralord!

Es tikai pamirkšķināju.

– Ziemeļi! – iesaucās meitene, ne mazāk pārsteigta kā es.

– Tsits! "Mana sekretāre pēkšņi uzkliedza viņai ar autoritāti un turpināja: "Draklord, es to vairs nevaru izturēt!" Vērot, kā jūs spīdzināt Ēnu, ir nepanesami! Tāpēc es palīdzēju viņai aizbēgt! Un es jums neteikšu, kur viņa devās, lai arī kā jūs mēģinātu! Un Kirjana arī neko nezina!

Puisis tik ļoti nobijās no mana izskata, ka runāja pilnīgas mulķības. Es novērsos un klusībā nolamājos ar visnetīrākajiem vārdiem, kādu vien atcerējos.

– North, es ciemojos ar Reginhardu, tad Eirenu. Es atgriezos pirms pusstundas un redzēju pogromu Ēnu kamerās. Es runāju ar viņas kaķēnu un te es esmu. Pastāsti man, vai viņa aizgāja kopā ar Ilsanu? Ja tā, tad Amirai draud briesmas, viņas draugs ir nirfs!

– Tu saki patiesību? – Ziemeļs piesardzīgi jautāja, kura seja līdz ar atvieglojumu atspīdēja cerība.

– Ziemeļi, protams! – es iekliedzos. "Man jāglābj sava ēna." Pastāsti man, kur viņa ir? Tūlīt!

Kirjana uzstājās:

– Draklord, notika kaut kas dīvains. Kad pie manis ieradās nyera Sever, nyera Shadow un nyera Ilsana, viņi man apliecināja, ka pilī ir nodevējs. Viņi lūdza palīdzību. Amira gribēja paslēpties manas vecmāmiņas Kafizas būdā, līdz tu atgriezīsies, bet viņai vajadzēja atbrīvoties no sargiem. Lai viss izskatītos ticami, Ilsana apdullināja Severu. Likās, ka viņa baidās, ka viņš mainīs savas domas par palīdzību mums.

Es pakratīju galvu, saprotot, cik viegli Nirfeat visus ir apmānījis. Bet mēs to sapratīsim vēlāk; tagad ir svarīgāk atrast Ēnu pēc iespējas ātrāk.

– Kāpēc Amira izvēlējās Kafizas būdu?

"Viņa jau tur ir bijusi." Šī vieta ir nomaļa, un maz ticams, ka kāds varētu viņu tur meklēt. Es viņai iedevu Tisku, savas vecmāmiņas bulli, un tas arī viss.

Man bija kaut kāda cerība, ka viss būs kārtībā. Es sameklēšu Amiru un noskaidrosim šo pārpratumu. Protams, pēc apsarga un kaķenes stāstītā es iedomājos, ko Ēna par mani domā. Pat ja man

nebija ne jausmas, ka Nirfeat varētu iemantot citus cilvēkus, tad Amira, visticamāk, šai idejai bez ierunām ticēja. Es nevarēju tam noticēt.

No apziņas, ka šis Nirfeat rāpulis uzdrošinājās izlikties par mani, iejaucās mūsu jūtās ar Ēnu, mani atkal piepildīja taisnīgas dusmas.

"Vai Ilsana ir ar viņu?" – uzdeva jautājumu, kas mani šobrīd satrauc visvairāk.

Ja nirheat ir tuvumā, man tas vienreiz un uz visiem laikiem ir jāiznīcina.

Kirjana paskatījās uz Severu un nedroši atbildēja:

– Acīmredzot nē. Viņa grasījās novērst apsargu uzmanību, bet vispirms lūdza aiziet uz tualeti... – Meitene apklusā un sarauca pieri, atsaucot atmiņā notikumu ķēdi. "Mans draklord, es viņu izlaidu, bet... es vispār neatceros, kas toreiz notika!" Es nezinu, kur pazuda visas atmiņas pēc šī brīža. Es... es neatceros, kā Nyera Amira aizgāja... – meitene apmulsusi paskatījās uz mani.

– Skaidrs. Nirfeat ir ietekmējis jūsu prātu. Viņa kaut ko ieteica.

– Laikam nezinu. Es atkal sevi apzinājos, kad viņu vairs nebija, un uzreiz paņēmu ziemeļus. Es vienkārši nešaubījos, ka viss ir noticis kā parasti, un tikai tagad es sapratu, ka man ir atmiņas zudums...

Kirjana un it īpaši Severs, kurš bija bezsamaņā un neredzēja bēgļus, vairs nevarēja man palīdzēt. Bet man nebija šaubu, ka abi runā patiesību.

–Kur ir Kafizas būda?

– Dienvidu nogāzē. Ceļš ved uz turieni, tieši gar mūsu ielu. Augstāk daudz vijas, bet tomēr ved tur, kur vajag. Citu māju tur nav. No augšas jums būs labāks skats.

– Es saprotu. Paldies.

Ātri atradu vajadzīgo būdu augstkalnu ielejā, turpat pie pavadas ganījās manāms bullis. Mana ēna faktiski nonāca ārstniecības augu mājā, tāpat kā ierobežojuma atslēga. Sākumā priecājos, ka esmu tos atradusi, bet Amira no manis šausmīgi baidījās. Viņas bailes apskaloja viņu skābos viņos un iedzina viņu apjukumā.

Bailes, naidis, aizvainojums, sāpes...

Es to visu jutu tik asi, ka kļuva slikti, un es izdarīju vienīgo, kas ienāca prātā – mēģināju viņu noskūpstīt. Es cerēju, ka mūsu saikne tiks viņai atcerēties brīnišķīgos mirkļus, ko pavadījām kopā, taču tas nedarbojās.

Viņa kļiedza, piedraudēja man ar savu zobenu, negribēja neko klausīties un tad pazuda pavisam...

– Nē! Nē, beidz! – es iekļiedzos, zaudējot slavēto paškontroli. – Atgriezies!

Iekšā plosījās sals, un es ļāvu pūķim pārņemt varu. No būdas nepalika neviens akmens, un es sadedzināju to, kas bija palicis pāri. Vienīgais, kas mani apturēja, bija pelēkā vēša izbiedētā rēkšana un bailes nevainīgā zvēra acīs.

Es pacēlos debesīs, cik vien augstu spēju, un apņēmos atrast un iznīcināt ikvienu, kas bija licis man zaudēt manu Ēnu. Bet

visvairāk es vainoju sevi. Vaina bija tajā, ka viņš gribēja visu darīt pareizi, bet kļūdījās...

Frosts nevarēja mani uzreiz sasniegt. Trieciens bija pārāk spēcīgs.

"Finbar, tev jānomierinās un jāpalīdz man. Es nevaru bez tevis tikt galā!"

"Tev ir taisnība. Tagad..."

Es ļāvu pūķim pārņemt varu un pazudu tajā. Es ieniru ledainā baseinā, kas sasaldēja visas nevajadzīgās emocijas. Atguvis veselo saprātu un mieru, es biju gatavs rīkoties.

"Mums jāsasniedz Ēna. Jūsu saikne palīdzēs jums saprast, kas ar viņu ir nepareizi un kur viņa atrodas tagad. Mums viņa jāatrod pēc iespējas ātrāk, pirms notiek kaut kas nelabojams," pūķis atkārtoja.

Un pēkšņi es sapratu, kas mani latenti satrauca – es pārstāju just Amiru!

Es viņu mīlēju alā, pēc tam traku ar vēlmi būt viņas tuvumā un no visa spēka centos noslāpēt šo vajadzību. Tad es biju pārāk apstulbusi par notikušo, lai par to domātu. Es rīkojos, es meklēju. Bet tikai tagad, apstājies, es sapratu, ka jau kādu laiku es nemaz necenšos norobežoties no viņas, bet es neko nejutu. Turklāt, kad es atradu Ēnu un noskūpstīju to, tā pati maģija nenotika!

"Pa labi! Tad maģiskā spriedze bija neticama, bet tagad vairs nav nekā..." atzīmēja pūķis.

"Un ko tas varētu nozīmēt? Vai esam pārāk tālu, vai kaut kas traucē? Burvju plīvurs? Spoguļa burvestība?"

"Tur noteikti kaut kas ir..."

Es domāju, skatoties uz melno plankumu, kas palika no būdas, un tad man atausa:

"Frost, Amira vienkārši nepacēlās un nepazuda! Viņa nav burvis. Viņa noteikti ir izmantojusi kādu artefaktu, lai pārvietotos. Mēģiniet atrast burvju pēdas."

"Reach aizsardzība neļaus viņu transportēt aiz Kirfarongas robežas, kas nozīmē, ka mēs viņu atradīsim!" – Frost iedvesmoja.

Tūlīt tika atklātas skaidras pēdas.

"Haosa maģija... Es to zināju!" – Frosts neapmierināts piezīmēja.

"Mēs nevarējam iztikt bez nirfeātēm. Vai jūs varat staigāt pa to?"

"Es mēģināšu, bet... Finbar, šī taka... Tas ir savādi. Nesaprotu, kur tas ved. Es nejūtu, kur ir izejas punkts."

"Nav svarīgi! Galvenais, lai viņš mūs aizvedīs pie Amiras."

Pūķis pārvietojās pa Pūķu takām, sekojot haosa burvju takai. Bet viņš it kā tīšām līkumoja un veda mūs pa aplīem. Mēs nokļuvām virs Šarotas, tad kalnos, tad netālu no Torisvenas robežas.

"Skums! It kā mūs vestu aiz deguna! – es zvērēju.

"Es arī tā domāju," piekrita pūķis. – "Ko mēs darām?"

"Mēs lidojam alā. Man ir ideja".

Nonācis safīra alā, es pieņēmu cilvēka veidolu un devos iekšā. Es devos uz vietu, kur mēs ar Ēnu mīlējām viens otru, un mūsu attēli atspoguļojās daudzajās safīra kristālu sejās.

– Amira! – viņš klusi sauca, bet vārds atbalsojās, noskanēja un izklīda pa Limitu. Tas atspīdēja no ziemeļu debesīm un atgriezās zemē, daudzas reizes atkārtotot tās virsmu. Lai kur tagad atrastos mana Ēna, viņa noteikti dzirdēs manu aicinājumu. – Amira, kur tu esi? Atbildi man!

Baidījos, ka viņa paslēpsies un neatbildēs, bet dzirdēju kaut ko līdzīgu vājam čukstam: “Šeit...”

26. nodaļa. Eh! Es esmu nepilnīgs, vai varat iedomāties?

Kaut kur uz Predla Kirfarong un Everchill Wastes robežas

Mana galva sāka griezties, mana redze kļuva tumšāka, bet nākamajā mirklī ledaina vēja brāzma skāra manu seju, pārklājot manas skropstas ar sniegpārslām. Auroja putenis, un es drebēju, bet ne no aukstuma, ko joprojām nejutu, bet gan no nervu šoka. Tikšanās ar draloru nebija veltīga, mani plosīja pretrunīgas emocijas.

Sākumā man šķita, ka esmu atgriezies tajā pašā brīdī, kad pirmo reizi atrados Kirfaronā, bet nē. Es nesēdēju sniega kupenā, lai gan es neredzēju sev apkārt baltu gaismu, lai kur es pagrieztos, tas viss bija puteņa piens. Un šoreiz man bija drēbes, un es joprojām turēju Cooling One rokturi.

Zobens palika pie manis! Viņš netrūkst!

Cerība pacēlās manī. Jūs varētu mēģināt atgriezties mājās vai...

Ienāca prātā vēl viena ideja, kas mani burtiski šokēja. Ak, ja tas būtu iespējams. Ja vien zobens patiešām varētu piepildīt tik grūtu vēlmi...

Bet pirms es paguvu beidzot izlemt, ko darīt, pavisam netālu atskanēja aizdomīga čīkstēšana. Kaut kāda ēna uz brīdi parādījās un pazuda aiz sniega priekškara. Nobijusies es cieši ieskatījos tur,

kur tikko redzēju kaut ko lielu. Sniegs, kas iegriezās viņa acīs, apgrūtināja viņu saskatīšanu.

Bet vēl vairāk man nepatika apslāpētā nurdēšana.

Kas tas ir? Atkal haosa zvēri? Vai tikai savvaļas dzīvnieki?

Manas skropstas un matus jau klāja sarma, un pie katras izelpas no mutes izplūda biezi tvaika mākoņi. Sals bija bargs, īsumā apmēram četrdesmit grādu, un varbūt vēl vairāk.

Drošā vieta, godīgi sakot, likās kaut kā nedroša.

"Tomēr artefakts ir vecs. Iespējams, tas notiek nepareizi. Vai arī drošākā vieta vairs nepastāv? – Manī radās nepatīkams minējums.

– Amira, vai tā esi tu? – kaut kur aiz muguras atskanēja balss.

– Kirjana? – pārsteigta atbildēju.

– Jā! Steidzies šeit! Esmu šeit!

– Šeit "– kur tieši? – jautāju, pagriežot galvu uz visām pusēm.

Sniegs atkal aizdomīgi čīkstēja. Man tuvojās nepazīstama būtne, un tās rūcienu tagad varēja dzirdēt pat caur puteņa gaudošanu, un tad es pamanīju gaismu. Silti dzeltens dzīvas uguns mirdzums.

Bez vilcināšanās viņa pacēlās un skrēja, cik ātri vien spēja. Aiz mums piezemējās kaut kas liels, un sniegs krakšķēja. Man kaut kas strauji tuvojās... Kaut kas, vai kāds!

– Ātrāk! Ātrāk! Uz māju! – Kirjana kļiedza.

Kustināju kājas no visa spēka, priecājos, ka garoza turējās un nekrita cauri. No baltās dūmakas priekšā pēkšņi parādījās būda. Aptiekāra mazmeita, atverot durvis, stāvēja durvīs. Es

burtiski lidoju iekšā, paspējot noliekties, lai nesasistu ar pieri pret griestiem. Kirjana nekavējoties aizvēra durvis, un tās nodrebēja no spēcīga trieciena. No tās puses viņā ietriecās kāds smagais ķermenis. Kirjana pat tika atmesta atpakaļ, un durvis atvērās apmēram desmit centimetrus. Farmaceita mazmeita šausmās kļiedza, taču uzreiz pretojās, mēģinot to aizcirst ciet.

Nedomājot es uzmetu zobenu uz galda un metos viņai palīgā. Kopā mēs varējām aizslēgt durvis. Bet Kirjana ar to neapstājās, viņa atbalstīja durvis ar plāksni, un tikai pēc tam mēs varējām atkāpties un izelpot.

– Kas tas bija? – jautāju, cenšoties atvilkt elpu.

– Sniega zvērs. Viņi vienmēr ierodas ziemā, lai meklētu laupījumu. Spēcīgu sniega vētru laikā viņi pat dažreiz iemaldās šarotē.

Klausoties viņas stāstu, es apstaigāju mazo istabiņu, kuras vienīgais logs no iekšpuses bija aizslēgts, un virsū arī aplikts ar dēļiem. Es pārsteigts skatījos uz nebijušu struktūru, kas liecināja par nopietnām nepatikšanām.

Pašā istabas centrā dega primitīvs pavards, virs kura karājās burbuļojošs katls. Tā bija viņa gaisma, ko es redzēju no ielas, kad Kirjana atvēra durvis. Stūrī vistālāk no ieejas atradās kaut kas līdzīgs guļamstāvam, uz kura mētājās baltas un pelēkas ādas. Zem loga ir sols un galds, pie kamīna vēl viens mazs un pāris plaukti ar dažiem piederumiem. Tā ir visa vienkāršā situācija.

Durvis atkal nodrebēja, liekot mums raustīties. Pagāja divdesmit sekundes, un viņi atsitās pret logu. Mēs ar Kirjanu

pagriezāties, vienlaikus kliedzot. Kādu laiku gaidīju jaunu zvēra uzbrukumu, pieķerot sevi pie domas, ka skatos uz skursteni, kas bija primitīva bedre jumtā.

"Nebaidieties, sniega zvērs tur neieklūs." Nepatīk dūmi un uguns. "Kirjana satvēra manu roku un iesaucās: "Amira, tu esi ledus!" Pasteidzies, mums tevi jāsasilda!

"Man nav..." Es gribēju teikt, ka man nemaz nav auksti, bet es pārdomāju.

Meitene pievilka mani uz dīvāna pusi:

– Iekļūt. Apsedziet sevi ar ādām. Es tev ielīšu buljonu. Labi, es izdomāju, ka paņemšu līdzī preces.

Un es domāju, ka esmu atstājis savus krājumus Kafizas būdā un parādījies tukšām rokām.

Aptiekāras mazmeita sāka rosīties ap kamīnu. Pēc rakņāšanās pa mugursomu viņa izņēma dažus garšaugus un ogas. Iemeta to katlā. Būdu piepildīja ogu aromāts, kas sajaukts ar dūmiem. Kirjana no plaukta paņēma divas lielas krūzes un koka kausu. Viņa piepildīja traukus ar buljonu, nolika tos uz galda, noņēma katlu no āķa un nolika uz grīdas netālu no uguns.

"Lai tas nepārvārās," viņa paskaidroja un apsēdās uz sola malas tuvāk man.

Pavirzījusi vienu krūzi sev pretī, viņa iedzēra malku buljona un aizvēra acis.

– Garšīgs, bet salduma par maz. Žēl, es aizmirsu par medu," viņa sūdzējās.

Buljons smaržoja ļoti pievilcīgi, un rīta uzkoda kariatē jau sen

bija nogrimusi aizmirstībā. Arī es apsēdos pie galda, stumdama savu krūzi sev pretī.

– Kirjana, kā tu šeit nonāci? – uzdevu jautājumu, kas mani mocīja jau no brīža, kad izdzirdēju viņas balsi.

– Tiklīdz tu aizgāji, tas sākās! Vispār es nolēmu, ka arī man ir jāiet uz drošu vietu. “Viņa pasmaidīja un parādīja man tieši tādu pašu amuletu, kādu viņa man uzdāvināja. "Tiešām... es nezināju, kas tas ir," it kā atvainodamies, viņa paskatījās apkārt istabā.

Es malkoju buljonu, jūtot patīkamu siltumu, kas izplatās pa visu ķermeni. Es iedzēru lielāku malku.

– Interesanta garša. Kas tas ir?

– Dažādi garšaugi, mana mīļākā kompozīcija. Lieliski atslābina un nomierina. – Kirjana skumji pasmaidīja.

"Ak, jā... Man vienkārši nekaitētu nomierināties," es pabeidzu teikumu žāvājoties.

Pēc visiem satricinājumiem es tiešām jutos šausmīgi miegaina. Cik maksāja gandrīz diennakts “aukstumā”, bēgot no pilsētas, tad no sniega zvēra. Es pat nerunāju par dralorda salauzto sirdi...

Mani plakstiņi kļuva smagi, un es tik tikko varēju pamirkšķināt. Arī manas rokas un kājas kļuva kā svešinieki, un es pēkšņi sapratu, ka Kirjana ar iekāri skatās uz zobenu, kas gulēja uz galda. Viņa pamanīja manu skatienu un pasmaidīja:

– Amira, šī ir Atvēsinošā, vai ne?

Es mēģināju piecelties, lai paņemtu zobenu, bet nevarēju pakustēties.

– Jā. "Dodiet man," viņa nejauši jautāja, cenšoties neparādīt, kādā stāvoklī es esmu, bet iekšēji man bija pilnīgi auksti.

Kirjana pastiepa roku, bet pirksti sastinga, nekad nepieskaroties burvju zobenam. Mēs atkal izveidojām acu kontaktu.

– Kirjana?

– Uzgaidi minūti. Es nevaru to pacelt ar kailām rokām.

Viņa no kaut kurienes izvilka ādas cimodus, uzvilka tos un tad godbijīgi paņēma rokās zobenu. Asmens dzirksteļoja pavarda gaismā, it kā sarma pārklāts, un es domāju: "Varbūt tāpēc to sauc par Dzesētāju? Šī īpašā sakausējuma sasaluma dēļ?"

Farmaceites mazmeitas acis mirdzēja sajūsmā, kad viņa pievērsa skatienu man.

– Beidzot! Paldies, Amira. Bez jums es to nebūtu varējis iegūt.

Manā galvā uzreiz skaidri parādījās dralorda teiktie vārdi Kafizas būdā: "Amira, tu neesi Nirfeat, pretējā gadījumā jūs nevarētu pieskarties zobenam ar kailu roku!"

– Tu... Tu esi nirfs! – izlīda no manas mutes, sauss no briesmīga minējuma.

– Tev pagāja ilgs laiks, lai to saprastu. – Ilsana nolika zobenu uz galda un izlikās aplausi. – Tomēr tev var piedot, jo pat dralords nenojauta par manām patiesajām spējām. Viņam, protams, bija aizdomas, bet neredzēja reālās briesmas. Tiesa, tādu kā es vēl neviens nav sastapis.

Kirjanas figūra pēkšņi izplūda, it kā sliktā fotogrāfijā, un Finbārs pēkšņi atradās viņas vietā.

Velnišķīgi! Es kliežu un instinktīvi gribēju tikt prom, bet tikai nedaudz nodrebēju, joprojām nespējama pakustēties.

– Vai tev ir bail? – jautāja dralords. Nez kāpēc viņš runāja sievišķīgā balsī. – Labi, man nav nodoma tevi nobiedēt līdz nāvei. “Radījums atkal mainīja savu izskatu un šoreiz parādījās manā priekšā līdzdalībnieka aizsegā. – Vai tas ir biežāk? Lai gan tas arī neesmu pilnībā es.

– Kas tu patiesībā esi? – es jautāju, mana mēle šlakstīdamās no izdzertās indes, izbijusies no notiekošā. – Parādīt sevi!

– Mani sauc Il Sana. Divos vārdos. Tas tulkojumā no manas dzimtās valodas nozīmē "Abyss Saule". Un es sevi nerādīšu. Jūs joprojām nevarēsiet mani redzēt ārpus šī ķermeņa. Jūs esat vienkāršs cilvēks. – Nirfeat pārāki pasmaidīja. "Bet jūs varat būt pārliecināti, ka es esmu unikāls." Mana māte mani speciāli dzemdēja šādā veidā.

Es pēkšņi atcerējos Lankas vārdus: "Zini, Nirfeat karaliene guļ un sapņo, kā atņemt viņu zobenus dralordiem."

– Jūsu māte ir karaliene Nirfeja? – Es minēju.

– Viņa ir īstā. Mamma būs apmierināta ar manu darbu un pacels mani pāri pārējiem. Un viss pateicoties jums. Starp citu, jūs neesat nekas Pūķa Priekšteča Sūtītajam. Viņa nepadevās vietējo iedzīvotāju ietekmei, līdz pašām beigām pati centās izlemt, kas ir nirfeats. Es neuzskatīju par pašsaprotamu postulātu, ka mēs esam absolūts ļaunums, kas man ļoti palīdzēja.

Es izdarīju vēl vienu mēģinājumu piecelties, bet man izdevās tikai nedaudz atlēkt uz soliņa. Taču šķita, ka miegainība sāka

rimties. Peļu cilvēks joprojām mani nav nogalinājis, kas ir lieliski! Tātad, mums vienkārši jāiegaida laiks un neļauj tam Il Sana aiziet ar zobenu.

– Kā tu zināji, ka man ir atvēsinošais?

– Tu pats to norādīji.

– Kad tas ir?

Mēģināju atcerēties, kurā brīdī stāstīju savam līdzzinātājam par zobenu, un prātā ienāca tikai viens gadījums.

"Sarunā ar noziedznieku laukumā," Nirfeat ierosināja, it kā viņa būtu dzirdējusi manas domas.

– Kaut kas neder. Jūs sēdējāt būrī un iepriekš nevarējāt zināt, ka es tur parādīšos. Un jo īpaši tāpēc, ka es nākšu un runāšu ar jums par Atvēsinošo.

– Tas ir vienkārši: toreiz būrī bija pavisam cita meitene. – Il Sana pasmaidīja un pakustināja plecu. "Tu runāji ar viņu par zobenu, bet izglābāt mani, nevis viņu."

"Vai jūs gribat teikt, ka kāds mūs dzirdēja un jums visu izstāstīja?" Bet tas vienkārši nevarēja notikt! Palīdzot tai nelaimīgajai sievietei, es uzmanīgi vēroju, lai neviens nekavētos.

– Pa labi. Bet kurš pievērš uzmanību putniem? – Nirfeats pasmīnēja.

Es pārsteigta skatījos uz viņu un pēkšņi atcerējos dīvaino vārnu, kas lidinājās netālu, nevēloties aizlidot.

– Vai tu gribi teikt, ka putni tevi izspiego?! – Es šaubījos par viņas vārdu patiesumu.

– Amira, es mainu ķermeni kā cimdus. Man nav nozīmes,

kurā vietā es pārvācos. Dzīvnieki un putni tomēr ir ārkārtējs gadījums. Es joprojām dodu priekšroku cilvēkiem. Bet es noklausījos jūsu sarunu, atrodoties vārnas ķermenī.

Es apklusu, sagremodama informāciju, un tad es atcerējos savu vienīgo skūpstu ar Finbaru, no kura man gandrīz kļuva slikti. Arī mūsējais šodien – Kafizas būdā, par spīti visam, bija tāds pats, dzīslās iekurt uguni. Un tas viens... It kā es skūpstu līķi!

– Nestāsti man, ka arī tu spēji iemantot dralordu! – es šausmās noelsos. – Tieši jūs mani aizsūtījāt uz “auksto kameru”, vai ne?

“Ēna, jūs joprojām nesaprotat, es varu ne tikai apdzīvot ķermeņus, bet arī pieņemt kāda cita izskatu.” Jā, tas biju es. Es nevarēju palaist garām tik labu brīdi. Nav zināms, kad Finbar Frost nākamreiz pametīs pili, un tas ir unikāls apstākļu kopums. Būtu bijis muļķīgi to neizmantot.

– Finbārs nebija Ronga zālē?! – Es biju patiesi pārsteigts.

– Jā. Pa logu redzēju, kā pūķis nakts vidū aizlidoja. Uzzināju, ka viņš drīz neatgriezīsies, un nolēmu šo iespēju garām nelaist. Bija nepieciešams jūs stimulēt, pretējā gadījumā jūs sākat cīnīties ar rokām un kļuva pārāk tuvu draloram.

– Kāds tu esi sūds!

– Varbūt tā. Bet pats galvenais, es sasniedzu savu mērķi. Ņemiet vērā, tas nebija viegli. Es nevarēju apdzīvot dralordu, tāpēc autentiskumam man bija vajadzīgs vīrieša ķermenis, pretējā gadījumā es būtu tikusi cauri. Labi, ka tika atrasts piemērots aizsargs. Es to izmantoju un uzmetu tai dralorda

masku. Ziemeļi zināja par virskunga prombūtni, tāpēc viņš bija tik pārsteigts, ieraugot mani tavā guļamistabā no rīta. Es gandrīz sevi pārdūru, bet izrādījās labi. Vai jūs novērtējāt mana plāna ģenialitāti?

– Ļoti slikti. Tas nemaz neizskatījās pēc dralorda. Skūpstis īpaši neizdevās,” es pamanīju un sasmējos ar riebumu.

– Atvainojiet! Līdz tam laikam nabaga sirds pazuda, un viņš nomira. Jūs zināt, cik neērti ir paslēpt ķermeni, kad pie durvīm ir apsargi.

– Miris?! – Man kļuva auksti.

– Diemžēl ir tāda problēma. Ne visi spēj pārdzīvot manu ierašanos. Vai precīzāk, neviens. Šī meitene izturēja visilgāk, bet viņa jau bija mirusi.

– Tātad jūs nogalinājāt to nelaimīgo sievieti, kas sēdēja būrī?

Skatoties uz viņas pilnīgi dzīvu un veselu līdzdalībnieku, es nespēju tam noticēt.

Pūķi, burvju zobeni, runājoši kaķi ar ziediem parastā kažokādas vietā, kaut kādi briesmoņi un radības, kas aizņem citu cilvēku ķermeņus. Trakā pasaule!

– Nežēlo viņu pārāk daudz. Viņa to nav pelnījusi. Šis ķermenis piederēja īstam lietim un slepkavam, un vēl jo vairāk, viņa bija pilnībā sajukusi. Viņas mīļotā Lina bija trešais vīrietis, kuru viņa nogalināja. Viņa nāca klajā ar domu, ka viņš ir nirfs, un sodīja viņu ar īpašu nežēlību un pēc tam nožņaudza.

– Kā tu to visu zini?!

– No viņas galvas, protams. Ak, ja jūs zinātu, kādas

izsmalcinātas domas slēpj šī saldā galva, jūs būtu šausmās. – Il Sana ar pirkstu piesita pa deniņu. "Tas ir pat pārsteidzoši, ka viņa nekļuva par Nirfeat ar tādu un tādu fantāziju." Gluži pretēji, viņa uzskatīja, ka cīnās ar ļaunumu Pūķa priekšteča vārdā.

"Murgs..." es izdvesu.

Viena lieta ir neskaidra: kāpēc Il Sana, kam ir šādas spējas, mani uztrauca. Vai nebūtu bijis vieglāk mani iemantot jau pirmajā tikšanās reizē un doties pēc zobena, no galvas uzzinot, kur tas paslēpts? Tad Cooling One jau būtu Nirfea rokās.

Tikmēr Il Sana turpināja dalīties ar informāciju:

"Bet viņas ķermenis man bija lieliski piemērots." Redziet, es to joprojām nēsāju kā galveno. Vai vēlaties, lai es jums pastāstu nelielu noslēpumu? – Il Sana apsēdās tuvāk un apskāva manus plecus. – Mēs esam draugi. Draudzenes, vai ne? "Viņa satvēra manu galvu ar rokām un pagriezta mani pret sevi, skatoties man acīs. Un es joprojām neko nevarēju izdarīt..."

– Jā. Tādi draugi piederētu muzejam! – es nomurmināju, nepaskatīdamās, bet Nirfeat nesaprata ironiju vai izlikās, ka nesaprot.

Viņa tikai nopūtās un atzina:

– Eh! Es esmu nepilnīgs, vai varat iedomāties?

– Kāda paškritika! – es sarkastiski. – Un kas tas ir?

– Es nevaru apdzīvot visus. Acīmredzamu iemeslu dēļ es nevarēšu apdzīvot dralordu. Un arī viņa padomniekam Severam. Un uz Niisarū. Un pat uz Kirjanu no aptiekas vai uz Lanku tas nedarbosies. Un nekas arī par tevi.

"Un jūs lielījāties, ka maināt ķermeni kā cimdus," es šņācu, iekšēji priecīgs, ka nekļūšu par kārtējo parazitā nesēju.

Jo man likās, ka šis rāpulis tikko bija mēģinājis izdarīt ko līdzīgu man.

– Bet es varētu vienreiz apdzīvot Karifu vai Konoru. Amira, ir cilvēki, ar kuriem tas notiek viegli, viņu aura man ir atvērta. Tādu ir ļoti daudz. Vai arī jums ir sarežģītāka problēma: ja jūs dzenāt cilvēku līdz galējībai, piespiežat viņu izdarīt noziegumu, tad arī viņu var viegli izmantot.

"Tev der tikai ļaundari?" Nopietni? – Es pat pasmējos par tik banālu nosacījumu. – Bet es tev tik ļoti jutu līdzī tur – bordelī. Un viss velti. Ceru, ka Aurelam ar tevi bija ļoti jautri! "Es nevarēju sevi savaldīt, es atklāti smējos.

Mana reakcija sāpināja Nirfeat.

– Vai, jūsuprāt, tas ir smieklīgi? – Viņa sarauca pieri.

– Nu jā! – turpināju smieties.

Man šķiet, ka biju histērijā.

"Žēl, ka jūs nevarat ietekmēt, pretējā gadījumā es jums iemācītu mācību!" Neuztraucieties par Aurelu. Viņš dabūja savu. Man piederēja katrs no tiem pēc kārtas, liekot viņiem darīt visu, ko es gribēju. Viņi abi bija diezgan nežēlīgi viens pret otru.

"Vai tāpēc viņš tika atrasts notekcaurulē?"

– Jā. Pārvadātājs nemirst uzreiz, lai jūs zinātu. Parasti kādu laiku pēc tam, kad es atstāju ķermeni. Prāts neztur, un tad sirds. Tāpēc Aurels pameta bordeli knapi dzīvs, bet ļoti laimīgs. Viņš ne par ko nesūdzējās un pa ceļam uz mājām nomira. Protams,

ne bez manas palīdzības. Viņa svīta nobijās un iemeta ķermeni notekcaurulē, un es atgriezos. Zini, es gribētu kaut ko tādu uzspēlēt ar tevi un Finbāru. Atvainojiet, tas nav iespējams.

Nirfeatka to pateica tik nejauši, ka es pat sadusmojos.

– Kāds tu esi radījums! Es ceru, ka Finbar tevi atradīs un tu nomirsi agonijā! – es izplāpājos.

– Es esmu augstāka būtne, Ēna! Neuzdrošinies mani! – Ilsana nobijās, izcēlusi zobus kā plēsējs.

Bet man jau bija apnicis baidīties, un es pat nepacēlu uzaci.

Nirfeat sieviete attālinājās un pēc īsa klusuma piebilda, nomierinoties tikpat pēkšņi, kā bija uzsprāgusi: "Varbūt tu tomēr nāksi man līdzi?"

– Kas? "Manas acis gandrīz izkrita no pārsteiguma."

– Mani interesē tu. Es ņemtu tevi līdzi, un mamma atrastu pielietojumu Pūķa ēnai.

– Paldies, tik dāsns piedāvājums, bet domāju, ka atteikšos.

Es tik tikko varēju atturēties, neparāvu plecus. Nevarēja atdot, ka novārījuma iedarbība beidzās un es jau varēju kustēties.

– Pateicībā par jūsu palīdzību es jūs nenogalināšu. Es to vienkārši atstāšu šeit.

– Un šeit, kur tas ir? – piesardzīgi jautāju, aizdomājoties, ka nesaņemšu atbildi.

– Uz robežas ar Mūžīgā aukstuma tuksnesi. Kad viņi jūs atradīs, un, ja viņi jūs atradīs, jūs jau nosalsit. – Il Sana uzmanīgi paskatījās uz mani un savilkās ar grimasēm. – Kāpēc tavš mīļākais pelieris tevi neņem?

Sapratusi, ka citas iespējas nebūs, es pielēcu un metos pie zobena, bet mani pirksti satvēra gaisu. Nirfeatka izrādījās veiklāka. Viņa apsteidza mani, nospiežot Dvēsinu uz grīdas. Es izpletījos uz koka galda virsmas, un Il Sangs satvēra mani aiz sprandas, ar pārcilvēcisku spēku pacēla un nosvieda atpakaļ uz soliņa. Sāpīgi saplaisājusi pakausi, zaudēju orientāciju. Ātri pietuvojies man, Il Sana satvēra manu apakšžokli, cenšoties atspiest zobus. Tajā pašā laikā manā mutē parādījās krūze ar peles zivtiņas novārījumu.

Es mēģināju izsist trauku no viņas rokām, bet Il Sana nolika to uz galda un pietuvojās man. Ātrums, ar kādu viņa pārvietojās, pārsniedza cilvēka ātrumu. Es cīnījos cik varēju. Viņa cīnījās pretī, saspringti rūkdama, bet nespēja savaldīt šo radījumu. Beidzot mēs nokritām uz grīdas, kur radījums slējās pie manis. Viņa apsēdās uz krūtīm, sastiprinot manas rokas ar kājām.

– Kāpēc tev to vajag? Vai nebūtu vieglāk mani vienkārši nogalināt? – izmisusi jautāju.

– Pārāk viegli. Tavam mīļotajam Finbāram jādzīvo ar domu, ka viņam bija iespēja tevi izglābt, taču viņš to neizmantoja. Nabadziņš! Vainas apziņa viņu iznīcinās. Vai varat iedomāties, kas vēlāk notiks ar Kirfaronogu? Kamēr pūķa gars neizvēlēsies jaunu draklordu, kamēr viņš neatradīs sev Ēnu, paies daudz laika, un mūžīgā aukstuma tuksnesis negaidīs. Laiks iet uz beigām... Dzer! – Nirfeat necilvēcīgā balsī nočukstēja un ar pirkstiem saspieda manu degunu.

Es skrāpēju grīdu ar nagiem, mēģināju pieliekties, lai viņu

nomestu, bet Il Sang, šķiet, sver tonnu. Turklāt gaiss plaušās strauji izsīka, un radijums neļāva pagriezt galvu prom.

Tas notika, es beidzot atvēru muti, lai ievilktu elpu, un tajā uzreiz ieplūda nekrietna strūkļa. Atdzesētais buljons bija zaudējis savu aromātisko šarmu un tagad smaržoja pēc sabrukšanas un sapuvuša ūdens.

Klepojot un aizrijoties, biju spiests iedzert lielu malku. Tad vēl viens. Jaunā porcija un vecais raugs strādāja ātrāk, mana redze aizmigloja. Nirfeat sieviete viegli atslāba, un tajā pašā mirklī es sajutu kaut ko aukstu un asu zem rokas, kas zaudēja kustīgumu. Mana apziņa strauji izgaisa, un es biju grūtas izvēles priekšā, un manas domas tik tikko kustējās kā muša biezā želejā. Mirklis vai divi...

Beidzot izteicu vēlēšanos, pirms iekritu melnā nebūtībā.

27.nodaļa.Šodien brīvdiena! Lai nāk visi

Es pamodos ar drudzi un uzreiz klepoju. Tas smirdēja pēc dūmiem un izgarojumiem, caur dūmu aizkaru es redzēju, kā deg dīvāns, un sarkanās liesmu mēles laizīja sienas, griestus un grīdas dēļus, tuvojoties manām kājām.

Peles efekts vēl nebija pilnībā izzudis, taču kustīgums pamazām atgriezās ekstremitātēs. Ar grūtībām, bet varēju apgāzties. Es sāku klepot. Kaut kā paskatījos apkārt caur dūmiem un sapratu, ka esmu viena. Līdzdalībnieka tuvumā nebija. Nirfeatka sasniedza savu mērķi un, iespējams, paņēma līdzīgu ierobežojuma atslēgu. Man arī nevajadzēja palikt blakus. Vēl tikai nedaudz, un būda sabruks kā kāršu namiņš, aprakt mani zem degošiem baļķiem.

Ugunsgrēks izjauca līdzzinātāja plānus nogalināt Finbaru ar vainas apziņu. Vai viņa ir mainījusi savas domas, vai ugunsgrēka cēlonis ir daudz triviāls? Varbūt tad, kad cīnījāties, no pavarda izripoja ogles un gruzdēja, līdz bija aizņemti sausie dēļi? Vai arī tā bija nejauša dzirkstele?

Man galvā pazibēja minējumi, un es rāpos uz izeju, aizdzenot domas, ka esmu ieslēgts degošā būdā. Par laimi, durvis uzreiz atvērās, un es bez grūtībām pāri sliedēm. Klepodama viņa rāpoja prom un apsēdās sniegā, vērodama degošo būdu.

Man joprojām nebija ziemas apģērbu, un ārā bija ļoti auksts. Sniegs žilbinoši dzirkstīja spožajā saulē – Pūķis un Ēna vairs neslēpās aiz mākoņiem. Tas nozīmē, ka no sniega zvēra pagaidām nav jābaidās, ja vien Nirfeatka mani nepievīla.

Skatoties uz uguni, es pēkšņi izplūdu smieklos, un tad izplūdu smieklos.

Mani nenogalināja pele, kuru Il Sana man iedeva dzert. Starp citu, rodas jautājums: kāpēc? Es varēju izbēgt no ugunsgrēka, lai arī kurš to izraisīja. Un pirms tam man izdevās izdzīvot lavīnā, bordelī un haosa radījumu uzbrukuma laikā mūsu karietei. Es nebaidos no aukstuma, tāpēc visticamāk, ka nenosalšu. Bet agri vai vēl mana veiksmē beigsies, un tad...

Lai gan, kas tā par veiksmi, ja mani nepārtraukti kaut kas mēģina sabojāt? Es esmu kaut kur pasaules galā bez pārtikas, apģērba vai iespējas atrast pajumti. Maz ticams, ka kāds dzīvo uz robežas ar mūžīgā aukstuma atkritumiem, un es nevaru no šejienes izkļūt bez zobena. Interesanti, kas notiks vispirms: vai mani apēdīs plēsēji, vai es pati nomiršu no bada?

– Labi darīts, Amira! Tavs moto: “Ne dienu bez piedzīvojumiem!” – viņa slavēja sevi un atkal iesmējās. Un tad viņa nokrita uz muguras un, aizverot acis, nomurmināja: "Piedod, Finbar." Man vajadzēja tev uzreiz dot zobenu.

Divas lielas asaras izritēja no manām skropstām, bet es sakodu zobus un apsēdos. Viņa sitās ar dūrēm pret galdu. Viņa pie sevis kļiedza:

– Neuzdrošinies kļūt ļengana! Vai tu dzirdi? ES iešu...

Es paskatījos apkārt, mēģinot saprast, kur es esmu attiecībā pret Šarotu. Viss izskatījās tā, ka mums jādodas uz dienvidiem, bet no šejienes es pat neredzēju ne miņas no kalniem.

Vienalga! Es staigāšu tik ilgi, cik man vajadzēs, un agrāk vai vēlāk kaut kur izklūšu.

Es uzmanīgi paskatījos uz degošo būdu. Bet tur kaut kas varētu būt palicis. Kaut kas noderēs uz ceļa. Nazis, katls. Jebkurš sīkums var noderēt.

Es apņēmīgi piecēlos kājās un tajā brīdī sapratu, ka joprojām nēsāju amuletu, ko man iedeva Nirfeat, izliekoties par Kirjanu. Ja ne viņš, Finbārs droši vien būtu spējis mani pārliecināt. Viņam būtu bijis laiks visu izskaidrot, viņš būtu atradis vārdus...

"Bet es viņā neklausījos." Stulbi! "Dusmīga viņa norāva ķēdi no kakla un iemeta ugunī.

Tas liesmoja tā, it kā es tur būtu iemetis sauju šaujampulvera! Es pat apsēdos pārsteigts. Viņa nomurmināja:

– Oho!

"Amira..." Finbāra balss pienāca ļoti tuvu.

Pagriezu galvu, mēģinot saprast, no kurienes tieši tas nāk, bet visapkārt bija tikai balts tuksnesis bez neviena krūma, un tajā vienkārši nebija kur paslēpties.

– Finbārs? – viņa cerīgi sauca.

Bet no kurienes viņš nāk no šejienes? Varbūt es tikai iztēlojos viņa balsi? Es tik ļoti gribu dzīvot, ka man ir vēlēšanās domāt?

Un tomēr mana sirds daudzījās cerībā.

– Amira, kur tu esi? Atbildi man! – tas atkal bija dzirdams no

visām pusēm uzreiz un daudz skaidrāk.

"Šeit..." es nosmakusi nočukstēju un pēc tam iekliedzos: "Es esmu šeit!"

Viņa kļiedza un sastinga, aizturēja elpu un klausījās.

Jeelpojiet, divi, trīs. Klusums...

Piespiedu plaukstu pie saules pinuma un sakodu zobus, cīnījos ar sevi, lai neraudātu. Un pēkšņi manā priekšā uz baltā sniega gulēja dubultā ēna – pūķa ēna!

"Nav pūķa bez ēnas..." es nočukstēju un, kautrīgi smaidot, pacēlu galvu pret debesīm.

Pasargājot mani no divu gaismekļu apžilbinošajiem stariem, nolaidās safīra pūķis!

Viņš nogrima mazliet tālāk, paceļot gaisā sniega putekļus, un tie skaisti mirgoja un sudraboja apkārt. Ne mirkli nevilcinoties, es pacēlos un skrēju. Ar pilnu sparū viņa piespiedās pie bruņu ķepas – augstāk vēl nebija iespējams tikt. Apskāviens. Pieglaudās...

– Frost, Finbar, es ļoti priecājos. Paldies paldies paldies! – es nočukstēju.

Atskanēja šalkoņa, un divi pūķa spārni aplāja mani, un nākamajā mirklī es atrados sava drakloda rokās.

– Amira! Ēna! Mans!

Likās, ka dralords bija aizmirsis visus citus vārdus. Atkārtoja un atkārtoja vienu un to pašu.

Es atkāpos un satiku viņa skatienu, un pēkšņi man viss kļuva skaidrs. Visas manas bailes pazuda uzreiz, un es nesapratu, kā

vispār es varētu kļūdīties? Kā Il Sana ticēja šim radījumam? Kāpēc jūs nepamanījāt atšķirību? Kāpēc viņa bija tik akla?

– Finbar, es... piedod!

Vārdi man iestrēga kaklā, un asaras slējās uz maniem vaigiem, pārvēršoties ledū. Es pēkšņi sapratu, cik viņš man ir dārgs. Likās, ka es nevaru dzīvot bez viņa. Pasaule kļuva melnbalta, pazudīs smaržas un garšas. Viņš bija šeit, netālu, un man pēkšņi kļuva šausmīgi bail viņu pazaudēt...

– Nevajag, Amira! Lūdzu, neatvainojiet. Man nevajadzēja tevi atstāt pat uz dažām stundām. Ne tad, kad pilī bija Nirfeat! Tā nav tava vaina, mīļā!

– Vai tu zināji par Ilsānu?! "Manas acis izlēca no galvas."

"Man bija aizdomas par viņu jau no paša sākuma."

– B-bet... Kāpēc tu man neteici?

Manam pārsteigumam nebija robežu.

– Vai tu tam noticētu?

Es atvēru muti, lai atbildētu, bet tad aizvēru to. Tiešām, vai tad es viņu klausītos? Vai nav fakts. Īpaši pēc visa, ko Ilsana man teica. Precīzāk, nirfeat Il Sana, kurš tik gudri izlikās par režīma upuri.

– Lūk, redzi. – Dralords maigi pasmaidīja.

–Ko tu saki? – negaidīti pat sev, uzliesmojos. "Finbar, vai jūs nesaprotat, ko es esmu izdarījis?" Es viņai iedevu robežu atslēgu ar savām rokām! Atdzesēja! Un vispār runājot! Es nekad neticēju, ka tu baidījies no zobena manās rokās. Kāpēc viņš to neatņēma? Es redzēju, kā jūs cīnāties ar haosa radībām. Jums

neko nemaksātu, ja to paņemtu, pirms es paspēju pamirkšķināt!

– Man teica, ka zemnīcas ir dažādas, es negribēju tevi apbēdināt...

"Es nezinu, kas jums ko teica, bet mēs, zemnīcas," es beidzot atzinu, "galu galā neesam stulbi." Ja pareizi izskaidrotu, es saprastu.

Finbārs pasmaidīja un noskūpstīja mani. Viņš vienkārši uzsita pa lūpām, tad novilka apmetni ar kažokādu un aptin viņu. Es gribēju teikt, ka man nevajadzētu to darīt, jo viņam viņš ir vajadzīgs vairāk, un es nenosalstu, bet... es neteicu. Par ko? Ļaujiet viņam par to parūpēties, tas ir tik jauki, un man joprojām būs mazs noslēpums.

Draklords mani pacēla un es jutu, kā gaiss mums apkārt sakarsa. Lai gan es nejutu aukstumu, es varēju sajust atšķirību, un tas bija daudz labāk šādā veidā.

– Amira, pastāsti, kā tu šeit nokļuvi?

"Il Sana, uzdodoties par Kirjanu, man iedeva amuletu, kas it kā aizved mani uz drošu vietu. "Es izstāstīju dralordam visu, ko uzzināju no nirfeat. "Viņa ar nolūku mani apreibināja ar peli." Viņa teica, ka tu cietīs no vainas apziņas, un tad viņa paņēma zobenu! Kas mums tagad jādara, Finbar? Vai ir kāds veids, kā es varu labot to, ko esmu izdarījis?"

"Tas nav labi, ka viņai bija zobens, bet es kaut ko izdomāšu." Il Sana to nevarēs izmantot, un, ja viņa mēģinās ar to izkļūt no Kirfarongas, viņu gaida pārsteigums. – Viņš pasmaidīja.

Man bija šausmīgs kauns... Nē, kauns nav īstais vārds. Es jutu

vainu, kas gandrīz fiziski sāpināja. Robežas atslēgas pazaudēšana draudēja ar lielām problēmām visai valstij, un es to nevarēju sev piedot.

– Ja tikai mana vēlēšanās piepildītos. Lūdzu, Dragon Progenitor un viņa ēna, uzklausi mani! – es nočukstēju, paceļot galvu pret debesīm.

– Kādu vēlēšanos? Ko tu jautāji, Amira? – Dralords kļuva piesardzīgs.

– Es... es saindējos un domāju, ka viss. Viņa nedomāja labi un lūdza zobenu, lai glābtu tavu limitu. Man vienkārši nebija laika izdomāt kaut ko sarežģītāku.

Jums vajadzēja redzēt, kā mirdzēja acis tam vīram, kurš mani turēja savās rokās.

– Vai jūs gribējāt glābt Kirfaronu? Vai pēc visa, ko esat šeit piedzīvojis, tas ir tas, ko jūs lūdzāt?

– Nu, kas vēl?

– Par savu pestīšanu? – viņš ierosināja.

– Kāda jēga? Es nezināju, ka tu mani atradīsi. Bez tevis mana dzīve nebūtu ilga. Tikai līdz sniega zvēra atnākšanai vai tamlīdzīgi.

– Nu kāpēc? Zobens aizvedīs jūs patiesi drošā vietā.

– Kāda jēga? Bez zobena jūs nevarēsiet izpildīt savu misiju – salabot artefaktu uz robežas. Ja Kirfarongs kritīs, man arī būs grūti. Turklāt cilvēki cietīs. Lankas dzīve tikai sāka kļūt labāka. Nis nevarēs būt kopā ar Beru, un Severam un Kirjanai nekas neizdosies. Un mans kaķēns kaut kur klīst. Viņš ir tik mazs un

vientuļš. Un viņam vienmēr gribas ēst. Un Il Sana teica, ka tu nomirsi no vainas apziņas, ja neglābsi mani, bet es domāju, ka tava Limita glābšana tev ir daudz svarīgāka.

– Jūs esat brīnišķīga sieviete!

"Uh-huh... Apbrīnojams muļķis," es drūmi nomurmināju un novērsos.

– Netraucē, Amira! Jūs esat labākais visās pasaulēs!

Draklords pievilka mani sev klāt un aizsedza manu muti ar skūpstu.

No viņa lūpu pieskāriena pa vēnām izplūda šķidra uguns. Droši vien pat sniegs ap mums kūst, bet es neko neredzēju, pilnībā pārņemta kaislībā. Es nezinu, cik ilgi tas ilga, bet, kad mēs atkal paskatījāmies viens uz otru, es jutos kā piedzēries. Finbārs iztaisnoja manus matus un ciešāk aptin manu apmetni.

– Amira, es jums pateikšu šausmīgu noslēpumu: dzesētājs nevarēja jūs atgriezt uz Zemes. Es varētu to izdarīt, ja jūs lūgtu.

Es šokēta skatījos uz Finbāru.

"C-Vai jūs varat aizvest mani mājās?"

– Vairs ne. Es nevaru to izdarīt bez zobena. Atvainojiet.

– Bet... Ja būtu, vai tu tiešām to darītu?"

Dralordam mans jautājums nepavisam nepatika, taču viņš nenovērsa skatienu un drūmi pamāja ar galvu. Es jutos vienlaikus gan skumji, gan priecīgi. Un es pēkšņi sapratu, ka tieši šīs zināšanas man bija tik ļoti vajadzīgas, lai pieņemtu galīgo lēmumu. Zināt, ka varu atgriezties, bija nenovērtējami!

"Tad es palikšu," viņa čukstēja un sniedzās viņam skūpsts.

Mūs pārtrauca sarkastiska balss:

– Kā ar tavu mīļoto Ruslanu? Jūs tiešām sapņojat būt kopā ar viņu, vai ne?

Il Sana stāvēja dažu metru attālumā no mums.

Viņa izskatījās kaut kā nobružāta: uz skropstām sastinga sals, viņas seja bija klāta ar baismīgām vēnām, un lūpas bija melnas no aukstuma, turklāt viņa ļauni smaidīja. Skatoties uz viņu, es sapratu, ka šis ķermenis patiešām ir miris. Nirfeat vairs netērēja maģiju, lai uzturētu to normālā stāvoklī, jo viņai tas vairs nebija vajadzīgs.

"Finbar, Ruslans ir..." es iesāku.

"Noteikti tev mīļš cilvēks, kas palicis uz Zemes," viņš man pabeidza un pagriezās pret radījumu: "Ja mana Ēna tā vēlēties, es to atgriezīšu savā dzimtajā pasaulē, bet mēs to izlemsim kaut kā bez starpnieku līdzdalības. Nirfeat nārsta veidā.

Pēkšņi viņš pielēca un metās uz Il Sana. Es nezinu, kā man izdevās redzēt visu, kas notika tālāk, jo viņi abi ātri pārvietojās. Nirfeat metās man pretī, sniedzās man pretī, izaudzējot no plaukstām garus kaulu tapas. Viņi skaļi dunkāja caurspīdīgā ledus barjerā, kas bija izaugusi starp mums. Tajā pašā laikā Finbāra rokās tika ieausts zobens. Nē, tas nebija atvēsinošais – arī es to redzēju. Šis zobens bija no ledus, bet bijušajam līdzdalībniekam tas noņēma galvu it kā īsts. Tas ripoja pa sniegu, un es ar kaut kādu dīvainu vienaldzību vēroju šo attēlu. Tas vairs nav mans draugs, tas ir tikai ķermenis, kuru jau sen vajadzēja aprakt...

Tomēr nebija vajadzīgs ilgs laiks, lai apbrīnotu šo murgu. Draklords izdarīja asu kustību ar plaukstu, it kā viņš stumtu gaisu sev priekšā, un no tā izlauzās zilas liesmas kūlis. Mirklis, un no II Sanas ķermeņa un galvas nekas nepalika.

– Nu ko tu tagad darīsi? – draklords jautāja, skatīdamies uz kaut ko acij neredzamu. – Šeit, sterionos, nav nevienas dzīvas būtnes, kuras ķermeni jūs varētu ieņemt.

Paskatoties tuvāk, es redzēju arī nelielu telpas izkropļojumu virs zemes, kas bija nedaudz augstāka par cilvēka augumu. Tur šaudījās kaut kas mazs, vārnas lielumā. Es pieskrēju pie Finbāra un jautāju:

–Kur tu paslēpi zobenu?

Es negaidīju atbildi, jo bezķermeņa garam nebija ķermeņa, tāpēc es nodrebēju, kad manā galvā atskanēja čaukstoša balss:

"Kā jums izdevās izdzīvot? Šeit tiešām ir ļoti auksts. Man pat nācās pamest šo bezjēdzīgo ķermeni..."

"II Sana, vai jums ir garlaicīgi?" Nav neviena, ar ko runāt? – noņurdēju un saviebos no nepatīkamās sajūtas.

– Saki, kur ir Atvēsinošais? – draklords viņai pavēlēja.

"Nu, es nē! Es tev neko neteikšu!"

– Es tevi piespiedīšu. Tici man! – Finbārs piedraudēja.

"Es nezinu, kur viņš ir. Es nevarēju nogādāt zobenu karalienei. Es izmantoju savu noslēpumu un pārcēlos tieši uz barjeru. Zobenam vajadzēja mani izlaist cauri, bet, tiklīdz es spēru soli, es... Atkal atrados šeit! Šajā nolādētajā sniegotajā tuksnesī! Kā tu to izdarīji, atbildi!" – nez kāpēc nirfeat man uzbruka.

Es burtiski uzbruku. Viņa ienira un iesita viņai pa krūtīm. Lai arī viņa bija bezķermeniska, es jutu stipru vēja brāzmu.

"Tu nevarēsi pārņemt manu ķermeni!" – es pasmaidīju.

"Diemžēl," Il Sana atzina. "Bet jūs arī nevarēsiet atbrīvoties no manis." Es atgriezīšos kopā ar jums Šarotē. Es būšu tur visu laiku. Es nogalināšu tev dārgus cilvēkus. Es tevi padarīšu traku, stāstot šausmīgas lietas. Es mainīšu ķermeņus, un jūs sāksit turēt aizdomās visus! Redzi mani visos! Tu vispirms kļūsi traks, nogalini sevi, lai tikai nedzird manu balsi!

Viņa smējās kā tipiska nelietība.

Es griezoz apkārt, mēģinot saprast, kur viņa slēpjas, bet tagad pat dūmaka nebija redzama, un tomēr viņa atradās netālu – kaut kur tieši uz manis! Un es nevarēju to nomest vai nokratīt! Tas bija tik pretīgi, likās, ka simtkājis man rāpās virsū...

– Finbārs! – Es ar izmisumu paskatījos uz Draklordu.

– Klusu, klusu, mīlā. ES tev palīdzēšu.

"Ak, ko jūs varat darīt? Vienkārši vērojiet, kā jūsu Ēna cieš, un izraujiet matus no bezspēcības! Jūs joprojām nesaprotat, ar ko esat sazinājies! Es esmu Il Sana – bezdibeņa Saule, karalienes Nirfeas meita! Augstākā būtne!

Viņa teica briesmīgas lietas, bet šķita, ka Finbārs viņā pat neklausījās. Šķita, ka viņš par kaut ko domā, un tad jautāja:

– Amira, vai tu man uzticies?

"Jā jā! Uzticieties viņam, un jūs redzēsiet, cik vīrieši ir viltīgi. Vai vēlaties, lai es jums pastāstu, ko Aurelam patika darīt ar sievietēm? "Il Sana sāka čukstēt tik nejaukas lietas, ka man palika

slikti.

– Aizveries! Aizveries!

Es aizvēru acis un aizklāju ausis ar rokām, bet es nevarēju atbrīvoties no šīs balss.

– Amira!

Finbars viegli pakratīja mani aiz pleciem, liekot man atvērt acis. Ar rokām saspiedis manu seju, viņš pēkšņi ierunājās valodā, kuru es nesaprotu. Mana galva sāka griezties, un es instinktīvi satvēru viņa rokas. Sākumā es neko nesapratu, un tad pēkšņi vārdi kļuva salasāmi:

"Es mīlu tevi, mana ēna, lai gan tu nesaproti, ko es saku." Es iemīlējos tevī no pirmā acu uzmetiena, jo nav iespējams nemīlēt īstu Ēnu. Tu esi mans, un es esmu tavs. Jūs to jūtat ar savu sirdi, ar visu savu būtību. Pūķis kļūst traks, gribēdams būt tuvu, un vīrietis arī, jo mēs esam viens vienā. Nav pūķa bez ēnas...

Viņš runāja, un viņa balss apslāpēja Il Sana sirdi pļošošos čīkstoņus. Es vairs nedzirdēju Nirfeat, tikai viņu – visdārgāko vīrieti pasaulē, pret kuru es jutu kaut ko īpašu. Ne tikai mīlestība – īpaša saikne.

Burvju ķēdes uz mūsu rokām mirgoja, uz brīdi kļūstot redzamas.

"Nav ēnas bez pūķa..." es čukstēju pēc iegribas.

Finbāra acis zibēja kā safīri.

– Amira, vai tu man uzticies?

"Jā..." es izdvesu kopā ar tvaika mākonī.

"Neuzdrošinies! Pat nedomā par to! Kas tev ir padomā?" –

kaut kur uz apziņas robežas nirfeat turpināja kliegt.

Un Finbārs jau ir pārvērties par pūķi. Nākamajā mirklī milzu ķirzaka iedvesa uguni, un liesmas apņēma mani no galvas līdz kājām, bet nesadedzināja, bet visas manas drēbes bija apbērtas ar pelniem un pat apmetni, ko viņš man iedeva. Tajā pašā laikā kļuva kluss, un tikai vējš svilpoja pāri ledainajam līdzenumam. Es pēkšņi sapratu, ka Il Sana vairs nav. Bezdibeņa Saule, būtne, kas uzskatīja sevi par augstāko, beidzot pazuda.

“Nedomājāt novilkt apmetni? Viņa nosals!” – atskanēja pūķa satrauktās domas.

Bet man nemaz nebija auksti. Gluži pretēji, tas lika man justies karsti no situācijas pikantuma. Izdomāju, ka noteikti uzzīmēšu arī šo: meiteni, pūķi un bezgalīgu sniegotu klajumu...

Finbārs atkal kļuva par cilvēku, paņēma mani savās rokās, apņēma siltumā, liekot manai sirdij pukstēt straujāk. Es skatījos uz viņu, sakodusi lūpu.

– Es atradu tavu zīmējumu, Amira. Man viņš ļoti patika...” viņš negaidīti dalījās, balsī nedaudz aizsmakusi no atturīgās kaislības.

Es uzreiz sapratu, par kādu zīmējumu mēs runājam, un vaigi nosarka.

– Ko tu ar mani dari, tīni? – Finbārs pievilka tik cieši, ka viņa balss iekšienē rezonēja ar patīkamu vibrāciju.

– Nekā tāda...

Ja kāds dzīvotu uz robežas ar Mūžīgā aukstuma tuksnesi, viņš ieraudzītu dīvainu ainu – pūķis, kas steidzas pa sniegu, un uz

tā jāj pilnīgi kaila meitene. Izstiepusi rokas un atmetusi galvu atpakaļ, viņa kļiedza aiz sajūsmas un laimes.

Tajā vakarā mēs ne uzreiz atgriezāmies pilī. Vispirms viņi ieskatījās safīra alā un ilgu laiku, nekur nesteidzoties, mīlēja viens otru. Nedomājot par neko citu, kā vien vienam par otru. Zobens parādījās pēkšņi – tas nokrita no kaut kurienes augšas, un Finbārs veikli satvēra to aiz roktura. Tātad, ar zobenu rokās, viņš sasniedza virsotni. Kad beidzot varēju sakarīgi domāt, es atbalstījos uz elkoņa un sniedzos viņam pretī, lai paskatītos.

– Atvēsināšana?! Bet kā? Finbar, es neko nesaprotu...

Pārliecinājies, ka zobens tiešām ir tāds pats, es novilku Finbāra kreklu. Kailums mani nesatrauca, es tikai kaut kādu iemeslu dēļ to gribēju.

Draklords uzreiz pievilka mani pie sevis un apskāva. Viņš iebāza degunu savos matos.

– somu...

– Kas man tieši tev jāpaskaidro, Ēn?

– Visu. Kā zobens šeit nokļuva? Un kāpēc tu biji tik mierīgs, kad runāji ar Il Sana? Es biju tik noraizējies, bet likās, ka tev tas nerūp. Un tad tu domāji..." Es samulsu, bet beidzu: „Tu domāji tikai par to, kā mani dabūt gultā, nevis par Kirfarongas glābšanu, acīmredzot.”

Finbārs sirsnīgi iesmējās.

"Iespējams, es par to būtu mazāk domājis, ja kāds nebūtu lidojis uz mani kails."

– Čau! Kāds tam sakars? Tu pats sadedzināji visas manas

drēbes!

– Tu esi tik jauks. Es tevi mīlu, Ēna! – Dralords man uzsmaidīja.

– Ja tu mīli, atzīsties, kas par lietu?

– Tevī. Tiklīdz tu pateici, ko tieši vēlies, es sapratu, ka viss būs kārtībā. Tāpēc peles turētājs tevi nenogalināja, jo, lai izglābtu Kirfarongu, tev jābūt dzīvam. Un pat pats zobens tā paša iemesla dēļ netērēja ne pilienu jūsu spēka.

– Zobens tērē manus spēkus?!

– Jā, Amira. Jūs to vēl nezināt, bet Vasiļina, Dimanta pūķa ēna, savulaik gandrīz nomira, mēģinot atgriezties uz Zemes. Jums, zemes iedzīvotājiem, nav maģisku spēku. Piepildot tavas vēlmes, zobens tērē tavu vitalitāti. Tikai nedaudz vienkāršām vēlmēm. Pēc tam jūs varat nejust neko vai sajūst nelielu diskomfortu: reibonis, slikta dūša, vājums. Taču tādas nopietnas vēlmes kā pāreja starp mūsu pasaulēm var tevi nogalināt.

"Kādas šausmas..." es nočukstēju, uzliekot plaukstu uz vaigiem.

Labi, ka nekad nemēģināju atgriezties mājās.

– Nebaidieties, tagad jūs esat brīdināts, un nekas slikts nenotiks.

Draklords pievilka mani sev klāt, noguldot uz muguras. Viņš noliecās virsū un noskūpstīja mani tieši uz lūpām. Tad atkal un atkal...

Atbrīvojis mani no krekla, viņš sāka apklāt manu ķermeni ar skūpstiem. Viņa glāsti kļuva drosmīgāki un neatlaidīgāki.

Mierīgas, pārlicinātas kustības, dažkārt valdonīgas, padarīja mani padevīgu, kā mālu prasmīga podnieka rokās. Mani vaidi un raudas atkal piepildīja alu un atspoguļojās tūkstošiem dārgakmeņu šķautņū.

Kārtējo reizi sasniedzot virsotni, es jutu, ka no manām acīm rit asaras. Es mēģināju tās noslaucīt, un pēkšņi manā dūrē bija kaut kas ciets. Viņa pārsteigta skatījās uz diviem zilajiem akmeņiem plaukstā.

"Šī ir..." es pacēlu skatienu un paskatījos uz apmierināto Finbāru.

– Safīri. Tagad pat tavas asaras ir dārgas, mana ēna.

Es labu minūti klusēju un tad teicu:

– Tātad, tagad es varu pie sevis gausties par jebko?

Draklords iesmējās un pakratīja galvu.

– Viņi man teica, ka zemnīcas ir dīvainas. Viņi nemeloja. Bet jā, akmeņi ir īsti – visaugstākā līmeņa.

"Tad es no tām izgatavošu rotaslietas." Daži no tiem aiz prieka. Un otrs – ja tu mani sarūgtināji. "Atceries, kurš ir kurš," es atriebīgi teicu.

Finbāra acis sašutumā iepletās, un tad sāka mani kutināt. Kliezot un smejojoties, es mēģināju rāpot prom. Bet viņš to nepieļāva, līdz es lūdzu žēlastību. Apmetušies mežonīgi kā bērni, mēs atkal kļuvām nopietni.

"Es gribu ēst," es sūdzējos.

– Un es...

Daklords gaļēdāji mani nopētīja un pēkšņi viegli iespieda

manā kailā augšstilbā. Uzsitot viņam roku, es aizdomīgi samiedzu acis.

– Par ko tu domā, hmm?

– Jā jā. Es dzirdēju, ka jūsu pasaulē pūķi ēd princeses. Tātad, es domāju, vai tas pēkšņi ir garšīgi?

“Amira, neklausies viņā! Viņš runā muļķības! Es neēdu sievietes! Frosts uzskatīja, ka ir jāiejaucas.

“Tātad mēs nerunājam par sievietēm, bet par princesēm,”
Finbārs viņu izlaboja.

– Un es neesmu princese! Es esmu princese. Tas ir savādāk.
Mēs smējāties.

“Finbar, es kaut ko jūtu. Precīzāk, es zinu, ko mums vajag,”
tēmu pēkšņi mainīja pūķis.

– Amira, pagaidi mazliet. “Ir viena steidzama lieta,” draklords nekavējoties paziņoja.

Viņš pagāja malā un, pārvērties par pūķi, sāka nemierīgi steigties pa alu. Tas izskatījās diezgan smieklīgi. Es uzmanīgi viņu vēroju un pasmaidīju.

Beidzot pūķis apstājās. Viņš nošņāca un ar saviem spēcīgajiem nagiem atsitās pret sienu. To viņš atkārtoja, līdz izsita pārsteidzoši regulāras formas akmeni – asaru.

– Kas tas ir? – uzdevusi jautājumu, uzreiz visu sapratu. – Tas ir viņš, vai ne? Akmens, kas tev būs jānomaina uz robežas?

“Viņš ir. Ir pienācis laiks, Amira. Mums drīz būs jālido uz turieni,” skaidroja Frosts.

Mēs atgriezāmies Rong Hallā, kad kļuva tumšs, un radījām

sajūtu mājinieku vidū, kuri visu šo laiku prātoja, kas notiek. Pagalmā mūs sagaidīja apmulsis Bērs ar palagu bālu Niisaru, un netālu bija tikpat bāls Ziemeļs. Netālu no sekretāres es atradu satrauktu Kirjanu. Draugi mūs ieskauj, sacenšoties viens ar otru un kaut ko sakot:

– Fin, man nav piedošanas! Es nepamanīju... – Bērs Kūlstouns uzbrēca.

– Nyera Amira, slava Pūķim priekštecim, tu esi dzīvs! – Kirjana priecājās.

– Es biju tik noraizējies, Nyera Shadow! – Nisa vājā balss tik tikko izturēja vispārējo rūkoņu.

– Viss ir kārtībā. "Es viņu atradu, tagad viss būs kārtībā," draklords visiem apliecināja.

– Nis, Kirjana! Es ļoti priecājos jūs redzēt! Nis, kāpēc tu piecēlies? Ber, kāpēc tu viņai atļāvi? Ziemeļi... Paldies! – es apskāvu katru no viņiem.

– A-a-a-ami-i-ira-a-a-a-a! – klieudzot man pretī metās puķu kaķene uz īsām kājām. – Ami-i-ira! – viņš kiedza, nemaz neslēpdams.

Tas izskatījās jauki un aizkustinoši vienlaikus. Pret savu gribu, paņemot kaķēnu rokās, no acīm nokritu vēl divus safīrus.

– Zieds! Tu zaudēji svaru bez manis! Un ziedi visi ir nokaltuši! "Es sāku glāstīt mazuli un tajā pašā laikā noņemt no ādas izžuvušos pumpurus.

Par svara zaudēšanu, protams, es viņam glaimoju, lai iepriecinātu. Kaķēns joprojām bija diezgan smags un labi pādis.

– Tas viss ir aiz sajūsmas! Un no bada! – viņš sūdzējās. "Kamēr tu biji prom, es neko nevarēju ēst un neatradu sev vietu." Jūs aizgājāt kopā ar šo rāpuli! Un, starp citu, viņa nogalināja veselu sargu un iemeta mani bezdibenī!

– Oho! – Es izspiedu acis. – Neuztraucieties, Cvetik. Il Sana vairs nav. Mūsu pūķkungs ir viņa," nomierināju kaķēnu.

Cvetika acis kļuva divreiz apaļākas.

– Vai tu esi izārstēts? Oho! Un es baidījos, ka jūs nekad neticēsit, ka Ilsana ir nirfeat.

"Ticiet man, es sapratu, cik kļūdījos attiecībā uz viņu." Arī uz viņas un Finbāra rēķina.

– kungs! "Kaķēns apmierināti berzēja galvu pret manu zodu un pēc tam teica: "Es gribu ēst!"

Es paskatījos apkārt un pilnīgi nepiemērotā veidā teicu:

"Tu neticēsi, bet dralords un es arī gribam ēst!"

– Un šajā gadījumā mēs paēdīsim vakariņas! Mēs jūs visus gaidām pie galda lielajā ēdamistabā," draklords mani atbalstīja. – Lai nāk visi. Šodien Rong Hallā ir brīvdiena!

28. nodaļa. Nē, paskaties uz viņu!

Nākamajā vakarā devāmies uz Drakendortu. Finbārs mani neapmānīja un iepazīstināja ar maniem tautiešiem – zemnīcām Vasiļinu un Marinu. Tās izrādījās dvīņu māsas, kā arī attiecīgi Dimanta un Smaragda pūķu ēnas. Bet manam pārsteigumam nebija robežu, kad viņi mani iepazīstināja ar Zlatu, Vasiļinas meitu, kura, kā izrādījās, arī ir dzimusi uz Zemes!

Mani aizkustināja siltā uzņemšana, jo pret mani izturējās kā pret ģimeni. Iepazinušies ar sevi, apsēdāmies pie galda un pēc vakariņām šķīrāmies. Vīri devās pārrunāt Finbāra gaidāmo lidojumu pils saimnieka kabinetā, un mēs palikām pie galda.

"Es strādāju IT uzņēmumā," par sevi stāstīja Vasiļina. "Es joprojām neatceros, kā es šeit nokļuvu." Pēdējais, kas man palika galvā, bija braukšana mājās no biroja. Mēs dzīvojām nelielā privātmājā pilsētas nomalē, un līdz pieturai bija apmēram divdesmit minūšu gājiens. Ziema. Auksts un slidens. Slikti apgaismots ceļš... Šķiet, ka šī ir mana pēdējā atmiņa.

– Varbūt kāds tev uzbruka? – es ierosināju.

Vasiļina tikai paraustīja plecus, un Marina atgādināja:

– Mēs joprojām precīzi nezinām, vai mēs nomira tur uz Zemes, vai arī mūs vienkārši pārveda uz šejieni. Vai varbūt mēs esam sevis kopijas.

"Tas ir maz ticams," es noliedzu. "Pretējā gadījumā būtu problēmas ar atgriešanos, un Frosts teica, ka atgriezīs mani, ja

es to vēlēšos."

– Vai Tu gribi? – Marina jautāja.

Abi skatījās uz mani tik cieši, ka uz brīdi pat sajutos neērti par šādu vēlmi.

– Nezinu. Bet es jutos daudz labāk, kad man bija šī iespēja," es godīgi atbildēju.

Mani sarunu biedri piekrītoši pamāja ar galvu, un Vasiļina apstiprināja:

– Visticamāk, mēs tikām pārvesti uz šo pasauli no savējās. Es tā domāju, jo Agripina un Zlata vienkārši ieradās šeit caur Reginharda izveidoto portālu. "Viņa kādu laiku klusēja un pēc tam piebilda: "Atšķirībā no manis, jūsu un Marinas gadījums patiešām dod pamatu pieņemt traģisku iznākumu uz Zemes, bet vēl nav pārliecinošas statistikas." Tāpēc es sliecos uzskatīt, ka pīķa brīdī mēs vienkārši pārcēlāmies uz robežu atslēgām.

"Šī versija, man šķiet, ir vistuvāk patiesībai," es viņai piekritu.

"Tas ir šausmīgi, ka mums visiem bija jāpiedzīvo šis "pīķa brīdis". "Trauslākā izskata Marina paraustīja plecus, un es pamanīju kaut ko viņas acīs... It kā pazibēja ēna, bet viņa uzreiz pamirkšķināja, paslēpdama to zem pūkainajām skropstām, un pasmaidīja. "Par laimi, viss jau ir aiz muguras, un pēc likteņa gribas esam atraduši uzticamus pavadoņus šeit – Dragon Reaches."

– Jā! "Un parunāsim par patīkamākām lietām," ieteica Vasiļina.

– Nomazgāsim dralordu kaulus? – Marina jēgpilni

pakustināja uzacis.

– Tad ejam uz dārziņu! Amira, vai tu jau esi redzējusi puķu pūķus? – jautāja Vasiļina.

– Man vēl nav bijusi iespēja viņus satikt. – Es pakratīju galvu. Ziedi, kas plīvo no zieda uz ziedu, mani pārsteidza līdz sirds dziļumiem. Un kādu iespaidu varētu atstāt mazas īstu pūķu kopijas, turklāt ļoti skaistas? It kā kāds atdzīvinājis multfilmu varoņus!

The World of Reaches nebeidz pārsteigt ar savu maģisko radījumu daudzveidību. Man likās, ka mana runājošā kaķenīte ir unikāla parādība, bet izrādījās, ka arī Līna mierīgi komunicē ar šo lidojošo sīko!

– Es gribu tos uzzīmēt! – es iesaucos. – Var?

– Nu, protams! Es lūgšu Agripinu sniegt jums visu nepieciešamo, un jūs varat sākt tūlīt.

Agripina bija arī sava veida unikāla persona. Izrādījās, ka viņa ir nevis cilvēks, bet gan ilūzijā valdīta harpija, un viņa arī skaisti zīmēja. Viņa varēja attēlot ar fotogrāfisku precizitāti visu, ko viņa jebkad bija redzējusi. Bet papildus tam viņa bija arī Pūķa ēnas miesassargs un tajā pašā laikā Zlatas aukle.

Līnas meita bija ļoti nemierīga un huligāniska meitene, kurai bija jāpievērš liela uzmanība. Satverusi brīdi, kad mamma neskatījās, viņa man parādīja īstu nazi, nejauši pastāstot, ka to viņai uzdāvinājis onkulis Eirens, smaragda pūķis un Torisvenas dralords, un mana māte bija ļoti neapmierināta ar šādu dāvanu. Ļoti drīz viņi man paskaidroja, kāpēc.

Ciemojoties pie Vasīlinas un Reginharda, es uzzināju daudzas lietas, par kurām pat nenojautu. Bija šausmīgi interesanti klausīties māsu stāstus. Katrs no viņiem saņēma tikpat daudz, cik es, ja ne vairāk. Kas bija vajadzīgs, lai Līna tiktu ieslēgta tukšā pilī, kur viņa varēja sarunāties tikai ar niecīgu pūķi, kuru viņa nosauca par Sonicu, jo viņas meitai uz Zemes bija rotaļu multfilmas ezis. Un kā ar Marinas dzīvi kopā ar Zinborro nodevējiem, kuri plānoja viņu un viņu meitas apprecēt ar Nirfeats? Paveicās, ka Eirena viņu atrada laicīgi.

Ar vienu vakaru mums nepietika, lai parunātos. Tāpēc, kad Finbārs mani uzaicināja palikt šeit, kamēr viņš nomainīja aizsargbarjeras kristālu, es gandrīz piekritu. Bet viņa tomēr jautāja:

– Cik ilgu laiku tas aizņems? Kad tu mani savāksi?

– Nezinu. Apmēram trīs nedēļas. Varbūt vairāk.

– Kas?! – es biju sašutis. – Nē, es nepiekrītu!

– Bet, Amira, tas vienkārši nedarbosies ātrāk! Neesmu pārliecināts, ka tik īsā laikā paspēšu apgriezties.

– Tad... Tad ņem mani līdzi! – negaidīti, pat sev, ierosināju.

Finbārs izbrīnīts skatījās uz mani un pat nevarēja atrast, ko atbildēt. Tas bija tikai man par labu.

– Nu, kas par vainu? Es nebaidos no aukstuma, esmu pārliecināts, ka jūs paņemsiet pietiekami daudz pārtikas mēnesim. Un kopā mums būs jautrāk.

– Amira, bet tas ir bīstami!

– Finbar, kur man NAV bīstams? Tikai tev blakus,” viņa

izteica slepkavu argumentu. "Turklāt es jau esmu bijis gandrīz līdz pašai Tukšzemes robežai un izdzīvojis." Man nerūp sals. Vienīgais, no kā man būtu jāuzmanās, ir vētras un sniegoti zvēri, bet vai tu mani no tiem pasargāsi?

"Tā tas ir, bet visu nevar paredzēt..." dralords vilcinājās.

– Ja nu šie atkritumi mūs pievīla un atkal parādītos? Vai arī tā nav viņa, bet kāds cits? Kas zina, cik vēl no šiem Il San var izveidot Nirfeju. Viņa, protams, apgalvoja, ka ir unikāla un tas viss, bet... Beigās mēs paņemsim līdzzi zobenu, un, ja tas kļūs pavisam neizturams, es ar to aizvedīšu uz pili. Piekrītu! – es pierunāju dralordu, cik vien varēju.

Man nācās viņu pierunāt visu atlikušo vakaru un gandrīz visu nakti. Un tad es piedraudēju, ka, ja viņš mani nepaņems līdzzi, viņam būs žēl. Un vispār nav ēnas bez pūķa un pūķa bez ēnas. Tas izrādījās aizliegts gājiens, un Finbārs piekrita.

Tiesa, lidojumu nācās pārceļt, lai sagatavotos. Pārējie draklordi, uzzinājuši par manu lēmumu, gandrīz visu sabojāja, mani atrunādami, bet es paspēju pastāvēt. Un tad pienāca diena, kad mēs devāmies ceļā.

"Mēs ejam pa Pūķu takām, cik vien iespējams, bet mums būs jālido viena diena, lai tiktu līdz barjerai," sacīja Finbārs, un mēs lidojām.

Es nevaru iedomāties, kā Frostam izdevās orientēties šajā pienā? Sals bija tāds, ka pūķa zvīņas zvanīja un dzirkstīja ar sarmu. Viena lieta bija laba: sniegā un aukstumā bija viss viņa cilvēciskās maģijas spēks, bet tajā pašā laikā viņam nebija viegli.

Šeit viss iemidzina, mudinot nolaisties un atpūsties. Šķiet, pat manas domas lēnām sastinga, liekot aizmirst par ceļojuma gala mērķi.

Tādos brīžos plāpāšana mūs patiešām izglāba. Mēs runājām par visu pasaulē, šķiet, ka nav palikusi neviena tēma, kuru mēs neskartu. Es dalījos ar Finbar visu, ko varēju, un pat atzinu, ka esmu iemīlējusies Ruslanā, kad nokļuvu šeit.

Draklords novērtēja manu atklātību. Viņš nekādu nosodījumu neizteica. Gluži otrādi: es vēlējos, lai šis vīrietis paliktu dzīvs, jo viņš bija ar mani līdz pēdējam un centās palīdzēt.

Bija diezgan grūti visu laiku atrasties pūķim mugurā, un neviens neatcēla dabiskās vajadzības. Katru reizi, kad mēs nolaidāmies, Frost izmantoja savu burvību, lai izveidotu mums vairāku istabu ledus māju. Ēdām līdzpaņemtus krājumus, uzsildītu un uzsildītu ūdeni. Jautra nodarbe bija kopīgā vannā. Finbar to radīja no ledus, izkusuša sniega un uzsildīta ūdens ar pūķa uguni. Pēc tam es negribēju uzreiz lidot, un mēs... Jā, jā, mēs mīlējām viens otru atkal un atkal.

Vienkārši bija garlaicīgi lidot, un es izdomāju šādu izklaidi – piecēlos kājās un balansēju pūķa mugurā. Tā ir tikai iesildīšanās. Tā nav katru reizi, kad tērējat laiku nolaišanās laikā. Sliktākais bija gulēšana lidojumā. Neskatoties uz siltajām mīkstajām segām, man nebija īpaši ērti, bet Frost mums stingri aizliedza nakšņot virsū. Finbaram bija vieglāk – viņš atpūtās, visu vadību nododot pūķim vai kā viņi to sauc?

No mana stāsta maldīgi varētu šķist, ka mums bija īsts

medusmēnesis, kaut arī savdabīgs. Patiesībā ne viss gāja tik gludi. Pa ceļam sastapām diezgan daudz nodevīgu slazdu.

Kādu dienu man nācās kāpt augstu debesīs, lai pabrauktu garām veselam sniega dzīvnieku pūlim – pārsteidzošiem radījumiem, kas zināja, kā mainīt savu stāvokli. Bezķermeņu gari acumirkļi sacietēja, pārvēršoties par miesas un asins radījumiem un atkal atpakaļ. Viņus piesaistīja siltums un dzīvība, tāpēc viņi uzbruka visam ganāmpulkam un ilgi vajāja, līdz Frosts sadusmojās. Pietika ar vienu ugunīgu zalvi, lai viņi atjēgtos un atpaliktu.

Tad nācās bēgt no sniega viesuļvētrām. Krāteri no zemes līdz pašām debesīm haotiski metās pa līdzenumu, draudot mūs aprakt zem tonnām sniega. Pat pūķis, iespējams, to nevarēja izdzīvot. Kamēr es kliežu no šausmām un sajūsmas vienlaikus, Frostam un Finbaram bija jāuztraucas.

– Tu esi traks, Ēn! – pūķis man stāstīja vēlāk, kad beidzot bijām relatīvi drošībā.

– Man vienkārši patīk adrenalīns. Man ir tāds mīnuss, jā. Lai gan... Varbūt to tomēr var uzskatīt par vājprātu? Vai tu to dzirdēji, Finbar? Tava ēna ir nenormāla. Tagad dzīvojiet ar šo domu," es slimīgi uzmundrēju, joprojām jūtoties iespaidā par viesuļvētrām, kas mūs gandrīz nogalināja.

"Frost, ja viņa būtu savādāka, viņa vispār nebūtu šeit ar mums," Finbars diezgan mierīgi piezīmēja.

"Vai es tiešām esmu pret to? Nē, protams, viņai labāk būtu mājās un ne šeit, bet... Pirmo reizi šeit lidoju kopā ar Ēnu. Tas

tiešām ir daudz jautrāk. ES atzīstos."

Un kārtējā pienbaltā salna rītā, pilnīgi līdzīgā iepriekšējiem, beidzot tikām līdz barjerai!

Mirdzošais plīvurs, aiz kura stiepās Mūžīgā aukstuma tuksnesis, bija redzams no tālienes. Tas pieauga gandrīz līdz pašiem mākoņiem, izceļoties pat uz neticamā aukstuma gandrīz sasaldēto gaisa mākoņu fona. Skatoties uz barjeru, es uzreiz nesapratu, ka sals spieda vaigus un salst pirkstu gali biežajos cimdos, kas valkāti virs cimdiem. Finbar piespieda mani to visu vilkt, neskatoties uz protestiem, un tagad es tikai priecājos, ka viņš izrādījās tik neatlaidīgs.

Šķiet, kas tur slikts? Diezgan nevainīgas sajūtas, kuras piedzīvoju ne reizi vien, taču pēkšņi sapratu, ka man ir izdevies atradināt sevi no šiem ķermeņa signāliem, un nemiers nevilus izzagās dvēselē. Ko darīt, ja zobena radītais efekts ir īslaicīgs? Ja nu tas beigsies tieši šeit un tagad – visnepiemērotākajā brīdī, kas tad notiks? Vai Finbar var mani pasargāt no aukstuma? Vai tas viņam neļaus pabeigt savu misiju?

Tāpat kā jebkurš cilvēks, kuram ir bijusi saskarsme ar ekstrēmo sporta veidu, es aizliedzu sev domāt par sliktām lietām. Tad es pārdomāšu, kad mēs izklūsim no šejienes dzīvi un veseli.

Barjera izskatījās pēc lentes bez gala vai malas, kas stiepjas abos virzienos. Tuvojoties tai, kļuva skaidri redzami salnu raksti, kas klāja visu virsmu. Attēla akcents bija ar ledu klāts stabs, kā gliemežvāks. Brīva bija tikai tieva, garā zelta smaile – vienīgā, kam bija krāsa šajā pilnīgi baltajā valstībā. Virs smailes atradās

milzīgs neregulāras formas bruģis, no kura kā nesakopta bārda karājās lāstekas.

"Vai tā tam vajadzētu būt?" – tika uzklausīts Finbāra garīgais jautājums.

"Izskatās, ka akmenim ir atlicis daudz mazāk laika, nekā mēs domājām," sacīja Frosts.

– Čau, ko tas nozīmē? – jautāju, pārsteigta atklājot, ka manām lūpām ir ļoti grūti paklausīt.

Tas notiek, ja jums ir ļoti auksti. Bija laiks atzīties: man bija auksti. Ir šausmīgi auksti un nekas nepalīdz! Taču nebija vērts tagad novērst Finbāra un Frosta uzmanību ar viņu problēmām. Vakar pārrunājām, ka kristāla maiņas brīdī pūķim un cilvēkam jābūt maksimāli vienotiem. Apsolīju, ka sēdēšu mierīgi, kā pele, katram gadījumam piesprādzējusies ar speciālu jostu.

Ja godīgi, es biju pat nedaudz piesardzīgs. Šī josta varētu būt vajadzīga tikai vienā gadījumā – ja pārstātu darboties pūķa maģija, kas neļauj man nokrist. Bet... Viņai tagad vajadzētu mani pasargāt no vēja un aukstuma? Noteikti vajadzētu?

Un man ir auksti! Mammītes!

Problēma prasīja steidzamu risinājumu, bija nepieciešams pēc iespējas vairāk izolēt. Vienkārši viss, kas bija silts, jau bija manī. Palika tikai segas, saritinātas ciešā saišķī, piesietas pie viena no pūķa cekula smailēm. Mēs arī jokojām, ka Frosts tagad ir ne tikai pūķis, bet jāj kamielis. Jā, jā, tāds dzīvnieks arī šeit bija pazīstams. Kamieli tika izmantoti Solijarā, mūžīgās vasaras zemē.

Vasara... Mmm-mm!

Lai atlocītu segas, man bija jānovelk biezie dūraiņi, un manas rokas gandrīz nejuta, neskatoties uz vilnas cimdiem, kas man vēl bija. Turklāt es sāku vardarbīgi trīcēt. Ar stīviem pirkstiem es joprojām attinu ķīpu un kaut kā aptinos, vispirms piespraudot improvizētu drošības jostu. No ārpuses es laikam izskatījos kā kaudze, no kuras tikai acis lūr ārā.

Tikmēr Frosts pacēlās un lidoja tieši virs barjeras. Es nevarēju redzēt, kas tur notiek, bet izskatījās, ka mēs esam tuvu misijas pabeigšanai. Frosta raidītā zalve bija tik spēcīga, ka pūķa uguns karstuma vilnis sasniedza mani. Es labprāt tagad nomazgātos šajā liesmā, lai sasildītos! Un nākamajā mirklī viss, ko jutu iepriekš, šķita muļķības. Tāda ledaina vēja brāzma trāpīja no tās puses, ka pūķis gandrīz izdarīja salto atpakaļ.

Sniegs, ledus, putenis, neticams aukstums, no kura sasala pat gaiss plaušās, dega āda... Paspēju tikai apgulties un aizsegt galvu, saprotot, kāda šī ir vāja barjera. Likās, ka pēc mirkļa izteicienu "asinis tek auksti" var lietot tiešā nozīmē. Mani zobi čīkstēja, un tad likās, ka esmu iemests verdošā ūdenī.

– Sals! – Finbāra garīgais aicinājums izskanēja, pirms es kritu bezsamaņā.

Pamodos no patīkama siltuma sajūtas un dzīva ķermeņa tuvumā. Un arī no garīga strīda:

"Šī ir visu laiku sliktākā ideja!"

"Vienīgais pareizais!"

"Tas ir vienkārši neprātīgi!"

"Tas nav uz ilgu laiku! Tiklīdz viņa pamodīsies, mēs viņu nosūtīsim mājās.

Es reti dzirdēju Frostu, kad Finbārs ieguva cilvēka veidolu, bet šeit es patiešām jutu viņa neredzamo klātbūtni.

Bet es ar visu ķermeni jutu tuvumā liela karsta vīrieša klātbūtni. Tas bija viņa siltums, kas burtiski atgriezta man dzīvību. Es piespiedos tuvāk. Viņa iebāza lūpas vīrieša krūtīs, ar prieku taustīdama elastīgos matiņus un nez kāpēc pasmaidīja.

"Finbārs!" – pūķis uzsauca dralordam, acumirkļi sajuzdams izmaiņas manā stāvoklī.

– Amira? Amira, kā tev iet? Dzīvs? – dralords uzreiz kļuva noraizējies.

"Es... Man viss ir labi, šķiet..." viņa atbildēja nedaudz aizsmakušā balsī. – Vai jums viss izdevās? Vai esi nomainījis akmeni?

"Tas strādāja, tas strādāja!" – Frosts nomurmināja. "Bet viņi tevi gandrīz nogalināja." Es sev nepiedošu, ka padevos pārliecināšanai!

"Amira, man vajadzēja paredzēt, ka jūsu aizsardzība pret aukstumu nav pilnīga un darbojas tikai pret parasto dabisko salu, un tikai pūķa aizsardzība paglābs jūs no Mūžīgā aukstā tuksneša burvības, kas ir naidīga mūsu pasaulei. Es tevi gandrīz nogalināju stulbuma dēļ!

Draklords mani ciešāk piespieda un apklusā. Mēs savijām rokas un kājas, cenšoties pietuvoties vēl tuvāk viens otram. Kādu laiku viņi tur gulēja klusēdami. Un tad es pastiepos un

noskūpstīju viņu uz zoda.

– Finbar, nevaino sevi, tu nevarēji zināt, ka tas notiks. Maz ticams, ka pīlārus iepriekš būtu apmeklējis kāds cits, izņemot pūkus.

Un tiešām, kad Frosts iepriekšējā dienā deva mājienu, ka ir pienācis laiks mani pagodināt, es pretojos. Pavadīt vairāk nekā desmit dienas ceļā un neskatīties uz barjeru? Jā, kā tas ir iespējams!

Ar āķi vai ķeksi pierunāju viņus atstāt mani līdz pašām beigām. Turklāt vēl vakar es varēju kaila skraidīt pa sniegu un nekas man nebūtu noticis.

"Žēl, ka es beigās neko neredzēju..." es novilku, ieelpojot sava mīļotā vīrieša silto smaržu.

– Vai gribi, lai es tev parādu? – Finbārs mājīgi jautāja.

– Ļoti! – es priecīgi iesaucos, vēl neiedomājoties, kas tieši mani sagaida.

Un Finbārs piespieda savu pieri manai pieri un jautāja:

– Aizveriet acis.

Es darīju, kā viņš lika, un pēkšņi atrados virs barjeras. Es skatījos uz pasauli ar pūka skatienu...

Zilu liesmu zalve no manas mutes, un vecais kristāls drūp pelnos. Pasaule griežas, no viesuļvētras trieciena līdz krūtīm, spārni gandrīz saplēsti, kā buras, bet kāda brīnuma dēļ izdodas tikt galā ar stihijām, izlīdzināties gaisā un, pārvarot elastīgo plūsmu, nonākt tieši virs smaile divos spārnu sitienos.

Jaunais safīrs iedegas kā zila zvaigzne, un šķiet, ka stabs

eksplozē no iekšpusēs, izmetot biezu daudzgadu ledus garozu. Uz tās pamatnes rūnas iedegas viena pēc otras. Es saprotu, ka es to redzu tikai tāpēc, ka man tagad ir pūķa vīzija!

Ar vieglu zvana skaņu barjera tiek atjaunota. Tas vairs nav pārklāts ar saltiem rakstiem, bet ir pilnīgi caurspīdīgs un tīrs. Tas maigi ņirb zilos un ceriņos dzirkstiņos, līdzīgi kā svētku dzirksti, un otrā pusē nikni un trakoju sniega gari un dažī neiedomājami radījumi, kuru skats ir rāpojošs.

Vīzija pēkšņi beidzās, un es paskatījos uz savu nākamo vīru.

– Finbārs? – viņa insinuējoši sauca.

– M?

– Ā... Esam jau tālu aizlidojuši?

"Nē, paskatieties uz viņu!" – pūķis bija sašutis.

– Un man bija taisnība! – dralords viņam atbildēja.

"Es neesmu pārliecināts, ka esmu par to priecīgs."

Nez kāpēc Finbārs iesmējās.

– Čau? Ko es teicu smieklīgu? – viņa viegli ieģrūda dralordam krūtīs.

"Tāpēc es domāju, ka tajā nav nekā smieklīga!" Frosts man piekrita.

– Par ko tu runā?

Es apsēdos un skatījos uz draklordu, tajā pašā laikā atzīmējot, ka mēs atrodamies citā ledus mājā. Mēs guļam improvizētā gultā, kas salikta no vienādām segām un, galvenais, man vairs nav auksti!

"Amira, mēs tagad esam tieši pie barjeras." Frost saprata, ka

esat nokļūvis nepatikšanās, un mēs nekavējoties piezemējamies, lai rīkotos.

"Es biju pret to! Mēs esam tieši zem barjeras, manuprāt, tas ir pārāk neuzmanīgi!

– Barjera ir kārtībā. Viņš mūs pasargās no tuksneša, un mēs tiksīm galā ar visu, kas mūs var apdraudēt šajā pusē," draklords mierināja pūķi.

– Esam tieši zem barjeras?! – no viņa runas izrāvu galveno.

– Jā. "Es zināju, ka tu vēlēsies paskatīties," Finbārs pasmaidīja, bet tad kļuva nopietns un pēkšņi sacīja: "Bet pēc septiņiem gadiem es tevi neņemšu sev līdzī, pat neceri."

"Beidzot saprātīga ideja!" – pūķis apstiprināja.

– Tātad, lūk. "Es tevi vairs nenesīšu pie barjeras," dralords atkātoja. Viņš runāja tik bargi, ka es sapratu, ka viņš mani tiešām neņems. – Bet šodien tu vari to apskatīties pirms došanās mājās, tāpēc saģērbies...

Jā, kur tur! Pirms viņš pat paguva beigt runāt, es izlecu ārā, uzmetot pār pleciem tikai vienu no segām. Es vairs nejutu aukstumu kā agrāk – mana vēlme nostrādāja!

No apakšas barjera izskatījās vēl majestātiskāka. Es pat nevarēju atrast salīdzinājumu, kā tas bija vairāk. Es piegāju un apstājos rokas stiepiena attālumā. Es skatījos uz to, kas plosījās viņam otrā pusē.

Tur starp sniega virpuļiem šaudījās daži bālgani rēgi. Dažreiz tie sastinga, veidojot šausminošus attēlus. Viens no tiem pēkšņi izveidojās tieši manā priekšā. Briesmīga seja ar tukšiem acu

dobumiem un smīnu pēkšņi metās pretī, un es instinktīvi atkāpos, atkal ietriecoties Finbārā.

Viņš pienāca no aizmugures un apskāva mani. Viņš noskūpstīja savu templi.

– Ejam, Amira. Mums tiešām nevajadzētu šeit palikt ilgāk. Tagad zobens aizvedīs uz pili, būs ātrāk. Un lai Niisara un Bērs nepamet tevi līdz manai atgriešanās brīdim. "Viņš pieliecās man pie auss un čukstēja. – Uzzīmējiet kaut ko citu manai atgriešanai.

Viņa viņam uzsmaidīja un pamāja. Biju jau diezgan noguris no šī grūtā ceļojuma, bet tomēr vispirms pacēlāmos gaisā, lai paskatītos uz barjeru un kristālu, kas no augšas spīd ar zilu zvaigzni. Un tad es iztaisnojos pilnā augumā pūķa mugurā. Viņa paņēma vienā rokā segu kūli, ko atteicās iemest šeit, bet otrā zobenu, un, atvadījusies no Finbāra un Frosta, lūdza, lai viņu aizved uz maniem kambariem Rongholā.

29. nodaļa. Paldies par šo dāvanu!

Finbar atgriezās divpadsmit dienas pēc manis. Es jau sāku nopietni uztraukties. Atnāca noguris un vājš. Viņš kā pūķis ielīda pils pagrabā, kur atradās viņa alas miniatūra kopija, un pēc trim dienām iznāca no turienes kā vīrietis. Visu šo laiku es nevarēju atrast sev vietu. Par laimi Nis un Bērs mani nomierināja.

– Pūķis tērē daudz enerģijas un maģijas, lai lidotu un mainītu kristālu, Amira. Pat liesma, ar kuru viņš pazemo veco akmeni, ir īpaša. Tāpēc jūs tur nokļūvat ātrāk,” paskaidroja Bērs Kūlstouns. – Labi, ka atgriezāties agri. Ja tu būtu palicis, viņam lidot būtu bijis vēl grūtāk.

Cvetiks ne mirkli nelika mani vienu. Viņš pat pieprasīja iet ar viņu pastaigāties.

– Es jūtu Nirfeat infekcijas smaku jūdzes attālumā! – viņš apgalvoja. "Es pat uzreiz redzēju cauri jūsu bezdibeņa saulei, lai gan jūs man neticējāt."

Tā mēs gājām kājām.

Finbārs pamazām nāca pie prāta un kādu dienu ieturēja romantiskas vakariņas uz viena pils torņa balkona, kur es nekad nebiju bijis. No šejienes pavērās lielisks skats uz apkārtni, īpaši maniem mīļākajiem kalniem.

Es uzvilku skaistu jūras zaļu kleitu un agrāk dāvinātās rotaslietas, viņam bija svētku kamzolis un viss, ko prasīja statuss. Telpu rotāja ziedi, un no kaut kurienes plūda burvīga mūzika.

Tas izrādījās pārāk svinīgi, un es nevarēju atbrīvoties no svarīgas sarunas sajūtas, tāpēc es biju nedaudz satraukts un nedaudz noraizējies.

Sākumā viss gāja kā parasti. Runājām, ēdām, baudījām viens otra kompāniju. Kādā brīdī es apjucis, apbrīnojot kalnu virsotnes, kas balstās uz debesīm. Debesīs lidoja kaut kāds plēsīgs putns. Šī bilde izraisīja negaidītu rezonansi manā dvēselē, es atcerējos Zemi...

–Kur tu skaties, Ēna?

"Uz kalniem..." es atbildēju, klusībā nomirkšķinot dārgu asaru.

Draklords piecēlās un apgāja ap galdu pie manis. Un tad pēkšņi viņš nokrita uz viena ceļa.

Es neizpratnē skatījos uz viņu.

–K-ko tu dari?

"Piedāvājums," viņš pasmaidīja. "Cvetik teica, ka tā ir paraža šeit uz Zemes." Vakariņas, ziedi, mūziķi...

– Ak, šis zieds! Kad jūs to tikko paņēmat? – klusi nomurmināju, atcerēdamās aizdomīgās sarunas, kas mums ar kaķēnu bija, staigājot pa pils teritoriju.

– Noņemt ceļgalu man ir par daudz, bet citādi man patīk tradīcija. Īpaši šī daļa... – Draklords izņēma no kabatas apaļu kastīti. Man nebija ne mazāko šaubu par to, kas tajā bija. "Es nezinu, kādi rituāla vārdi būtu jāsaka, tāpēc... Amira, precē mani."

Finbārs atvēra kastīti, atklājot gredzenu ar lielu ovālu safīru.

Baltais zelts, filigrāni raksti, kas mijas ar maziem dimanta dzirksteliņiem, kuros spēlējās saules stari...

– Ļoti skaists! – Es biju sajūsmā un tajā pašā laikā samulsis. "Finbar, tiešām nav nepieciešams mest ceļgalu." Tātad... Ne visi tā dara," viņa pamudināja, saprotot, ka dralords gandrīz nekad nav nometies ceļos kāda priekšā.

– Tas ir labi! – Draklords ar redzamu atvieglojumu atzīmēja un, slēpdams smieklus acīs, jautāja: "Tad es mazliet nesapratu." Vai man tev uzvilkt gredzenu, vai arī tu izlemsi, likt vai nē?

Es biju nedaudz pārsteigts. Un tiešām, kā tam vajadzētu būt? Viņi noteikti valkā to dzimtsarakstu nodaļā, bet ne vienmēr priekšlikuma laikā? Pēkšņi es sapratu, cik šausmīgi tālu esmu no šiem smalkumiem, un tad noliecos uz Finbāru un godīgi atzinu:

– Nezinu. Kaut kā man par to nebija jādoma. "Un, lai tas nebūtu tik neērti, viņa jautāja: "Kāda ir paraža šeit, Kirfaronā?"

– Mūsaprāt, jūs jau esat atbildējis.

Draklords pasmaidīja, un es nosarku un pat gribēju piecelties no krēsla un izaicinoši aiziet, bet vīrietis, kurš stāvēja man priekšā uz viena ceļa, traucēja.

– Nu jā... Piedod. Es nesapratu, ka jums nav pieņemts iet gulēt pirms laulībām.

Es pēkšņi jutos šausmīgi aizvainota, un es novērsos. Nav brīnums, ka man bija bail no visas šīs oficiāles. Es zināju, ka tas izrādīsies kā pētersīļi.

– Amira? – Finbārs mīļi iesaucās.

– Kas? – viņa skarbi jautāja, neskatīdamās uz viņu.

Un pēkšņi viņa tika paņemta rokās. Draklords ar kāju atgrūda krēslu un apsēdās uz tā kopā ar mani.

"Man šķiet, ka mani vārdi jūs sāpināja, bet es joprojām nesaprotu, kāpēc?"

Viņš joprojām jautā! Kādi vīrieši dažreiz ir neapprakstāmi cieši!

"Jūsu mājiens, ka mēs gulējām pirms kāzām, bija nedaudz nepiemērots," viņa vēsi atzīmēja.

– Es kaut kā pazaudēju sarunas pavedienu. Jūs to teicāt, nevis es. Es tev pastāstīju par rotām, ko tev uzdāvināju. Tā ir Kirfarongas tradīcija. Ja līgava piekrīt, viņa uzliek dāvanas. Tur bija zīmīte... Un tas, ka tu guli pie manis pirms kāzām... Neviens neuzdrošinās nosodīt Pūķa ēnu par to, ka tā izpildījusi to, ko bija uzrakstījis Pūķis Dzimtnieks. Galu galā ne visi dralordi apprecējās ar savām ēnām.

Kas?! Mani vaigi pietvīka.

– Es vienkārši... es vienkārši... es nepildu nekādus pienākumus! Tikai tu man... es tev... Omm...

Finbāra lūpas pārklāja manējās, apklusinot mani. Es to nedarīju uzreiz, bet atbildēju uz viņa skūpstu. Skūpstīties bija daudz patīkamāk nekā runāt par sarežģītām tēmām. Ar katru mirkli es atslābinājos, kā parasti kustot sava mīļotā vīrieša prasmīgajās rokās. Nepiemērotās emocijas mani pameta, es nomierinājos, un tajā pašā laikā atgriezās spēja domāt saprātīgi.

– Tā ir labāk? – dralords mīli vaicāja, sajuzdams izmaiņas manā garastāvoklī.

– Daudz. Tātad, šajā piezīmē jūs lūdzāt mani kļūt par jūsu sievu?

Kad Il Sana Finbāra aizsegā iznīcināja manas kameras, rotaslietas palika, bet zīmīte pazuda. Bet es nezināju, ka tas ir tik vērtīgs. Un ka līdzdalībniece izmantoja manu zināšanu trūkumu, piedāvājot savu tulkojuma versiju, un man pat neienāca prātā to apšaubīt.

"Tas teica: "Kopā, vienmēr, mūžīgi." Mūsu reģionā pieņemta rituāla frāze.

– Finbar, es toreiz nezināju, kā lasīt! Es varēju runāt un saprast runu, bet ar lasīšanu es vispār nevarēju, un man nebija laika mācīties, bet es to rūpīgi slēpu. Kamēr gaidīju tevi no barjeras, šo robu jau biju aizpildījusi, bet tad...

Draklords vainīgi skatījās uz mani.

– Amira... piedod, es pat nevarēju domāt...

– Nekas. Tu nezināji. Bet tā kā es jau esmu devusi savu piekrišanu un to visu uzvilku, tad uzvilksim arī gredzenu. "Būs pilns komplekts," es atbildēju apzināti kašķīgā tonī, taču nespēju pretoties un izplūdu asarās. Un tad viņa jautāja: "Sakiet man, pēc jūsu tradīcijām līgava pieņem rotaslietas, nēsā tās, un visi zina, ka viņai jau ir apsolīts, vai ne?"

– Tātad.

– Kā ar līgavaini? Tātad viņš staigā kā brīvs?

– Protams, nē. Līgava, ja vēlas, var uzdāvināt dāvanu – jahne. Rituālie breketes, ko līgavainis nēsā pirms kāzām, lai parādītu visiem, ka turpmāk viņš ir izdarījis savu izvēli.

"Jahne..." es novilku, atceroties Vasiļinas stāstu par rokassprādzēm. – Labi, mēs iztiksim bez viņiem.

– Kā tu saki, mana mīlestība.

Mēs ilgi skūpstījāmies, jokojām un plāpājām. Vakars, kas sākās nedaudz saspringti, beidzās lieliski.

– Amira, man tev ir dāvana. "Nesteidzieties ar galīgo atbildi, kamēr neesat to izmantojis," dralords teica naktī, kad mēs gulējām gultā, noguruši no kaislībām un jūtām.

– Kādu vēl dāvanu? Tu liec man uztraukties, Fin.

"Es pats uztraucos un pat nedaudz baidos, lai gan dralordam tā ir nepieņemama sajūta," viņš smīnēja. "Bet man tas ir jāiet." No rīta izlidojam. Esiet gatavi

Nākamajā dienā devāmies uz kalniem. Mēs kāpām arvien augstāk virs žilbinoši sniegbaltām virsotnēm, kas nekad neizkusa.

– Vai mēs lidojam ciemos pie Regas un Līnas? – mēģināju uzminēt.

"Tad mēs noteikti tos apskatīsim, bet vispirms..." Finbārs nepabeidza, sākot nolaisties.

Lejā redzēju kaut kādu apmetni, kas atrodas netālu no apaļa melna ezera, iespējams, kūdras. Vai tādas lietas ir kalnos?

– Kas tur dzīvo?

"Šis ir harpiju ciemats. Viņi sargā Pašreizējā laika ezeru. Šo vietu viņu vidū uzskata par svētu," mani apgaismoja Frosts.

– Pašreizējā laika ezers? Cik interesanti!

"Jā. Harpijas ļāva mums viņu apmeklēt," atzīmēja Finbārs.

– Vai viņi to nevarēja pieļaut? – uzdevu viltīgu jautājumu.

“Šī ir dimanta pūka teritorija. Jebkurš pārkāpums radīs sekas. Un pašas harpijas ir grūts pretinieks un ļoti viltīgas,” skaidroja draklords.

Un Frosts pēkšņi piebilda:

"Mums jānoalgo Amīras harpiju aizbildnis Finbārs."

"Man nav vajadzīgs tāds aizbildnis, man pietiek ar Niisaru!" – Es pretojos, bet tad padomāju, atcerējos Līnas stāstus par Agripīnu un mainīju savu attieksmi. – Lai gan... Ja parādīsies aizbildnis, Nisa varēs vairāk laika pavadīt kopā ar savu nākamo vīru. Vai harpijām var uzticēties?

"Noteikti! "Visā vēsturē nav bijusi neviena harpija, kas nodevusi savu Ēnu," atbildēja Finbārs.

– Tad labi. Tad varbūt paskatīsimies uz kādu...

Viņi par to nolēma.

Mūs sagaidīja vesela grupa spārnotu radījumu ar konkrētām, bet nepārprotami sievišķīgām sejām. Harpijas parādījās mūsu priekšā savā dabiskajā formā, un pēkšņi es domāju, cik tās ir pārsteidzošas! Tās visas bija dažādas, bet ar kopīgām iezīmēm, un es uz tām skatījos ar interesi, cenšoties atcerēties visu līdz mazākajai detaļai.

Harpijām bija smailas ausis, piemēram, elfiem, un augsti vaigu kauli. Mandeļu formas acis bez zīlītēm dažādiem indivīdiem ir dažādās krāsās, bet vienlīdz spilgtas. Izteiktās uzacu izciļņi strauji pacēlās uz augšu, veidojot mazu ragu līdzību. Harpiju ķermeņi līdz viduklim bija pārklāti ar mazām spalviņām, kas saulē mirdzēja dažādās krāsās, un apakšējā daļā spalvas bija

tumšākas un lielākas. Man arī šķita, ka viņu spalvu un acu krāsu kombinācijā ir kaut kāds raksts.

Bet visvairāk mani iespaidoja viņu spārni. Viņi izskatījās spēcīgi un... tehnoloģiski attīstīti, vai kā? Ja šis vārds ir piemērots šādā nozīmē. Vispār radīja iespaidu, ka harpijas lido vienkārši meistarīgi! Tā tas izrādījās realitātē.

Satriecoši skaistas radības! Un nekādas rāpojošas vecenes ar nokarenām krūtīm. Ne visi saprastu harpiju skaistumu, bet es biju sajūsmā un jau prātoju, kādas krāsas būs vajadzīgas, jūtot pazīstamo niezi uz pirkstgaliem. Man tie vienkārši jāuzzīmē!

Savukārt harpijas skatījās uz mums, nolieca galvas kā putniem pa kreisi un pa labi. Viņi smaidīja ar ilkņiem un nedomāja pārgērbties, kā Agripina, Dimanta Pūķa ēnas harpija.

Īsi parunājuši un izpildījuši visus prasītos sasveicināšanās rituālus, mēs ar Finbāru devāmies uz ezeru.

– Fin, kas tā par vietu? Priekš kam mēs te esam?

"Tagad jūs uzzināsiet," atbildēja draklords.

Pašreizējā laika ezers bija mazs, perfekti apaļš un pilnīgi melns. To ierāmēja vai nu mākslīga, vai dabiska klints mala. Virsma bija matēta un, šķiet, absorbēja gaismu.

– Vai tas tiešām ir ūdens? – nez kāpēc čukstus jautāju, kad apstājāmies pie pašas malas.

Sākumā domāju, ka tā ir eļļa. Nē, ne eļļa. Eļļainajai virsmai vajadzēja atspoguļot gaismas atspīdumu un reti peldošus mākoņus, bet šeit nav pilnīgi nekā! Bet tā taču nenotiek, vai ne?

– Amira, pastiep roku – šādi. – Draklords izpleta pirkstus.

"Un pasakiet man tās personas vārdu, par kuru vēlaties uzzināt." Ja šis cilvēks ir dzīvs, tu redzēsi, kas ar viņu šobrīd notiek. Ja nē, ezers paliks melns.

Es strauji pacēlu galvu un mūsu skatieni saskārās. Pagāja ilgs brīdis, un es sapratu, ko tieši viņš man piedāvā. Pārlicinājies, ka visu saprotu, Finbārs pamāja ar galvu un turpināja:

"Ja pēc tam jūs vēlaties atgriezties uz Zemes, es to izdarīšu jūsu vietā."

Draklords gribēja attālināties, atstājot mani vienu ar savām domām, bet es pastiepu roku un satvēru viņa roku.

– Vai esi pārlicināts, ka...

– Protams. Tikai neskaties pārāk ilgi. Ir bīstami atrasties šeit vairāk nekā gaidīts.

Es pamāju ar galvu un pagriezos uz ezeru.

Vai es gribu zināt, kas notika ar Ruslanu?

Es gribēju un baidījos. Man bija bail uzzināt, ka manas vissliktākās aizdomas apstiprinājās. Laiks gāja, un mums bija jāsteidzas. Saņēmis drosmi, es pastiepu roku, plaukstu uz leju, un čukstēju, ar visām acīm skatīdamies virspusē:

– Ruslans...

Ezers nodrebēja un sāka mirdzēt no centra līdz malām, un tad es ieraudzīju sev pazīstamos kalnus... Tagad tur ritēja pavasaris, bet vietu atpazīnu pēc tai raksturīgajām aprisēm. Man nebija šaubu, ka šī bija tieši tā vieta, kur mani pārklāja lavīna. Tagad viņš bija neatpazīstams, bet es to jutu savā sirdī.

Un tur bija arī vīrietis ar zilu ziedu pušķi rokās. Ruslans...

Viņa sejas izteiksme bija skumja, bet mierīga. Attēls bija tik skaidrs, ka likās, ka viņš skatās tieši uz mani! Mans kakls sažņaudzās no aizkustinājuma, acis piepildījās ar asarām...

Viņš ir dzīvs! Paldies Dievam, ka viņš ir dzīvs! Lavīna viņu paglāba.

Ruslans apsēdās un nolika pušķi uz nokrituša koka stumbra. Un tad viņš pielika plaukstu pie stumbra. Viņš stāvēja klusi un skatījās debesīs. Pēkšņi no aizmugures parādījās trausla figūra. Meitene ar smailu bobu! Es atpazīnu Neko, kura īstais vārds man palika nezināms.

Arī “kaķu meitenei” rokās bija pušķis, tikai nedaudz sarežģītāks, kas sastāvēja no labi pieskaņotiem ziediem. Viņa nolika to blakus pirmajam, un tad pagriezās un skumji smaidīdama kaut ko teica Ruslanam. Divas asaras ritēja pār viņas vaigiem. Ruslans viņu apskāva un piespieda pie sāniem. Viņš noglāstīja galvu. Viņa apvija rokas ap viņa vidukli. Viņi skatījās viens uz otru ar tādu maigumu un skumjām reizē, ka bija sāpīgi skatīties.

– Rus, Neko! ES esmu dzīvs! Ar mani viss kārtībā! – nočukstēju, bet viņi mani gandrīz nedzirdēja.

Kādu iemeslu dēļ šīs meitenes asaras beidzot zaudēja manu paškontroli. Dārgakmeņi nokrita zemē, bet tās bija atviegļojuma, nevis nožēlas asaras. Es ļoti gribēju viņus nomierināt. Lai viņi ir laimīgi!

– ES esmu dzīvs! Nevajag vainot sevi! Čau! – es kļiedzu pilnā balsī, un tad paķēru vēl vienu safīru, kas nokrita no skropstām

un iemetu to taisni ezerā.

– Amira, nē. Tik un tā viņi tevi nedzirdēs...

Finbāra satrauktā balss bija dzirdama pavisam netālu. Viņš aplika roku ap manu vidukli, atraujot mani prom. Es viņam paklausīgi sekoju, bet pagriezos. Attēls ātri izbalēja. Bija jau satumsis un viņņojies, cilvēku sejas bija aizmiglotas, bet pēdējā brīdī sapratu, ka viņi dzird! Viņi kaut ko kļiedza un pamāja ar rokām. Pašreizējā laika ezers un Pūķa ēnas asaras radīja īstu brīnumu!

– Finbārs! – es uzsaucu, piespiežot dralordu apstāties, un tad metos viņa rokās, ļaujot sev nedaudz emociju.

– Esmu nobijies. "Man ir bail tā, kā, iespējams, nekad agrāk," draklords čukstēja, glāstīdams manu muguru un matus. – Amira... Amira, saki kaut ko...

– Es tevi mīlu, Finbar. Paldies! Paldies par šo dāvanu. "Es pat nevarēju sapņot..." es apmulsusi nočukstēju.

– Tātad tu... paliksi?

Tikai tagad es sapratu, cik ļoti viņš uztraucās. Cik viņš baidījās, bet tomēr deva man šo iespēju. Tāpēc viņš visu rītu bija tik saspringts.

– Man šķiet, vai kāds par sevi pārāk daudz domāja? – caur asarām pasmaidīju. – Noteikti! Kā es varu aiziet pēc visa, kas notika starp mums, Fin? Un kurš lidos atjaunot kristālu pēc septiņiem gadiem?

– Tu nē! – dralords atkal izrādīja bardzību.

– Nu, to mēs redzēsim! – nomurmināju, un tad nostājos uz

pirkstgaliem un piespiedu lūpas pie viņa lūpām.

30. nodaļa. Tagad man ir gandrīz viss, par ko es varētu sapņot. Un kā pietrūkst...

Finbāra un manas kāzas bija paredzētas rudens pirmajā mēnesī. Saskaņā ar vietējo paražu tas notika Dortholā, galvenokārt tāpēc, ka visi draklordi apprecējās Pūķa ciltstēvu templī, kas atradās vienā no Pūķa mugurkaula alām. Tāda ir tradīcija. Viņa mani sajūsmināja. Tas bija šausmīgi interesanti, kāda ala tur bija, un kas tajā bija īpašs?

Mēģināju visu noskaidrot no Līnas un Marinas, taču meitenes neinjicēja, tikai viltīgi saskatījās un jēgpilni atbildēja: "Tu drīz uzzināsi pati." Arī kalpones tikai paraustīja plecus: "Tāpat, mēs nezinām, mēs nezinām. Un vispār mēs neesam Pūķa ēna, mums nav jāzin, kā ir un kas.

Bet kādu dienu vakariņās Zlata apsēdās man blakus un, pārliecinoties, ka mūs neviens neklausā, čukstēja:

– Tur dzīvo Pūķis priekštecis, bet nebaidieties no viņa. Vins ir jauks.

– Kā tu zini? – uzsmaidīju meitenei.

– ES tur biju! – viņa jēgpilni čukstus atbildēja un tad nepiespiesti paraustīja plecus.

Es joprojām nesaprotu, vai šis stulbums fantazē vai stāsta patiesību? Bet viņa nejaudāja.

Pēdējo nedēļu pirms mūsu kāzām es dzīvoju Dortholā, un man šausmīgi pietrūka Finbar Frost. Ar mani šeit bija Niissara, mana jaunā aizbildne – harpija Hafiza, kura pati piedāvāja izvēlēties savu vārdu. Patiesie harpiju vārdi ir sarežģīti un tiek izmantoti tikai to baros, un segvārdi ir rezervēti svešiniekiem. Bet Pūķa ēnai ir tiesības dot savam aizbildnim vārdu, un es izmantoju šīs tiesības.

Es izvēlējos ar sirdi. Mēs ar Hafizu pārsteidzoši ātri sapratāmies. Viņa izrādījās ne pārāk runīga, bet inteligenta. Viņa neuzspieda sevi, bet labprāt atbalstīja sarunu, ja viņai vaicāja, un sniedza praktiskus padomus. Tāpēc mani tas nemaz nesatrauca.

Kādu dienu mēs devāmies ar viņu pastaigāties uz Šarotu, un es palūdzu Hafizai būt pēc iespējas neuzkrītošākai. Lai pat man nebūtu aizdomas, ka mani vēro. Un voila! Pēc stundas es pārstāju skatīties apkārt un meklēt savu sargu. Tik un tā nebija jēgas. Neskatoties uz to, viņa nenolaida acis no manis, un, kad zaglis mēģināja nogriezt no manas jostas maku, viņa uzreiz satvēra viņa roku. Vienkārši lieliski!

Puika izrādījās ielas bērns, un es pierunāju harpiju nenodot viņu sargiem, ja viņš nekavējoties dosies uz Kirjanu un ieies viņas zālīšu skolā. Puika bija ārkārtīgi priecīgs par šādu notikumu pavērsienu un apsolīja man vairs nezagt. Es viņam īsti neticēju, tāpēc palūdzu Hafizai novērst ilūziju un parādīt viņam savu patieso seju. Pilsētā viņa to valkāja, lai nepiesaistītu pārāk lielu uzmanību.

Ieraudzījis sev priekšā īstu harpiju, zēns nobālēja un zvērēja,

ka nekad mūžā vairs nezags. Šoreiz viss izskatījās daudz nopietnāk, un es viņu atlaidu, pabarojis krodziņā netālu no Lankas un iedevis pāris monētas. Es neuzdrošinājos dot vairāk. Viņi to atņems. Bet mēs ar Lanku izdomājām: reizi dienā visi bezpajumtnieki līdz trīspadsmit gadu vecumam, kuri vēlas, var saņemt porciju pilnīgi bez maksas. Bet kopumā šī problēma bija jāatrisina, un es plānoju to apspriest vēlāk ar Finbar.

Bez Nisas un Hafizas es atvedu līdzī uz Dortholu Kirjanu, kuru ceļā pavadīja Severs, un Lanku ar savu jauno... nu, lai viņš ir pavārs. Vasiļinai un Reginhardam nebija aizspriedumu par nodarbību tēmu, un es gribēju redzēt sev blakus cilvēkus, kurus jau uzskatīju par tuviem. Man viņu šajā pasaulē nav tik daudz.

Vasiļina bija ļoti priecīga par šo papildinājumu un acumirkļi atrada pielietojumu saviem talantiem, piedāvājot viņam darbu. Viesi jau pulcējās, pilī bija daudz ļaužu, un kalpi bija satriekti, noderēja papildu pavārs, turklāt tik talantīgs. Tātad arī Lankas topošais vīrs šajā ceļojumā nopelnīs papildus naudu.

Lanka pati sāka baidīties, ka viņu aizvilinās. Lai cik man būtu žēl, es ieteicu viņai nolīgt krodziņa vadītāju, apmācīt pavārus, apprecēties un pārcelties uz darbu Dortholā. Darbs pie dralordiem ir prestižs un ļoti ienesīgs. Turklāt Vasiļina jau bija uzsākusi līdzīgas sarunas, visiem ļoti patika jaunā šefpavāra repertuārs.

Nedēļas laikā paspējām pabeigt priekšdarbus un pat uzšūt man dzīli zilu kleitu, izšūtu ar safīriem un dimantiem. Šī ir kļuvusi par tradīciju. Baltā krāsa nebija obligāta, tāpēc viņi izvēlējās līgavai

vispiemērotāko un vienlaikus harmonizēja ar pūķa "krāsu".

"Es pārlicināju Finbar valkāt baltu ar ziliem akcentiem." Jūs kopā izskatīsities lieliski! – Marina priecājās. – Un Gapa tevi uzzīmēs – tas būs gandrīz kā kāzu foto.

Vasiļina uzreiz bija sarūgtināta, jo viņai tobrīd nebija ienākusi prātā tik vienkārša doma.

"Nyera, neuztraucies, es ļoti labi atceros, kā tu izskatījī kopā ar dralordu, un es vismaz uzzīmēšu visu kāzu albumu, ja tev teiktu," Agripina mierināja saimnieci.

Atklāti sakot, harpijas spēja visu tik ātri un meistarīgi izpildīt sākumā manī izraisīja profesionālu greizsirdību, bet tad sapratu, ka Gapa raksta ārkārtīgi precīzus attēlus, piemēram, fotoaparātu. Bet viņai nav spēju fantazēt. Tas ir, viņa varēs precīzi uzrakstīt abstrakciju, bet tikai tad, ja viņa to redzēs vismaz vienu reizi, bet viņa ne pārāk labi izdomā kaut ko savu. Šī ir tik interesanta funkcija. Tiešraides kamera, un nekas vairāk!

Drakendortā turpināja ierasties viesi no visiem reģioniem, izņemot Bērštonu un Soliāru. No turienes vēl nav ziņu. Bet, ja Soliyar joprojām ieskauj aizsargbarjera un no ārpuses nebija iespējams iekļūt tās teritorijā, tad Bērštons stāvēja atvērts visiem vējiem, un tā bija slikta zīme – Nirfeats valdīja savā teritorijā.

Tagad, kad Finbārs bija atrisinājis visas galvenās problēmas, draklordi sāka gatavoties pilnvērtīgam izlidojumam. Viņi gribēja ātri tikt galā ar Bērštona problēmām un atgrūst haosītus no Drakendorta un Torisvenas robežām. Draklordi gatavojās, un mēs, ēnas, uztraucāmies un savā starpā apspriedām viņu

lēmumus.

Marina daudz zināja par sociālajiem paņēmiem un prasmīgi sajauca zemes modes tendences ar vietējām tradīcijām. Kāzu priekšvakarā, kad palīdzēju viņai iekārtot ēdamistabu, mēs pļāpājām par vienu un to pašu tēmu, un viņa negaidīti dalījās ar mani:

“Reiz man pašam bija iespēja ieskatīties Bērštonā. Gāju gar mežmalu un pat vienu nakti pavadīju tur mežā.

– Oho! Kādas šausmas! – Es no sirds jutu līdzī.

Saskaroties ar vienu Nirfeat un vairākiem monstriem, es iedomājos, cik bīstamas ir haosa radības.

– Jā... Tur notiek dīvainas lietas, es tev teikšu! Bet ne viss ir tik vienkārši...

Mums pienāca kalps, un Marina apklusā, un tad mēs vairs neatgriezāmies pie šīs sarunas.

Un tagad ir pienākusi kāzu diena. Ģērbta, izķemmēta, mazgāta, smaržota un dekorēta, es gaidīju ceremonijas sākumu viesistabā. Cvetiks un Hafiza uzturēja man kompāniju. Pārējie piedalījās ceremonijas sagatavošanā. Skatījies ārā pa logu un pārdomāju visu, lai neciestu no vēlmes redzēt Finbāru. Ar katru minūti tas kļuva arvien nepanesamāks. Šķita, ka tā darbojās mūsu savienojums.

– Hafiza, proti zīmēt? – jautāju, lai nesēdētu tālāk klusumā.

"Nē, nyera," viņa teica, nedaudz samulsusi. – Es adu.

– Tu ada? – Es biju pārsteigts.

– Nu jā. Mūsu kalnos ir auksts, un es adīju siltas segas

visam ciematam. "Es izdarīju vislabāko darbu," harpija negaidīti lepojās.

– PAR! Tas ir vienkārši brīnišķīgi. Vai uzadīsi man vienu?

"Ja vēlas," mans aizbildnis pasmaidīja ar ilkņiem.

Pilī es neprasiņu viņai valkāt ilūziju. Man patika harpijas dabiskais izskats un citādība. Viņa bija kā atgādinājums, ka es dzīvoju citā pasaulē – pasaulē, kas ir pilna ar maģiju.

Puķe sēdēja uz palodzes un sūdzējās, ka viņam aizliegts ķert puķu pūkus. Šī nebija pirmā reize, kad viņš aktualizēja šo tēmu un visus drīzāk nogurdināja.

– Viens no viņiem šodien mani satvēra aiz auss, vai vari iedomāties? Zils tāds. Spēcīgi! Šausmīgi kaitīgi! Viņš nelaidīs man garām. Viss, kas jums jādara, ir izbāzt degunu pagalmā, un tas ir tur.

– Skrūves lente, varbūt? – es ierosināju. – Sonic to nedarītu. Sonic ir pārāk labi audzināts.

Es neatcerējos citus zilos pūkus. Šie divi izcēlās starp visiem.

– Puķu dobē, kur aug saules ēdāji, nav jēgas mulķot! Citas vietas nebija? – Hafiza to sarkastiski pielietoja.

Harpija savos izteikumos bija tieša, un tāpēc Beram Kūlstounam un apsargiem viņa ļoti patika, un mani šausmīgi uzjautrināja viņu ķildas ar Cvetiku. Kaķēns bija augstprātīgs, un dažreiz to vajadzēja nolikt zemē.

– Un es nemaz nesūdos! Uhh! ko tu saki? – viņš sāka plāpāt.

Bet daiļrunīgi nokaltušie divi ziedi uz muguras atdeva – viņš meloja!

– Noteikti. Viņš nesūdīja. Kāpēc! Es redzēju, kā tu raki zemi.

Tas aizlidoja pāris steronus!

– Es... es apglabāju dārgumu!

– Jā, no tava dārguma jau nokaltuši trīs saules ēdāju krūmi, ūsainais melis!

Kaķēns nošņācās, paceļot ķepu. Harpija šņāca mugurā, taču daudz iespaidīgākā veidā. Tajā brīdī atvērās viesistabas durvis un uz sliekšņa parādījās Vasiļina:

– Kas šeit notiek? – viņa bija pārsteigta, ieejot iekšā.

– Kāpēc jūs viens uz otru šņācāt? – Marina parādījās viņai aiz pleca.

Abas ēnas izskatījās lieliski. Īstas karalienes!

– Jā jā. Mēs vienkārši neredzējām aci pret aci. Runājot par dārgumiem, tie ir tādi...” es atbildēju, pieceldama viņus sagaidīt.

Mani pavadoņi apklusā, netaipni skatījās viens uz otru. Dimanta pūķa ēna pamāja un pavēlēja, skatoties ārpus durvīm:

– Ir laiks.

Viņa divas reizes sasita plaukstas, un mana sirds sāka sisties sajūsmā.

Sekojoš Vasiļinai un Marinai, viesistabā ienāca mani draugi un ducis dižciltīgāko grāfu sievu – visas svinīgi ģērbusās un ar patīkamiem smaidiem uz lūpām. Ar dažiem es jau biju iepazīstināts, bet dažus vēl nezināju. Viņi tikai šodien ieradās. Vasiļina mani iepazīstināja ar nierēm, un tad viņi atritināja milzīgu koši segu no spīdīga, brokātām līdzīga auduma un ietina mani tajā. Tas bija tik blīvs, ka es tikko varēju kustēties bez

palīdzības.

Kad mani izveda koridorā, izrādījās, ka tur nav nekāda pūļa. Šķiet, te sapulcējušās visas pils sievietes. Viņi mani sveicināja un devās uz priekšu. Es gāju lēnām, tāpēc drīz vien pie manis palika tikai tuvākie un visas tās pašas grāfu sievas, kurām bija godpilnā loma garās līgavas pavadībā.

"Amira, tagad jūs nevarat runāt, kamēr nesatiekat draklordu." Saprātu? – Vasiļina čukstēja.

– Jā. "Es pamāju ar galvu, jūtot patīkamu zosādu, kas skrien cauri manam ķermenim.

Viņi man palīdzēja iziet ārā un nokāpt pa kāpnēm. Notikumi ritēja lēni, jo bija grūti pārvietoties šajās važās. Es pats to nekad nebūtu varējis izdarīt. Kad bijām zālē, dzirdējām ārā dziedam. Mani pavadošās sievietes arī viņu atbalstīja.

Dziesma bija skumja un neticami aizkustinoša. Es nezināju vārdus, bet manā dvēselē stiepās dažas neredzamas stīgas. Un pēkšņi manas prāta acu priekšā parādījās attēls: meitene, kas ietīta sarkanā krāsā. Cilvēki apkārt. Viņas acis vienlaikus ir nobijušās, ieinteresētas un gaidu pilnas.

Ir izlemts! Tiklīdz pabeigšu katalogu ar ārstniecības augiem Kirjanai, es ķeršos pie tradīciju direktorijas. Es tos darīšu katram limitam. Es visu kārtīgi izpētīšu, un Agripina man palīdzēs tos uzzīmēt. Ideja šķita lieliska, un acu priekšā jau pazibēja krāsas un ainas. Un... Pirksti! Mani pirksti niezēja paņemt rokās zīmuli!

Marina un Vasiļina pievienoja savas skaidrās balsis vispārējai daudz balsībai, un es nespēju savaldīties un nometu uz grīdas

pāris safīru. Melodija lika atkal un atkal nodrebēt un dabūt zosādu, un iekšā dzima kaut kāda sāpīga, smeldzoša sajūta...

Un es pēkšņi sapratu – ķēdes! Viņi zvana un vibrē laikā ar balsīm, it kā sūtītu signālus pūķim no manas dvēseles un ķermeņa. Viņš arī to jūt! Viņš zina, ka es gaidu! Kā es viņu gaidu!

Rituālam bija daudz dziļāks fons, nekā varētu šķist. Protams, pusei klātesošo par to nav ne jausmas. Es ļoti gribēju zināt, par ko viņi dzied. Un šķiet, ka Ēnas uzminēja manu vēlmi. Skatoties viens uz otru, Marina un Vasiļina pēkšņi dziedāja savā dzimtajā valodā:

– Ak, jā, mēs dāvinām skaisto jaunavu pūķim. Ak, neēd viņu, bet drīzāk ņem viņu par savu sievu...” viņi pasmaidīja un turpināja, kā nākas.

Neviļus es izplūdu smaidā, bet atcerējusies pavēli klusēt, tikai pateicīgi pamāju ar galvu.

Kad mani atveda uz pagalma vidu, sievietes pārstāja dziedāt. Apkārt pulcējās viesi. Viņi novēlēja man laimi, veselību un labklājību, apbēra mani ar ziedu ziedlapiņām, rīsiem vai to vietējo ekvivalentu. Mums pie kājām tika mētātas zelta un sudraba monētas. Mazliet malā stāvēja baltās kleitās ģērbtas meitenes, starp kurām izcēlās Zlata – galvenokārt tāpēc, ka uz baltas, pilnīgi nevainīgas kleitas jostas, tāpat kā pārējās, viņa bija uzvilksusi apvalku ar šo pašu nazi. Kāds huligāns!

Un šo es noteikti uzzīmēšu! Kā var neuzzīmēt tik piemīlību? Agripina stāvēja blakus meitenēm. Atšķirībā no manas Hafizas viņa deva priekšroku slēpt savu izskatu. Vai esi pieradis?

Vai varbūt viņa nevēlējās nobiedēt bērņus?

– Kāpostu meitenes, uz priekšu! – harpija klusi pavēlēja.

Un es iepletu acis, gandrīz iesmējos visnepieklājīgākajā veidā no pārsteiguma.

Meitenes kleitās uzreiz piegāja pie manis un aplenca. Pūlis pašķīrās. Zlata un viņas draudzene Aija satvēra manas rokas. Viņus nopietni un svinīgi veda pie pajūga, kuru vilka seši balti, neticami skaisti zirgi ar garām krēpēm, kas bija izmestas pār vienu sānu. Tajās tika ieausti lieli zili ziedi, kas atvesti no ziemeļiem. Pateicoties Kiryana un mūsu katalogam, es zināju, ka tos sauc par sarēniem un pasargāti no ļauna. Tie ir lieliski piemēroti arī zarnu trakta traucējumiem. Tas arī ir ļaunums!

Ar meiteņu palīdzību iekāpu kariatē un apsēdos uz mīkstā dīvāna. Marina pienāca pie manis ar kaķēnu rokās.

– Vai tu gribi, lai viņš iet tev līdzi? Citādi ir garlaicīgi. Uz turieni ir aptuveni pusotra stunda.

Es pakratīju galvu. Runāja, ka man jāklusē, bet ar Cvetiku klusēt nebūs iespējams. Atklāti sakot, es gribēju būt viena. Domājiet un apbrīnojiet kalnus, nevis klausieties, kā Cvetiks aizbildinās ar savu huligānismu. Man tagad bija tāda garīga vajadzība. Un es arī zināju, ka šajā ceļojumā mani sargāja Pūķis Progenitor. Lai Cvetiks neapvainotos, es pastiepu roku un noglāstīju kaķenes galvu, piemiedzot ar aci. Marina attālinājās un kariete aizbrauca. Zirgi paši devās uz vārtu pusi. Šķita, ka viņi ļoti labi zina ceļu uz Progenitor Dragon Temple. Tāds pārsteigums!

Aiz viņiem skrēja bars meiteņu baltās kleitās. Viņi sekoja

karietei, līdz bija noguruši, un Aya un Zlata izturēja visilgāk. Meitenes apstājās tikai pie pagrieziena, kur ceļš steidzās pa labi un augšup pa nogāzi.

Es pamāju viņiem ar roku un apsēdos ērtāk, atraujot aizkarus. Viņi pamāja atpakaļ, bet nesteidzās atgriezties. Viņi droši vien bija noguruši vai viņiem bija kaut kas prātā. Bet, kad atkal paskatījos ārā, es nevienu nepamanīju. Un ceļš atkal pagriežas.

Tas bija garš brauciens, bet es nemaz neuztraucos. Ja Vasiļina un Marina tika tik tālu, tad arī es varu tikt galā. Un laiks... Man ir ko darīt. Es apsolu, ka zīmēšu klusumā! Tas taču nepārkāpj tradīcijas, vai ne?

Izvilksī rokas no gultas pārklāja, viņa pastiepa un izmakšķerēja no pūkainajām svārku krokām mazu piezīmju grāmatiņu, ko pati bija izgatavojusi šādiem gadījumiem. Kāpēc ne skiču grāmata? Tam bija piestiprināts ogles zīmulis un asināmais, un es sāku zīmēt, ko vēlos. Aina ar līgavu iznākšanu un karieti ar zirgiem. Dvīņumāsas elegantās kleitās. Fokusēta harpija un barga Zlata ar nazi. Hafizs un Cvetiks šņāc viens pret otru, un lieliska pils uz bezgalīgās jūras fona.

Dažiem tās bija tikai skices skices – man īsts atmiņu krājums. Skatoties uz šīm svītrām un nepabeigtajām rindām, es redzēju attēlu tā, it kā tā būtu patiesībā. Tad vēlāk šīs skices pārvērtīsies par pilnvērtīgiem audekliem, kas rotās Rongas zāles sienas. Finbaram un manai mājsaimniecībai ļoti patika mans darbs.

Es pat sāku saņemt pasūtījumus no mūsu viesiem. Un īsi pirms manas izbraukšanas atbrauca viena Erlesa un asarīgi

palūdza aizvest meitu mācīties. Izrādās, viņi iegāja veikalā ar mākslas materiāliem un ieraudzīja manas dāvanas tā īpašniekam.

Es apsolīju par to padomāt, kad atgriezīšos. Ja meitene ir patiesi talantīga, kāpēc gan nemācīt? Kirjana lieliski nodod savas zināšanas bērniem, un es, iespējams, darīšu to pašu. Veidošu mākslas nodarbības, algošu skolotājus un mācīšu pati. Es noteikti darīšu.

Pēc apmēram trīsdesmit, četrdesmit un divdesmit divām skicēm es ieraudzīju Frostu. Viņš zīmēja neticamas figūras tieši gaisā, un viņa svāri spēlējās ar dārgām malām, atspoguļojot Pūķa un Ēnas gaismu. Gandrīz neskatoties uz lapu, es uzzīmēju divdesmit trešo skici – bezgalīga jūra, kalni pa kreisi un skaists pūķis debesīs.

Es tik tikko paguvu uzvest segu sev pāri, kad Finbārs atvēra vagona durvis, īsti neļaujot tai apstāties.

– Amira! "Es esmu tik..." viņš izdvesa, izraujot mani ārā.

Es pats biju apmulsis un nevarēju atbrīvot kāju, lai nostāvētu uz pakāpiena. Draklords turēja mani sev klāt, un es dzirdēju, kā viņa sirds pukst strauji.

– Atbrīvo mani, lūdzu! – ES jautāju.

Un Finbārs, uzbudinājies, atbrīvoja mani no plīvura. Tagad tas vienkārši karājās man uz pleciem kā apmetnis, un vīrs varēja redzēt manu frizūru un tērpu. Apbrīna mana mīļotā vīrieša acīs bija tveršanas vērtā gadsimtiem ilgi, taču es uzreiz pārdomāju. To vajadzētu redzēt tikai man. Neviens cits!

Un tad viņš man atņēma visas domas, satverot manas lūpas.

Lūk, ko nozīmē neredzēties veselu nedēļu! Mēs skūpstījāties aizrautīgi, nemanot laiku, un ar grūtībām atrāvāmies viens no otra, smagi elpodami, it kā pēc ātra skrējiena. Ļoti gribēju turpināt, bet vajadzēja būt pacietīgam... Apmēram līdz vakaram, kā stāstīja dvīņu māsa.

Līdz vakaram?! Dod man pacietību, Dragon Progenitor!

– Mēs iesim? – Finbārs uzsauca un pavilka mani uz alas ieeju.

Es uz mirkli apstājos un, pacēlis galvu, sāku pētīt neticamo, milzu pūķa mutei līdzīgu uzbūvi, kas bija tik prasmīgi izpildīta, ka nevarēja būt nekādas kļūdas. Katrs ilknis, katrs zvīņa... Un necaurredzama tumsa tur priekšā, tik līdzīga harpiju ezera virsmai.

Vienu brīdi man bija bail, bet Finbārs mani cieši turēja. Uzticoties viņam, es pagāju uz priekšu, un tumsas vietā mēs nokļuvām omulīgā alā, ko apgaismoja apaļas maģiskas gaismas, kas peldēja tieši gaisā, spīdot ar zeltainu gaismu. Es uzmanīgi pabāzu ar pirkstu uz vienu, ladināju pavisam tuvu, un sajutu siltumu. Ugunspuķe lēnām aizpeldēja un es pasmaidīju.

– Kāpēc tās nav redzamas no ārpuses? – jautāju draloram, bet viņš tikai paraustīja plecus.

Un tad es domāju, ka mēs laikam vienkārši esam kaut kur citur, un ieeja alā bija kaut kas līdzīgs portālam. Vai tas tā varētu būt? Ierobežotās robežās – varbūt! Un tad es sastingu, jūtot, ka mana sirds pukst straujāk. Tieši centrā ieraudzīju milzīgu pūķi saspringtā pozā, it kā grasītos pacelties! Tas gatavojas atgrūties no zemes un atvērt spārnus pilnā platumā...

Tikai pēc ilga mirkļa es sapratu, ka tā ir statuļa, nevis īsts pūķis, kurš tagad grasījās elpot uz mums liesmas par to, ka tas bez atļaujas iebruka tā midzenī!

Draklords mani pieveda pie statujas. Mēs apstājāmies cienījamā attālumā tieši viņa purna priekšā, un es ar visām acīm skatījos uz majestātisko skulptūru, kas izgatavota ar neticamu talantu. Ja viņi man teiktu, ka tas ir īsts pūķis, kas ir pārakmeņojies, es tam noticētu bez mazākās vilcināšanās.

"Progenitor, šeit ir tas, kuram es atdevu savu sirdi," Finbars sacīja, uzrunājot statuju.

Paklausīdams impulsam, es aizrāvos un, jūtot patiesu satraukumu savā dvēselē, sacīju:

– Sveiks, Pūķa ciltstēv! Paldies, ka neļāvāt man nomirt un tik daudz reižu izglābāt. Paldies, ka devāt man draugus, pajumti, un... – es paskatījos apkārt un sirsnīgi paskatījos uz savu vīru. – Mīlestība. Tagad man ir gandrīz viss, par ko es varētu sapņot. Un kas pietrūkst, ar to varam tikt galā. Jūs atdevāt mums visu par to. Paldies!

Akmens cilvēka acis pēkšņi atdzīvojās, purns kustējās, uzacis kustējās, piešķirot purnam negaidīti maigu izteiksmi. Pēkšņi uzliesmoja maģiskas gaismas, piepildot telpu ar spilgtu zeltu. Manas acis, pieradušas pie omulīgās krēslas, sāpīgi reaģēja, un, kad es pamirkšķināju, viss bija tāpat kā agrāk. Vai tiešām pūķis kustējās, vai tā bija tikai mana iztēle?

Mums nedaudz reiba galva, un ķēdes uz plaukstas locītavām kļuva skaidri redzamas kā nekad agrāk! Tā izskatījās kā

gaisā uzzīmēta hologramma ar zilām plānām līnijām, un es sapratu, kāda bilde noteikti karātos mūsu guļamistabā: divi cilvēki sadevušies rokās, skatās viens otram acīs, un fonā bija milzīga statuļa pūķis. Tas būs liels audekls. Vienkārši milzīgs! Horizontāli. Katrs skatiens uz viņu katru dienu atgādinās mums par to, kas mēs viens otram esam. Kas ir Pūķis un viņa ēna?

"Nav ēnas bez pūķa..." es nočukstēju, ļaujoties impulsam.

Manā dvēselē valdīja vēl nepieredzēta emociju vētra, kas vienkārši izlauzās cauri, draudot mani saplosīt.

"Un nav pūķa bez ēnas," mans draklords atbildēja tikpat nopietni.

Viņš pievilka mani sev klāt un vēlreiz noskūpstīja. Šis skūpstis bija maigs un vienlaikus intensīvs. Viņš mani iekaroja, pakļāva, bet tajā pašā laikā deva brīvību un telpu. Viņš bija simbols. Zīmogs, kas iezīmēja manas lūpas. It kā viņš teiktu: "Mans! Mans! Mans un tikai mans!"

Kad mēs apstājāmies, es nevilus paskatījos uz statuļu uz sāniem. Viena viņas acs skaidri iemirdzējās un izdzisa.

– Paldies! – nočukstēju, no sirds viņam pateicoties.

Un mēs atstājām alu. Man pēkšņi likās, ka Finbārs kaut ko izdomā.

– Vai kaut kas nav kārtībā? – ES jautāju

Atbildot uz to, viņa dzirdēja tikai neskaidru ņurdēšanu un tad pēkšņi atradās dralorda rokās.

– Finbar, ko tu dari?

– Par ko es sapņoju veselu nedēļu! – viņš gandrīz

nomurmināja.

– Čau! – es pretojos, bet uzreiz atrados uz lidojoša pūka muguras. – Un kur mēs lidojam? Vai tu tik ļoti steidzies atgriezties?

Manā balsī bija dzirdama vilšanās. Jāatzīst, ka man bija daži plāni mūsu kopīgai braukšanai pajūgā.

"Pret. Šie viesi mūs gaidīs papildu stundu. "Ar viņiem nekas netiks darīts," atbildēja dralords.

Pūķis pilnībā paslēpās un klusēja, ritmiski kustinot spārnus.

Mēs tiešām neaizlidojām tālu. Viņi vienkārši apbrauca kalnu no jūras un nolaidās uz platas dzegas, kurā varēja izmitināt milzu ķirzaku. Viļņi plosījās no apakšas, metot uz mums sāļas putas, klints strauji pacēlās uz augšu, un Finbārs cītīgi vilka no manis segu, it kā viņam būtu vienalga, kur mēs nonācām.

–Kas tev ir padomā? – viņa bargi jautāja.

Vīrs paskatījās uz mani tā, ka viņa vaigi piesarka un vēdera lejasdaļa juta saldu pievilkušanos.

– Finbārs?

Pilnīgi nebija kur izbēgt no klints. Vienkārši pacelieties vai leciet un nogaliniet sevi uz ūdens un akmeņiem. Bezcerīga situācija un tajā pašā laikā šausmīgi aizraujoša. Īpaši ņemot vērā to, ko mans draklords plānoja.

– Finbar, man ir kleita! Tas sabojās! Mums vajag...

"Vēlāk es tev palīdzēšu ģērbties." Un izģērbties arī... – Viņš sāka atraisīt manu korseti.

Es sāku elpot ātrāk, bet turpināju smagi spēlēt, lai iegūtu.

"Nier draklord, bet ir par agru kāzu nakti!" Baltā diena ir aiz stūra!

Mans vīrs pievilka mani sev klāt, ļaujot man sajūst viņa vēlmes pakāpi, un sāka skūpstīt manu kaklu un plecus.

– Un šī būs kāzu diena. Nebaidies, Amira. "Es centīšos nesabojāt tavus matus," viņš čukstēja man ausī, pirms glāstīja tos ar mēli.

Es gandrīz iekliedzos no sajūtu intensitātes un raustījos. Bet vīrs mani atturēja, neļaujot man attālināties. Viņa karstā plauksta cieši gulēja uz mana vēdera, un pat cauri visiem auduma slāņiem es jutu aizraujoša siltuma viļņus, kas no tā izstaro. Es nezinu, kā es paliku bez kleitas ar simts svārkiem tikai apakšveļā, no pirmā acu uzmetiena diezgan moderna. Un siksnas bikses vietā liecināja par pasaulīgām modes tendencēm. Mēs varam tikai minēt, no kurienes Vasilina ieguva šādu skaistumu. Tiešām...

Man nebija laika par to domāt. Ieraudzījis mani visā šajā krāšņumā, Finbārs norūca un uzbruka man ar skūpstiem. Viņš rupji saspieda manas krūtis, izraujot no manas mutes baudas saucienu. Man patika tas, ko viņš darīja. Tas bija neticami reibinoši, tāpat kā rudens sērfošanas aukstās šļakatas, kas ik pa laikam pieskārās degošajai ādai.

Es atrados uz gultas pārklāja, nesaprotot, kad dralordam izdevās novilkt bikses un atpogāt kreklu. Šis ziemeļnieks ar savu kaislību varēja izkausēt Pūķa grēdas virsotnes.

"Un viņi man teica, ka tu esi auksts kā akmens..." es izdvesu, vēlreiz nodrebēdams, kad Finbārs izdarīja ko īpaši patīkamu.

– Kurš uzdrošinājās mani apspriest aiz muguras? – mans vīrs aizsmacis ar sajūsmu un dusmīgi jautāja kaut kur manā kaklā, uzmanīgi pieejot pie svarīgākā.

– Divi Erlessi no Drakendortas. Viņi tenkoja dārzā, un es nejauši to dzirdēju. Bet neuztraucieties, Cvetik jau ir atriebies par mums. Nīriem būs jāizmet iecienītākie apavi.

Draklords mānīgi pasmaidīja un atkal padarīja mani par savējo. Viņņu šalkoņa sajaucās ar mūsu vaidiem, un mēs trakojamies kā nepastāvīgs elements, sniedzot viens otram mūžīgus glāstus. Čukstot slepenus vārdus, kas domāti tikai vienam otram. Nosedzot katru ādas centimetru ar skūpstiem...

Visums kārtējo reizi apgriezās kājām gaisā, un es ielidoju baudas bezdibenī reizē ar savu mīļoto.

Klints, kurā atradāties, tika izvēlēta labi. Šeit pat bija svaigs avots, kas palīdzēja mums sakopt. Es priecājos, ka man nebija atkārtoti jāuzklāj tonnas grima, kā tas būtu jādara mājās, un mana dabiskā skaistuma šeit Reaches pietika. Bija piemēroti lepoties ar savu balto ādu, dabiski spilgtām lūpām un sulīgām skropstām, par ko man bija jāpateicas savam tēvam.

Finbārs palīdzēja ar kleitu. Es pats nekad nebūtu šnorējis ņieburu aizmugurē. Bet pat tā mēs šķendējāmies piecpadsmit minūtes vai pat divdesmit. Nē, man vajadzēja nostāties un izvēlēties vienkāršāku stilu, taču Marina mani pierunāja būt par princesi savās kāzās, un es ļāvos viņas valdzinājumam.

– Man šķiet, ka šis svārku pāris ir lieks. Ko mēs darām?

Finbārs man parādīja divus auduma kupolus, turot pa vienam

katrā rokā.

"Smuki!" – garīgi nolamājos, lūkodamās uz diviem garām palaistajiem apakšsvārkjiem. Es nekad neatcerējos, kādā secībā viņi gāja, un tad es savā steigā pilnībā aizmirsu. Bez tiem tiešām bija daudz vieglāk, un es negribēju sākt no jauna.

– Ā labi! – Es to pamāju. "Paslēpsim tos šeit starp akmeņiem, pretējā gadījumā būtu neērti, ja viņi to atrastu karietē," es ierosināju.

– Man ir labāks variants. – Finbārs jautājoši paskatījās.

Es pat nepajautāju, kura, pilnībā uzticoties savam vīram. Viņa tikai pamāja ar galvu, un viņš iemeta "papildu detaļas". Vējš tos uzreiz pacēla kā divus izpletņus un nesa pāri jūras nemierīgajai virsmai.

– Fin! – Man bija bail.

Varu iedomāties, kas notiks, ja kāds pamanīs šīs "ķīniešu laternas"! Jautājumu netrūks.

Bet vīrs izstiepa roku, un no viņa plaukstas nokrita divas zilas dzirksteles, tās ātri vien panāca vēja plosītos apakšsvārkus, un tie uzliesmoja, vienlaikus degot zilā pūķa liesmā. Pelni lidoja vējā un sajaucās ar cirtainiem viļņiem. Visi. Moskīts degunam nekaitēs!

Pasmaidīju un noskūpstīju vīru uz vaiga.

– Es tevi mīlu, Finbar.

"Un es tevi mīlu, Amira."

Viņš noliecās un nākamais skūpstis krita uz lūpām. Bija pēdējais laiks atgriezties, bet mēs stāvējām uz klints malas apskāvienos, apbrīnojām jūras plašumus un tajā brīdī bijām

pilnīgi laimīgi.

Epilogs

Zlata, Pūķa Berliānas ēnas meita.

Dortholas pils apkārtnē, Drakendort Reach, aptuveni gadu pēc pašreizējiem notikumiem.

Zlata, mierīgi un īpaši nesteidzoties, skrēja pa kalnu taku uz Pūķa priekšteča alu. Viņa bija viegla kāja un kustīga, kā kalnu kaza. Vai kaza, kā Aika viņu ķircināja, kad viņa un viņas labākā draudzene sastrīdējās. Un tas pēdējā laikā notiek bieži, un galvenokārt tāpēc, ka Aika viņai iešāvās prātā, ka viņai jāprec Silans! Un tas neskatoties uz to, ka viņam jau bija līgava, un rudenī bija paredzētas kāzas!

Lai kā Zlata centās pierunāt savu draugu, viņa nevēlējās atkāpties.

"Bet Silans novēcos, pirms tu izaugsi pietiekami liela, lai kļūtu par viņa sievu." Ak, tev ir tikai desmit! – Zlata ļoti gudri pierunāja savu draugu.

– Viss kārtībā, tas nenonāks tikai vēlāk. Priekš kam viņam tā Zijanka vajadzīga?

Tāpēc iepriekšējā dienā Zlata un Aija atkal sastrīdējās, bet Zlata uzticējās savam draugam. Neviens strīds nevarēja likt kaitīgajam Aikam viņu nodot, tāpēc viņa ar mierīgu dvēseli aizbēga. Nu no kā tagad baidīties? Tētis visus zemiskos nīrfus izmeta no robežas, un laupītāju te nav bijis. LABI. Varbūt ne kopš dzimšanas, bet kopš Drakendortas draklords un viņas tētis

tos visus izņēma, taču pasaulē noteikti nebija drošākas vietas par Dortholas pils apkārtni.

Un vispār Zlata apsoliņa ieskatīties savā pagātnē Dragon Progenitor alā, un solījumi ir jātur. Īpaši dati par tik svarīgiem cilvēkiem. Meitene pasmaidīja, atcerēdamās tādu, kas ir kā karikatūra, pūķa seja, un viņas dvēsele sasildīja.

Uz Zemes dzimusi Zlata jau trešo gadu dzīvoja robežās, taču viņai šķita, ka pagājusi vesela dzīve! Nē, viņa neaizmirs, kā tur bija, bet viņai šeit patika daudz labāk. Gadu gaitā viņa ir izaugusi un izstiepusies. Es kļuvis stiprs un stiprs un daudz iemācījos. Un ne tikai lasītprasme, bet arī pastāvēšana par sevi. Šķita, ka visiem tas rūp. Pat mamma pakratīja galvu, bet neliedza tētim mācīt viņai dažādas tehnikas.

Un visi pilnīgi mīlēja un cienīja Zlatu. Viņi viņu uzrunāja kā “jauno nūju”. Zlata bija īsta princese! Desmitajā dzīves gadā tēvs un māte viņai atklāja noslēpumu – lai gan viņa ir dzimusi tur, uz Zemes, viņas dvēsele tur nokļuva no šejienes – no Pūķa sasniedz. Viņi solīja viņai vēlāk, kad viņa izaugs, izskaidrot šādas apmaiņas smalkumus, taču ar to pietika, lai viņa justos pilnībā un pilnībā kā mājās. Nu, tā kā viņa ir viena no savējām, tad Pūķis priekštecis viņu pasargās vēl vairāk un neļaus nevienam nodarīt pāri. Zlata tam ticēja no visas sirds.

Pēdējo reizi viņa bija jaunāka, un nepazīstamais ceļš uz templi viņai bija ļoti grūts. Tagad, garās pastaigās un treniņos rūdīta, viņa nebija īpaši nogurusi. Pirmkārt, viņa jau zināja ceļu un prata atrast atslēgas, lai piedzertos. Otrkārt, viņai līdzī bija našķis

un kolba, kā arī plāna, bet silta vilnas sedziņa, kas saritināta neparedzētu apstākļu gadījumā.

Tam pašam gadījumam viņai tieši uz galvas, starp ērtā “groziņā” saliktiem matiem, snauda maza, knapi plaukstas lielumā koši zila puķu dobe ar gaiši zaļu kušķi. Tas bija viņas sargs un uzticamais draugs – Skrūve.

– Vai jūs domājat, ka Aika jūs nebaidīs? – Skrūvlente jautāja.

“Viņš to nedarīs,” Zlata viņam taupīgi atbildēja, glābjot elpu.

– Un es domāju, ka viņš pāries. Viņa bija patiešām dusmīga, jo tu vakar brīdināji Silanu. Viņš klausījās jūs un negāja uz šķūni, bet Aika viņu gaidīja visu vakaru.

Zlata to zināja. Kā arī tas, ka arī Zijanka devās, reaģējot uz Ajas sūtīto zīmīti. Pēc Aika plāna viņai vajadzēja viņus noķert, taču viņa noķēra tikai vienu dusmīgu Aiku un pasmējās par viņu.

“Viņa nepadosies,” meitene spītīgi atkātoja, uzticoties draugam.

– Tās ir meitenes! Jums visiem vajadzētu padomāt par puisiem. Knapi atradinājām sevi no podiņa, un jau esam “atradināti”! – viņš nokopēja Agripīnu.

Zlata tikai šņāca, bet neko neatbildēja, turpinot mēreni kustināt kājas. Viņa, godīgi sakot, bija nogurusi, un tas sāka tirpt sānos. Meitene samazināja ātrumu un gāja lēnāk, skatoties debesīs. Pūķis un Ēna joprojām tuvojās pusdienlaikam, un viņai vēl bija daudz laika līdz obligātajām ģimenes vakariņām. Būs laiks atgriezties.

Skrūvlente turpināja kurnēt kā vecs vīrs, un Zlata neizturēja

un atlaida matadatu:

– Cik sen jūs to saņēāt no Sonic par iejaukšanos skaistumā?

– Nu es dabūju un dabūju. To saņemt no stiprāka cilvēka ir gods, nevis kauns. Un te tu esi...

– Skrūvlente, ja neapstāsies, es palūgšu Pūķim Progenitor pārvērst tevi par prusaku! – jaunā nyera draudēja.

– Labi, Zlata. Nevajag dusmoties. "Es tikai uztraucos par tevi," pūķis samiernieciski sacīja.

Skrūvlentei nepatika, kad viņa draugi strīdējās. Šādas nesaskaņas viņa mazo niru patiešām nomāca.

Pa to laiku es izdzeršu ūdeni un atpūtīšos. Šodien ir mazliet karsts... – Un, ja uztraucaties, aizlidojiet un paskatieties, vai uz ceļa viss ir mierīgi.

Meitene pacēla galvu un, šķielējusies, paskatījās debesīs.

Drīz draugi izkāpa uz vecā akmens ceļa, un iet kļuva vieglāk, un pusdienlaikā viņi bija pie sava mērķa.

– Es palikšu šeit. "Es turpināšu skatīties," sacīja Skrūvlente, cieši aplūkojot aliki krūmu, kas nokaisīts ar saldām ogām.

Zlata pamāja ar galvu un pārbijusies apstājās tumšās ieejas priekšā.

Pagājušajā reizē viņa nevilcinājās un drosmīgi iegāja šajā tumsā. Arī tagad viņa nesteidzās. Zlata vispār nebija glēvulis.

Pūķa priekšteča ala viņu sagaidīja ar mājīgu klusumu un maģiskām gaismām, kas ielidoja, tiklīdz viņa izstiepa plaukstu pret tām. Zlata apmierināti pasmaidīja un sāka tos kā vainagu griezt sev uz galvas. Viņa nevarēja redzēt sevi, jo alā nebija

spoguļu, bet viņa iedomājās, ka nēsā īstu kroni. Tāpēc viņa tuvojās Pūķa priekšteča statujai.

Šodien akmens pūķis nelīdzinājās multenei, taču viņai tik un tā šķita gudrs un laipns.

– Sveiki! Atvainojos, ka neesmu nācis ilgu laiku. Mamma un tētis mani nelaida vaļā, bet es tevi nekad neaizmirsu. Godīgi!

Nedaudz vilcinājusies, meitene pieliecās uz priekšu un impulsīvi apskāva statujas akmens galvu, un tā viņai šķita neparasti silta, kas nav raksturīgi ne akmenim, ne ķirzakām vispār...

Zlata apsēdās zemē viņai blakus, atspiedusies ar sāniem pret pūķi. Dīvaini, bet viņa nemaz nebaidījās šeit palikt. Gluži pretēji, viņa šeit jutās labi un mierīgi. Ciema zēni bieži pļāpāja par to, kā viņi te skrēja un kādas kaislības saskatīja. Bet viņi visi meloja! Diez vai kāds no viņiem uzdrošināsies iebāzt savu vasaras raibumaino degunu šajā alā.

Meitene apmierināti pasmaidīja, priecājoties, ka ir īpaša. Ne tā kā visi citi. Divu pasaulu meita vienlaikus. Princese. Vienkārši drosmīgi. Galu galā tam, ko viņa bija padomājusi, patiešām bija vajadzīga drosme.

Fakts bija tāds, ka pēdējā laikā Zlatu bija vajājis tas pats sapnis, par kuru viņa nevienam nebija stāstījusi. Viņa sapņoja par zēnu ar nopietnām brūnām acīm un brūniem matiem. Viņš paskatījās uz viņu un pasmaidīja, pastiepdams roku. Zlata tajā ieguldīja savu un bija laimīga.

Bet pēkšņi smaids pazuda no puīša sejas. Viņš pagriezās, lai

kaut kur paskatītos, un Zlata paskatījās tajā pašā vietā, un tad pamodās klieudzot. Viņa neatcerējās, ko tieši viņa tur redzēja. Viņas atmiņā palika tikai tā puīša seja. Viņa atcerējās viņu līdz mazākajai detaļai un noteikti atpazīs viņu, kad viņi satiksies.

Paldies Dievam, es šo sapni neredzēju katru nakti. Reizi vai divas mēnesī, un mammai pietika ar vienkāršu skaidrojumu: "Es neatceros, par ko sapņoju. Droši vien Nirfa."

Patiešām, pirmajā gadā pēc Nirfeat uzbrukuma Dortholai viņai bieži bija murgi, tāpēc tas nebija pārsteidzoši. Viņai izdevās redzēt pietiekami daudz tādus briesmoņus, lai pietiktu ar sūdu pieaugušam cilvēkam. Bet Aisanas nomierinošais novārījums labi palīdzēja, un nedēļas bez sapņiem ļāva viņai atpūsties, un tad... Un tad viss atkārtojās. Par laimi, Zlatai bija atsevišķas kameras, un Agripina nepiešķīra retiem bērniņiem murgiem tādu nozīmi kā viņas māte.

Meitene kādu dienu saprata, ka tam visam bija iemesls. Tā ir zīme. Bet kuru? Viņa nolēma vērsties pie Pūķa priekšteča. Kuram, ja ne viņam, būtu labāk jāzina, kas notiek viņa domēnā?

"Vectēvs Pūķis," viņa sirsnīgi uzrunāja statuju. "Es sapņoju par to pašu zēnu..." Zlata pēkšņi kļuva neērti. Viņa to iepriekš ne ar vienu nebija skaļi apspriedusi. Pat ar manu labāko draudzeni Aiju. Bet tagad bija tikai viņa un akmens statuja, bet nez kāpēc pēkšņi kļuva neveikli. Bet, ja jums bija neērti, kāpēc jūs vispār atnācāt? Zlata satvēra drosmi un turpināja: "Es daudzkārt esmu sapņojis par viņu, bet mūsu pilī tāda zēna nav." Un arī ne tuvākajos ciemos, es pārbaudīju. Kā es varu zināt, kas viņš ir? Kā

viņu sauc? Kur viņš dzīvo? Man šķiet, ka viņam draud briesmas, bet es nezinu, kādas briesmas... Es nezinu, bet es jūtu, ka viņam ir vajadzīga mana palīdzība. Tieši mans...

Ak, ja Ika tagad redzētu savus mirdzošos vaigus, viņa noteikti paziņotu, ka Kaza ir iemīlējusies!

Kaut kas lika Zlatai apgriezties un skatīties tieši akmens pūķa acī ar vertikālu zīlīti. Skolēns pēkšņi uzliesmoja ar zeltu, paplašinājās, un šī gaisma pārpludināja visu alas telpu, un Zlata atradās tieši tajā sapnī.

Tagad viss bija savādāk. Daudz reālāk. Vējš sabozāja viņas garos blondos matus, un viņa smaržoja pēc meža, mitruma un degšanas. Un priekšā bija figūra ar platiem pleciem...

Tas bija viņš. Zlata viņu pat atpazīna no aizmugures. Tikai viņi abi šoreiz bija krietni vecāki. Diezgan pieauguši... Man krūtīs pēkšņi apmetās neparasta trīce. Puisis sajuta viņas klātbūtni un pagriezās. Sasveicinoties viņš sirsnīgi pasmaidīja, un tas bija vairāk nekā tikai smaids. Tā viņi uzsmaida kādam, ar kuru viņiem ir daudz kopīga.

"Zlata," viņš sauca un pastiepa viņai roku, it kā viņi būtu pazīstami jau ilgu laiku.

Viss gāja kā sapnī, bet tajā pašā laikā aina bija pilnīgāka. Satraucošāk... Sajūtas, skaņas, smaržas, detaļas. Piemēram, šis gredzens, kas, starp citu, viņai līdz šim nebija bijis. Zlata to pamanīja uz sava pirksta, sniedzot puisim roku. Svešinieks cieši un droši satvēra viņas šauro plaukstu, savija viņu pirkstus un saspieda. Tas noteikti bija kaut kāds īpašs žests... Īpašs un

patikams.

Un tad, tāpat kā iepriekš, viņš paskatījās uz citu pusi. Zlata norija siekalas. Iepriekš viņa nevarēja atcerēties, ko tieši viņa tur redzēja, un tagad viņai bija bail. Man bija tik bail, ka mana sirds plīvo krūtīs kā puķu pūķis, kas ierauts ērkšķu krūmā.

Bet meitene sev atgādināja, ka viņa ir ļoti drosmīga un vispār pūķa meita, ja nu viņa nav viņa. Viņa man atgādināja un paskatījās uz augšu.

Priekšā bija klints, un aiz tās līdz pašam horizontam stiepās melns, izdedzis līdzenums ar koku skeletiem. Tur lejā atrodas militārā nometne. Daudzas teltis, tūkstošiem cilvēku figūru – vergi un viņu kungi. Un... šoferu vadītas briesmoņu baras.

Un tur bija arī kaut kas tāds, ko viņa nekad savā mūžā nebija redzējusi, bet no pirmā acu uzmetiena uzminēja – vientuļš stabs, kas izlīda no zemes, un virs tā zelta adata – vienīgais gaismas atspīdums šajā Nirfeats iekarotajā pasaulē. ...

Meitene aizturēja no rīkles plīsušo šausmu saucienu, galvenokārt tāpēc, ka puisis arvien ciešāk saspieda viņas plaukstu. Ne tikai saspiežot. Viņš iedrošināja. Atgādināja, ka viņš bija tuvumā. Ka kopā viņi noteikti...

Zlata pēkšņi atkal atradās alā. Viņa stāvēja, satriekta mirkšķinot acis un mēģināja aptvert to, ko redz. Atbrīvojoties no redzes tvēriena, viņa mēģināja atvilkt elpu. Pakratījusi galvu un satriekusies, viņa atkāpās no statujas, kas vairs neizrādīja dzīvības pazīmes. Un tad viņa vienkārši nokrita uz ceļiem un, saritinājusies, izplūda asarās kā pavisam nelaimīga maza

meitene.

“Bērstonā! Viņš ir Berštonā! – viņa garīgi atkārtoja, saprotot, ka viņiem vienkārši nav iespējas satikties.

Nu, sakiet, lūdzu, kurš viņai ļaus doties uz Nirfu sagūstīto Bērstonu? Un kam viņa tur palīdzēs? Pat ja pajautāsi tētim, viņš bez citiem pūķiem neztiks. Viņš, tēvocis Eirens un tēvocis Finbārs jau bija mēģinājuši izpētīt Berštonas robežu, taču robeža uzvedās dīvaini, un viņi steidzās atgriezties.

Varbūt, kad dzintars parādīsies Soliārā, viņi mēģinās vēlreiz, bet pagaidām viņiem ir jāgaida. gads. Varbūt divas. Viņiem ir vēl gandrīz divi gadi, lai glābtu Soliāru, un tikai tad...

Zlata to visu noklausījās, slēpjoties draklorda biroja skapī, taču viņa tika atrasta un izraidīta, neļaujot uzzināt, ar ko šī saruna beidzās.

Tagad izskatās līdzīgi. Viņai tika parādīts trūkstošais mozaīkas gabals, bet tikai viens, un tas to nepadarīja vieglāku. Vai arī viņa visu nesaprata? Tas arī varētu notikt. Nebija iespējams būt nepateicīgam.

– Paldies! – Zlata nočukstēja un, paklanīdamies šīs vietas saimniekam, pameta alu.

Viņa nolēma pagaidām nevienam nestāstīt par šeit redzēto. Nez kāpēc viņai šķita ļoti svarīgi visu paturēt noslēpumā.

Ceturtās grāmatas beigas